DANIELLE STEEL

O femeie împlinită

Danielle Steel (născută în 1947, la New York, SUA) este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. A început să scrie povești încă din copilărie, iar în adolescență s-a aplecat asupra poeziei. Absolventă a Liceului Francez din New York, a urmat cursuri de design la Parson School of Design și apoi la Universitatea din New York. A lucrat un timp în San Francisco, la agenția de publicitate Grey, în calitate de copywriter.

Romanele ei de dragoste s-au vândut în lumea întreagă în peste 580 de milioane de exemplare și au fost traduse în 28 de limbi. Din 1981, cărțile ei figurează în mod constant în fruntea topurilor *New York Times*, iar în 2007 a fost al optulea cel mai tradus autor din toate timpurile, după Barbara Cartland, dar înainte de Stephen King. Până acum, 22 dintre romanele sale au fost adaptate cinematografic.

DANIELLE STEEL
O femeie împlinită

Traducere din limba engleză
Carmen Ion

LITERA®

Big Girl
Danielle Steel
Copyright © 2010 Danielle Steel

Editura Litera
O. P. 53; C. P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; e-mail: comenzi@litera.ro

O femeie împlinită
Danielle Steel
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Gabriela Trăşculescu, Florenţa Simion
Copertă: Ionuţ Broştianu
Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEEL, DANIELLE
O femeie împlinită / Danielle Steel ; trad.: Carmen Ion. –
Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
ISBN 978-606-600-040-6
I. Ion, Carmen (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Ca de obicei, minunaților mei copii,
Trevor, Todd, Beatie, Nick, Sam, Victoria,
Vanessa, Maxx și Zara, care-mi umplu viața de dragoste
și de bucurie, oferindu-mi sprijin din toată bunătatea
inimilor lor și momente pline de fericire.
Existența voastră este o adevărată binecuvântare
pentru mine.

Cu toată dragostea,
Mama

capitolul 1

Jim Dawson a fost dintotdeauna tare chipeș. Era singur la părinți și lumina ochilor lor, iar când a crescut era mai înalt decât cei de o vârstă cu el, devenind un sportiv de excepție. Mama și tatăl său aveau peste patruzeci de ani atunci când a venit el pe lume, o binecuvântare neașteptată, după mulți ani în care încercaseră în van să aibă un copil. Tocmai când renunțaseră la orice speranță, în viața lor a apărut odrasla perfectă. Mama îl privea cu adorație, în timp ce îl ținea în brațe. Tatălui îi plăcea grozav să joace baseball cu el. A fost vedeta echipei sale din Liga Mică și mai apoi, la școală, fetele au roit în jurul lui. Avea părul negru, ochi căprui catifelați și o gropiță adâncă în bărbie, ca o stea de cinema. În colegiu a fost căpitanul echipei de fotbal și nimeni nu s-a mirat când, încă de boboc, a început să iasă cu regina orașului, o fată care tocmai se mutase cu familia din Atlanta în sudul Californiei. Micuță de statură și subțire, avea păr și ochi la fel de întunecați ca ai lui și pielea albă ca zăpada. Era blândă din fire, dulce la vorbă și îl venera.

S-au logodit în seara absolvirii și în ziua de Crăciun a aceluiași an s-au căsătorit.

Pe atunci Jim lucra deja la o agenție de publicitate, iar Christine a petrecut cele șase luni de după terminarea studiilor cu pregătirile de nuntă. Și ea își luase licența, dar singurul lucru care o interesase cu adevărat în cei patru ani de facultate fusese găsirea unui soț potrivit. Iar cei doi formau un cuplu strălucitor, cu înfățișarea lor splendidă, tipic americană. Se completau perfect unul pe celălalt și toți cei care îi vedeau îi considerau demni să figureze pe coperta unei reviste.

Christine își dorise să devină fotomodel după căsătorie, dar Jim nici nu voise să audă. Avea o slujbă bună și câștiga bine și nu concepea ca soția lui să muncească. Ce ar fi zis lumea dacă ar fi lăsat-o să-și ia o slujbă? Că nu e în stare să o întrețină? Nu, era mai bine să stea acasă și să-l aștepte în fiecare seară, iar ea s-a conformat. Și cunoscuții i-au declarat în unanimitate cea mai frumoasă pereche pe care o întâlniseră vreodată.

În casa lor nu se pusese niciodată problema cine cântă, cocoșul sau găina. Jim era cel care stabilea regulile, iar Christine se mulțumea să le respecte. Mama îi murise când era mică. Iar soacra, pe care Christine se obișnuise să o strige „mama Dawson", îi cânta mereu osanale fiului. Așa încât soția ajunsese să îl venereze și ea pe Jim, la fel ca părinții lui. El avea grijă ca ei să nu-i lipsească nimic, era un soț iubitor, o companie plăcută, un sportiv excelent și devenea, pe zi ce trecea, un angajat tot mai important al companiei unde lucra. Se purta prietenos și fermecător cu ceilalți, atâta timp

cât ei îl admirau și nu îi aduceau critici. Și cei mai mulți nici nu aveau de ce să o facă. Era un tânăr arătos și sociabil, care își ridicase soția pe un piedestal și o iubea ca pe ochii din cap. Tot ce voia din partea ei era să facă ce îi cerea el, să-l aduleze și să îl lase să conducă. Cum tatăl ei avea aceleași principii, Christine fusese crescută ca să devină soția devotată a unui astfel de bărbat. Duceau exact viața pe care ea și-o dorise, ba chiar mai mult decât atât. Cu Jim nu avea parte de surprize neplăcute, de manifestări ciudate sau de dezamăgiri. El o proteja, avea grijă de ea și îi asigura un trai bun. Legătura dintre ei funcționa perfect pentru amândoi. Fiecare își cunoștea bine locul în această relație și respecta regulile jocului. El era Adoratul, iar ea Adoratoarea.

Nu s-au grăbit să aibă copii în primii câțiva ani de căsnicie și poate că ar fi amânat și mai mult momentul dacă lumea nu ar fi început să-și pună întrebări. Pentru Jim, bârfele sunau ca niște critici directe la adresa lui, ca o aluzie că nu era capabil să procreeze, deși amândoi savurau din plin perioada aceea de independență, fără copii cu care să se lege la cap. Jim își ducea deseori soția în excursii în weekend, mergeau în vacanțe nostime și o dată sau de două ori pe săptămână mâncau în oraș, deși Christine era o bucătăreasă bună și învățase să gătească mâncărurile lui preferate. Nici unul dintre ei nu tânjea după copii, cu toate că stabiliseră de la bun început că voiau, cândva, să aibă o familie. Dar după cinci ani, până și părinții lui Jim au început să se agite, îngrijorați că tinerii se loveau de aceleași probleme care îi împiedicaseră pe ei, timp de aproape douăzeci

de ani, să aibă copii. Jim îi liniștise, nu aveau nici un fel de probleme, voiau doar să se distreze și nu aveau de ce să grăbească. La urma urmei, nu aveau decât douăzeci și șapte de ani și se bucurau de libertate, de faptul că nu erau împovărați de nimic.

Totuși, presiunile constante la care era supus l-au determinat într-un final pe Jim să ia atitudine, așa că i-a spus lui Christine că era momentul să aibă și ei un copil. Iar ea s-a supus, ca de fiecare dată. Orice spunea el era literă de lege. A rămas imediat însărcinată, mai repede decât se așteptaseră. Fusese mai simplu decât crezuseră, presupuseseră că încercările le vor lua o jumătate de an, dacă nu chiar un an întreg. Și, în ciuda problemelor pe care soacra ei și le făcuse, Christine a avut o sarcină ușoară.

Când a intrat în travaliu, Jim a dus-o cu mașina la spital și nu a însoțit-o în sala de nașteri, o opțiune cu care Christine a fost de acord. Nu voia să îl oblige să facă cine știe ce lucruri stânjenitoare. El își dorea un băiat, iar ea spera același lucru, pentru a-i face lui plăcere. Nici nu le trecuse prin cap că bebelușul ar putea fi fată și, plini de încredere cum erau, nu ceruseră să afle sexul copilului la ecografie. Pentru un bărbat atât de viril ca Jim, era de neconceput ca primul său născut să nu fie băiat, iar Christine zugrăvise camera copilului în albastru. Amândoi erau ferm convinși că vor avea un fiu.

Bebelușul s-a poziționat cu fundul înainte și a trebuit adus pe lume prin cezariană, așa încât Christine era încă sub efectul anesteziei atunci când Jim a aflat vestea. Iar când asistenta i-a arătat copilul prin geamul incubatorului, timp de un minut sau două a crezut

că fusese schimbat. Avea fața perfect rotundă și obrajii dolofani și nu semăna deloc cu nici unul dintre ei, cu puful de păr alb-blonziu de pe cap. Și, mai șocant decât trăsăturile sau culoarea părului, era fată. Nu era copilul pe care îl așteptaseră și, în timp ce bebelușul părea că se holbează la el prin geam, singurul lucru la care Jim a putut să se gândească era faptul că semăna cu regina Victoria a Marii Britanii, așa cum arăta la bătrânețe. I-a mărturisit asta și unei asistente, care l-a certat și i-a spus că fetița este frumoasă. Nefamiliarizat cu grimasele nou-născuților, Jim nu i-a dat crezare. Pentru el, părea să fie copilul altcuiva, care nu aducea, nici pe departe, cu el sau cu Christine, și s-a simțit copleșit de dezamăgire în timp ce stătea trist în sală, așteptând să fie condus să-și vadă soția. Iar în clipa când ea i-a văzut expresia de pe față, și-a dat seama că bebelușul era fetiță și că, pentru el, totul era un eșec.

– E fetiță? l-a întrebat ea, încă amețită de anestezic, iar el a încuviințat dând din cap, fără să rostească o vorbă. Cum avea el să le spună prietenilor că fiul pe care îl așteptase se dovedise a fi o fată? Era o lovitură puternică pentru eul și imaginea lui, ceva complet scăpat de sub control, lucru cu care nu era deloc obișnuit. El își impunea mereu punctul de vedere, iar Christine i se supunea întotdeauna.

– Da, e fetiță, a reușit el într-un sfârșit să articuleze, în timp ce soției lui i se furișa o lacrimă în colțul ochiului. Seamănă cu regina Victoria.

După care și-a tachinat un pic soția:

– Nu știu cine e tatăl, dar bebelușul are ochii albaștri și părul blond.

Nimeni în familiile lor nu era blond, cu excepția bunicii lui, deși comparația i s-a părut cam forțată. Oricum, el nu punea la îndoială fidelitatea lui Christine. Copilul reprezenta, în mod cert, o revenire la o străveche moștenire comună, la o genă îndepărtată, care însă nu părea să le aparțină. Asistentele insistaseră că era o fetiță tare drăgălașă, fără a-l convinge însă pe Jim. Și abia după câteva ore i-o aduseseră mamei, care a privit-o și ea uimită în timp ce o ținea în brațe, mângâindu-i degețelele. Era strâns înfășurată într-o păturică roz. Christine tocmai făcuse o injecție ca să prevină declanșarea lactației, căci se hotărâse să nu alăpteze. Jim se împotrivise ideii, care nici ei nu îi surâsese, de altfel, prea tare. Voia să revină cât mai repede la formele de dinainte de a rămâne gravidă, căci soțul ei o plăcea așa cum arătase înainte, minionă și zveltă, și nu o găsise deloc atrăgătoare în perioada sarcinii. Și asta în ciuda faptului că avusese mare grijă să nu se îngrașe. Ca și lui Jim, și ei i s-a părut greu de crezut că dăduse naștere unei fetițe rotofeie, cu părul de un blond-cânepiu. Micuța avea picioare lungi, drepte și solide, ca Jim. Dar asemănările se opreau aici, trăsăturile feței nu aveau nimic în comun cu nici unul dintre ei. Iar mama Dawson i-a dat și ea dreptate fiului ei imediat ce a văzut copilul, declarând că era bucățică ruptă din bunica pe linie paternă și că nu putea decât să spere că va arăta altfel când va crește mare. Bunica fusese toată viața ei o femeie rotunjoară și zdravănă, mai apeciată pentru priceperea la gătit și la cusut decât pentru înfățișare.

La o zi după naștere, șocul de a avea o fetiță se mai atenuase, deși colegii lui Jim de la firmă îl tachinaseră,

îndemnându-l să mai încerce, în speranța că al doilea copil va fi băiat. Iar Christine își făcea griji că Jim era supărat pe ea, numai că el se purtase tare drăguț cu ea și o liniștise, spunându-i că era bucuros că atât ea, cât și fetița sunt sănătoase și că făcuseră tot ce depinseseră de ei. Modul în care rostise aceste vorbe o făcuse însă pe Christine să se simtă ca și cum s-ar fi clasat pe locul doi în cine știe ce competiție, idee întărită de altfel și de mama Dawson. Nu era un secret pentru nimeni că Jim își dorise un fiu, nu o fiică, ca și cum nașterea unui băiat ar fi fost o confirmare a bărbăției sale. Și cum nu se așteptaseră la o asemenea situație, nu se gândiseră la nici un nume de fată pentru bebelușul blond și rotofei care stătea acum în brațele mamei.

Sigur, asemănarea cu regina Victoria fusese o glumă, dar amândurora le plăcea numele, iar Jim a mers și mai departe, propunând ca al doilea prenume să fie Regina. Victoria Regina Dawson, de la regina Victoria. Numele părea ciudat de potrivit pentru micuță, iar Christine a fost de acord. Își dorea să-i facă o plăcere soțului, lăsându-l să aleagă numele, dacă tot dăduse greș cu sexul copilului. Încă mai simțea că îl dezamăgise. După primele cinci zile de la externare, Jim părea să o fi iertat.

Victoria s-a dovedit un copil sănătos și fericit, ușor de crescut, veselă din fire și nepretențioasă. A mers și a vorbit foarte devreme și toată lumea o considera o fetiță dulce foc. A rămas blondă, și puful galben cânepiu cu care se născuse s-a transformat într-o coamă de cârlionți aurii. Avea ochi albaștri și mari, păr bălai și tenul alb lăptos, tipic pentru un astfel de chip. Unii comentau că avea o înfățișare de englezoaică sadea, la care Jim

răspundea că tocmai de aceea îi și dăduseră numele reginei Victoria, cu care semăna ca două picături de apă, apoi râdea cu mare poftă. Cu timpul, aceasta devenise gluma lui favorită, pe care nu obosea niciodată să o împărtășească tuturor celor dispuși să îl asculte, în timp ce Christine chicotea sfioasă. Ea își iubea fetița, dar el fusese dintotdeauna marea ei dragoste, iar asta nu se schimbase odată cu nașterea Victoriei. Spre deosebire de multe alte femei, care își canalizează toate eforturile spre copii atunci când devin mame, pentru ea, Jim era pe primul plan, abia apoi venind fetița. Christine era companionul perfect pentru un bărbat așa de narcisist ca Jim. Nu avea ochi decât pentru el. Și, cu toate că el își dorea și un fiu pentru a se simți cu adevărat împlinit, un băiat cu care să joace baseball, nu se grăbeau să facă al doilea copil. Victoria își găsise ușor un loc în viețile lor, pe care le perturbase prea puțin, și amândoi părinții se temeau că un al doilea copil, la mică distanță de primul, va fi mai greu de stăpânit, așa că pe moment se mulțumeau cu fata. Mama Dawson punea și ea sare pe rană, afirmând că era, evident, păcat că nu avuseseră din prima un băiat, pentru că așa erau nevoiți să se gândească să mai facă unul, când era lucru știut că un copil unic avea toate șansele să fie mai deștept decât ceilalți. Doar și fiul ei fusese singur la părinți.

Pe măsură ce creștea, Victoria dădea tot mai mult semne de inteligență precoce. Era vorbăreață și prietenoasă, iar pe la trei ani ajunsese să poarte cu ei conversații aproape ca de la adult la adult. Spunea lucruri amuzante și era mereu atentă și interesată de tot ce se petrecea în jurul ei. Christine a învățat-o să

citească la vârsta de patru ani. Iar la a cincea aniversare, tatăl i-a spus că poartă numele unei mari regine. Victoria zâmbea încântată ori de câte ori Jim aducea vorba despre asta. Știa cum arătau reginele. Erau frumoase și purtau rochii elegante, așa cum văzuse ea în cărțile de basme. Și, uneori, aveau și puteri magice. Aflase că îi dăduseră nume de regină, dar nu știa cum arăta acea regină. Tatăl nu îi spusese decât că semăna cu ea. Mai știa și că aducea cu bunica tatălui ei, dar nu văzuse nici o fotografie de-a ei, așa că se întreba dacă nu cumva nu fusese și aceasta vreo regină.

La șase ani, Victoria era tot durdulie. Avea picioruțe zdravene și multă lume zicea că e solidă pentru vârsta ei. Era în clasa întâi și îi întrecea în înălțime pe cei mai mulți colegi, fiind și mai grasă decât ei. I se spunea „fata cea voinică", iar ea lua asta drept un compliment. Tot la acea vreme, pe când răsfoia o carte împreună cu mama ei, văzuse o poză a reginei al cărei nume îl purta. Era scris cu litere mari, chiar sub poză. ReginaVictoria. Exact așa cum o chema și pe ea.

Regina ținea în brațe un câine mops care îi semăna izbitor de bine, iar fotografia fusese făcută la bătrânețe. Fetița a rămas mult timp uitându-se tăcută la pagina din carte.

–Ea e? și-a întrebat într-un târziu mama, ridicându-și spre ea ochii albaștri, imenși.

Christine a încuviințat, zâmbind. La urma urmei, nu era decât o glumă. Victoria semăna cu bunica lui Jim, cu nimeni altcineva.

–A fost o regină foarte importantă a Angliei, acum mult timp, i-a explicat ea.

–Dar nu poartă o rochie frumoasă, nici coroană pe cap, și cățelul e tare urât, a spus fetița foarte necăjită.

–Era bătrână când a fost făcută poza asta, a răspuns Christine, încercând să-i îndulcească amarul. Supărarea Victoriei atinsese o coardă sensibilă în ea. Era conștientă că Jim nu o făcuse din răutate, dar glumița lui cu regina se dovedea acum a avea un impact nedorit și fetița părea tulburată. A privit mult timp fotografia, în timp ce două lacrimi i se rostogoleau domol pe obraji. Christine n-a spus nimic cât timp au răsfoit în continuare cartea, sperând în secret că Victoria va uita cât de curând episodul. Numai că Victoria nu a uitat niciodată. Iar percepția despre modul în care o vedea tatăl ei, ca pe o regină, nu a mai fost niciodată aceeași.

capitolul 2

La un an după ce fata văzuse fotografia reginei Victoria, care îi schimbase pentru totdeauna imaginea despre sine, părinții au informat-o că va avea un frate sau o soră. A fost încântată la aflarea veștii. Printre colegii ei de școală care aveau deja frați sau surori, ea rămăsese unul dintre puținii copii unici, iar ideea de a avea un bebe cu care să se joace, o păpușă vie, îi plăcea nespus. Dar, într-o noapte, i-a auzit pe părinți discutând în dormitor, în timp ce credeau că ea doarme, și rostind niște cuvinte înfricoșătoare, cum că totul fusese un accident, iar ea nu a înțeles ce voiau să spună. S-a temut că bebelușul a pățit ceva rău, poate că avea să se nască fără brațe sau picioare, sau poate că nu va putea să meargă atunci când va crește mai mare. Nu știa cum de se întâmplase accidentul, și s-a ferit să întrebe. Mama plânsese, iar tatăl păruse și el îngrijorat. Amândoi erau de părere că se descurcau de minune doar cu un copil. Victoria era cuminte, nu îi deranja și îi asculta întotdeauna. Avea șapte ani și nu le dăduse niciodată bătăi de cap, iar Jim a repetat

tot timpul sarcinii că spera ca acest copil să fie băiat. Mama părea și ea să-și dorească același lucru, numai că de data aceasta a zugrăvit camera în alb, o culoare neutră, în loc de albastru. Trăsese învățămintele de rigoare după șocul provocat de nașterea unei fete. Mama Dawson a prezis că bebelușul va fi tot fetiță, așa cum voia, de altfel, și Victoria. Părinții refuzaseră și acum să afle sexul copilului. Christine se temea de o surpriză neplăcută și se agăța cât putea de speranța că, de data aceasta, vor avea un băiat.

Victoria n-a priceput de ce părinții ei nu erau la fel de entuziasmați ca ea de ideea de a avea un alt copil. Mama se plângea tot timpul că se îngrășase prea tare, iar tatăl își tot tachina fiica, spunându-i că nădăjduiește ca bebelușul să nu arate ca ea. Îi amintea mereu că ea seamănă cu bunica lui. În casă nu existau decât puține fotografii cu bunica, dar cele pe care Victoria reușise, în sfârșit, să le vadă înfățișau o femeie voinică, cu un șorț legat în jurul a ceea ce se presupunea a fi talia, cu coapse groase și nas borcănat. Nu știa ce e mai rău, să semene cu străbunica din partea tatei sau cu regina cea urâtă care pozase împreună cu cățelul ei. În orice caz, după ce văzuse fotografia străbunicii, devenise obsedată de mărimea propriului nas. Era mic și rotund, dar ei i se părea că arată ca o ceapă plantată în mijlocul feței. Spera, pentru binele bebelușului, că nu avea să moștenească și el același nas. Dar, cum bebelușul era un „accident", existau lucruri cu mult mai serioase pentru care să-și facă griji. Părinții nu îi explicaseră în ce anume consta accidentul, dar ea nu uitase conversația

la care trăsese cu urechea. Și care o convinsese și mai mult să se dedice total frățiorului sau surioarei și să facă pentru el sau ea tot ce îi va sta în putință. Nu putea decât să spere că accidentul nu avea să lase urme grave. Poate că nu era vorba decât despre o mână ruptă sau un cucui la cap.

De data aceasta, părinții se hotărâseră din vreme pentru cezariană și i se spusese că mama va fi nevoită să stea o săptămână în spital și că nu va putea să o vadă, nici pe ea și nici bebelușul, decât după ce vor fi externați. Acestea erau regulile, așa i se explicase, iar Victoria se întrebă dacă zilele acelea nu urmau să fie folosite pentru repararea stricăciunilor produse în timpul acelui eveniment misterios despre care toată lumea se ferea să vorbească.

În ziua nașterii bebelușului, tatăl a ajuns acasă la ora șase seara, atunci când bunica îi pregătea cina Victoriei. Amândouă s-au uitat la el întrebătoare și dezamăgirea a răzbătut din glasul său atunci când le-a anunțat că bebelușul este o fetiță. Apoi a zâmbit și le-a spus că este un copil frumos, care seamănă perfect cu el și cu Christine. Părea extrem de ușurat, chiar dacă nu avea, nici acum, parte de un fiu. Și, fiindcă era atât de drăgălașă, aveau să o numească Grace. Bunica Dawson a zâmbit atunci și ea, mândră că ghicise sexul copilului. Fusese sigură că va fi tot o fetiță. Jim le-a povestit că are păr închis la culoare și ochi căprui și mari, la fel ca amândoi părinții, că moștenise pielea albă a mamei și buzele îi sunt perfect conturate și rozalii. Era așa de frumoasă, că poza ei merita să fie folosită la o reclamă

de produse pentru nou-născuți. Iar frumusețea compensa faptul că nu era băiat. N-a menționat că ar avea vreo rană, căpătată în urma accidentului de care Victoria fusese atât de îngrijorată în ultimele opt luni, și fetița s-a liniștit. Spera ca surioara ei să fie nu numai drăguță, așa cum o asigurase tatăl, ci și sănătoasă.

A doua zi, au sunat-o pe Christine la spital, iar ea a răspuns cu o voce foarte obosită. Și asta a convins-o și mai mult pe Victoria că va trebui să facă tot posibilul pentru a-și ajuta mama.

Când și-a văzut surioara pentru întâia oară, i s-a părut că este și mai frumoasă decât îi fusese descrisă. Era desăvârșită, perfect proporționată. Arăta ca un bebeluș dintr-o carte cu poze sau dintr-o reclamă, așa cum îi spusese tatăl. Bunica Dawson s-a repezit imediat și a luat povara din brațele lui Christine, în timp ce Jim și-a ajutat soția să se așeze comod într-un fotoliu, iar Victoria a profitat ca să se apropie și să se uite mai bine la bebeluș. Ardea de nerăbdare să-și ia sora în brațe, să o sărute pe obrăjori, s-o giugiulească și să-i pipăie degețelele de la picioare. N-a fost nici o clipă geloasă, nu simțea decât fericire și mândrie.

—Nu-i așa că e minunată? i-a spus Jim mamei sale, care a încuviințat rapid. De data aceasta, bunica pe linie paternă nu a mai fost adusă în discuție, și nici nu avea de ce. Grace părea o păpușă de porțelan, și au fost cu toții de acord că este cel mai frumos copil pe care îl văzuseră vreodată. Nu semăna deloc cu Victoria, care avea ochi albaștri și mari și păr auriu ca spicul de grâu. Era chiar greu de crezut că ele două erau surori sau că Victoria, blondă cum era, făcea parte

din această familie de oameni bruneți. În plus, trupul ei durduliu nu aducea cu al nici unuia dintre ei. Nimeni nu a comparat bebelușul cu regina Victoria și nici nu a adus în discuție nasul borcănat al acesteia. Grace avea un profil de efigie sau de camee, la fel ca și Christine. Și din clipa în care se născuse, era clar pentru toți că era una de-a lor, în timp ce Victoria părea să fi fost abandonată de altcineva în pragul ușii. Grace era pur și simplu perfectă, iar Victoria a fost copleșită de un puternic sentiment de iubire, privind-o cu adorație cum stătea în brațele bunicii. Era nerăbdătoare s-o vadă așezată în pătuț, ca s-o îmbrățișeze și ea. Surioara pe care o așteptase de atâta vreme era a ei. O îndrăgise cu mult înainte de a se naște. Și acum, în sfârșit, iat-o.

Jim nu s-a putut abține să-și necăjească fiica mai mare, așa cum o făcea întotdeauna. Așa era el, îi plăcea să facă glume pe seama celorlalți. Prietenii îl găseau teribil de amuzant, iar lui nu îi păsa cine era ținta bancurilor sale. S-a întors spre Victoria rânjind strâmb, în timp ce fetița își admira surioara.

– Aș zice că tu ai fost prăjiturica noastră de probă, a spus ciufulindu-i părul plin de afecțiune. Ei, de data asta am nimerit rețeta, a comentat el fericit. Iar bunica Dawson i-a explicat Victoriei că prăjiturica de probă era ceea ce făceai pentru a testa combinația de ingrediente și căldura cuptorului. Nu ieșea niciodată perfect din prima, a adăugat ea, și atunci aruncai prăjiturica la gunoi și încercai din nou. Iar Victoria s-a speriat îngrozitor că soarta asta o aștepta și pe ea și că va fi aruncată la coș, acum că Grace venise pe lume și era atât de perfectă. Dar nimeni n-a făcut nici cea mai mică aluzie

la așa ceva, iar mama și bunica împreună cu bebelușul au urcat în dormitor. Victoria le-a urmat, înfiorată. S-a așezat la o distanță respectabilă și le-a privit. Voia să învețe tot ce îi făceau fetiței, ca să o poată îngriji și ea. Era sigură că mama avea să-i dea voie, după ce bunica avea să plece la casa ei. O întrebase cu mai mult timp în urmă, iar mama fusese de acord.

Cele două femei au schimbat-o pe Grace, au îmbrăcat-o într-o pijămăluță roz, au înfășat-o într-o păturică, iar Christine i-a dat biberonul cu laptele recomandat de la spital. Apoi a bătut-o pe spate, făcând-o să eructeze, și a așezat-o în coșulețul ei. Pentru Victoria, era prima șansă de a o studia cu atenție pe noua membră a familiei. Era, într-adevăr, cel mai frumos copil pe care îl văzuse vreodată, deși, chiar dacă nu ar fi fost așa, chiar dacă ar fi avut nasul străbunicii sau ar fi semănat cu regina Victoria, ea tot ar fi iubit-o. O iubise dintotdeauna, încă de când aflase că avea să se nască. Înfățișarea lui Grace nu conta pentru ea, numai pentru părinți și bunică.

În timp ce mama și bunica erau prinse într-o discuție, ea și-a băgat precaută un deget în coșulețul bebelușului, nimerindu-i pălmuța, iar fetița și-a ridicat ochii spre ea și și-a strâns degețelele în jurul degetului Victoriei. Era cel mai minunat moment din câte trăise ea până atunci și a simțit imediat legătura care avea să le țină unite toată viața și să devină, cu fiecare clipă, tot mai puternică. Și-a jurat în gând să aibă mereu grijă de sora ei, să o apere de rele și să nu lase pe nimeni să o facă să plângă. Voia ca Grace să ducă o viață perfectă și era hotărâtă să facă orice

pentru asta. Apoi bebelușul a închis ochii și a adormit, iar Victoria a rămas în picioare lângă ea, privind-o. Era atât de fericită că nu pățise nimic în urma accidentului și că venise, în sfârșit, acasă.

S-a gândit la ceea ce îi spusese tatăl, că era prăjiturica lor de probă, întrebându-se dacă era adevărat sau nu. Poate că părinții o făcuseră numai pentru a se asigura că Grace va ieși perfectă. Și dacă asta își propuseseră, atunci își atinseseră scopul. Era cel mai dulce copil pe care Victoria îl văzuse în viața ei și așa credeau și mama, și tata, și bunica. Pentru o fracțiune de secundă, și-a dorit ca altcineva să fi fost prăjiturica de probă, nu ea, și ca ei toți să aibă față de ea aceleași sentimente pe care le aveau, în mod evident, față de Grace. Astfel încât să fi fost un succes, nu un eșec al rețetei sau al temperaturii din cuptor. Și, indiferent de ceea ce așteptaseră ei atunci când o concepuseră, să nu o arunce niciodată la gunoi, ca pe o turtă nereușită. Tot ce își dorea acum era să-și petreacă restul vieții alături de Grace și să fie cea mai bună soră din lume. Și s-a bucurat, încă o dată, că bebelușul nu moștenise nasul străbunicii.

A coborât apoi să ia masa cu părinții și bunica, în timp ce surioara dormea liniștită la etaj, după ce fusese schimbată și hrănită. Mama îi spusese că Grace va dormi mult în primele luni de viață. Cât timp au mâncat, Christine n-a contenit să vorbească despre revenirea, cât mai repede cu putință, la silueta de dinaintea sarcinii, iar Jim a turnat șampanie pentru adulți și i-a zâmbit Victoriei. Întotdeauna o privea ușor sarcastic, ca și cum ei doi împărtășeau o glumă numai

de ei știută sau de parcă înfățișarea fiicei sale mai mari era în sine o ironie a sorții. Victoria nu prea știa care variantă era cea corectă, dar îi făcea plăcere atunci când tatăl îi surâdea. Iar acum, mulțumită lui Grace, era fericită. Era surioara la care visase toată viața, ființa pe care avea să o îndrăgească din toată inima și care s-o iubească, la rândul ei.

capitolul 3

Christine a învățat-o pe Victoria cum să-și îngrijească sora. Până să împlinească Grace trei luni, sora cea mare știa deja cum să-i schimbe scutecele, să-i facă baie, să o îmbrace, să se joace cu ea ore în șir și să o hrănească. Ele două erau de nedespărțit. Ceea ce îi oferea mamei momentele de răgaz necesare în zilele mai aglomerate. Pentru că Victoria se ocupa de Grace, Christine avea destul timp ca să joace bridge cu prietenii, să ia lecții de golf și să-și întâlnească instructorul personal de patru ori pe săptămână. Uitase câtă muncă înseamnă creșterea unui copil. Iar Victoriei îi făcea mare plăcere să o ajute. Imediat ce venea acasă de la școală, se spăla pe mâini și se ocupa de Grace. Ei i-a adresat Grace primul zâmbet și curând a devenit evident pentru toată lumea că micuța era înnebunită după sora mai mare, la fel cum Victoria o adora pe ea.

Grace a rămas un bebeluș de poză. Când avea un an, ori de câte ori Christine își lua cu ea fetele la cumpărături la supermarket, o oprea câte cineva. Cum locuiau în Los Angeles, mulți căutători de talente se postau

în astfel de locuri în așteptarea unor candidați la glorie. Îi propuneau lui Christine să apară în filme, în spectacole de televiziune și pe panouri stradale ori să lucreze în domeniul publicității. Și lui Jim i se făceau astfel de oferte atunci când arăta poza soției. Victoria urmărea fascinată cum astfel de oameni îi abordau mama, cerându-i să le permită să o folosească pe Grace în reclame, la televizor sau într-un film, iar Christine îi refuza de fiecare dată, dar cu multă grație. Ea și Jim nu doreau să-și exploateze copilul, deși se simțeau flatați de oferte și, ulterior, le menționau în discuțiile cu prietenii lor. Ascultând schimburile de replici, repovestite apoi amicilor, Victoria se simțea invizibilă. Când căutătorii de talente făceau conversație cu mama ei, se purtau ca și cum ea nici nu exista. Nu aveau ochi decât pentru Grace. Victoria nu se supăra, deși uneori se întreba cum ar fi dacă ar ajunge să joace într-un film ori să apară la televizor. Îi făcea plăcere că surioara ei era atât de drăguță și se străduia mereu să o gătească, punându-i fundițe în părul negru cârlionțat, ca să arate ca o păpușă. Fusese un bebeluș tare dulce și și-a păstrat trăsăturile frumoase și atunci când a început să meargă. Victoria aproape că s-a topit când Grace i-a rostit pentru prima oară numele. Fetița gângurea fericită ori de câte ori o vedea și își iubea nespus sora mai mare.

Când Grace avea doi ani, iar Victoria nouă, bunica Dawson a murit, după o scurtă suferință, lăsând-o pe Christine fără nici un alt ajutor în casă în afară de cel oferit de Victoria. Cum singura bonă la care Christine apelase vreodată fusese mama lui Jim, după decesul soacrei s-a văzut nevoită să caute o babysitter pe care

să se poată baza în serile când ieșea cu Jim în oraș. A urmat așadar un lung șir de adolescente care veneau în casă ca să dea telefoane și să se uite la televizor, lăsând-o pe Victoria să se ocupe de Grace, ceea ce le convenea, de fapt, surorilor. Pe măsură ce creștea, Victoria și-a asumat tot mai multe responsabilități, în timp ce Grace devenea, pe zi ce trecea, tot mai frumoasă. Era un copil vesel, care râdea sau zâmbea tot timpul, mai ales atunci când sora mai mare era prin preajmă, fiind singura din familie care o putea face să surâdă printre lacrimi sau să pună capăt vreunei crize de istericale. Christine se descurca mult mai prost decât fiica ei cea mare. Era fericită să-i paseze Victoriei sarcina îngrijirii copilului. Jim continua să-și tachineze prima născută, numind-o „prăjiturica de probă", dar acum Victoria înțelegea sensul expresiei, și anume că Grace era frumoasă, spre deosebire de ea, și că a doua încercare făcută de părinții ei fusese una reușită. Ba chiar îi explicase aceasta unei prietene, care se arătase pur și simplu oripilată, reacționând mult mai exagerat decât Victoria, care se obișnuise între timp cu ideea. Tatăl nu obosea să tot repete gluma. Christine obiectase o dată sau de două ori, dar Jim o asigurase că Victoria știe că nu este decât o glumă nevinovată. De fapt, Victoria chiar credea ce îi spunea tatăl. Era convinsă că venirea ei pe lume fusese o greșeală, iar Grace reprezenta realizarea supremă pentru părinți. Impresia aceasta îi era întărită de toată lumea, care îi admira necondiționat sora. Sentimentul că este invizibilă s-a înrădăcinat tot mai mult în sufletul ei. Oamenii remarcau mereu cât

de drăguță era Grace, dar nu știau ce să spună despre Victoria, așa încât pur și simplu o ignorau.

Victoria nu era urâtă, dar avea trăsături comune. Avea un ten alb ca laptele, plăcut la înfățișare, și părul blond și drept, pe care mama i-l împletea în codițe, în timp ce chipul lui Grace era pus în valoare de aureola de cârlionți întunecați la culoare. Părul Victoriei, inițial buclat, devenise cu timpul lins. Avea ochi albaștri, mari și nevinovați, în nuanța cerului de vară, dar ochii căprui închis ai lui Grace și ai părinților păreau mai exotici și mai interesanți. Ei trei aveau ochii și părul de aceeași culoare. Părul și ochii Victoriei erau altfel. Părinții ei și Grace erau zvelți, tatăl era înalt, iar mama și sora, delicate, minione și cu oase mici. Grace era o reflexie a imaginii părinților. Victoria nu semăna cu ei. Era mai voinică, avea o constituție mai robustă și umeri cam lați pentru un copil. Avea un aspect de om sănătos, cu obraji rozalii și pomeți pronunțați. Singurul lucru cu adevărat remarcabil la ea erau picioarele lungi, ca de mânz. Picioarele ei fuseseră dintotdeauna prea lungi și prea subțiri ca să-i susțină trupul îndesat, așa cum remarcase bunica. Torsul ei era scurt, ceea ce făcea ca picioarele să pară și mai lungi. În ciuda acestei conformații, se mișca iute și cu grație. Încă de copil, era solidă pentru vârsta ei, nu într-atât încât să poată fi considerată grasă, deși avea din toate din plin. Tatăl îi tot spunea că e prea grea ca să o ia în brațe și s-o arunce în aer, în timp ce pe Grace o sălta ca pe o pană. Christine fusese dintotdeauna subponderală, chiar și după nașterea celor două fetițe, și se menținea în formă prin exerciții și cu ajutorul instructorului. Iar Jim era

înalt și slab, în timp ce Grace nu fusese niciodată rotunjoară, nici măcar ca bebeluș.

Victoria era așadar complet diferită de restul familiei. Fapt care nu scăpa nimănui. Și nu rareori îi fusese dat să audă cum oamenii îi întrebau pe părinți dacă nu cumva o adoptaseră pe fiica lor cea mare. Se simțea ca la școală, când învățătoarea le arăta copiilor cartonașe cu desene înfățișând un măr, o portocală, o banană și o pereche de galoși și îi întreba care dintre poze nu se potrivește cu celelalte. În familia ei, Victoria juca rolul galoșilor. Era un sentiment ciudat, cu care avea să trăiască toată viața, acela de a fi altfel, de a nu se încadra în imagine. Dacă măcar ar fi semănat cu unul dintre părinți, ar fi avut și ea senzația de apartenență. Cum lucrurile nu stăteau așa, asta era situația, ea era cea aflată permanent în disonanță, cea căreia nimeni nu îi spusese vreodată că e o frumusețe, așa cum i se spunea mereu lui Grace. Grace era frumoasă ca o cadră, în timp ce Victoria era sora mai mare și neatrăgătoare, care nu se potrivea cu restul familiei.

Avea și un apetit zdravăn, ceea ce o făcea să-și mențină silueta masivă. Mânca porții generoase la fiecare masă și nu lăsa nimic în farfurie. Îi plăceau prăjiturile, și bomboanele, și înghețata, și pâinea, mai ales când era proaspăt scoasă din cuptor. La școală mânca foarte consistent. Nu rezista niciodată în fața cartofilor prăjiți, a crenvurștilor din hotdog sau a negreselor fierbinți însiropate, cu înghețată de vanilie și frișcă. Și lui Jim îi plăcea să mănânce bine, dar, fiind înalt, nu se îngrășa. Dieta lui Christine consta mai ales în pește la cuptor, legume fierte la abur și salate, feluri pe care Victoria

le detesta. Ea, una, prefera cheeseburgerii, spaghetele și chiftelele și, încă de mică, își punea frecvent și a doua porție, deși tatăl se încrunta sau chiar făcea uneori glume pe seama ei. Nimeni altcineva din familie în afară de ea nu punea un gram peste greutatea normală. Iar ea nu sărea peste nici o masă. Când era sătulă avea o senzație de satisfacție.

– Într-o bună zi o să regreți că mănânci atât de mult, domnișoară, o avertiza tatăl ei. N-o să-ți convină să fii supraponderală când o să te duci la colegiu.

Însă colegiul părea o perspectivă mult prea îndepărtată, în timp ce piureul de cartofi se afla chiar acolo, în fața ei, alături de platoul cu pui fript. Christine era, în schimb, tare grijulie cu mâncarea pe care i-o servea lui Grace. Era de părere că sora mai mică avea altă conformație, mai delicată, la fel ca ea, deși Victoria îi mai strecura din când în când câte o acadea sau bomboane, iar fetiței îi plăcea grozav să le lingă. Țipa de încântare când o vedea pe Victoria scoțând câte o acadea din buzunar. Și chiar dacă nu avea decât una singură, aceea îi revenea întotdeauna lui Grace.

Victoria nu a fost niciodată populară în școală, iar părinții îi dădeau foarte rar voie să-și invite colegii acasă, așa că viața ei socială era limitată. Mama ei susținea că doi copii fac și așa suficient deranj și că trebuie să strângă mereu după fetițe. Și nu-i plăceau prietenele pe care și le făcuse Victoria. Mereu găsea câte ceva de zis împotriva lor, așa încât fata a renunțat să le mai invite. Drept urmare, nici ea nu era chemată să rămână peste noapte la vreo colegă, pentru că nu putea răspunde la fel. Și, oricum, se grăbea să ajungă cât mai repede

acasă, după ore, pentru a se îngriji de sora mai mică. Se simțea bine când era împreună cu fetele, dar prietenia nu se extindea dincolo de porțile școlii. Marea dramă trăită în școala primară a fost atunci când s-a trezit că era singura fată din clasa a patra care nu primise o felicitare de Sfântul Valentin. Sosise acasă plânsă toată, iar mama îi spusese să nu fie prostuță. Cadoul ei era Gracie, iar în anul următor Victoria s-a consolat cu ideea că oricum nu-i pasă, pentru a se întări împotriva unei noi deziluzii. Dar a primit o felicitare, din partea unei fete la fel de înalte ca ea. Băieții erau cu toții mai scunzi. Fata respectivă era slăbănoagă și cât o prăjină, dar Victoria o întrecea în greutate.

A doua dramă cu care s-a confruntat a fost creșterea sânilor, începând de pe la unsprezece ani. A făcut tot ce a putut pentru a-i ascunde, trântindu-și pe deasupra tricouri lălâi cu mâneci lungi, purtând cămăși largi și groase în carouri și haine cu două numere mai mari. Totuși, sânii continuau să crească, spre marele ei necaz. Iar în clasa a șaptea avea deja un corp de femeie. Se gândea deseori la străbunică, la șoldurile ei late și talia groasă, la sânii ei mari și fața plină. Se ruga să nu ajungă la fel de solidă ca ea. Spre deosebire de aceasta însă, avea picioarele mai lungi și subțiri și nu încetau să se lungească. Era cea mai frumoasă dintre trăsăturile ei, deși Victoria nu-și dădea seama. Prietenii părinților îi spuneau mereu că e „voinică", iar ea nu știa la ce se referă, la picioarele lungi, la sânii mari sau la umerii lați. Dar, înainte să apuce să vadă la care parte anume din corp se uitau, ei se întorceau cu spatele pentru a o admira pe micuța Grace, frumoasă ca o zână. Pe lângă

ea, Victoria se simțea ca un monstru sau ca un gigant. Și, din cauza înălțimii și a rotunjimilor ca de femeie, părea mai în vârstă decât era. Când era în clasa a opta, profesorul de arte i-a spus că are forme rubensiene, iar ea nu a îndrăznit să-l întrebe ce însemna acel termen; de fapt, nici nu voise să afle. Era convinsă că reprezenta o formă mai artistică de a-i spune că era solidă, un cuvânt pe care ajunsese să îl urască. Nu dorea să fie solidă. Voia să fie micuță, la fel ca mama și ca sora ei. În clasa a opta, când a încetat să mai crească, avea un metru șaptezeci, nu chiar enorm, dar era mai înaltă decât majoritatea colegelor și decât toți băieții de aceeași vârstă. Se simțea ca o arătare ciudată.

Era elevă în clasa a șaptea când Grace a început grădinița și ea a fost cea care a condus-o în clasă. Mama le-a îmbarcat în mașină și le-a lăsat în fața școlii, iar Victoria a avut onoarea și plăcerea de a i-o prezenta pe Grace educatoarei și de a o urmări apoi cum pășește prudentă în sală, nu înainte de a se întoarce și a-i trimite o bezea surorii mai mari. Tot anul școlar a avut grijă de ea în timpul recreațiilor, iar după-amiaza a dus-o acasă. La fel și în anul următor, când Grace a intrat în clasa întâi, iar ea într-a opta. Dar din toamnă Victoria urma să meargă la liceu, într-o altă clădire, din altă parte a orașului, și nu mai putea să o ducă și să o aducă de la școală ori să se oprească atunci când trecea prin fața clasei ei. Avea să-i ducă dorul. Și Grace era necăjită, se obișnuise să se bazeze pe Victoria și îi plăcea când o vedea băgându-și capul pe ușa clasei ei ca să verifice dacă totul era în regulă. Ambele fete au plâns când Victoria a ajuns în ultima zi din clasa a opta, iar

Grace a declarat că, fără Victoria, nu se mai întoarce la școală în toamnă. Însă Victoria i-a explicat că nu avea încotro. Pentru ea, clasa a opta reprezenta sfârșitul unei epoci de mari bucurii. Fusese fericită având-o pe Grace prin preajmă.

În vara de dinaintea liceului, Victoria s-a hotărât să țină prima cură de slăbire. Văzuse o reclamă la ceaiuri de plante pe ultima copertă a unei reviste și a comandat produsul, plătindu-l din banii ei de alocație. Reclama garanta că ceaiul te făcea să pierzi patru kilograme și jumătate, iar ea dorea să meargă la liceu arătând mai subțire și mai elegantă decât în gimnaziu. Odată cu pubertatea, căpătase forme mai rotunjite și pusese pe ea cam patru kilograme și jumătate peste greutatea normală, după cum îi explicase medicul lor de familie. Ceaiul de plante a avut un efect mai puternic decât se așteptase, făcând-o să zacă la pat mai multe săptămâni. Grace i-a spus că este verde la față și că are un aer bolnăvicios și a întrebat-o de ce bea un ceai atât de urât mirositor. Părinții nu aveau nici cea mai vagă idee de ceea ce se întâmpla, pentru că Victoria nu le mărturisise ce făcuse. Băutura cea rea îi cauzase o dizenterie severă și timp de câteva săptămâni a rămas imobilizată în casă, pretinzând că a răcit. Mama i-a șoptit tatălui că sunt manifestări de nervozitate tipice înaintea intrării la liceu. Totuși, chiar dacă s-a îmbolnăvit, a reușit să slăbească vreo trei kilograme și jumătate, iar noua ei înfățișare îi plăcea mult.

Familia Dawson locuia la marginea cartierului Beverly Hills, într-o zonă rezidențială frumoasă, în casa pe care o aveau încă de dinainte de nașterea Victoriei.

Jim ajunsese în fruntea firmei de publicitate. Avea o carieră care îi aducea satisfacții, iar Christine se ocupa de creșterea fetelor. Erau familia perfectă și nu își doreau alți copii. Aveau patruzeci și doi de ani, erau căsătoriți de douăzeci și se descurcaseră bine în viață. Erau fericiți că nu avuseseră mai mulți copii și mulțumiți de fete. Lui Jim îi plăcea să spună că Grace era frumusețea familiei, iar Victoria, deșteptăciunea. Amândouă aveau să-și facă, în mod cert, un rost pe lumea asta. Voia ca Victoria să meargă la un colegiu de elită și să aibă o carieră importantă.

–Bazează-te pe inteligența ta, o sfătuia el, ca și cum fata nu ar fi avut nimic altceva de oferit.

–O să ai nevoie de mai mult de atât, îi spunea, în schimb, Christine. Pe ea, istețimea Victoriei o punea uneori pe gânduri. Bărbaților nu prea le plac femeile deștepte, continua ea neliniștită. Trebuie să ai grijă și de felul în care arăți, să fii atrăgătoare. În anul care trecuse, o tot pisase în legătură cu greutatea ei și fusese încântată când slăbise, fără să știe prin ce chinuri trecuse fata în ultimele săptămâni. Ea își dorea ca Victoria să fie zveltă, nu numai deșteaptă. Amândoi părinții își făceau mult mai puține griji în legătură cu Gracie, care, cu farmecul și frumusețea ei, părea, încă de la șapte ani, capabilă să cucerească lumea. Iar Jim îi devenise, de bunăvoie, sclav.

La sfârșitul acelei veri de dinaintea intrării Victoriei la liceu, familia a petrecut două săptămâni la Santa Barbara, unde s-au distrat de minune. Jim a închiriat, ca de fiecare dată, o casă în Montecito și în fiecare zi mergeau la plajă. Tatăl a făcut un comentariu despre

înfățișarea Victoriei, după care fata nu a mai ieșit din bluza pe care o purta peste costumul de baie. Jim a observat că are bustul mare, apoi și-a atenuat remarca spunând că are picioare de milioane. Se referea mult mai des la aspectul ei fizic decât la notele excelente pe care le lua la școală. Se aștepta ca fiica lui cea mare să fie foarte bună la învățătură, dar nu își ascundea niciodată dezamăgirea cu privire la felul în care arăta, de parcă ar fi fost o ratată din acest punct de vedere și eșecul ei s-ar fi reflectat și asupra lui. Victoria auzise placa asta de nenumărate ori. Părinții ei făceau plimbări lungi pe plajă în fiecare zi, în timp ce ea o ajuta pe Gracie să înalțe castele de nisip cu flori, pietricele și acadele în vârf. Lui Gracie îi plăcea la nebunie, ceea ce o făcea fericită pe Victoria. Dar comentariile tatălui o întristau invariabil. Iar mama se prefăcea că nu le aude și nu încerca niciodată să o aline sau să îi ia apărarea. Victoria știa, din instinct, că și Christine era dezamăgită de înfățișarea ei.

În vara aceea, Victoriei i-a plăcut de un băiat care stătea chiar în casa de vizavi de ei, în Montecito. Jake era de o vârstă cu ea și în toamnă avea să meargă la Cait, în sudul Californiei. A întrebat-o dacă poate să-i trimită scrisori de la internat, iar ea a fost de acord și i-a dat adresa de acasă. Au stat împreună până târziu în noapte, discutând despre liceu și emoțiile unui nou început. În bezna care îi înconjura, în timp ce împărțeau o sticlă de bere furată de Jim din barul părinților și o țigară, Victoria a recunoscut în fața lui că nu fusese niciodată populară la școală. El nu înțelegea de ce. I se părea că e o fată deșteaptă și amuzantă. Îi plăcea să stea de vorbă

cu ea și i se părea drăguță ca persoană. Victoria nu mai băusese niciodată bere până atunci, nici nu fumase, așa că a vomat când s-a întors acasă. Nimeni nu a băgat de seamă. Părinții erau în pat, iar Gracie dormea tun în camera alăturată. Jake a plecat a doua zi. Înainte de a începe școala, urma să-și viziteze, împreună cu familia, bunicii, care locuiau pe malul lacului Tahoe. Victoria nu mai avea bunici, lucru despre care credea uneori că este o adevărată binecuvântare, dat fiind că nimeni altcineva decât părinții nu își mai putea permite să emită comentarii răutăcioase cu privire la înfățișarea ei. Mama o sfătuise ca, în toamnă, să-și taie părul și să înceapă să facă exerciții. Gimnastică sau balet, i-a sugerat ea, fără să-și dea seama cât de neplăcut ar fi fost pentru fiica ei să apară într-un costum mulat pe corp în fața altor fete. Mai bine să moară, decât să facă așa ceva. Să își păstreze silueta, masivă cum era, dar nu să se facă de râs. Îi fusese mult mai ușor să bea ceaiul acela de slăbit, absolut îngrozitor.

După plecarea lui Jake, Victoria s-a plictisit la Montecito. Se întreba dacă va primi vești de la el după începerea școlii. Restul vacanței l-a petrecut jucându-se cu Grace. Nu o deranja că sora ei era mai mică decât ea cu șapte ani, întotdeauna se distrau bine împreună. Părinții le spuneau prietenilor că diferența de vârstă dintre cele două fiice era un lucru bun. Victoria nu fusese niciodată geloasă pe Gracie, iar acum, că împlinse paisprezece ani, era o bonă de nădejde. Părinții o lăsau să aibă singură grijă de ea ori de câte ori ieșeau în oraș, ceea ce se întâmpla tot mai des pe măsură ce fetele creșteau.

În zilele acelea, au trecut printr-o spaimă mare atunci când Grace s-a aventurat departe de mal, într-o după-amiază, la reflux. Victoria înotase cu ea, apoi se întorsese pentru o clipă la prosop, cât să ia flaconul cu loțiune ca s-o ungă pe fetiță pe spate. Dar apa a năvălit atunci pe plajă și curenții submarini s-au intensificat. Un val a trântit-o pe Gracie și, într-o fracțiune de secundă, a dispărut, târâtă de forța apei. Victoria a văzut-o și a scos un țipăt, apoi s-a aruncat în apă stropind totul în jur și a revenit la suprafață ținând-o pe Grace de un braț. În clipa aceea, un nou val le-a izbit. Părinții au văzut însă și ei ce se întâmplase, iar Jim a alergat spre apă, cu Christine pe urmele lui. S-a azvârlit imediat în vârtej și le-a prins pe fete cu brațele sale puternice, scoțându-le la mal, în timp ce Christine încremenise, privind stupefiată scena ce se derula în fața ochilor ei. Jim s-a întors mai întâi spre Gracie.

– Să nu mai faci asta niciodată! Să nu mai intri singură în apă!

Apoi s-a răsucit către Victoria, uitându-se fioros la ea.

– De ce ai lăsat-o singură pe sora ta?

Victoria plângea, îngrozită, cu bluza șiroind de apă, lipită de costumul de baie.

– Am ieșit să iau loțiunea de plajă, ca s-o ung, să nu se ardă pe spate, a răspuns ea printre hohote. Christine nu a zis nimic, doar a înfășurat-o într-un prosop mare pe Grace, care avea buzele vinete. Fetița stătuse prea mult timp în apă înaintea fluxului.

– Era cât pe-aci să se înece! a urlat tatăl în culmea furiei și a spaimei. Jim se supăra rareori pe copii, dar acum era tulburat, ca ei toți, de accidentul evitat în

ultima clipă. Nu a zis nimic despre faptul că Victoria sărise în apă și ajunsese la Grace înaintea lui. Era prea înspăimântat de cele întâmplate, ca și Victoria. Grace se refugiase între timp în brațele mamei, care o strângea încălzind-o cu prosopul. Cârlionții săi întunecați erau uzi și lipiți de cap.

– Îmi pare rău, tăticule, a șoptit Victoria.

Jim s-a întors cu spatele la ea și s-a îndepărtat pe plajă, în timp ce Christine continua să o aline pe sora mai mică. Victoria și-a șters lacrimile cu dosul palmei.

– Îmi pare rău, mămico, a repetat ea scuza cu voce scăzută, iar Christine a dat din cap și i-a întins un prosop. Un gest al cărui mesaj era cât se poate de clar.

Anii de liceu s-au dovedit, cel puțin în parte, mai ușori decât se așteptase Victoria. Orele erau bine organizate, i-a îndrăgit pe cei mai mulți dintre profesori, iar temele discutate la cursuri erau cu mult mai interesante decât cele din gimnaziu. Din punct de vedere academic, i-a plăcut foarte mult la școală și era entuziasmată de ceea ce învăța. Social însă, se simțea ca peștele pe uscat, iar în prima zi de liceu fusese șocată să-și vadă colegele. Erau cu mult mai rasate decât colegele ei din școala generală. Unele purtau ținute provocatoare și păreau mult mai în vârstă. Toate erau machiate și multe dintre ele erau slabe ca niște țâri. Evident, din cauza anorexiei și a bulimiei, și-a spus. Victoria se simțea ca un elan în mijlocul lor și tot ce își dorea era să pară și ea *cool*, ca toate celelalte. Le-a studiat cu atenție hainele, care, în marea lor majoritate, nu i-ar fi venit deloc bine, cu excepția minijupelor, în care ar fi arătat trăsnet.

Victoria optase pentru jeanși și o cămașă largă, care să-i ascundă formele. Pletele lungi și blonde îi atârnau pe spate, fața părea proaspăt frecată cu peria și era încălțată cu niște pantofi sport cu talpa înaltă, din cauciuc, pe care îi cumpărase, împreună cu mama ei, cu o zi înainte. Era, din nou, complet deplasată. Nu era îmbrăcată așa cum trebuie și se deosebea de restul fetelor. Cele pe care le văzuse adunate în fața școlii, atunci când sosise, arătau de parcă se pregăteau să participe la cine știe ce concurs de frumusețe. Păreau de optsprezece ani, iar unele chiar atâția aveau. Dar până și cele de aceeași vârstă ca ea păreau mai mari. Tot ce a zărit a fost o mulțime de fete slabe și sexy. Și i-a venit să plângă.

–Noroc, i-a spus mama zâmbitoare când a lăsat-o în fața școlii. Să ai o primă zi frumoasă la liceu.

Victoria s-a simțit tentată să se facă mică, ascunzându-se în mașină. Ținea mâna tremurândă încleștată pe programul și harta cu schița școlii. Spera să găsească sala de clasă fără să fie nevoită să ceară indicații. Pentru o clipă, s-a temut să nu izbucnească în lacrimi din cauza fricii care îi strângea inima ca într-o menghină.

–O să fie totul bine, ai să vezi, a încurajat-o Christine, iar Victoria s-a strecurat afară din mașină încercând să pară cât mai degajată în timp ce urca în fugă scările, fără să se uite la celelalte fete ori să le salute. Păreau un batalion *cool*, iar ea numai *cool* nu era.

Pe o parte dintre ele le-a reîntâlnit în pauza de prânz, la cantină, și a făcut un ocol mare ca să le evite. S-a servit cu o pungă de cartofi prăjiți, un sendviș mare, iaurt și un pachet de fursecuri de ciocolată, pentru mai

târziu, și s-a așezat singură la o masă, până ce o altă fată s-a apropiat de ea. Era mai înaltă decât Victoria și slabă băț. Părea capabilă să-i înfrunte pe majoritatea băieților la baschet și i-a cerut permisiunea să se așeze lângă ea.

–Pot să stau lângă tine?

–Sigur, a răspuns Victoria deschizând punga cu cartofi.

Cealaltă fată avea două sendvișuri pe tavă, deși nu părea în stare să le dovedească. Cu excepția părului castaniu lung, arăta ca un băiat. Nu era fardată și purta și ea jeanși și teniși Converse.

–Ești boboc? a întrebat-o fata desfăcându-și primul sendviș, iar Victoria a încuviințat din cap, paralizată de sfială. Eu sunt Connie, căpitanul echipei feminine de baschet, după cum poate că ai ghicit deja. Am un metru optzeci și șapte. Sunt în penultimul an. Ei, cum a fost prima zi de școală?

–O.K., a răspuns Victoria, încercând să pară nepăsătoare. Nu voia să îi mărturisească cât de înnebunită era de teamă și cât de ciudată se simțea în acea adunătură de fete elegante. Se întreba dacă și Connie se simțise la fel atunci când avea paisprezece ani. Părea foarte relaxată și sigură pe ea, dar, pe de altă parte, se așezase la masă cu un boboc, ceea ce putea sugera că ducea lipsă de prieteni. Iar dacă totuși avea, pe unde puteau să fie? Connie îi întrecea în înălțime pe toți băieții din sală.

–N-am mai crescut de la doisprezece ani, a informat-o fata pe un ton de conversație. Fratele meu are un metru nouăzeci și opt și joacă baschet la echipa

UCLA, a obținut o bursă acolo. Spune-mi, tu practici vreun sport?

–Un pic de volei, nimic deosebit. Fusese dintotdeauna genul mai degrabă studios, decât sportiv.

–Avem câteva echipe grozave aici. Poate că vrei să încerci să intri în cea de baschet. Avem o mulțime de fete de înălțimea ta, a adăugat ea, iar Victoriei i-a stat pe limbă să comenteze: „Dar nu la fel de grase ca mine." Era îngrozitor de conștientă de felul în care arătau toți ceilalți elevi și, studiindu-i cu atenție, avea senzația că e de două ori cât ei. Se simțea însă mai puțin nelalocul ei în compania acestei fete, care cel puțin nu avea aerul unei anorexice și nici nu se îmbrăcase de parcă se ducea la o întâlnire în oraș. Părea prietenoasă și drăguță.

– Ca să te prinzi cum e la liceu îți ia ceva timp, a liniștit-o Connie. În prima zi când am venit aici m-am simțit al naibii de ciudat. Băieții abia dacă îmi ajungeau la umăr. Iar fetele erau cu mult mai frumoase decât mine. Dar o să vezi, aici e loc pentru oricine, de la cei înnebuniți după sport la împătimiți ai modei și regine ale frumuseții, există chiar și un club al homosexualilor și lesbienelor. După un timp o să pricepi cum merg lucrurile și o să-ți faci prieteni.

Connie se așezase la masa ei, nu a altora, iar Victoria s-a simțit dintr-odată bucuroasă. Poate că își făcuse deja o prietenă la noua școală. Connie își terminase între timp sendvișurile, iar ea și-a dat seama, stânjenită, că fusese atât de nervoasă, încât nu mâncase decât cartofii și fursecurile. S-a hotărât să mănânce și iaurtul și să lase restul pentru mai târziu.

– Unde locuiești? a întrebat-o Connie curioasă.

–În Los Angeles.

–Eu vin zilnic aici cu mașina din Orange County. Stau cu tata. Mama a murit anul trecut.

–Îmi pare rău, a spus Victoria compătimitoare.

Connie s-a ridicat în picioare, făcând-o pe Victoria să se simtă ca un pitic pe lângă ea. Fata i-a întins o bucățică de hârtie pe care notase numărul ei de telefon, iar Victoria i-a mulțumit și a strecurat-o în buzunar.

–Sună-mă dacă o să crezi că te pot ajuta cu ceva. Primele zile sunt întotdeauna cele mai rele. Dar o să treacă. Și nu uita, înscrie-te într-o echipă!

Victoria nu se putea imagina făcând sport de performanță, dar era recunoscătoare pentru primirea prietenoasă făcută de această fată, care se dăduse peste cap pentru a o face să se simtă mai bine. Acum nu mai credea că fata se așezase total întâmplător la masa ei. În timp ce stăteau la taclale, un băiat prezentabil s-a apropiat de ele, zâmbindu-i lui Connie.

–Bună, Connie, a spus el trecând ca un vârtej pe lângă ele, cu cărțile în brațe, ce faci, cauți recruți pentru echipă?

–Sigur că da, a răspuns Connie râzând. E căpitanul echipei de înot, a adăugat ea după ce băiatul s-a îndepărtat. Poate că sportul ăsta te-ar interesa mai mult. Merită să încerci.

–Probabil că m-aș îneca, a răspuns Victoria timidă. Nu sunt o înotătoare prea bună.

–Nici nu trebuie să fii. Poți să înveți. De aia există instructori. Și eu am practicat înotul în primul an, dar pe urmă am renunțat fiindcă nu-mi place să mă scol devreme. Antrenamentele încep la șase dimineața, uneori chiar la cinci.

–Cred c-o să spun pas, a rânjit Victoria, bucuroasă însă că avea atâtea opțiuni. Intrase într-o lume complet diferită, în care toți păreau să se simtă bine și în largul lor. Nu putea decât să spere că își va găsi și ea locul cât de curând.

Connie i-a explicat că pe panoul de la intrarea în cantină erau liste de înscriere la toate echipele și cluburile școlii. I-a arătat panoul în drum și Victoria s-a oprit ca să-l studieze. Un club de șah, un altul de poker, de cinematografie, mai multe cluburi de limbi străine, clubul gotic, de filme de groază, un club literar, de latină, de romane de dragoste, de arheologie, de schi, de tenis, de călătorii. Zeci de cluburi. Două i-au trezit interesul, cel de cinematografie și cel de latină. Numai că era prea timidă pentru a se înscrie. În ultima clasă de gimnaziu urmase cursuri de latină și îi plăcuse. Iar clubul de cinematografie i s-a părut o idee incitantă. În plus, nici unul nu implica să-și dea jos hainele ori să poarte o uniformă în care să arate prost. Tocmai din această cauză nu avea de gând să se înscrie la înot, deși adevărul era că înota destul de bine, mai bine decât o lăsase pe Connie să înțeleagă, și nici perspectiva șortului de baschet nu îi surâdea prea tare. S-a gândit că și clubul de schi ar putea fi o idee bună. Mergea la schi în fiecare iarnă cu părinții. Tatăl ei fusese campion în tinerețe, iar mama ei se descurca și ea destul de bine. Iar Gracie luase lecții de schi încă de la vârsta de trei ani, așa cum luase, de altfel, și Victoria înaintea ei.

–Ne mai vedem, a spus Connie în timp ce se îndepărta săltând pe picioarele ei lungi.

–Mulțumesc! a strigat Victoria în urma ei, grăbindu-se să intre în clasă.

La ora trei, când mama a venit să o ia cu mașina, era binedispusă.

–Cum a fost? a întrebat-o Christine amabilă, ușurată să o vadă atât de încântată. În mod cert, prima zi de liceu nu fusese pentru fiica ei cea mare atât de înfricoșătoare pe cât se așteptase ea.

–Destul de bine, a răspuns Victoria, părând mulțumită. Mi-au plăcut orele. E muuuult mai bine decât la gimnaziu. Dimineața am avut biologie și chimie, iar după prânz literatură engleză și limba spaniolă. Profesorul de spaniolă e cam ciudățel, nu ne dă voie să vorbim în engleză în timpul orei, dar ceilalți profi par de treabă. Și m-am uitat pe lista cu cluburi aș vrea să mă înscriu la schi și la cinematografie, și poate și la latină.

–O primă zi de liceu absolut rezonabilă, a tras concluzia Christine în timp ce conducea mașina spre vechea școală, de unde urmau să o ia pe Grace. Când au parcat, iar Victoria a coborât ca să contemple clădirea în care învățase atâția ani, i s-a părut că îmbătrânise cu mii de ani din iunie și până atunci. Se simțea grozav de matură odată cu intrarea la liceu, o senzație tare agreabilă. A intrat în fugă înăuntru și a dat peste Gracie plângând.

–Ce s-a întâmplat? a întrebat-o luând-o în brațe. Gracie era atât de mică la vârsta de șapte ani, încât încă o mai putea ridica în aer cu mare ușurință.

–Am avut o zi așa de *oribilă*! David a aruncat cu o șopârlă în mine, Lizzie mi-a furat sendvișul cu unt de arahide și Janie m-a bătut! s-a văitat ea supărată.

Nu m-am oprit din plâns toată ziua, a subliniat ca să se facă mai bine înțeleasă.

– Așa aș fi făcut și eu, dacă aș fi fost în locul tău, a liniștit-o Victoria conducând-o spre mașină.

– Vreau să te întorci aici, la școală, i-a spus Grace îmbufnată surorii ei mai mari. Fără tine nu mai e la fel.

– Asta aș vrea și eu, a răspuns Victoria, deși, dintr-odată, nu mai era atât de sigură. I se păruse în regulă la liceu în acea primă zi, fusese mai bine decât se așteptase. Îi deschidea perspective noi, pe care era nerăbdătoare să le exploreze. Și poate că, în cele din urmă, își va găsi și ea locul potrivit printre ceilalți elevi.

– O să-ți simt și eu lipsa, Gracie, a adăugat ea. Faptul că nu mai aveau să meargă niciodată împreună la aceeași școală era o constatare care o umplea de tristețe. Dar diferența de vârstă dintre ele era totuși prea mare.

Victoria și-a așezat pe bancheta din spate surioara, care s-a grăbit să-i raporteze mamei toate necazurile prin care trecuse în ziua aceea, iar Christine s-a arătat imediat foarte înțelegătoare. Victoria nu a putut să nu remarce, așa cum o făcea de fiecare dată, că mama nu se purta niciodată la fel de tandru cu ea. Gracie și Christine aveau un alt tip de legătură, mult mai simplu de controlat pentru mamă. Faptul că sora ei mai mică semăna cu părinții le ușura celor trei comunicarea. Gracie era „de-a lor", în timp ce Victoria se simțise dintotdeauna o străină în mijlocul familiei. Se întreba de ce Christine nu știuse să se poarte cu ea ca o adevărată mamă și nu învățase asta decât după nașterea lui Grace, sau dacă, pur și simplu, cele două

aveau mai multe în comun. Nu avea cum să afle, dar, indiferent de motiv, Christine fusese mereu mai practică în relațiile cu ea, mai critică, mai distantă și mai exigentă, și așa se comporta și tatăl cu ea. Dacă era să te iei după Jim, Gracie nu greșea niciodată. Poate că părinții deveniseră mai blânzi odată cu vârsta. Dar faptul că Gracie le semăna leit rămânea un lucru de necontestat. Aveau sub treizeci de ani când se născuse Victoria, dar acum trecuseră de patruzeci. Poate că asta era explicația, după cum era la fel de posibil ca pe ea să nu o placă la fel de mult. La urma urmei, nu lui Grace îi dăduseră, chiar și în glumă, numele unei regine urâte.

În seara aceea tatăl a întrebat-o cum a fost la școală, iar ea i-a povestit despre orele de curs și despre cluburi. Jim a fost de acord cu alegerile ei în privința cluburilor, mai ales cu cel de latină, deși schiul ar fi fost mai distractiv și i-ar fi oferit ocazia să cunoască mai mulți băieți. Pentru mamă, clubul de latină părea ceva mult prea pretențios, așa că și-a sfătuit fiica să opteze pentru variante mai sociabile, pentru a-și face prieteni. Amândoi părinții își dădeau seama că Victoria avusese prea puține prietene în gimnaziu. Dar în liceu avea să cunoască mai mulți oameni, iar când va fi în penultimul an avea să-și ia permis de conducere, și atunci ei nu vor mai fi nevoiți să o ducă peste tot cu mașina. De abia așteptau momentul, iar perspectiva o încânta și pe Victoria. Nu voia să-și mai audă tatăl făcând comentarii sarcastice la adresa ei în fața prietenelor, așa cum obișnuia ori de câte ori le ducea cu mașina undeva, ferm convins că remarcile lui erau amuzante.

A doua zi s-a înscris la cele trei cluburi care îi treziseră interesul, dar în nici una dintre echipele sportive. Hotărâse că orele de educație fizică erau de ajuns pentru a îndeplini cerințele sportive ale școlii. Ar fi putut să meargă la cursul de balet, dar asta ar fi însemnat cel mai urât coșmar dintre toate, s-a gândit ea, imaginându-și cum ar țopăi prin sala de gimnastică într-un costum mulat pe corp și în jupă. S-a cutremurat când asistenta profesoarei de educație fizică i-a făcut propunerea.

I-a luat ceva timp, dar în final a reușit să-și facă prieteni. A renunțat la clubul de cinematografie pentru că nu îi plăceau filmele proiectate. S-a dus într-o excursie a clubului de schi, în Bear Valley, dar copiii erau încrezuți și nu i-au adresat nici o vorbă. Așa că a renunțat și la schi și s-a înscris la clubul de călătorii. Cel mai mult îi plăcea însă la latină, deși acolo nu erau decât fete, și a urmat cursurile de latină pe tot parcursul primului an de liceu. Cunoștea într-adevăr o mulțime de lume, dar era greu să-ți faci prieteni în liceu. Multe fete păreau complet acaparate de cercurile lor restrânse și arătau ca niște regine ale frumuseții, ceea ce nu era genul ei. Fetele studioase erau la fel de timide ca ea și nu prea socializau. Connie s-a dovedit o prietenă de nădejde în cei doi ani cât a mai rămas la liceu, după care a obținut o bursă la Duke și a plecat din oraș. Dar, la vremea aceea, Victoria se obișnuise deja cu școala. Din când în când mai primea vești de la Jake, din Cait, dar de văzut nu s-au mai văzut niciodată, deși își propuneau mereu să se revadă.

A avut prima întâlnire abia în anul al doilea, când un băiat din clasa ei de spaniolă a invitat-o la balul

de sfârșit de an al celor mari, un eveniment important. Connie îl recomandase ca pe un băiat de treabă, ceea ce a și fost, până s-a îmbătat împreună cu alți băieți în baie și a fost dat afară din sală, iar Victoria a fost nevoită să-și sune tatăl și să-l roage să o ducă acasă.

În vara de dinaintea penultimului an de liceu a primit prima mașină. Luase lecții de condus și permisul în anul de dinainte, deci totul era aranjat. Din clipa aceea a mers cu mașina la școală, fără să mai apeleze vreodată la părinți. Tatăl îi cumpărase o Honda de ocazie, iar Victoria era încântată.

În penultimul an se făcuse și mai solidă, deși evita să discute despre acest subiect. În timpul verii se îngrășase cu patru kilograme și jumătate. Lucrase într-o cofetărie și în toate pauzele mânca înghețată pe săturate. Mama se enervase și o avertizase că nu era o slujbă potrivită pentru ea. Mult prea tentantă, a comentat ea, iar kilogramele pe care Victoria le pusese îi dădeau dreptate.

–Semeni din ce în ce mai mult cu străbunica, se mulțumise să spună Jim, dar era de ajuns. Victoria îi aducea zilnic lui Gracie înghețată în formă de clovni. Fetiței îi plăcea la nebunie, dar, oricât de multe înghețate mânca, nu punea un gram pe ea. La vremea aceea împlinise nouă ani, iar Victoria avea șaisprezece.

Dar principalul câștig al slujbei de vară au fost banii, cu care Victoria și-a permis să se înscrie în excursia organizată de clubul de călătorii la New York, în vacanța de Crăciun. Acest lucru i-a schimbat viața. Nu mai fusese niciodată într-un oraș atât de incitant, care i-a plăcut mult mai mult decât Los Angeles.

S-au cazat într-un hotel Marriott din apropiere de Times Square și au mers pe jos kilometri întregi. Au fost la teatru, la operă și la un spectacol de balet, au mers cu metroul, au urcat până în vârful Empire State Building, au vizitat Muzeul Metropolitan, Muzeul de Artă Modernă și clădirea ONU, iar Victoria s-a distrat mai bine ca niciodată. Au avut parte și de o furtună de zăpadă, iar Victoria s-a întors acasă complet năucă. New York era cel mai frumos loc în care fusese vreodată și și-a pus în gând ca, într-o bună zi, să se stabilească acolo. Poate chiar să urmeze cursurile la un colegiu din oraș, dacă reușea să fie admisă la New York University sau la Barnard, o idee care părea însă destul de puțin probabilă, chiar și cu notele ei excelente. Oricum, după această experiență, Victoria a plutit luni în șir ca într-un vis.

Și-a cunoscut primul iubit adevărat imediat după Anul Nou. Mike era și el în clubul de călătorii, dar nu fusese în excursie la New York. Strângea bani pentru a merge cu clubul la Londra, Atena și Roma în vacanța de vară. Părinții Victoriei nu voiau să o lase și pe ea, pe motiv că e prea mică, deși împlinise șaptesprezece ani. Mike era în ultimul an de liceu și părinții lui erau divorțați, așa încât tatăl fusese cel care semnase acordul ca băiatul să plece în străinătate. Victoria îl găsea incredibil de matur și de experimentat și s-a îndrăgostit de el nebunește. El o făcea să se simtă frumoasă, un sentiment pe care nu îl mai trăise niciodată până atunci. Îi spunea că îi place cum arată. Din toamnă, Mike urma să meargă la Southern Methodist University și cei doi au petrecut mult timp

împreună, deși părinții Victoriei nu erau de acord cu aceste întâlniri. Considerau că Mike nu e suficient de inteligent pentru ea. Dar Victoriei nu îi păsa. El o plăcea și o făcea fericită. Se giugiuleau mult în mașină, dar Victoria nu a vrut să meargă mai departe. Îi era teamă să facă saltul și să devină femeie. I-a spus că nu e pregătită. Iar în aprilie Mike a părăsit-o pentru o altă fată, mai pregătită decât ea. Cu ea a mers la balul de sfârșit de an, în timp ce Victoria a rămas acasă, cu inima sfâșiată de durere. Mike fusese singurul băiat cu care ieșise în acel an.

Nu a avut multe alte întâlniri în liceu și nici nu și-a făcut mulți prieteni. Și-a petrecut vara urmând dieta South Beach. Cu mare strictețe, ceea ce a făcut-o să piardă peste trei kilograme. Dar imediat ce a terminat cura le-a pus înapoi, bașca un alt kilogram și jumătate. Își propusese să slăbească înainte de ultimul an de liceu, iar profesorul de educație fizică o avertizase că are aproape șapte kilograme peste greutatea normală. La începutul anului școlar a scăpat de mai bine de două kilograme mâncând porții mai mici și cu mai puține calorii și și-a jurat că va slăbi și mai mult înainte de absolvire. Probabil că s-ar fi ținut de promisiune, dacă nu s-ar fi îmbolnăvit în noiembrie de mononucleoză și nu ar fi fost nevoită să stea în casă trei săptămâni, timp în care a mâncat multă înghețată, pentru că avea senzația că astfel nu o mai durea gâtul. Soarta îi fusese potrivnică. Era singura fată din clasă care se îngrășase cu trei kilograme și jumătate cât zăcuse la pat. Greutatea părea pentru ea o bătălie imposibil de câștigat. Dar de data aceasta era ferm hotărâtă să învingă și a înotat zi

de zi în vacanța de Crăciun și încă o lună după aceea. Și a făcut jogging pe pista școlii în fiecare dimineață, înainte de ore. Mama a fost mândră când a anunțat-o că a slăbit patru kilograme și jumătate.

Era decisă să continue și să piardă și restul de trei kilograme și jumătate, până într-o dimineață, când tatăl ei s-a uitat la ea și a întrebat-o când are de gând să înceapă să facă exerciții fizice ca să mai dea și ea jos niște kilograme. Nici măcar nu observase că slăbise patru kilograme și jumătate. După aceea a renunțat la înot și la jogging și a revenit la înghețata de după ore, la cartofii prăjiți din pauze și la porțiile mari de mâncare, care o făceau să se simtă sătulă. Ce conta? Nimeni nu se uita oricum la ea, nimeni nu o invita în oraș. Tata i-a propus să o ducă la sala de fitness unde mergea el, dar ea l-a refuzat, spunându-i că are mult de învățat, ceea ce era, de altfel, adevărat.

Muncea din greu pentru a-și păstra notele mari și trimisese cereri de admitere la șapte universități: Universitatea din New York, Barnard, Universitatea din Boston, Northwestern, George Washington din Washington DC, Universitatea din New Hampshire și Trinity. Nici una dintre școli nu era din Vestul Mijlociu sau din est. Nu aplicase la nici o universitate din California, fapt care îi supărase pe părinți. Nu își dădea seama de ce anume, dar știa că trebuie să plece de acasă. Se simțise diferită prea mult timp și, deși era conștientă că avea să-i fie dor de familie, și în special de Gracie, își dorea să înceapă o viață nouă. Era o șansă pe care nu își putea permite să o rateze. Se săturase de competiția cu fete care arătau ca niște starlete sau

fotomodele, ceea ce și sperau să devină într-o bună zi. Tatăl o sfătuise să aplice la USC[1] sau la UCLA[2], dar ea se împotrivise. Știa că acolo ar fi fost cam ca la liceu. Iar ea își dorea să cunoască oameni adevărați, nu indivizi obsedați de felul în care arătau. Voia să urmeze o universitate unde studenții să fie realmente interesați de învățătură, la fel ca ea.

Nu a fost admisă la cele două școli din New York care fuseseră primele ei opțiuni, nici la Universitatea din Boston, care ar fi fost o altă variantă bună, și nici la George Washington. În final, i-a rămas de ales între Northwestern, New Hampshire și Trinity. O atrăgea Trinity, dar dorea să meargă la un colegiu mai mare, iar New Hampshire oferea multe posibilități de practicare a schiului. Totuși, în cele din urmă a optat pentru Northwestern, pentru că i s-a părut soluția cea mai potrivită. Principalul argument era acela că era departe de casă și, în plus, era o școală grozavă. Părinții s-au declarat mândri de ea, deși erau triști că părăsea California, iar ei nu înțelegeau de ce. Nu le trecuse niciodată prin cap că o făcuseră să se simtă complet deplasată și deloc bine-venită în familie. Se purtaseră ca și cum Gracie era singurul lor copil, iar Victoria, un câine rătăcit pe lângă casă. Nu semăna deloc cu ei și, oricum, se săturase de tot și de toate. Poate că avea să revină în Los Angeles după absolvire, dar, pe moment, știa că trebuie să se despartă de ei.

---

[1] USC = University of South California (n.r.)

[2] UCLA = University of California Los Angeles, celebră universitate din California (n.r.)

A terminat printre primii trei din an și i s-a cerut să țină un discurs, imediat după cel al șefului de promoție, uluind asistența prin seriozitatea și consistența celor spuse. A povestit despre cât se simțise de diferită de ceilalți, de deplasată, și despre cât de mult încercase să se integreze. Le-a mărturisit că nu a fost niciodată bună la sport și nici nu s-a străduit să devină. Nu fost cool și nici populară printre colegi, iar în primul an de liceu s-a îmbrăcat altfel decât celelalte fete. Nu s-a fardat până în penultimul an de școală și nici acum nu se machia zilnic. I-au plăcut orele de latină, cu riscul de a fi catalogată drept tocilară. A trecut în revistă toate acele lucruri care o diferențiau, dar fără să menționeze faptul că acasă se simțea și mai puțin în largul ei.

Apoi a mulțumit școlii pentru că o ajutase să devină ceea ce era și să-și găsească propria cale. A adăugat că acum aveau să iasă într-o lume necunoscută în care vor fi cu *toții* diferiți, în care nimănui nu îi va fi ușor să se descopere pe sine și în care, pentru a avea succes, fiecare trebuia să-și croiască singur drum în viață. Le-a dorit colegilor și sieși mult noroc în această călătorie inițiatică și a încheiat spunând că spera ca, după ce aveau să afle cine erau cu adevărat și să devină ceea ce voiau să fie, să se întâlnească din nou.

–Până atunci, prieteni, mult succes! a spus, în timp ce lacrimile se rostogoleau pe obrajii colegilor și părinților. Discursul i-a făcut pe mulți să regrete că nu o cunoscuseră mai bine. Și elocvența ei i-a impresionat pe Christine și pe Jim. Abia atunci au înțeles pe deplin că fata lor urma să plece curând de acasă și amândoi au felicitat-o emoționați. Mama și-a dat seama că avea

să o piardă și că fiica lor cea mare nu va mai locui probabil niciodată în casa părintească. Iar tatăl a fost foarte tăcut când s-au întâlnit la finalul ceremoniei, după ce toți absolvenții își aruncaseră bonetele în aer, păstrând ciucurii pentru a-i pune la loc de cinste în casă, alături de diplomă. Atunci Jim s-a apropiat și a bătut-o ușor pe spate.

–Grozav discurs, a complimentat-o el. I-ai făcut pe toți ciudații să se simtă bine, a adăugat el cu toată sinceritatea, iar Victoria l-a privit cu ochii mari. Uneori se întreba dacă tatăl ei era pur și simplu prost sau doar meschin. Nu rata nici o ocazie să-și expună punctul de vedere. Iar ea abia acum își dădea seama de asta.

–Mda, tată, ciudații ca mine, a spus ea încetișor. Și eu mă număr printre ei. Printre ciudați și tocilari. Am vrut să demonstrez că nu e nimic în neregulă să fii altfel și că, de acum încolo, așa ar trebui să fim dacă vrem să facem ceva în viață. E lucrul cel mai important pe care l-am învățat în școală. Faptul că a fi diferit este O.K.

–Dar nu foarte diferit, sper, a comentat tatăl nervos. Jim Dawson respectase întotdeauna convenienețele și se străduise să facă impresie bună. Nu emisese o idee originală în viața lui. Era un om de firmă, atât și nimic mai mult. Nu era de acord cu opiniile Victoriei, dar îi admirase discursul și modul în care îl ținuse. Vedea în asta o abilitate moștenită de la el. Și el era recunoscut pentru discursurile lui excelente. Numai că lui nu îi plăcea să iasă în evidență ori să fie altfel. Nu făcuse niciodată nimic pentru a se deosebi de ceilalți. Victoria știa și tocmai de aceea nu se simțise în largul ei alături de tatăl ei, și cu atât mai puțin acum, când înțelegea ce

mult se deosebea de părinți. Și, din același motiv, era pe cale să pornească în cea mai mare aventură a vieții ei și să plece de acasă. Era dispusă să renunțe la confortul în care trăise până atunci, pentru a se descoperi pe sine și a-și găsi locul pe lume. Tot ce știa era că locul acela nu era acolo, alături de părinți. Oricât de mult încercase, nu se putuse integra în familie, era mult prea diferită.

Mai înțelegea și că, pe măsură ce creștea, Gracie semăna tot mai mult cu ei și că se potriveau împreună. Perfect. Era un fel de clonă a lor. Victoria nu putea decât să spere că, într-o zi, sora ei își va desface aripile și își va lua zborul. Deocamdată era rândul ei. De-abia aștepta momentul, deși uneori i se făcea teamă. Era înfricoșată de perspectiva de a pleca de acasă, dar și incitată. Fata despre care părinții nu încetaseră să spună că seamănă cu regina Victoria era gata să decoleze. A zâmbit, aruncând o ultimă privire spre școală și șoptindu-și: „Atenție, lume! Sosesc!“

capitolul 4

Vara de dinaintea plecării la colegiu a fost, în multe privințe, dulce-amară pentru Victoria. Părinții s-au purtat mai drăguț cu ea decât de obicei, deși tatăl a prezentat-o la un moment dat unui partener de afaceri drept „prăjiturica lui de probă". A susținut însă, și încă în repetate rânduri, că se mândrește cu ea, fapt care a surprins-o, pentru că nu crezuse niciodată că simte așa ceva cu privire la ea. Iar mama părea tristă că Victoria se decisese să plece de acasă, cu toate că nu îi mărturisise asta deschis. Victoriei i s-a părut că rataseră cu toții șansa de a se înțelege mai bine. Copilăria și anii de liceu trecuseră și ea se întreba de ce părinții pierduseră atâta timp concentrându-se numai asupra lucrurilor pe care le consideraseră negative: aspectul fizic, prietenii sau, mai degrabă, lipsa acestora și greutatea ei fuseseră tot timpul în centrul atenției, alături de asemănarea cu o străbunică pe care mama și tatăl ei nu o cunoscuseră niciodată și de care nu îi păsa nimănui, și asta numai pentru că Victoria îi moștenise nasul. De ce risipiseră atâta energie cu ceea ce ei credeau a fi greșit? De ce nu îi fuseseră mai aproape, de ce nu se arătaseră mai

iubitori și nu o susținuseră mai mult? Acum nu mai aveau timpul necesar pentru a arunca între ei acea punte care ar fi trebuit să existe, de fapt, dintotdeauna. Se purtaseră ca niște străini și nu își putea imagina că lucrurile vor fi altfel pe viitor. Avea să plece de acasă și poate că nu vor mai locui niciodată împreună.

Își dorea în continuare să se mute la New York după terminarea colegiului, acesta era visul ei. Avea să vină acasă în vacanțe, să-i vadă de Crăciun și de Ziua Recunoștinței și ori de câte ori ei o vor vizita, dacă o vor face, iar acum nu mai aveau timp să recupereze dragostea pe care ar fi trebuit să i-o dăruiască tot timpul. Victoria credea că părinții o iubesc sincer în felul lor, doar erau mama și tatăl ei și locuiseră în aceeași casă vreme de optsprezece ani, dar tata făcuse întotdeauna glume pe seama ei, iar mama era mereu dezamăgită că nu este mai drăguță sau se pângea că e prea isteață și îi tot repeta că bărbaților nu le plac femeile inteligente. Toată copilăria petrecută alături de ei fusese pentru ea un blestem. Iar acum, că urma să plece, pretindeau că îi vor duce dorul. Așa că nu se putea stăpâni să se întrebe de ce nu îi acordaseră mai multă atenție cât timp stătuse cu ei. Era prea târziu. Oare o iubeau cu adevărat? Nu era sigură. O iubeau pe Gracie, asta era clar. Cât despre ea, cine știe?

Cel mai greu însă îi era să se despartă de Gracie, îngerașul ei, cea care căzuse din cer când ea avea șapte ani și care o iubise necondiționat încă din prima ei zi de viață, la fel cum și Victoria o iubea pe ea. Nu suporta ideea despărțirii, o îngrozea perspectiva de a nu mai da ochii cu sora ei zi de zi, dar, în același timp, știa că nu are încotro. Gracie împlinise unsprezece ani și era

de acum conștientă că Victoria nu semăna cu restul familiei. Își dădea seama și cât de meschin se purta uneori tatăl cu sora ei mai mare. Ura momentele în care Jim o făcea pe Victoria să sufere, când o lua în râs sau când sublinia că fiica lui mai mare nu seamănă cu ei. În ochii lui Gracie, Victoria era frumoasă, iar ei nu îi păsa dacă e grasă sau slabă. O considera cea mai drăguță fată de pe lume și o iubea mai mult decât orice.

Victoria era speriată de perspectiva de a o părăsi pe Grace și se bucura de fiecare clipă petrecută împreună. O lua cu ea pe plajă, în oraș, ca să ia prânzul, la picnicuri, a dus-o la Disneyland și a încercat să stea cu ea cât mai mult cu putință. Într-o după-amiază, când erau amândouă pe plaja din Malibu, întinse la soare una lângă cealaltă, Gracie s-a răsucit spre ea și i-a pus o întrebare la care Victoria meditase și ea îndelung.

–Crezi că te-au adoptat și nu vor să recunoască? a întrebat ea privind-o cu nevinovăție, iar Victoria a zâmbit. Purta, ca de obicei, un tricou larg peste costumul de baie, pentru a-și ascunde formele.

–Și eu m-am gândit la asta când eram mai mică, a recunoscut Victoria. Pentru că nu semăn deloc cu ei. Dar nu cred că am fost adoptată. Presupun că sunt un fel de întoarcere ciudată în trecut, la o generație mai veche, la bunica lui tata sau la altcineva. Probabil că sunt fiica lor, deși adevărul este că nu avem prea multe în comun.

Nici cu Gracie nu semăna, de altfel, numai că ele erau suflete-pereche și fuseseră așa încă de la nașterea lui Gracie, fapt pe care îl știau amândouă. Victoria nu putea decât să spere că sora ei nu va semăna cu mama

și cu tata atunci când va crește mare. Deocamdată asta i se părea imposibil, dar părinții aveau o influență puternică asupra surorii ei mai mici și, după plecarea ei, se vor agăța și mai tare de Gracie și vor încerca să o modeleze după chipul și asemănarea lor.

–Mă bucur că ești sora mea, a spus Gracie tristă. Aș vrea să nu pleci la colegiu, să rămâi acasă.

–Și mie îmi pare rău că plec atunci când mă gândesc că mă despart de tine. Dar o să mă întorc de Ziua Recunoștinței și de Crăciun, iar tu poți să vii la mine în vizită.

–Nu e același lucru, a răspuns Gracie și o lacrimă i s-a rostogolit pe obraz, deoarece amândouă știau că avea dreptate.

Cât timp Victoria și-a pregătit bagajele, în casă a plutit o atmosferă de doliu. În seara de dinaintea plecării, tatăl le-a invitat pe toate la cină la Beverly Hills Hotel, unde s-au simțit bine împreună. Nu s-au făcut glume pe seama nimănui. Iar a doua zi, toți trei au condus-o pe Victoria la aeroport. În momentul când au coborât din mașină, Gracie a izbucnit în plâns și a îmbrățișat-o înconjurându-i mijlocul cu brațele.

Tatăl s-a ocupat de valize, timp în care cele două fete au rămas plângând pe trotuar, iar Christine își privea mâhnită fiica cea mare.

–Îmi pare rău că pleci, a spus ea cu voce scăzută. Ar fi vrut să primească o a doua șansă, să poată încerca din nou. Simțea cum Victoria îi alunecă printre degete și se îndepărtează de ea pentru totdeauna. Nu se gândise prea mult cum va fi această ultimă zi împreună. Iar durerea despărțirii a luat-o prin surprindere.

–O să vin curând în vizită, a spus Victoria îmbrățișând-o plângând și sărutându-și din nou sora. O să vă sun diseară, imediat ce ajung în cameră, a promis.

Gracie a dat din cap, cu lacrimile șiroind pe obraji, și până și ochii lui Jim erau umezi atunci când și-a luat la revedere de la ea, cu vocea gâtuită.

–Ai grijă de tine! Sună-ne dacă ai nevoie de ceva. Și dacă n-o să-ți placă acolo, poți oricând să te transferi la o școală de aici. Asta și spera tatăl. Ca și cum plecarea ei din California echivala cu un gest de respingere. Amândoi părinții își doriseră ca ea să rămână în L.A. sau pe aproape, dar Victoria avea alte planuri.

I-a sărutat din nou pe toți, a trecut prin controlul de securitate și s-a îndreptat spre poarta de îmbarcare, făcându-le cu mâna. Părinții și Gracie nu au părăsit aeroportul decât atunci când Victoria a ieșit din raza lor vizuală. Ultima imagine a familiei văzută de ea a fost cea în care Gracie ieșea din aeroport, încadrată de mamă și de tată. Arătau cu toții la fel, zvelți și cu părul închis la culoare. Christine o ținea pe Gracie de mână și Victoria a observat, chiar și de la distanța aceea, că sora ei nu se oprise din plâns.

A urcat în cursa de Chicago cu gândul la familia ei și, în timp ce avionul decola, s-a uitat pe geam la orașul pe care îl părăsea pentru a-și căuta uneltele cu care să-și croiască o viață nouă într-o cu totul altă parte. Nu știa unde anume, dar de un lucru era sigură: locul acela nu era aici, nici alături de părinți.

Anii de colegiu i-au confirmat toate speranțele. Școala era chiar mai bună decât visase ori se așteptase ea. Era o clădire masivă, întinsă pe o suprafață mare,

iar cursurile pe care le frecventa, cu rezultate bune, erau biletul ei spre libertate. Voia să învețe tot ce era necesar ca să-și poată găsi o slujbă și să-și clădească o viață numai a ei, oriunde în altă parte decât în L.A. Îi era dor de Gracie și uneori chiar și de părinți, dar atunci când se gândea la mama și la tata, trupul i se răzvrătea, cu fiecare fibră, împotriva ideii de a mai locui împreună cu ei. Mergea des la Chicago și descoperea mereu lucruri noi despre oraș. Era animat și sofisticat și îi plăcea din toate punctele de vedere, în ciuda temperaturilor îngrozitor de scăzute.

În primul an de colegiu s-a dus acasă de Ziua Recunoștinței și a remarcat imediat că Gracie se înălțase și se făcuse și mai frumoasă, dacă era cu putință așa ceva. Christine cedase, în cele din urmă, și o lăsase să apară într-o reclamă pentru Gap Kids. Dintr-odată, poza lui Gracie era peste tot și ar fi putut face carieră ca fotomodel, numai că tatăl lor își dorea ca ea să aibă o viață mai bună. Și își jurase că n-o să o lase la un colegiu aflat prea departe. A prevenit-o pe Grace că va avea de ales numai între UCLA, Pepperdine, Pomona, Scripps, Pitzer și USC. Nu voia ca fiica lui cea mică să plece și ea de acasă. În felul lui, îi era dor de Victoria. Nu avea prea mare lucru de zis atunci când vorbeau la telefon, cu excepția faptului că spera să o revadă curând, apoi îi dădea telefonul lui Christine, care se interesa cum îi merge și dacă a mai dat jos din kilograme. Era întrebarea pe care Victoria o detesta cel mai mult, pentru că răspunsul era de fiecare dată negativ. Așa că a ținut o cură de slăbire foarte strictă timp de două săptămâni, înainte de a se întoarce acasă.

De Crăciun, când a ajuns în Los Angeles, mama a observat că slăbise puțin. Făcuse exerciții la sala de gimnastică a școlii, dar, când au întrebat-o, a recunoscut că nu fusese invitată în oraș de nici un băiat. Oricum, trebuia să muncească din greu și nu avea timp de întâlniri. I-a informat că voia să-și ia o diplomă de profesoară, iar tatăl și-a manifestat imediat dezacordul. Încă o temă pe seama căreia să se contrazică, dar care avea avantajul că le distrăgea părinților atenția de la problema greutății ei corporale și a lipsei unui iubit.

–N-o să câștigi niciodată prea bine ca profesoară. Ar trebui să-ți iei diploma în comunicare și să lucrezi în publicitate sau în PR. Pot să te ajut să-ți găsești o slujbă.

Victoria știa că tatăl îi dorea binele, dar ea avea alte planuri. O încânta perspectiva de a preda și de a lucra cu copiii. A schimbat subiectul și au discutat despre vremea rece din Vestul Mijlociu; ea nu își dăduse seama cât de frig putea să fie acolo decât atunci când îl simțise pe propria piele. În săptămâna de dinainte de a veni acasă, temperaturile coborâseră mult sub zero grade. Le-a povestit părinților că mergea des la meciurile de hochei. Nu se omora prea tare după colega de cameră, dar se străduia să rămână în relații bune cu ea. Și cunoscuse alte fete care locuiau cu ea la cămin. Dar cel mai mult se concentrase asupra integrării în atmosfera de colegiu și a necesității de a se obișnui cu ideea că se afla departe de casă. Le-a spus că ducea dorul mâncărurilor bune și de data aceasta nimeni nu a obiectat când s-a servit cu încă două porții de friptură de vacă înăbușită. Era fericită că în timpul vacanței

nu mai era nevoită să se ducă la sala de gimnastică. Și aprecia vremea din Los Angeles mai mult decât o făcuse vreodată.

Drept cadou de Crăciun a primit un computer nou de la Jim și o canadiană de la Christine. Gracie îi făcuse un montaj de fotografii cu ele două, începând de la nașterea sa, lipite pe un panou pe care să-l agațe în dormitorul de la cămin. La plecare, după sărbătorile de Crăciun, Victoria le-a spus că nu știe sigur dacă va veni acasă în vacanța de primăvară. Poate că va pleca într-o excursie cu prietenele. De fapt, își propusese să meargă la New York pentru a-și căuta o slujbă pe timpul verii, intenție despre care nu a suflat însă nici o vorbă. Tatăl i-a spus că dacă nu va veni ea în martie, atunci îi vor face ei o vizită și vor merge cu toții la Chicago într-un weekend. Iar despărțirea de Gracie i s-a părut Victoriei și mai grea ca prima oară. Cele două surori se iubeau și părinții au declarat și ei că aveau să-i ducă dorul.

Al doilea semestru din primul an de colegiu s-a dovedit dificil pentru Victoria. A fost o iarnă rece și mohorâtă, era singură, nu avea prea mulți cunoscuți și nici un prieten apropiat, iar în ianuarie s-a îmbolnăvit de gripă. Asta a împiedicat-o să mai meargă la sala de gimnastică și a trecut pe fast food. Spre sfârșitul semestrului, pusese pe ea înspăimântătoarele șase kilograme și opt sute de grame tipice pentru boboci și nici o haină nu îi mai venea bine. Se simțea uriașă și avea unsprezece kilograme și jumătate peste greutatea normală. Nu avea de ales, trebuia să revină la exercițiile fizice, așa încât s-a apucat de înot. A reușit să scape de patru kilograme și jumătate destul de rapid,

cu ajutorul unei diete de detoxifiere și al unor pastile pe care i le dăduse o colegă și care îi făceau foarte rău. Dar acum începea din nou în haine și se gândea să se înscrie în clubul Weight Watchers[1] pentru a pierde și restul de șase kilograme și opt sute de grame, dar de fiecare dată își găsea câte o scuză ca să nu se ducă. Era prea ocupată, afară era frig, trebuia să predea o lucrare. A dus o bătălie permanentă cu greutatea. Și chiar dacă mama nu era prin preajmă ca să o pisălogească, nici tata ca să facă glume pe socoteala ei, nu se simțea deloc în largul ei așa cum arăta și tot anul acela nu a fost invitată la nici o întâlnire.

În vacanța de primăvară s-a dus, așa cum își propusese, la New York, unde a obținut o slujbă temporară, pe timpul verii, ca recepționeră la o firmă de avocatură. Salariul era convenabil și abia aștepta să înceapă lucrul. Nu le-a spus nimic celor din familie până în mai, iar după aceea Gracie a sunat-o plângând la telefon. Tocmai împlinise doisprezece ani, iar Victoria avea nouăsprezece.

–Vreau să vii acasă! Nu vreau să te duci la New York!

–O să vin acasă în august, înainte să înceapă școala, i-a promis Victoria, dar Gracie a rămas supărată că nu avea să-și vadă sora mai curând. Apăruse într-o nouă reclamă, pentru o campanie la nivel național. Îi plăcea să facă modelling, iar părinții depuseseră banii într-un cont deschis pe numele ei. Dar îi lipsea sora mai mare. Fără ea nu se mai distra atât de bine.

---

[1] Tip de dietă elaborată în SUA, în anii 1960, care asociază curei de slăbire un sistem de puncte (n.r.)

S-au întâlnit cu toții, așa cum rămăsese stabilit, în aprilie, în Chicago, pentru un weekend prelungit, după ce tocmai ninsese. Părea că iarna nu se mai termină și, după examene, în minivacanța de Ziua Eroilor, Victoria s-a urcat fericită în avionul care urma să decoleze din Chicago. Imediat după sărbătoare avea să înceapă lucrul în New York.

Își adusese cu ea câteva fuste, bluze și rochii de vară potrivite pentru serviciul de la firma de avocatură. Și își ținea sub control greutatea, renunțând la deserturi, la pâine și la paste. Urma o dietă pe bază de număr scăzut de calorii, care părea să dea roade. Sau cel puțin era pe calea cea bună, iar înghețată nu mai mâncase de o lună. Mama ar fi fost mândră de ea. Tot atunci și-a dat seama că, deși Christine nu era de acord cu ceea ce mânca ea, avea mereu în frigider provizii serioase de înghețată. Și că îi servea la masă toate acele lucruri care îngrășau și după care Victoria se dădea în vânt. Întotdeauna îi pusese ispite în cale. Măcar acum nu se putea condamna decât pe sine pentru ceea ce mânca, și-a spus Victoria. Și a încercat să ia problema greutății ei în serios, dar gândind rațional și fără să mai recurgă la diete absurde ori să împrumute pastile de slăbit. Încă nu își făcuse timp să se înscrie în clubul Weight Watchers, dar s-a decis să meargă zilnic pe jos la serviciu. Firma era situată în zona Park Avenue, pe strada 53, în estul orașului, iar ea locuia într-un mic hotel-pensiune din Gramercy Park, la treizeci de blocuri distanță și la vreo doi kilometri și jumătate de sediul companiei. Cinci, dus-întors.

Victoriei i-a plăcut slujba ei sezonieră. A fost bine primită la firma de avocatură. Iar ea s-a dovedit

competentă, responsabilă și eficientă. Sarcinile ei constau mai ales în a răspunde la telefon, în a expedia documente prin curierat sau în a primi plicurile sosite pe adresa avocaților. Îi conducea pe clienți la birourile avocaților, prelua mesajele și întâmpina vizitatorii la recepție. Era o activitate ușoară, dar care o ținea permanent ocupată și de cele mai multe ori rămânea peste program. Iar când își termina în sfârșit treburile, era prea obosită ca să meargă pe jos prin arșiță, așa că lua metroul spre Gramercy Park. Însă, în zilele când nu era în întârziere, mergea de multe ori pe jos la serviciu. Dar atunci când îmbrăcatul și aranjatul părului îi luau prea mult timp, era nevoită să ia metroul, ca să nu întârzie.

Victoria era cu mult mai tânără decât celelalte secretare din firmă, așa încât nu a reușit să-și facă prieteni la locul de muncă. Erau cu toții foarte ocupați și nu aveau timp să socializeze și să stea la taclale. În pauza de prânz, mai apuca să schimbe câte o vorbă cu ceilalți în sala de mese pusă la dispoziția personalului, dar majoritatea erau permanent grăbiți să revină la treabă. Nu cunoștea pe nimeni în New York. Dar nu îi păsa. În weekend, făcea plimbări lungi prin Central Park[1] sau asculta concerte stând întinsă pe o pătură, în iarbă. A vizitat toate muzeele, inclusiv The Cloisters[2], a explorat cartierele SoHo, Chelsea și Village[3] și a rătăcit prin campusul Universității din New York.

[1] Central Park – cel mai mare parc din orașul New York (n.r.)

[2] Muzeu de artă medievală europeană din New York (n.r.)

[3] Cartiere boeme ale orașului New York (n.r.)

Încă mai dorea să se transfere acolo, dar se temea că își va pierde din credite sau că notele ei nu erau suficient de bune pentru a fi admisă. Și-a propus așadar să rămână la Northwestern următorii trei ani sau să termine mai repede, dacă va reuși să se înscrie la niște cursuri de vară, după care să se mute în New York și să-și caute o slujbă. După o lună și-a dat seama, fără nici un dubiu, că acela era orașul în care își dorea să trăiască. Uneori, în pauzele de prânz, se uita pe listele cu școli din New York. Era ferm hotărâtă să ajungă să predea la o școală particulară. Și nimic nu avea să-i stea în cale.

Când a terminat serviciul la firma de avocatură a luat avionul spre Los Angeles pentru a petrece cu familia ultimele trei săptămâni din vacanța de vară, iar Gracie i s-a aruncat în brațe imediat ce a intrat pe ușă. Spre surpriza ei, casa i s-a părut mai mică, iar părinții îmbătrâniți, în timp ce Gracie crescuse mult în cele patru luni de când nu o văzuse. Era mai înaltă acum, dar nu aducea nici pe departe cu felul în care arătase Victoria când era de vârsta ei, cu trupul care se maturiza rapid, fața plină și sânii mari. Gracie era minionă, la fel ca mama lor, cu aceeași siluetă mlădioasă și chipul îngust, în formă de inimă. Deși era slabă, se maturizase mult. În prima noapte petrecută acasă, sora ei i-a mărturisit că a făcut o pasiune pentru un băiat. Îl cunoscuse la clubul de înot și de tenis la care Christine o ducea zilnic. Și nu avea decât paisprezece ani. Victoriei i-a fost rușine să recunoască în fața ei sau a părinților că nu fusese la nici o întâlnire tot anul. Atunci când ei insistaseră, gândindu-se că ea e prea timidă pentru a discuta asemenea chestiuni cu ei, inventase un băiat

cu care ieșea în oraș. Juca hochei și studia ingineria la Northwestern. Tatăl a informat-o imediat că toți inginerii sunt niște indivizi plicticoși. Dar cel puțin au crezut-o că are un prieten. Le-a spus că el își petrecuse vacanța în Maine, cu familia. Jim și Christine au părut ușurați să afle că iese cu cineva, iar ea a adăugat că nu a avut nici un iubit cât a stat la New York. A merge la întâlniri în timpul școlii li s-a părut părinților mult mai normal decât dacă Victoria ar fi recunoscut că își petrece serile învățând, de una singură, în dormitorul din campus.

Mama a tras-o deoparte și a atenționat-o că pare să fi pus câteva kilograme pe ea la New York, iar când s-a dus la club cu Gracie pentru ca sora mai mică să-și întâlnească „iubitul", Victoria a rămas îmbrăcată în șort și în bluză și nu și-a pus costumul de baie, așa cum proceda de fiecare dată când se îngrășa. Când se întorceau de la club, ea și cu Grace mâncau aproape zilnic câte o înghețată. De data aceasta însă, Victoria nu s-a atins de caserolele cu Häagen-Dazs[1] pe care mama le îndesase în frigider. Nu voia să fie surprinsă înfulecând dulciuri.

Săptămânile de vacanță petrecute în California au zburat ca gândul și cu toții s-au întristat văzând-o că se pregătește iar de plecare. De data aceasta, Gracie a fost mai stăpânită, dar atât ei, cât și părinților le era greu să accepte că nu o vor vedea pe Victoria timp de trei luni, până de Ziua Recunoștinței. Avea să fie însă să fie foarte ocupată cu învățătura, iar Gracie urma

[1] Firmă americană de înghețată (n.r.)

să intre în clasa a șaptea. Victoriei nu îi venea să creadă că peste doi ani sora ei va fi elevă de liceu.

În anul doi de facultate a avut drept colegă de cameră o fată ciudată din New York. Avea în mod cert tulburări de nutriție și era înfiorător de slabă. La câteva zile după ce se cunoscuseră, ea îi mărturisise că își petrecuse toată vara în spital, iar Victoria o urmărea cum se stafidește pe zi ce trece. Părinții o sunau tot timpul ca să se intereseze cum se mai simte și ea le spunea că are un prieten în New York. Arăta jalnic, iar Victoria a încercat să ignore ambianța stresantă pe care o crea. Era imaginea însăși a dezastrului și, numai privind-o, îi venea să mănânce și mai mult. Până să plece Victoria spre Los Angeles pentru a petrece Ziua Recunoștinței cu familia, colega ei se hotărâse să părăsească școala și să se întoarcă la New York. Era o ușurare gândul că nu avea să mai dea ochii cu ea la întoarcere. Tensiunea pe care o degaja fata aceea era greu de suportat.

Între Ziua Recunoștinței și Crăciun, Victoria l-a cunoscut pe primul băiat care i-a trezit interesul la colegiu. Era în penultimul an la drept și urmau amândoi un curs de literatură engleză. Era un tip înalt și plăcut la înfățișare, cu pistrui și păr roșcat, și venea din Louisville, Kentucky, iar ei îi plăcea accentul lui tărăgănat. Participau la același grup de studiu și într-o zi, după ore, a invitat-o la o cafea. Tatăl lui avea mai mulți cai de curse, iar mama locuia la Paris. Acolo voia să se ducă și el de Crăciun. Vorbea franceza fluent și trăise în Londra și în Hong Kong. Totul la el i s-a părut Victoriei teribil de exotic și, în plus, era prietenos și bine-crescut.

Discutând despre familiile lor, el a recunoscut că viața îi fusese dată în mare măsură peste cap după divorțul părinților și mutatul mamei în diverse părți ale lumii. După despărțirea de tatăl lui, ea se recăsătorise, apoi divorțase din nou. El a remarcat că Victoria ducea o viață mai stabilă decât el, ceea ce era adevărat, deși nici ea nu-și considera copilăria o perioadă fericită. Fusese tot timpul un intrus în familia ei. Iar el era un nou-venit, oriunde se ducea. După terminarea clasei a opta, fusese la nu mai puțin de cinci școli. Iar tatăl lui se recăsătorise cu o tipă de douăzeci și trei de ani. Cu numai doi ani mai mare decât fiul lui. I-a povestit că mama vitregă îi făcuse avansuri și că el aproape că îi cedase. Se petrecuse când erau amândoi beți și numai printr-un miracol sau cu o ultimă licărire de luciditate el o respinsese, dar acum se temea să dea ochii cu ea. Așa că hotărâse să o evite și să petreacă Crăciunul cu mama la Paris, deși ea avea acum un iubit francez, după care el nu se dădea în vânt.

Povestea totul cu mult umor, dar era și ceva tragic în istorisirile sale, care îi dezvăluiau Victoriei destinul unui băiat prins între doi părinți la fel de nebuni și iresponsabili. Se considera dovada vie a faptului că oamenii prea bogați dau greș cu copiii lor. Mergea la psihiatru de când avea doisprezece ani. Numele lui era Beau și, în afară de câteva momente romantice și de pipăielile de dinaintea plecării ei, nu făcuseră sex înainte ca Victoria să se întoarcă în Los Angeles, de Crăciun. Beau i-a promis că o s-o sune de la Paris. Iar ei i s-a părut un băiat minunat de romantic și de exotic. O fascina. Și, de data aceasta, când părinții

au întrebat-o dacă se întâlnea cu cineva, a putut să afirme sus și tare că da, se vedea cu un student la drept. Absolut respectabil în ochii lor, deși Victoria se îndoia că l-ar fi plăcut dacă l-ar fi întâlnit în carne și oase. Era mult prea neobișnuit pentru gusturile lor.

Beau a sunat-o în timpul vacanței. Era la Gstaad cu mama lui și cu iubitul acesteia. Părea plictisit și ușor pierdut. Și i-a tot trimis mesaje pe telefon, care o făceau să râdă. Gracie a întrebat-o dacă prietenul ei arăta bine, dar apoi a comentat că nu-i plăceau roșcovanii. De data aceasta, Victoria a fost atentă la dietă. A refuzat deserturile, chiar dacă tatăl ei și-a exprimat surprinderea că fata lui „cea voinică" este în stare să spună nu. Era de neclintit în convingerea lui că fiica cea mare mânca prea mult, în special lucruri interzise, și era iremediabil supraponderală.

Victoria a pierdut patru kilograme și jumătate cât a stat la părinți. Ea și Beau s-au întors la Northwestern în aceeași zi, la distanță de câteva ore unul de celălalt. Victoria nu se gândise decât la el pe perioada vacanței, întrebându-se cât timp le va lua până vor ajunge în pat. Era bucuroasă că se păstrase virgină pentru el. Beau avea să fie primul ei iubit, iar ea și-l imagina cu ușurință purtându-se blând și senzual cu ea. S-au sărutat, au râs și s-au îmbrățișat în seara aceea, când a venit la ea în dormitor, dar apoi el a declarat că era prea obosit din cauza diferenței de fus orar, așa că nu s-a întâmplat nimic altceva între ei. Și nici în săptămânile care au urmat. Petreceau mult timp împreună studiind la bibliotecă și, cum ea nu mai avea colegă de cameră, Beau adormea deseori pe celălalt pat. Se sărutau și se

îmbrățișau, iar lui îi plăceau sânii ei, dar nu mergeau mai departe. A sfătuit-o să poarte fuste mini, pentru că avea cele mai frumoase picioare pe care le văzuse vreodată. Părea total subjugat de ea și, pentru prima oară în viață, Victoria a slăbit zdravăn. Voia să piardă din greutate pentru a arăta bine în fața lui. Și se simțea mulțumită de sine.

S-au bătut cu bulgări de zăpadă, au patinat, au fost la meciuri de hochei, la restaurant și prin baruri. El a prezentat-o prietenilor săi. Erau nedespărțiți și se distrau minunat împreună. Totuși, deși de multe ori a fost cât pe-aci, nu au ajuns să facă dragoste. Victoria nu știa exact de ce și s-a ferit să-i ceară lămuriri. S-a întrebat dacă nu cumva o găsea prea grasă, dacă nu o respecta prea mult, dacă nu se temea și el, la fel ca ea, sau dacă acea experiență cu mama vitregă de douăzeci și trei de ani ori cea legată de divorțul părinților nu îl traumatizaseră. Ceva îl reținea, dar nu își dădea seama ce anume. O dorea, asta era clar, iar giugiulelile lor deveniseră tot mai pasionate, dar nu mergeau până la capăt, iar asta o înnebunea pe Victoria. Într-o noapte, în timp ce stăteau în dormitor îmbrăcați doar cu lenjeria de corp, Beau a luat-o în brațe și a ținut-o îndelung la piept, în tăcere, apoi s-a ridicat din pat.

–Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea încet, convinsă că e ceva în neregulă cu ea. Poate că totuși era prea grasă. Senzația că nu e destul de bună pentru el a năvălit iar peste ea, în timp ce îl privea cum stă pe marginea patului.

–Sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine, a spus el trist, ținându-se cu mâinile de cap.

–Și eu de tine. Și ce e rău în asta? a răspuns ea zâmbind.

–Nu pot s-o fac, a șoptit el, iar Victoria i-a mângâiat părul roșcat care îi cădea în ochi. Semăna cu Huck Finn sau cu Tom Sawyer[1]. Un băiețel.

–Ba da, poți. E O.K., a încercat ea să-l liniștească. Au rămas așa, stând unul lângă altul, aproape dezbrăcați.

–Nu, nu e O.K. Nu pot... tu nu înțelegi. E pentru prima oară când mi se întâmplă asta... cu o femeie... Sunt gay... și, oricât mi-aș închipui acum că te iubesc, mai devreme sau mai târziu tot o să ajung să mă culc cu bărbați. Și nu vreau să te fac să treci prin așa ceva, deși te doresc. Dar n-ar fi corect, relația noastră nu ar duce nicăieri.

Victoria a rămas mult timp tăcută. Nu știa ce să spună. Problema îi depășea cu mult experiența de viață și era mult mai complicată decât își închipuise. Iar el se purtase cinstit cu ea. Era conștient că va sfârși prin a o părăsi pentru un bărbat. Așa era el.

–Nu ar fi trebuit să mă bag în treaba asta, dar m-am îndrăgostit de tine din prima clipă când te-am văzut, a continuat Beau.

–Atunci de ce crezi că relația noastră n-o să meargă? a șoptit ea, recunoscătoare pentru sinceritatea lui, dar și tulburată.

–Pentru că nu ar funcționa. Pentru că eu nu sunt așa. Pentru mine nu e decât o fantezie stranie și minunată. Nu e ceva real. Așa ceva ar fi imposibil. M-am

---

[1] Personajele romanului *Aventurile lui Tom Sawyer*, de Mark Twain (n.r.)

înșelat crezând că o să meargă. O să te rănesc fără voia mea. Nu vreau să te fac să suferi. Trebuie să încetăm, a adăugat, uitându-se la ea cu ochii lui mari și verzi. Hai să rămânem prieteni și atât.

Dar Victoria nu își dorea prietenia lui. Se îndrăgostise de el, iar corpul ei tânjea, de o lună, după al lui. El părea îngrozitor de derutat, dar și vinovat pentru ceea ce fusese pe cale să facă și pentru șarada jucată atâtea săptămâni.

– Am crezut că o să meargă, dar nu e așa, a repetat el. Cum o să dau cu ochii de un bărbat pe care îl doresc, o să te părăsesc. Și nu meriți așa ceva, Victoria. Meriți mult mai mult.

– De ce trebuie să fie totul așa de complicat? Dacă mă iubești, de ce nu putem fi împreună? Lacrimi de dezamăgire și de frustrare erau gata să-i izvorască din ochi.

– Pentru că nu ești bărbat. Ci probabil ultima mea fantezie sexuală, cu o femeie voluptuoasă și cu sânii mari. Ești ceea ce mi-ar plăcea să-mi doresc, dar de care nu voi avea parte niciodată. Pentru că ceea ce vreau eu, de fapt, este un bărbat.

Beau se purta cât se poate de corect cu ea, iar faptul că se referise la corpul ei „voluptuos" era cel mai mare compliment pe care Victoria îl primise vreodată. Dar, în ciuda voluptății sau sânilor ei mari, el nu o dorea. Era o respingere, frumos împachetată, ce-i drept, dar tot o respingere.

– Ar fi mai bine să plec, a spus el începând să își adune hainele, în timp ce ea îl urmărea cu privirea. S-a îmbrăcat într-o clipită și a rămas în picioare uitându-se la ea, cum stătea întinsă în continuare în

pat. Nemișcată și tăcută. El i-a promis că o s-o sune a doua zi, iar Victoria s-a întrebat ce ar mai fi fost de zis. Îi spusese deja tot ce avusese de spus. Nu voia să rămână prietenă cu el. Între ei exista și altceva. Pentru o vreme, fusese convinsă că el e nebun după ea.

– Cred că ar fi trebuit să-ți mărturisesc totul de la bun început. Dar mi-am dorit ca relația noastră să meargă și n-am vrut să te sperii și să te îndepărtez de mine.

Victoria a dat din cap, incapabilă să-și găsească vorbele, luptând împotriva lacrimilor care stăteau să țâșnească. Ar fi fost atât de umilitor pentru ea, așa cum stătea întinsă în pat, în chiloți și sutien. El i-a aruncat o ultimă privire din prag, apoi a plecat, iar ea și-a tras pătura peste cap și a izbucnit în plâns. Ceea ce i se întâmplase era deopotrivă frustrant și deprimant, dar el avea dreptate. Dacă s-ar fi culcat cu el, dacă ar fi ajuns să își dorească ceva ce nu putea avea ar fi fost și mai rău. Așa era mai bine. Deși se simțea oribil și respinsă.

A rămas trează ore în șir, amintindu-și de clipele petrecute împreună și de mărturisirile făcute unul celuilalt, de sărutările și îmbrățișările care îi excitaseră pe amândoi. Totul părea acum fără sens. Într-un târziu, a stins lumina și a adormit. Nu Beau a sunat-o în dimineața următoare, ci Gracie. Victoria simțea cum o piatră îi apasă pe inimă când se gândea la noaptea precedentă.

– Ce mai face Beau? a întrebat Gracie cu vocea ei veselă, de copil de doisprezece ani.

– Ne-am despărțit, a răspuns Victoria pe un ton care aproape că îi oglindea suferința.

–O... îmi pare rău... părea un băiat de treabă.

–Da, așa și era. Și este.

–V-ați certat? Poate că o să vă împăcați în cele din urmă, a încercat Gracie să pară optimistă. Nu îi plăcea să vadă ori să audă că sora ei mai mare e tristă.

–Nu, totul s-a sfârșit. Dar nu-ți face griji, e în regulă. Ce mai e nou pe acasă? a întrebat Victoria, schimbând subiectul, iar Gracie i-a dat raportul cu privire la toți băieții din clasa a șaptea și, într-un târziu, a închis. Apoi Victoria a putut să jelească în liniște. Beau nu a sunat-o în ziua aceea și nici în următoarele, iar pe urmă ea și-a dat seama că va fi nevoită să dea ochii cu el la ore. A intrat în panică, dar și-a adunat tot curajul de care era capabilă și s-a dus totuși la școală, unde profesorul i-a anunțat, în treacăt, că Beau renunțase la cursul de literatură engleză. Vestea a întristat-o și mai mult. Nu îl cunoscuse prea bine, dar, oricum, pentru ea era o pierdere. A ieșit de la oră întrebându-se dacă avea să îl mai vadă vreodată. Cel mai probabil nu. Dar când și-a ridicat privirea l-a zărit stând mai departe, pe hol, uitându-se la ea, apoi apropiindu-se încet, în timp ce ea a rămas nemișcată, așteptându-l. A mângâiat-o ușor pe față cu o mână, părând gata să o sărute. Dar s-a abținut.

–Îmi pare rău, a spus cât se poate de serios. Îmi pare rău că m-am purtat așa de prostește cu tine și că am fost atât de egoist. M-am gândit că ar fi mai bine pentru amândoi dacă n-aș mai veni la curs. Dacă te consolează cu ceva, să știi că nici mie nu-mi e ușor. Dar în felul ăsta încerc să evit să fac un rău și mai mare.

–E O.K., a spus ea blând, zâmbindu-i. E în regulă. Te iubesc, orice ar însemna asta acum pentru tine.

– Înseamnă mult, foarte mult, a răspuns el sărutând-o ușor pe obraz. Pe urmă s-a făcut nevăzut.

Victoria s-a întors singură pe jos la cămin. Ningea și era îngrozitor de frig, iar ea mergea pe drumul înghețat gândindu-se la Beau și sperând ca drumurile lor să nu se mai intersecteze niciodată. Era un ger atât de năprasnic, încât nici nu-și simțea lacrimile șiroindu-i pe față. Tot ce îi rămânea acum de făcut era să încerce să și-l scoată din minte, pentru a depăși cât mai curând acea senzație copleșitoare de eșec. Indiferent de motive, el nu o dorise. Iar sentimentul de a nu fi dorită sau iubită îi era extrem de familiar. Experiența cu Beau îi confirmase cele mai negre temeri.

capitolul 5

Ultimii doi ani de colegiu au trecut ca vântul. La sfârșitul celui de-al doilea an de studiu, Victoria și-a luat din nou o slujbă în New York pe timpul verii. De data aceasta ca recepționeră la o agenție de modele, unde s-a văzut prinsă într-un vârtej la fel de nebunesc, pe cât de liniștită fusese munca ei la firma de avocatură. S-a simțit foarte bine. S-a împrietenit cu unele dintre fotomodele, cam de aceeași vârstă ca ea, iar cei care le angajau erau și ei amuzanți. Toți au considerat-o nebună atunci când le-a mărturisit că visul ei era să predea într-o școală și, în final, a fost nevoită și ea să admită că lucrul într-o agenție de modele era cu mult mai incitant.

Două dintre fete i-au propus să locuiască împreună cu ele, așa că a renunțat cu dragă inimă la camera îngrozitoare închiriată la un hotel. Și, în ciuda petrecerilor la care mergeau, a orelor imposibile la care se duceau la culcare, a hainelor pe care le purtau și a bărbaților cu care ieșeau, a fost impresionată de cât de mult munceau fetele. Pentru a avea succes, trudeau din greu și luau foarte în serios modellingul. După lucru se distrau, dar manechinele bune nu întârziau niciodată și lucrau

neobosite până ce terminau ce aveau de făcut, ședințe foto ținând uneori și câte douăsprezece sau paisprezece ore. Nu era deloc ușor, așa cum s-ar fi putut crede.

Victoria era uluită de cât de slabe erau fotomodelele. Cele două fete cu care locuia în cartierul Tribeca aproape că nu mâncau niciodată. O făceau să se simtă vinovată și a încercat să le urmeze exemplul, dar la ora prânzului era hămesită de foame. Colegele de apartament fie nu mâncau nimic, fie ciuguleau câte puțin din alimente groaznic de dietetice. Păreau să supraviețuiască numai cu aer și încercaseră toate dietele de detoxifiere și toate variantele de medicamente cu efect de purgație pentru a-și păstra siluetele. Victoria avea o constituție diferită de a lor. Nu putea să reziste cu cantitățile infime ingurgitate de ele. A băgat însă la cap ponturile mai rezonabile, s-a ferit de carbohidrați și și-a redus porțiile, așa încât arăta bine atunci când a revenit în Los Angeles pentru ultima lună a vacanței de vară. Nu îi convenea că plecase din New York, unde se distrase de minune. Șeful agenției i-a promis la plecare că, dacă își va dori o slujbă permanentă la ei, o vor angaja pe loc. Lui Gracie i-au plăcut poveștile despre fotomodele. Urma să intre în clasa a opta, iar Victoria, în penultimul an de colegiu. Trecuse prin jumătate din ciclul de studii și își dorea cu aceeași fervoare să predea la o școală în New York. Era orașul unde voia să trăiască mai mult decât în orice altă parte a lumii. Părinții renunțaseră la speranța de a o vedea stabilindu-se în Los Angeles, alături de ei. Chiar și Gracie.

Cele două surori au petrecut împreună o lună de vis, după care Victoria s-a întors la facultate. Gracie se făcuse mai frumoasă ca oricând în anul acela și nu avea

nimic din stângăcia specifică fetelor de aceeași vârstă. Era subțire și grațioasă, lua lecții de balet și avea un ten fără cusur. Părinții o lăsau, când și când, să apară în reclame. Gracie recunoștea însă că urăște școala. Avea o viață socială agitată, o grămadă de prietene și câte o jumătate de duzină de băieți suspinau după ea și o sunau mereu pe telefonul mobil pe care Jim și Christine i-l cumpăraseră într-un final. Era o diferență ca de la cer la pământ între Grace și viața monahală dusă de Victoria la facultate, cu toate că lucrurile se mai îmbunătățiseră un pic în penultimul an de studiu.

A ieșit cu doi băieți, unul după altul, fără să se înfiripe nimic serios, dar important era că ieșea în oraș în majoritatea weekendurilor, ceea ce reprezenta un pas mare înainte față de primii doi ani. În cele din urmă, și-a pierdut virginitatea cu unul dintre băieți, fără să țină însă la el. Nu l-a mai văzut niciodată pe Beau și nici nu știa dacă el mai mergea la universitate. Din când în când îi vedea pe prietenii lui de la distanță, dar nu i-a abordat. Fusese o experiență stranie, care o tulbura ori de câte ori își amintea de ea. Pentru Victoria, Beau fusese un fel de vis frumos. Băieții cu care a ieșit după aceea erau însă mult mai reali. Unul dintre ei juca hochei, exact ca băiatul pe care îl inventase în primul an de studii. Era din Boston, cam necioplit din fire, și avea tendința de a bea prea mult, devenind apoi agresiv, fapt ce a determinat-o să o rupă cu el. Iar băiatul cu care a ieșit după aceea și cu care s-a și culcat era drăguț, dar plicticos. Studia biochimia și fizica nucleară și nu prea aveau despre ce să discute. Singurul lucru pe care îl aveau în comun era sexul.

Așa că Victoria s-a concentrat asupra învățăturii și, după câteva luni, a renunțat și la fizician.

În vacanța de după penultimul an a rămas la Northwestern și a urmat niște cursuri de vară. Voia să-și ușureze munca în ultimul an de facultate pentru a se dedica mai mult practicii pedagogice. Timpul trecuse incredibil de repede. Mai avea un singur an până la absolvire și tot ce își dorea era să-și găsească o slujbă în New York. Toamna a început să trimită cereri. Avea o listă de școli particulare la care spera că va ajunge să predea după obținerea diplomei. Era conștientă că salariul era mai mic decât la școlile de stat, dar suficient pentru a se întreține. Până la Crăciun trimisese scrisori la nouă școli. Era chiar dispusă să lucreze ca suplinitoare la mai multe școli, în așteptarea eliberării unui post cu normă întreagă.

În ianuarie au început să curgă răspunsurile. A fost refuzată de opt școli. Mai rămăsese numai una de la care nu sosise încă răspunsul până în vacanța de primăvară și, cum nu primea nici un semn, Victoria își pierduse speranța. S-a gândit să sune la agenția la care lucrase, pentru a vedea dacă o pot angaja pentru un an, urmând ca între timp să-și caute un post în învățământ. Ar fi fost oricum o slujbă mai bine plătită decât cea de profesoară și poate că avea să-și găsească din nou un apartament de închiriat împreună cu două fotomodele.

În cele din urmă, scrisoarea a venit. A rămas uitându-se îndelung la plic, așa cum făcuse și când primise răspunsurile la cererile de admitere la facultate. Atunci le deschisese grijulie, unul după altul, încercând să ghicească ce scria înăuntru. Puțin probabil să i se ofere un post. Era una dintre cele mai elitiste școli

private din New York și i se părea greu de crezut ca ei să prefere să angajeze o proaspăt absolventă. S-a servit cu o bomboană pe care o ascunsese în sertarul biroului și a început să desfacă plicul. A despăturit foaia și s-a pregătit pentru un nou refuz. „Dragă domnișoară Dawson, vă mulțumim pentru cererea trimisă, dar vă informăm cu regret că în momentul de față...", și-a formulat ea în gând răspunsul, apoi s-a holbat, neîncrezătoare, la scrisoare. Nu conținea propriu-zis o ofertă, ci o invitație de a veni la New York pentru un interviu. Îi explicau că una dintre profesoarele lor de engleză urma să își ia din toamnă un concediu prelungit de maternitate, așa că postul nu era liber, dar o puteau angaja pe termen determinat de un an, dacă interviul avea să decurgă bine. Victoriei nu i-a venit să creadă. A scos un strigăt de bucurie și a început să danseze prin încăpere, cu bomboana în mână. Îi cereau să îi anunțe dacă poate veni la New York pentru interviu în următoarele două săptămâni.

S-a repezit la computer și a redactat răspunsul, informându-i că va fi încântată să vină. A scos mesajul la imprimantă, l-a semnat, l-a vârât într-un plic și și-a aruncat o haină pe ea, alergând să pună scrisoarea la cutia poștală. Specificase în răspuns atât numărul telefonului ei mobil, cât și adresa de e-mail. De-abia aștepta să plece la New York. Dacă obținea slujba, visul ei avea să se împlinească. Petrecuse patru ani la Northwestern cu gândul de a ajunge în New York. Îi era recunoscătoare profesoarei care intra în concediu de maternitate pentru șansa acordată și spera să capete postul. Răspunsul primit era un eveniment în sine, care merita sărbătorit, și, după ce a aruncat plicul în cutia

poștală, a cumpărat o pizza, după care s-a întrebat dacă nu ar fi fost mai bine să îi sune. Dar le dăduse numărul de mobil, așa că ei puteau acum să îi telefoneze pentru a stabili data și ora interviului, iar ea putea să se urce a doua zi în avionul de New York. S-a întors cu pizza în dormitorul de la cămin și s-a așezat pe pat, uitându-se zâmbitoare la scrisoarea primită. Ocazia care i se oferea acum, un post de profesoară într-o școală particulară din New York, era cea mai fericită din viața ei.

A fost sunată după trei zile pe telefonul mobil, stabilind ca întâlnirea să aibă loc în următoarea zi de luni. A promis că va fi acolo, apoi s-a decis să petreacă weekendul la New York. Și-a dat seama că avea să susțină interviul chiar de Sfântul Valentin, o zi de care o legau amintiri umilitoare încă din clasa a patra. Dar, dacă va obține slujba, își va schimba pentru totdeauna părerea despre această sărbătoare. Spera să fie un semn de bun augur. Imediat după ce a închis telefonul, a făcut rezervare la avion, apoi s-a întins pe patul din dormitor și s-a gândit, zâmbind în sinea ei, la hainele pe care avea să le poarte. Poate o fustă, o bluză, pantofi cu toc înalt, sau poate o pereche de pantaloni largi cu pulover și pantofi fără toc. Nu știa dacă profesoarele se îmbrăcau elegant și nici nu avea pe cine să întrebe. Își va lua însă inima în dinți și va proceda după cum o tăia capul. Meditația asupra ținutei potrivite a împiedicat-o să iasă pe hol și să țipe de încântare. A rămas întinsă în pat, rânjind ca o pisică de Cheshire[1].

---

[1] Personaj fantastic din *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Caroll (n.r.)

capitolul 6

Madison School de pe East 76th Street, în apropiere de East River, era una dintre cele mai exclusiviste școli particulare din New York. Clasele erau de la a noua la a douăsprezecea și scopul liceului era pregătirea elevilor pentru facultate. Era o școală mixtă scumpă, cu o reputație excelentă, frecventată de copii din elita orașului și de o mână de bursieri norocoși. Odată admiși, elevii aveau parte de toate oportunitățile academice și extracurriculare. Ca urmare, ajungeau apoi la cele mai bune universități din țară, motiv pentru care școala era privită drept una dintre cele mai serioase din New York. Era și bine dotată, iar laboratoarele de științe și de informatică erau înzestrate cu echipamente de ultimă oră, demne de orice facultate. Secția de limbi străine era și ea bine reprezentată; pe lângă limbile europene, se predau cursuri de chineză, rusă și japoneză. Catedra de engleză era renumită. Câțiva dintre foștii elevi deveniseră scriitori de succes. Corpul profesoral era, de asemenea, excepțional, format cu precădere din absolvenți de universități de prestigiu. Și, fapt tipic

pentru majoritatea școlilor particulare, profesorii aveau salarii foarte mici. Dar șansa de a preda într-o asemenea școală era considerată în sine o răsplată. Interviul constituia pentru Victoria o lovitură, iar obținerea postului, chiar și temporar, pe un singur an, îi depășea cele mai frumoase vise. Dacă ar fi fost să aleagă o școală unde ar fi dat orice ca să poată preda, atunci Madison ar fi fost cu siguranță prima opțiune.

A luat avionul după ultima oră de curs din acea săptămână și a ajuns la New York vineri seara târziu. Ningea, toate zborurile aveau întârzieri de câteva ore și, imediat după ce a aterizat, aeroportul a fost închis. Avusese noroc că nu deviaseră cursa spre cine știe ce altă destinație. În fața aeroportului, oamenii se buluceau ca să prindă un taxi. Își rezervase o cameră la același hotel la care mai stătuse și înainte, în Gramercy Park. Era ora două noaptea când a ajuns, în sfârșit, în camera urâtă și mică pe care și-o putuse permite. S-a dezbrăcat repede, și-a pus cămașa de noapte, fără să se obosească să-și despacheteze bagajele, s-a spălat pe dinți și s-a urcat în pat; a dormit până a doua zi la prânz.

Când s-a trezit, soarele strălucea peste stratul de șaizeci de centimetri de nea, iar fulgii au continuat să cadă toată ziua și noaptea următoare. Orașul părea decupat dintr-o carte poștală. De la fereastră vedea copii trași pe sănii de mămici, în timp ce alții se băteau cu bulgări ori se ascundeau în spatele mașinilor îngropate în zăpada pe care proprietarii nu aveau să o înlăture decât după ore sau zile întregi de muncă. Plugurile încercau să curețe străzile și împrăștiau sare pe carosabil și pe trotuare. Victoria s-a gândit că era o

zi perfectă de iarnă, mai ales că, din fericire, își adusese cizmele îmblănite pe care le purta aproape tot timpul la Northwestern și era, deci, echipată. La ora unu a plecat pe jos spre metrou, pe același drum pe care îl făcuse zilnic spre firma de avocatură. A coborât la East 77th Street și a luat-o spre est, către râu. Înainte de orice, voia să arunce o privire școlii.

Era o clădire mare, bine întreținută, cu mai multe intrări, care ar fi putut trece cu ușurință drept reședință de ambasadă sau vilă a unui personaj important. Fusese recent renovată și se prezenta excelent. Deasupra intrării, pe o placă discretă din bronz scria: The Madison School. Victoria știa că aproape patru sute de elevi învățau în această școală. Terasa de pe acoperiș asigura spațiul de recreere, fiind folosită și pentru servirea mesei de prânz în aer liber. Într-o fostă parcare de vizavi fusese de curând amenajată o sală de sport cu echipamente de ultimă generație. Școala oferea toate dotările și oportunitățile imaginabile. Se înălța solidă și tăcută în fața ei, în acea după-amiază însorită de iarnă, și doar un om de serviciu curăța zăpada de pe cărarea care ducea la ușa de la intrarea principală. Victoria i-a surâs în timp ce stătea acolo, studiind clădirea, iar el i-a întors zâmbetul. Nu îi venea să creadă că avea șansa de a preda la o școală atât de bună, în orașul ei preferat. Era îmbrăcată în canadiana albă groasă pe i-o făcuse cadou mama și se simțea în ea ca un om de zăpadă. Canadiana nu arăta grozav, dar era foarte călduroasă. Când o purta, părea omulețul Michelin sau Pillsbury

Doughboy[1], dar îi fusese de mare ajutor și făcuse față cu succes temperaturilor arctice de la Northwestern. Pe cap purta o căciuliță albă de lână, trasă peste ochi, de sub care ieșea un smoc de păr blond.

A rămas mult timp acolo, admirând școala, apoi s-a întors ca să ia metroul spre centrul orașului. Voia să cumpere ceva de purtat în ziua de luni. Nu era mulțumită de hainele pe care le adusese cu ea, iar una dintre ele era prea strâmtă. Își dorea să arate perfect la interviu și știa cât de puțin probabil era să fie angajată, ca proaspăt absolventă, concurând cu o mulțime de alți candidați, dar calificativele și recomandările ei erau bune și avea de partea sa entuziasmul și emoția tinereții. Nu le spusese nimic părinților despre interviu, pentru că tatăl voia și acum ca ea să lucreze într-un alt domeniu și să-și găsească un post mai bine plătit și cu posibilități de promovare în viitor. Visul ei de a deveni profesoară nu corespundea standardelor lor, nu era ceva cu care să se laude sau care să-i facă să crească în ochii prietenilor și cunoscuților. „Fiica mea este profesoară" nu însemna nimic pentru ei, dar a preda la Madison School din New York reprezenta totul pentru Victoria. Fusese prima ei alegere atunci când trecuse în revistă cele mai bune școli particulare din oraș și îndeplinea toate criteriile pentru slujba perfectă, chiar și cu un salariu mic. Dacă va fi să fie, va găsi ea soluții ca să se descurce.

Victoria a mers prin zăpadă până la metrou, a coborât la stația East 59th Street, a urcat cu liftul la etajele superioare de la magazinul Bloomingdale și a început

[1] Personaje din reclame și desene animate (n.r.)

să-și caute ceva potrivit pentru interviu. De multe ori, lucrurile care îi plăceau nu erau disponibile pentru mărimea ei. Purta atunci măsura 44, deși hainele o strângeau un pic. Iarna se îngrășa uneori, fără să vrea, și atunci era nevoită să treacă la măsura 46. Dar presiunea de a nu avea din ce alege, de a-și etala corpul în costume de baie și șorturi și de a nu-și putea ascunde formele sub haine lălâi o făcea de cele mai multe ori să slăbească înainte de sosirea verii. Acum își dorea să fi fost ceva mai atentă cu silueta ei în ultima vreme. Își promisese să mai dea jos din kilograme până la absolvire, mai ales dacă urma să capete postul visat în New York. Nu voia să debuteze în cariera didactică cu greutatea ei maximă.

După nesfârșite și descurajante căutări și câteva probe cu adevărat iritante, a ales o pereche de pantaloni largi și gri, un sacou lung, albastru-închis, și o bluză cu guler colant bleu-pal, de aceeași nuanță ca ochii ei. A mai cumpărat o pereche de cizme cu toc înalt, care dădeau ținutei un aspect mai tineresc. Îmbrăcată astfel, părea demnă, respectabilă, deloc împopoțonată, dar suficient de elegantă pentru a lăsa impresia de om serios. Erau genul de haine pe care, după părerea ei, le purtau profesoarele de la acea școală. Când a coborât din metrou și a pornit pe jos spre hotel, cu sacoșele de cumpărături în mâini, era de-a dreptul încântată. Străzile erau în continuare înțesate de pluguri și de mașini îngropate în troiene înalte de zăpadă. Tot orașul părea cuprins de haos. Dar Victoria era binedispusă și fericită de achizițiile făcute. Avea să poarte și niște cercei mici cu perle, făcuți cadou de mama ei. Iar sacoul

bleumarin, bine croit, ascundea o mulțime de păcate. Era o ținută care emana tinerețe, profesionalism și echilibru.

În dimineața interviului, Victoria s-a trezit cu un nod în stomac. S-a spălat pe cap și și-a uscat părul lins, apoi l-a periat și l-a strâns într-o coadă de cal cu ajutorul unei panglici din satin negru. S-a îmbrăcat încet și cu grijă, și-a pus canadiana groasă și a ieșit din hotel. Era o zi însorită de februarie și afară se mai încălzise, ninsoarea se transformase în lapoviță și râulețele de apă se scurgeau în canale. A fost atentă să nu fie stropită de mașini în drumul spre stația de metrou. Se gândise să ia un taxi, dar știa că metroul e mai rapid. A ajuns la școală cu zece minute înainte de ora nouă, stabilită pentru interviu, exact la timp pentru a vedea sutele de copii intrând la ore. Aproape toți erau în jeanși, doar câteva fete purtau fuste mini și cizme, în ciuda vremii reci. Vorbeau și râdeau tare, ținându-și cărțile în brațe, și alcătuiau un amestec nebun de tunsori și de culori de păr care de care mai bizare. Arătau ca niște copii obișnuiți, nu ca niște odrasle ale elitei. Iar cei doi profesori care făceau controlul elevilor la intrare erau îmbrăcați la fel de lejer ca ei, în jeanși și jachete lungi, cu pantofi sport sau cizme în picioare. Domnea o atmosferă plăcută și liniștită. Profesorii de serviciu erau un bărbat și o femeie. Femeia avea părul lung strâns într-o coadă, în timp ce bărbatul era ras în cap. Victoria a remarcat că avea un mică pasăre tatuată în partea din spate a craniului. Discutau animat în timp ce îi urmau înăuntru pe ultimii elevi sosiți, iar Victoria a intrat imediat după ei, îmbrăcată în noua ei ținută

și sperând că va face impresie bună. Interviul fusese fixat cu directorul școlii, Eric Walker, și fusese informată că avea să se întâlnească și cu șeful comitetului de elevi. S-a prezentat la recepție și a așteptat, așezată pe un scaun în hol, să fie chemată. După cinci minute, un bărbat în jur de patruzeci și cinci de ani, în jeanși, cămașă neagră, jachetă de tweed și bocanci, a venit să o întâmpine. I-a zâmbit călduros și a invitat-o la el în birou, făcându-i semn spre un fotoliu cam obosit din piele, din fața lui.

–Mă bucur că ai reușit să ajungi aici de la Northwestern, i-a spus luându-i canadiana groasă și dând la iveală sacoul cel nou. Victoria spera că bărbatul nu va considera ținuta ei ca fiind prea pretențioasă pentru școală, având în vedere că atmosfera se dovedise a fi mai degajată decât se așteptase. Mi-era teamă că nu vei putea veni din cauza furtunii de zăpadă, a continuat bărbatul pe un ton plăcut. Apropo, la mulți ani de Sfântul Valentin! Sâmbătă seara ar fi trebuit să ținem un bal, dar l-am amânat. Copiii din suburbii și din Connecticut nu ar fi avut cum să ajungă. Cam o cincime dintre elevii noștri fac naveta. Am reprogramat balul pentru săptămâna viitoare.

CV-ul ei era pe masă, a remarcat Victoria, ceea ce însemna că bărbatul se pregătise pentru acest interviu. A văzut că avea și foaia matricolă pe care i-o trimisese. Îl căutase pe Google și descoperise că își dăduse masteratul și doctoratul la Yale. Era dr. Walker, deși nu își folosise titlul în corespondența purtată cu ea. Avea o carte de vizită impresionantă. Publicase două cărți despre învățământul secundar laic și un ghid

de admitere la colegiu pentru elevi și părinți. Se simțea măruntă în prezența lui, dar el s-a purtat prietenos și amabil și i-a acordat toată atenția.

– Deci, Victoria, a început el, sprijinindu-se în fotoliul de piele la fel de vechi ca cel în care ședea ea, în spatele unui frumos birou englezesc cu două piedestale, despre care i-a spus că îi aparținuse tatălui său. Toate lucrurile din birou păreau scumpe și uzate, pe punctul de a se dezmembra. Iar rafturile erau pline ochi de cărți. Ce te face să crezi că profesoratul ți se potrivește? a întrebat-o. Și de ce vrei să lucrezi aici și nu în L.A., unde nu ai fi nevoită să dai zăpada cu lopata?

Zâmbea, iar Victoria i-a întors zâmbetul. Era un om plăcut, pe care dorea să-l impresioneze, deși nu știa cum trebuie să procedeze. Singurele ei atuuri erau entuziasmul și sinceritatea.

– Îmi plac copiii. Și mi-am dorit dintotdeauna să mă fac profesoară „atunci când voi fi mare". Sunt sigură că mi se potrivește. Nu mă interesează afacerile și nu vreau să urc în ierarhia vreunei mari corporații, deși părinții mei asta mă sfătuiesc să fac și asta consideră ei că ar fi o slujbă respectabilă. Însă eu cred că dacă ajung să am un cuvânt de spus în formarea unui copil este lucrul cel mai important și semnificativ care mi se poate întâmpla în viață.

A văzut în ochii lui că dăduse un răspuns bun și a fost mulțumită de ea însăși. În plus, era purul adevăr.

– Chiar dacă asta înseamnă un salariu de mizerie, cu mult mai mic decât al tuturor cunoscuților tăi?

– Da, chiar dacă sunt prost plătită. Nu-mi pasă. Nu sunt pretențioasă și mă mulțumesc cu puțin.

Directorul nu a întrebat-o dacă părinții aveau să o ajute cu bani – aceasta era problema ei, nu a lui.

– Ai câștiga mult mai bine în învățământul de stat, a remarcat el onest, iar Victoria știa că are dreptate.

– Da, dar nu-mi doresc asta. Și nici să mă întorc în Los Angeles. Încă din liceu mi-am propus să mă stabilesc în New York. Aș fi urmat și colegiul aici, dacă aș fi fost admisă la Universitatea din New York sau la Barnard. Știu că aici e locul meu. Iar Madison School a fost prima mea alegere.

– De ce? Nu e ușor să predai unor copii de oameni bogați. Sunt isteți și expuși multor tentații, indiferent de notele lor. Și avem și noi elevi slabi, dar sunt suficient de inteligenți pentru a nu putea fi păcăliți. Dacă nu îți cunoști bine materia, își vor da imediat seama și te vor pune la zid. Sunt mai încrezători în sine și mai îndrăzneți decât alți copii, care nu beneficiază de avantajele pe care le au ei, iar asta poate fi dificil pentru un profesor. Și părinții lor sunt, în mare măsură, foarte duri, extrem de pretențioși și vor totul la superlativ. Iar noi ne străduim să le oferim tot ce avem mai bun. Nu te deranjează faptul că nu vei fi decât cu patru-cinci ani mai mare decât ei? Orele de engleză pe care le-ai avea de susținut sunt la anii de liceu III și IV, poate și la anul II. Mulți elevi sunt o adevărată belea și maturi pentru vârsta lor. Copiii aceștia sunt permanent expuși unui stil de viață foarte sofisticat, cu tot ce presupune el. Crezi că poți să faci față? a întrebat Eric Walker candid, iar Victoria a încuviințat uitându-se cu toată seriozitatea la el cu ochii ei mari și albaștri.

– Cred că da, domnule Walker. Cred că pot face față. Sunt sigură că da, dacă îmi veți oferi această șansă.

–Profesoara pe care o vei suplini nu va lipsi decât un an. Nu-ți pot promite nimic după aceea, indiferent de cât de bine te vei descurca. Deci nu e un angajament pe termen lung, ci numai pe un an. Nu vom vedea decât după aceea dacă se va elibera vreun post prin ieșirea la pensie sau plecarea cuiva. Așadar, dacă vrei un contract pe termen lung, va trebui să cauți în altă parte.

Victoria s-a ferit să-i spună că fusese refuzată de toate celelalte școli.

–Un an este perfect pentru mine, a spus ea cu toată sinceritatea. N-avea de unde să știe, dar direcțiunea școlii îi verificase recomandările primite de la agenția de fotomodele și de la firma de avocatură și fusese impresionată de termenii elogioși în care fuseseră redactate, subliniind conștiinciozitatea, profesionalismul și corectitudinea ei. Terminase între timp și cursurile de pedagogie, unde obținuse calificative excelente. Tot ceea ce Eric Walker trebuia să afle acum era dacă Victoria era omul potrivit pentru Madison School. Părea o fată inteligentă și drăguță. Iar dorința ei de a obține slujba îl mișcase.

Au discutat timp de trei sferturi de oră, apoi el a chemat-o pe directoarea adjunctă, cu care Victoria a făcut turul școlii. Clădirea era impresionantă, iar sălile de clasă, impecabil întreținute, erau pline de copii atenți la ore, care utilizau echipamente de ultimă generație, foarte scumpe. Era atmosfera ideală pentru orice profesor și elevii i s-au părut, fără excepție, isteți, ageri și interesați de materiile predate. Apoi s-a întâlnit cu șeful comitetului de elevi, care a informat-o asupra problemelor cu care se confruntau. Erau copii de liceu

obișnuiți, atât doar că dispuneau de mai mulți bani și beneficiau de mai multe oportunități și, cel puțin o parte dintre ei, aveau situații familiale complicate. Care nu erau însă apanajul nici al celor foarte bogați, dar nici al săracilor.

La sfârșitul celui de-al doilea interviu i-au mulțumit și i-au spus că o vor informa asupra deciziei luate după ce vor discuta și cu ceilalți candidați. Iar Victoria le-a mulțumit la rândul ei și apoi s-a trezit în stradă, uitându-se în sus la clădirea școlii și rugându-se în gând să primească postul. Nu avea nici cea mai vagă idee despre impresia pe care le-o făcuse, fiindcă se purtaseră cu toții atât de drăguț cu ea, încât nu își dăduse seama dacă erau doar politicoși sau încântați de prezența ei. Nu avea cum să afle. A mers pe jos spre vest tot drumul până pe Fifth Avenue și încă cinci cvartale spre nord către Muzeul Metropolitan, unde a vizitat expoziția de antichități egiptene deschisă în aripa cea nouă, apoi a luat prânzul la bufet și s-a răsfățat întorcându-se la hotel cu taxiul.

S-a rezemat pe bancheta din spate a mașinii, urmărind străzile ce defilau prin fața ochilor ei, înțesate de oameni care mișunau în toate direcțiile, ca niște furnici. Tot ce putea să spere era să facă și ea parte, într-o bună zi, din acest uriaș mușuroi uman. Răspunsul avea să sosească în câteva săptămâni. Și și-a dat seama că, dacă nu obținea postul, trebuia să aplice și să meargă la interviuri la alte școli din Chicago, poate chiar din Los Angeles, deși ultimul lucru pe care și-l dorea era să se întoarcă acasă. Dar, dacă nu se ivea altceva, nu avea de ales. Se temea de perspectiva de a reveni în orașul natal. Și, mai mult decât atât, de a sta împreună

cu părinții și a o lua de la capăt cu necazurile. Gândul de a locui iar în casa părintească o deprima îngrozitor.

Și-a împachetat lucrurile și a luat un taxi spre aeroport. A ajuns cu o oră mai devreme și era atât de preocupată de ceea ce făcuse la interviu, întrebându-se dacă se descurcase bine sau nu, încât a intrat în cel mai apropiat restaurant și a comandat un cheeseburger și o porție de negrese fierbinți însiropate, cu înghețată de vanilie și frișcă, pe care le-a devorat pe loc. După care s-a simțit ca o proastă. Nu trebuia să le mănânce, nici să înfulece cartofii prăjiți serviți ca garnitură. Dar îi fusese foame și era nervoasă, iar mâncarea o liniștise puțin, făcând-o să-și uite temerile preț de câteva minute. Dacă nu obținea postul? Și-a spus că atunci va căuta altceva. Dar Madison School era tot ce visase în viață, numai să i se ofere o șansă. Însă nu trebuia să-și facă speranțe deșarte, ca proaspăt absolventă.

Cursa a fost anunțată și Victoria și-a luat bagajul de mână, îndreptându-se spre poarta de îmbarcare. Nu avea altceva de făcut decât să se întoarcă la Northwestern și să aștepte. Una peste alta, nu fusese un Sfânt Valentin atât de rău. Și, dacă avea să capete postul, va fi pentru ea cea mai mare sărbătoare. Încă se mai simțea emoționată atunci când a urcat în avion, chiar și după ce dăduse gata cheeseburgerul și înghețata. Nu îi fuseseră de nici un ajutor. Și, în timp ce își lega centura, și-a jurat să revină la cura de slăbire și să reînceapă să facă jogging. Nu mai avea decât trei luni până la absolvire. Dar când i s-au oferit alune și covrigei, nu a putut rezista tentației. Le-a înghițit absentă, cu gândul tot la interviu, sperând că nu o dăduse în bară și rugându-se să primească slujba.

capitolul 7

Eric Walker, directorul de la Madison School, i-a telefonat personal în prima săptămână din luna martie. Fusese o alegere grea, i-a spus el, între profesorii candidați, dar avea plăcerea să o informeze că obținuse postul, iar Victoria a fost încântată. A mai anunțat-o că îi trimisese prin poștă contractul.

Urma să fie cel mai tânăr membru al catedrei de engleză și să predea la patru clase din anii II, III și IV. Avea să se prezinte pe 1 septembrie la ședințele corpului profesoral, iar cursurile urmau să înceapă după o săptămână. Peste exact șase luni va fi profesoară la Madison School din New York. Nu-i venea să creadă. Fericită, nu a putut să țină secretul și, în seara aceea, și-a sunat părinții.

– De ce mi-a fost frică n-am scăpat, i-a spus tatăl ei pe un ton dezaprobator. Părea deziluzionat, ca și cum aflase că fiica lui cea mare fusese arestată pentru că se dezbrăcase într-un supermarket. Parcă o apostrofa: „Cum naiba ai ajuns să faci o asemenea prostie?“ Victoria, o să mori de foame, a adăugat el. Trebuie neapărat să-ți iei

o slujbă *adevărată*, în PR, în publicitate sau în domeniul comunicațiilor. Poți să faci o grămadă de lucruri. De pildă, să lucrezi la departamentul de PR al oricărei companii mari. Până și la McDonald's ai câștiga mai mult decât în învățământ. Nu faci decât să-ți pierzi vremea. Și de ce în New York, și nu aici?

Nici măcar nu era curios să afle la ce școală urma să predea și nu aprecia deloc faptul că reușise să obțină un post, în ciuda competiției acerbe. Tot ce a avut de comentat era că își alesese greșit slujba și orașul și că va rămâne o sărăntoacă toată viața. Dar Victoria optase de mult pentru cariera didactică, iar Madison era una dintre cele mai bune școli particulare din țară.

– Îmi pare rău, tată, s-a scuzat ea ca și cum făcuse ceva rău. Dar e o școală grozavă, să știi.

– Zău? Cu cât te plătesc? a chestionat-o el pe un ton tăios.

Victoria nu voia să mintă, așa că i-a spus adevărul. Știa și ea că îi va fi greu să se descurce, dar era un sacrificiu pe care era dispusă să îl facă și n-avea de gând să le ceară bani părinților.

– Doamne Dumnezeule, dar e jalnic! a exclamat Jim dezgustat, după care i-a pasat receptorul mamei ei, care a întrebat-o imediat, îngrijorată:

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Nimic. Am obținut un post minunat, într-o școală grozavă din New York. Doar că tata crede că salariul e prea mic. Dar pentru mine e o adevărată lovitură că m-au angajat.

– Mare păcat că ți-ai ales o asemenea profesie, a spus Christine, dând glas prejudecăților anturajului

și reușind și acum, ca de fiecare dată, să o facă pe Victoria să se simtă o ratată care își dezamăgea constant părinții. Făceau ce făceau și îi stricau mereu bucuriile, fără să le pese de nici o realizare a ei. Ai fi putut câștiga mult mai mult în oricare alt domeniu, a continuat mama.

–Cred că o să-mi placă foarte mult slujba asta, mamă. Iar școala e foarte bună, a spus Victoria pe un ton tineresc și optimist, încercând să își păstreze entuziasmul, buna dispoziție și mândria resimțite atunci când primise vestea.

–Mda, presupun că asta e o chestie drăguță. Dar nu poți să rămâi profesoară toată viața. Mai devreme sau mai târziu va trebui să-ți cauți o slujbă adevărată.

De unde până unde cariera didactică nu era considerată o slujbă „adevărată"? s-a gândit Victoria. Pentru părinții ei, totul se rezuma la bani. Uite, sora ta a câștigat cincizeci de mii de dolari în numai două zile, pozând pentru o campanie națională, a spus mama. Era mai mult decât salariul Victoriei pe un an. Și în plus, Grace o făcuse din distracție și pentru a adăuga ceva la banii de colegiu pe care tatăl și mama îi puseseră deja deoparte pentru ea. Pentru Gracie, modellingul era ca o joacă bine plătită, pe care o practica din când în când. În timp ce Victoria avea să muncească din greu pentru a-și câștiga banii. Discrepanța era de-a dreptul șocantă. Salariile erau proaste în învățământ, un lucru știut de toată lumea, inclusiv de Victoria. Totuși, ea nu avea ocazia de a face modelling, ca sora ei mai mică. Nu avea cum să se gândească la așa ceva. Profesoratul reprezenta pentru ea o vocație, nu numai o slujbă. Și spera că avea să-și facă bine treaba.

–Și unde o să locuiești? a întrebat-o mama pe un ton din nou îngrijorat. Îți poți permite un apartament dintr-un salariu de profesoară? New York e un oraș foarte scump.

–Probabil că o să stau împreună cu una sau două colege de cameră. O să mă duc acolo în august, ca să-mi caut ceva convenabil înainte de a începe lucrul.

–Și acasă când vii?

–Imediat după absolvire. Vreau să stau toată vara cu voi.

În anul acela, Victoria nu intenționa să-și mai ia o slujbă sezonieră. Dorea să meargă în excursii cu Grace și să stea cu familia înainte de a se muta, oficial, în New York. Foarte probabil nu va mai locui niciodată în Los Angeles sau nu va mai avea atât de mult timp liber la dispoziție, deși, ca profesoară, va avea vacanțe de vară. Pe care poate că va trebui să le petreacă luându-și slujbe temporare, ca să-și rotunjească veniturile. Era ultima vară de dinainte de a începe serviciul și nu voia să o irosească, iar părinții nu au avut nimic de obiectat.

Nu s-a dus acasă în vacanța de primăvară. A lucrat într-un restaurant de lângă campusul universitar pentru a mai pune deoparte ceva bani. Trebuia să economisească înainte de a ajunge la New York. Dar mesele gratuite primite în calitate de chelneriță au dat-o peste cap. Timp de două săptămâni a mâncat la prânz friptură cu piure de cartofi și sos, bezele cu lămâie și plăcintă cu mere *à la mode*. Era greu să reziste tentațiilor și mai ales clătitelor cu afine servite la micul dejun, la ora șase dimineața, imediat înaintea începerii programului. Visul de a pierde din greutate până la absolvire s-a spulberat încetul cu încetul.

Oricum, curele de slăbire, programele noi de gimnastică sau benzile de alergare o deprimau întotdeauna.

După ce toată luna aprilie a transpirat din greu în sala de fitness și și-a controlat cu strictețe dieta, a reușit să slăbească patru kilograme și jumătate. Era mândră de ea. De 1 Mai s-a dus să închirieze roba și toca pentru ceremonia de absolvire. Coada părea nesfârșită și când, în cele din urmă, a ajuns în față, omul care se ocupa de ținutele studenților a măsurat-o din priviri, încercând să-i ghicească măsura.

—O fată voinică, nu? a spus el rânjind larg, iar pe Victoria era să o podidească lacrimile. Nu a răspuns și s-a abținut să comenteze când i-a fost înmânată o robă mărimea XXL care nu îi venea bine. Fiind înaltă, putea totuși să o poarte, așa că nu s-a plâns. Îi era însă foarte largă. Plănuia ca pe dedesubt să poarte o fustă roșie și o bluză albă, iar în picioare sandale cu toc înalt. Fusta era scurtă, dar nimeni nu avea să o vadă decât după ce își va scoate roba. Culoarea era foarte frumoasă și picioarele ei arătau trăsnet în ea.

Și-a făcut bagajul și a trimis valizele acasă cu două zile înainte de absolvire, exact la data sosirii părinților. Și, evident, a lui Gracie. Sora ei mai mică era parcă mai frumoasă ca oricând, într-un tricou alb și cu o pereche de jeanși tăiați scurt. Împlinise cincisprezece ani, dar părea de optsprezece, în ciuda siluetei minione. Încă mai putea să apară în reclame la produse pentru copii, ceea ce și făcea destul de des. Pe lângă ea, ca și pe lângă Christine, Victoria se simțea ca un elefant, dar asta nu îi știrbea dragostea pe care i-o purta. Cele două surori aproape că s-au sufocat îmbrățișându-se atunci când s-au întâlnit, la cămin.

În seara aceea, Victoria a fost invitată de părinți la un restaurant foarte bun din oraș, unde luau cina și alți absolvenți. Victoria îi întrebase dacă poate să aducă și câteva colege, dar tatăl îi spusese că preferă ca evenimentul să rămână strict în familie. La fel și prânzul de a doua zi. A pretins că voiau să o păstreze pe Victoria numai pentru ei, dar ea știa că, de fapt, nu îl interesa să-i cunoască prietenele, așa cum nu se obosise să o facă niciodată. Atitudinea lui nu era o surpriză pentru Victoria. Totuși, s-a bucurat să se afle în prezența lor. Iar Gracie se cuibărea mereu la pieptul ei. Cele două fete erau nedespărțite, ca de obicei. Gracie începuse să se gândească și ea la colegiu. Voia să meargă la Universitatea South California. Iar părinții erau mulțumiți de alegere pentru că facultatea era aproape de casă. Tatăl a lăudat-o că este cu adevărat o fată din sudul Californiei, ceea ce a făcut-o pe Victoria să se simtă ca o trădătoare pentru că preferase un colegiu din altă zonă a țării. Lui Jim nici nu i-a trecut prin cap să o felicite pentru simțul ei de aventură sau pentru că reușise să absolve o școală de prestigiu.

Ceremonia de absolvire desfășurată a doua zi la Colegiul Weinberg de Arte și Științe al Universității Northwestern a fost fastuoasă și emoționantă. Christine plângea deja când a început procesiunea, iar Jim părea și el, fapt total neobișnuit, foarte mândru și avea o lacrimă în colțul ochilor în timp ce fiica lui cea mare a trecut pe lângă ei, în togă și cu toca pe cap. Gracie a surprins-o pe sora ei, într-un instantaneu fotografic, rânjind cu gura până la urechi, dar încercând să păstreze un aer solemn.

Peste o mie de studenți, strigați în ordine alfabetică, și-au primit diplomele în ziua aceea la Colegiul Weinberg. Victoria a strâns mâna decanului, care i-a înmânat-o. Și a strigat la fel de tare ca ceilalți după două ore, când au aruncat toți cu bonetele în aer și s-au îmbrățișat. Fusese singură în cea mai mare parte a timpului petrecut la Northwestern, dar avea câteva prietene cu care a făcut schimb de adrese de e-mail și de numere de mobil, promițându-și să păstreze legătura, deși părea prea puțin probabil. Și, dintr-odată, ieșeau acum în lume, ca proaspăt absolvenți, gata să dea piept cu necunoscutul și să-și croiască un drum în viață.

În seara aceea, Victoria a luat din nou masa cu familia la Jilly's Café, într-o atmosferă ca de dineu de gală, înconjurată de alți absolvenți care sărbătoreau evenimentul. A doua zi dimineața au zburat cu toții spre casă. Victoria petrecuse noaptea cu ei la hotelul Orrington și împărțise camera cu Gracie, căci fusese nevoită să-și elibereze dormitorul de la cămin imediat după ceremonia de absolvire. Fetele au trăncănit până noaptea târziu, apoi au adormit una lângă cealaltă. Abia așteptau să își petreacă următoarele trei luni împreună. Victoria nu spusese nimănui, dar intenționa să urmeze o cură strictă de slăbire toată vara, pentru a arăta cât mai bine în septembrie, când avea să-și ia în primire postul de profesoară la Madison School. După ce își scosese roba la ceremonia de absolvire, Jim remarcase că părea mai solidă ca oricând. Și zâmbise larg, așa cum îi era obiceiul. După care, ca de fiecare dată, o complimentase pentru picioarele lungi, dar primul comentariu părea să fi fost făcut pe un ton mai

convingător decât al doilea. Victoria nici nu putea să audă laudele, după ce mai întâi fusese insultată.

În avion, s-a așezat între tată și Gracie, iar mama de cealaltă parte a culoarului, citind o revistă. Cele două fete vruseseră să stea împreună. Nu păreau să fie rude. Pe măsură ce creștea, Grace semăna tot mai mult cu mama. La vârsta ei, Victoria nu semănase cu nimeni.

Imediat după decolare, tatăl s-a apropiat de Victoria, provocând-o la o discuție, în timp ce ea sporovăia în șoaptă cu Gracie și își făceau planuri să urmărească un film mai târziu.

– Știi, o să ai suficient timp să-ți cauți o slujbă cumsecade când ajungem în L.A. Poți să-i anunți pe cei de la școala aceea din New York că te-ai răzgândit. Ce zici? a întrebat-o el pe un ton conspirativ.

– Dar îmi place slujba din New York, tată, a insistat Victoria. E o școală excelentă și, dacă dau acum înapoi, numele îmi va fi târât în noroi și nu voi mai putea preda niciodată. Iar eu îmi doresc acest job.

– Doar nu vrei să rămâi săracă toată viața, nu-i așa? a spus Jim disprețuitor. Nu-ți poți permite să fii profesoară, iar eu nu am de gând să te subvenționez mereu, a comentat el tăios.

– Nu mă aștept să o faci, nici pe viitor și nici acum, tată. Sunt atâția profesori care se descurcă din salariu. O să pot și eu.

– Dar de ce? Pot să-ți aranjez niște interviuri începând chiar de săptămâna viitoare. Jim nu era dispus să țină seama de marea ei realizare de a fi obținut prin forțe proprii un post în New York. Pentru el, nu însemna nimic. Îi tot repeta să-și caute o slujbă „adevărată", bine plătită.

–Mulțumesc pentru ofertă, i-a răspuns Victoria politicoasă, dar pentru moment nu am de gând să renunț. Cu timpul, o să-mi dau seama dacă pot sau nu să trăiesc din asta. Și pot să-mi iau vara o slujbă temporară ca să mai câștig ceva bani.

–Nu mă face să râd! Poate că acum, la douăzeci și doi de ani, ți se pare ușor, dar o să vezi tu cum o să fie când o să ai treizeci sau patruzeci. Dacă vrei, poți să dai un interviu la mine, la firma de publicitate.

–Nu vreau să lucrez în publicitate, a replicat Victoria ferm. Vreau să fiu profesoară.

Era pentru a mia oară când îi spunea asta tatălui ei. Drept răspuns, Jim a ridicat din umeri iritat, apoi ea și cu Gracie și-au pus căștile la urechi și s-au uitat la un film. Victoria s-a simțit ușurată că nu mai era nevoită să continue acea conversație. Părinții nu erau interesați decât de două lucruri cu privire la ea: greutatea și banii pe care avea să-i câștige. Iar al treilea subiect pe care îl aduceau din când în când în discuție era lipsa unei vieți personale, care, după părerea lor, deriva din primul, adică greutatea și silueta ei masivă. Tatăl ei insista ori de câte ori avea ocazia că, dacă ar mai slăbi, și-ar găsi și ea un iubit. Victoria știa că tatăl ei nu avea neapărat dreptate, căci multe fete cu chipuri perfecte și cu jumătate din kilogramele ei nu reușeau să își facă un prieten stabil. În timp ce alte fete, supraponderale, aveau căsnicii fericite, erau logodite sau implicate în legături de durată. Nu exista o relație de condiționalitate directă între iubire și greutate, ea știa asta, în ecuație intrau mulți alți factori. Iar lipsa de încredere în ea și faptul că părinții o sâcâiau și o criticau continuu nu o ajutau să își rezolve problema.

Părinții nu o lăudaseră și nici nu fuseseră vreodată mulțumiți de realizările ei, deși ambii susținuseră la ceremonia de absolvire de la Northwerstern că sunt mândri de ea. Atâta doar că își doriseră ca ea să-și fi făcut studiile la UCLA sau USC și să-și fi găsit o altă slujbă decât aceea din New York, preferabil în Los Angeles și în cu totul alt domeniu de activitate. Indiferent ce făcea Victoria, nu era îndeajuns de bine pentru ei. Și nu păreau să-și fi dat niciodată seama cât de dureroase erau pentru ea criticile la care o supuneau tot timpul și că ele reprezentau principalul motiv pentru care Victoria se hotărâse să plece de acasă. Voia să pună între ei un continent întreg. Pentru ca să nu mai fie nevoită să îi revadă decât de Ziua Recunoștinței și de Crăciun și poate, mai târziu, chiar niciodată. Dar, pentru moment, Victoria voia să stea cât mai mult cu Gracie. Însă după ce sora mai mică avea să-și ia și ea zborul, nu știa dacă va mai continua să-și viziteze părinții, nici cât de des o va face. Reușiseră să o îndepărteze de ei fără ca măcar să-și dea seama.

Ea și Gracie s-au așezat pe bancheta din spate a mașinii în drumul de la aeroport spre casă. Părinții, care stăteau pe scaunele din față, discutau între ei despre cină. Jim s-a oferit să facă un grătar în curte și s-a întors spre fete, făcându-i cu ochiul fiicei mai mari.

–Pe tine nu e nevoie să te întreb, Victoria, sunt convins că ți-e foame. Dar tu ce părere ai, G., ți-ar plăcea o friptură diseară? a întrebat-o el pe Gracie.

Victoria s-a uitat pe geam. Pe față avea întipărită o expresie de parcă primise un pumn în stomac. Asta era reputația de care se bucura ea în familie, asta era

imaginea pe care o aveau ei despre ea, fata căreia îi era mereu foame.

–E o idee grozavă tăticule, a răspuns Grace absentă. Dar putem să comandăm mâncare chinezească sau eu și Victoria putem ieși să mâncăm în oraș, dacă tu și mama vă simțiți obosiți. Era, de fapt, varianta care le-ar fi convenit fetelor, numai că nu doreau să-și supere părinții. Jim a insistat că îi făcea plăcere să pregătească grătarul, atâta timp cât nu va fi nevoit să mănânce numai el și cu Victoria. Era pentru a doua oară în ultimele câteva minute când se lega de ea. Și era abia începutul; dacă lucrurile decurgeau la fel toată vara, va avea mult de tras, și-a spus Victoria. Aluziile repetate i-au amintit că nimic nu se schimbase în relația ei cu părinții. Patru ani de colegiu, departe de casă, și o diplomă, iar ei o tratau și acum drept un mâncău de neoprit.

În seara aceea au luat cina în curtea din spate. Christine se hotărâse să renunțe la friptură și se mulțumise cu o salată. A declarat că se îndopase în avion, așa că Victoria și Grace au mâncat fripturile pregătite de Jim. Grace și-a pus și un cartof copt, dar Victoria nu a ales drept garnitură decât salată.

–Nu te simți bine? a întrebat-o tatăl uitându-se drept în ochii ei. Nu te-am văzut niciodată refuzând cartofii.

–N-am nimic, tată, a răspuns Victoria cu voce scăzută. Comentariul tatălui nu îi făcuse plăcere, din moment ce se decisese să înceapă cura de slăbire imediat ce ajungea acasă. Și a rămas de neclintit, deși au îmbiat-o cu înghețată ca desert și ar fi avut cu siguranță ceva de zis dacă ea ar fi acceptat.

După cină, cele două fete s-au retras în camera lui Gracie și au ascultat muzică. Deși sora mai mică avea gusturi mai tinerești și se dădea în vânt după stilul mai zbânțuit, ele două aveau multe preferințe comune. Victoria era fericită că este acasă cu ea.

După ce Grace a terminat și ea școala, la câteva săptămâni după ce Victoria absolvise colegiul, surorile au petrecut mult timp împreună. Au fost cu părinții la Santa Barbara pentru un weekend prelungit, de Ziua Eroilor. Și când s-au întors, Victoria a dus-o pe Grace peste tot cu mașina. A devenit șoferul personal și însoțitoarea ei și, vreme de două luni, au fost nedespărțite. Victoria s-a întâlnit și cu câteva foste colege care se întorseseră și ele în Los Angeles după absolvire sau făcuseră colegiul în oraș. Nu avea multe prietene apropiate, dar era plăcut să revadă niște fețe familiare, mai ales că, în curând, avea să se mute în New York. Două din ele își continuau studiile, iar ea s-a gândit că i-ar plăcea să facă și ea cândva așa ceva, dar la Universitatea din New York sau Columbia. S-a întâlnit și cu câțiva dintre băieții cu care fusese la liceu și care nu îi acordaseră niciodată prea multă atenție. Unul dintre ei a invitat-o la cină și la film, dar nu prea au avut ce să-și spună. El intrase în afaceri imobiliare și era obsedat de bani. Și nu s-a arătat impresionat de faptul că ea alesese să urmeze o carieră didactică. Singura care îi aprecia opțiunea era sora ei, care considera profesoratul o meserie nobilă. Toți ceilalți o credeau o proastă și nu încetau să o avertizeze că va fi săracă lipită toată viața.

Pentru Victoria, a fi acasă toată vara a reprezentat o șansă de a strânge amintiri care aveau să îi rămână

dragi pe vecie. Ea și Gracie și-au împărtășit visele, temerile și speranțele, precum și lucrurile care le scoteau din sărite la părinții lor. Gracie era de părere că o dădăceau prea mult și detesta modul în care se făleau cu ea. În schimb, Victoria regreta cel mai mult faptul că Jim și Christine nu o găseau demnă de laudă. Experiențele lor de viață în sânul familiei erau diametral opuse. Era greu de crezut că aveau aceeași părinți. Și, deși Gracie era în ochii lor cea care o făcea pe Victoria să pară invizibilă și de prisos, sora cea mare nu îi purtase niciodată pică. Pentru ea, Grace era și avea să rămână întotdeauna bebelușul care intrase ca un înger în viața ei, pe vremea când avea șapte ani.

Iar pentru Gracie, vara de după ce Victoria absolvise colegiul a fost ultima ocazie de a mai sta atât de mult timp cu sora mai mare. Au luat micul dejun împreună în fiecare dimineață. Au râs mult. Victoria a dus-o zilnic cu mașina, pe ea și pe prietenele ei, la clubul de înot. A jucat tenis cu ele și a fost bătută de fiecare dată, pentru că fetele se mișcau mai rapid decât ea. A mers cu Gracie la cumpărături pentru noul an școlar și s-au sfătuit care haine erau la modă și care nu. Au frunzărit reviste de modă și au făcut comentarii asupra noilor tendințe. S-au dus la plajă la Malibu și în alte locuri, iar uneori s-au mulțumit să stea pur și simplu în liniște în curtea din spatele casei, bucuroase să fie împreună și savurând fiecare clipă.

Pentru Christine a fost o vară cât se poate de ușoară, căci Victoria s-a ocupat de Gracie, iar ea a avut o grămadă de timp liber, pe care l-a petrecut nu cu cele două fiice, ci jucând bridge cu prietenii, pasiunea

ei dintotdeauna. În ciuda protestelor Victoriei, tatăl a stabilit câteva interviuri pentru o slujbă „mai bună“ decât cea care o aștepta la New York. Victoria i-a mulțumit și le-a anulat pe toate cât a putut de discret. Nu voia să irosească timpul nimănui și cu atât mai puțin pe al ei. Jim s-a supărat și i-a repetat că luase o decizie greșită cu privire la viitorul ei și că nu va ajunge niciodată cineva dacă va persista în ideea profesoratului. Victoria se obișnuise să îl audă vorbind astfel și a rămas pe poziție. Era fata cu care părinții nu se mândriseră niciodată și pe care fie o ignoraseră, fie o luaseră în derâdere.

Într-o zi i-a mărturisit lui Gracie că, dacă ar avea bani, și-ar face operație estetică la nas și că se gândea cu toată seriozitatea la asta. I-a spus că îi place nasul lui Grace și că ar vrea să aibă și ea unul la fel, sau un altul, dar tot „drăguț“. Gracie a fost mișcată și a asigurat-o că e frumoasă, chiar și așa, cu nasul acela al ei. N-avea nevoie de unul nou. Pentru ea, Victoria arăta perfect. Între ele exista acea dragoste necondiționată care le animase dintotdeauna și pe care se puteau bizui până la sfârșitul vieților lor. Iubirea pe care le-o dăruiseră mama și tata fusese întotdeauna condiționată de înfățișarea fizică și de modul în care realizările lor concordau cu standardele părinților și îi făceau pe ei să crească în ochii cunoscuților. Gracie se bucurase de aprecierile lor pentru că era un accesoriu de care se foloseau pentru a-și mări prestigiul. În timp ce Victoria, care era total diferită și care nu se încadrase în imaginea lor de familie, fusese privată de dragostea lor, dar nu și de a lui Gracie. Sora ei mai mică o copleșise întotdeauna

cu dovezi de iubire și o venera. Iar Victoria, la rândul ei, o adora și o ocrotea și tot ce își dorea era ca Grace să nu ajungă să semene cu părinții. Ar fi vrut să o ia cu ea. Amândouă erau îngrozite la gândul plecării definitive a Victoriei la New York.

Gracie a ajutat-o să-și facă o nouă garderobă, mai potrivită pentru statutul de profesoară de liceu. De data aceasta, Victoria s-a ambiționat și a urmat o dietă strictă, iar la începutul lunii august ajunsese la măsura 40. Îi veneau cam strâmte, dar o încăpeau. Pierduse câteva kilograme în timpul verii, deși tatăl o întreba în continuare dacă n-ar trebui să facă ceva pentru a mai slăbi puțin înaintea plecării la New York. Nu remarcase nici o îmbunătățire, și nici mama, care era mereu nemulțumită de greutatea ei, indiferent care era aceea. Eticheta pe care i-o puseseră în copilărie avea să rămână lipită de ea pentru totdeauna, ca un tatuaj. Era „o fată voinică", ceea ce se traducea, în limbajul lor, prin a fi grasă. Victoria știa că și dacă ar fi pierdut cincizeci de kilograme și s-ar fi risipit pur și simplu în fum, tot ar fi fost „voinică" în ochii lor. Ei erau oglinda stângăciilor și a eșecurilor ei, niciodată a victoriilor sale. Nu vedeau decât realizările lui Gracie. Așa erau ei.

Familia a petrecut o săptămână la lacul Tahoe înaintea plecării Victoriei. Și s-au simțit bine. Casa închiriată de tată era foarte drăguță. Ambele fete au făcut schi pe apa înghețată, iar tatăl a condus barca. Cel mai bun lucru în alegerea unei cariere de profesoară, a spus Gracie, era faptul că puteau să își petreacă în continuare vacanțele de vară împreună, iar Victoria i-a promis că o va chema să stea cu ea câteva zile, la New York.

Să viziteze orașul, poate chiar și școala unde preda ea, și să asiste la o oră, dacă i se va permite. Spera că da.

În sfârșit, a sosit și ziua plecării. Era un moment de care ea și Grace se temuseră, pentru că urau să își ia rămas-bun. În drumul spre aeroport au fost neobișnuit de tăcute. În noaptea de dinainte nu dormiseră deloc, se băgaseră în același pat și stătuseră de vorbă. Victoria îi spusese că se poate muta în camera ei, care era mai frumoasă, dar Grace a refuzat. Voia ca Victoria să aibă locul ei atunci când venea acasă. S-au îmbrățișat îndelung la aeroport și lacrimile le șiroiau pe obraji. În ciuda promisiunilor și a asigurărilor reciproce, amândouă știau că lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel. Victoria începea o viață nouă, de adult, într-un alt oraș, și ele căzuseră de acord că făcuse o alegere inspirată. Singura lor certitudine era dragostea pe care și-o purtau. Restul avea să fie total diferit. În clipa în care Victoria va urca în avion, va deveni un om matur. Iar acasă nu se va mai întoarce decât ca oaspete. Acolo nu o aștepta nimic, doar amintiri dureroase și sora mai mică. Părinții o abandonaseră emoțional încă din ziua în care se născuse, când remarcaseră că arăta altfel de cum își doriseră și că nu semăna cu ei. Fusese un lucru inacceptabil și de neiertat din punctul lor de vedere și nu se străduiseră în nici un fel să își ascundă sentimentele. O luaseră peste picior, o umiliseră și o neglijaseră. O făcuseră să se simtă întotdeauna nedorită și incapabilă să se ridice la înălțimea pretențiilor lor.

– Ai grijă de tine, dragă, și sună-ne ca să ne spui ce mai faci, a îndemnat-o mama îmbrățișând-o ușor,

așa cum o făcea de fiecare dată, ca și cum Victoria era prea grasă pentru a fi cuprinsă cu brațele sau Christine s-ar fi putut molipsi cumva de la proporțiile fiicei mai mari. Mama ei era atât de goală sufletește, încât nu prea avea ce oferi nimănui, cu excepția lui Jim. Lui îi acorda toată atenția, în detrimentul fetelor, chiar și al lui Gracie. Fusese întotdeauna fericită să o lase pe Victoria să preia cât mai multe dintre sarcinile sale și să se ocupe de Grace.

–O să te ajut să-ți găsești o slujbă bună după ce o să te saturi de predat, a asigurat-o tatăl ei pe când îșI lua rămas-bun de la ea. Și n-o să-ți ia prea mult timp ca să-ți dai seama ce greșeală ai făcut, a adăugat el rânjind. O să vezi că n-o să-ți convină să mori de foame. În ciuda vorbelor, i-a îndesat un cec în mână. O mie de dolari. Era un dar prețios, iar Victoria s-a bucurat. Avea să-i fie de folos la plata chiriei sau a unui acont la un apartament pe care încă nu îl avea.

S-a smuls din ultima îmbrățișare cu Gracie și s-a îndreptat spre coada de la controlul de securitate. S-a întors și a văzut că Gracie plângea, la fel ca ea, iar tatăl îșI ținea brațul pe după umerii mamei. Gracie stătea mai departe de ei și privirea pe care și-au aruncat-o le-a spus totul. Victoria a știut că vor rămâne pe veci aliate. Și-a dus mâna la inimă, i-a aruncat o bezea și, pe urmă, a dispărut. Începea o viață nouă. Cea trăită în Los Angeles era de acum istorie.

capitolul 8

După ce a ajuns în New York, Victoriei i-a luat două săptămâni să își găsească un apartament, iar spre sfârșitul primelor șapte zile începuse să intre în panică. Nu își putea permite să stea la un hotel, deși cecul primit de la Jim îi era util. În plus, economisise și ea ceva bani din slujbele avute pe timpul verii și din cea de chelneriță, din vacanța de primăvară, și avea să aibă un salariu lunar. A sunat la școală ca să se intereseze dacă nu cumva existau profesori care caută colegi de apartament, dar i s-a spus că nu. A telefonat la agenția de fotomodele la care lucrase și unul dintre agenți i-a spus că are un prieten care voia să împartă un apartament cu cineva și că, spre norocul Victoriei, casa era în zona East 80, destul de aproape de școală. A obținut numărul de telefon al prietenului și a sunat imediat. În apartament locuiau trei persoane, a informat-o acesta, și mai căutau o a patra. Erau doi bărbați și o femeie, iar camera era destul de mică, dar se încadra în bugetul ei. A aranjat să meargă să o vadă în seara aceea, când se întorceau cu toții acasă de la serviciu. Era practic un

miracol că apartamentul se situa la numai șase blocuri distanță de școala unde urma să predea. A încercat să nu-și facă speranțe deșarte. Părea prea frumos pentru a fi adevărat.

Era o clădire veche, de dinainte de război, care se păstrase destul de bine, deși cunoscuse și vremuri mai bune. Se afla pe strada 82, în apropiere de râu. A găsit încuiată ușa de la intrare și a sunat la interfon, după care a urcat cu liftul. Holul era întunecat, dar curat, și în fața liftului o aștepta o femeie tânără, care a condus-o înăuntru. Era îmbrăcată în trening și i-a spus că tocmai pleca la sala de sport. Părea într-o formă fizică bună și avea în jur de treizeci de ani. O chema Bunny, de la Bernice, nume pe care îl detesta, și lucra la galerie de artă din centru. Amândoi bărbații erau prezenți ca să o cunoască. Bill fusese la același colegiu cu Bunny, la Tulane, și era analist pe Wall Street. I-a spus că se logodise de curând și că în anul următor avea să se mute. Stătea de obicei la prietena lui, mai ales în weekend. Celălalt bărbat, Harlan, era homosexual și își terminase de curând studiile. Era angajat la Institutul Costumului de la Muzeul Metropolitan. Toți trei păreau oameni serioși, plăcuți și curtenitori, iar Victoria le-a spus că urma să predea la Madison School. Bill i-a oferit un pahar de vin și, după câteva minute, Bunny a plecat la sala de fitness. Avea un chip incredibil de frumos, iar cei doi bărbați erau și ei drăguți. Harlan avea simțul umorului și vorbea tărăgănat, cu un accent sudic care îi amintea de Beau, pe care Victoria nu îl mai întâlnise niciodată după relația lor ratată. Se născuse în Mississippi, iar Victoria le-a spus că este din Los

Angeles și că este disperată să-și găsească o locuință înainte de începerea școlii.

Apartamentul era mare și însorit, cu un living dublu, o debara mică, o sufragerie, o bucătărie nu foarte bine întreținută și patru dormitoare de dimensiuni modeste. Făcea parte dintr-un complex de reședințe cu chirie controlată de stat. Dormitorul pe care i l-au arătat era într-adevăr mic, așa cum o preveniseră, de altfel, dar celelalte încăperi păreau plăcute și spațioase, iar ei au informat-o că nu aveau nimic împotrivă să primească musafiri, deși ei înșiși o făceau rareori, preferând să iasă în oraș. Nici unul dintre ei nu era din New York, iar camera destinată ei nu era mobilată. Harlan i-a sugerat să meargă la IKEA, așa cum făcuse și el. Se mutase acolo cu un an înainte. Cum era un apartament cu chirie controlată, Victoria își putea permite cu ușurință să plătească din salariu suma solicitată, iar zona era sigură și cu multe restaurante și magazine în apropiere. Era un apartament ideal pentru tineri, fapt confirmat de cei doi, care i-au spus că locatarii, fie ei foarte tineri ori foarte vârstnici, stăteau acolo de o veșnicie. Pentru Victoria părea perfect și, când i-a întrebat dacă o primeau, amândoi au fost de acord. Bunny își dăduse deja acceptul înainte de a pleca la sala de fitness. Agentul de la agenția de fotomodele care o recomandase le spusese că era o fată grozavă și de treabă. Obținuse ce își dorise și a zâmbit cu gura până la urechi în timp ce dădea mâna cu cei doi. Nu i-au cerut nici un avans și au informat-o că poate să se mute imediat. Adică de cum avea să-și facă rost de un pat. Harlan i-a vorbit de o firmă care, dacă sunai

și le dădeai numărul cardului de credit, îți livra chiar în acea zi o saltea. Bun venit în New York!

Victoria le-a lăsat un cec cu chiria pe luna aceea și a căpătat în schimb un set de chei, iar pe drumul spre hotel a simțit cum îi vâjâie capul. Avea o slujbă, un apartament și o viață nouă. Tot ce îi mai rămânea acum de făcut era să-și cumpere mobilă și gata, se putea muta. În seara aceea și-a sunat părinții pentru a le da vestea cea bună, iar Gracie s-a declarat imediat fericită pentru ea. Tatăl a descusut-o cu privire la locație și la colegii de apartament. Mama nu a fost deloc încântată să afle că doi dintre ei erau bărbați. Victoria a liniștit-o: unul era logodit, pe celălalt nu îl interesau femeile și toți trei păreau niște oameni nemaipomeniți. Părinții au primit noutățile cu mare rezervă. Ar fi preferat să locuiască singură, nu cu niște străini, dar erau conștienți că nu își putea permite, iar tatăl ei nu era dispus să îi plătească chiria în New York. Era cazul să se descurce pe cont propriu.

A doua zi a închiriat o camionetă și s-a dus la IKEA. A cumpărat toate lucrurile de strictă necesitate, pentru a-și mobila dormitorul, și a rămas uimită de costurile mici. A achiziționat două lămpi, o carpetă, perdele, două oglinzi de perete, așternuturi de pat, un fotoliu confortabil, două măsuțe de toaletă, un scrin frumos și un mic șifonier cu oglindă, căci camera avea o singură nișă, deci nu îi rămânea decât să spere că îi vor încăpea în el toate hainele. Vestea proastă era că mobila trebuia asamblată, dar Harlan a asigurat-o că omul bun la toate din bloc o să facă treabă bună contra unei sume rezonabile.

Cei doi au ajutat-o să încarce mobila în camionetă și, după o oră, au ajuns la apartament și au descărcat-o cu ajutorul administratorului. Le-a luat încă o oră ca să o urce pe scări și, exact așa cum îi spusese Harlan, meșterul și-a făcut imediat apariția cu trusa lui de scule și s-a apucat de montat. Victoria a sunat apoi la firma care livra saltele și cadre de pat și ei au sosit chiar înainte de terminarea asamblării mobilei. Iar la ora șase, când Bunny a venit de la serviciu, a găsit-o pe Victoria stând în mijlocul camerei și admirându-și opera. Alesese mobilier alb și perdele de dantelă albă, carpeta era albastră cu modele albe și totul avea un aer vesel, tipic californian. Cumpărase până și o pătură în dungi alb cu albastru și perne asortate. Iar într-un colț așezase un fotoliu albastru comod, în care putea să citească atunci când nu voia să stea în camera de zi. Mai devreme în aceeași zi achiziționase și un televizor mic, la care să se uite din pat. Cecul primit de la Jim contase foarte mult. Părea fericită la culme și i-a zâmbit larg lui Bunny, stând așezată pe pat.

–Pari în al nouălea cer, i-a spus colega ei surâzând. Îmi place cum ți-a ieșit.

–Da, și mie, a răspuns Victoria mulțumită. Aceasta era prima ei locuință adevărată. Până atunci nu avusese parte decât de niște dormitoare, în comparație cu care apartamentul era mult mai mare, fără a fi însă, de nici un fel, imens. Împărțea baia numai cu Bunny. Bărbații aveau baia lor, iar ea observase că baia lui Bunny era imaculată și foarte ordonată. Decorul perfect.

–Rămâi aici peste noapte? a întrebat-o Bunny, sincer interesată. Eu stau acasă și pot să te ajut cu despachetatul dacă ai nevoie.

Victoria petrecuse toată ziua aranjând camera și avea cearșafuri de pat, precum și o grămadă de prosoape, pe care voia însă mai întâi să le spele la mașina din subsolul clădirii.

– Trebuie să-mi iau lucrurile de la hotel. Achitase nota încă de dimineață și își lăsase valizele la recepție, pentru a mai economisi câțiva bani. O să plec imediat să le iau și mă întorc mai târziu, a adăugat ea.

Bărbații au sosit și ei acasă și i-au admirat camera. Avea un aer proaspăt, modern și curat, iar Harlan a fost de părere că arată ca o încăpere dintr-o vilă de pe plaja din Malibu. Victoria chiar cumpărase o fotografie înrămată înfățișând o plajă lungă și nisipoasă cu valuri albastre, care i se păruse foarte liniștitoare, și o agățase pe un perete. Camera, recent zugrăvită, mirosea a mobilă nouă. De la fereastră se vedeau strada și acoperișurile învecinate. Clădirea era poziționată în partea de nord a străzii, cu fața spre sud, și era deci călduroasă.

Noii colegi de apartament i-au spus că vor sta acasă în seara aceea și vor pregăti împreună cina. Au invitat-o și pe ea, iar Victoria a acceptat și s-a grăbit să plece ca să-și ia valizele de la hotel, să returneze camioneta și să se întoarcă la timp.

În aer pluteau parfumuri îmbietoare când a revenit la apartament; toți trei păreau că se pricep să gătească. Julie, logodnica lui Bill, era și ea prezentă și toți patru se aflau în bucătărie, râzând și bând vin, când și-a făcut în sfârșit apariția, cărând după ea patru valize. Își luase de acasă toate hainele de iarnă, în caz că va avea nevoie de ele înainte de a merge în Los Angeles, de Ziua Recunoștinței. Bunny a apreciat că făcuse un

lucru înțelept, având în vedere că uneori era frig în octombrie în New York.

Victoria se oprise pe drum ca să cumpere o sticlă de vin, pe care a așezat-o pe masa din bucătărie. Era vin spaniol și toți au declarat că era grozav și au deschis imediat sticla. O dăduseră deja gata pe prima, ceea ce nici nu era mare lucru, având în vedere că erau patru. Victoria fusese tentată să cumpere și înghețată, dar se stăpânise. Mutarea fusese stresantă, dar totul decursese bine deocamdată.

S-au așezat să mănânce la ora zece seara, hămesiți de foame. Până atunci au tot intrat și ieșit din bucătărie, aranjând masa. Bunny fusese principala responsabilă cu gătitul în seara aceea, pentru că amândoi bărbații fuseseră la sala de fitness înainte de cină. Cu toții erau preocupați să se mențină în formă, iar Julie, logodnica lui Bill, avea un corp superb. Lucra la o companie de cosmetice. Au lăudat-o pe Victoria pentru curajul de a preda unor elevi cu numai câțiva ani mai tineri decât ea.

– Pe mine copiii mă sperie, s-a confesat Bunny. Ori de câte ori intră vreunul în galerie, mă ascund sau fug. Nu se poate să nu spargă ceva și să nu mă facă să dau de necaz. I-a povestit apoi Victoriei că făcuse Facultatea de Arte Plastice și că avea un prieten în Boston care urma cursuri de drept la Universitatea din Boston. Se vedeau în weekend, fie la ea, fie la el.

Toți păreau că își organizaseră perfect viața. La cină, Harlan i-a povestit că se despărțise de partenerul său cu șase luni înainte și că după aceea se mutase în apartament și se decisese să renunțe pe moment la viața amoroasă.

I-a spus că nu-și dădea întâlniri, iar Victoria a recunoscut că nici ea nu avea un iubit. Nici una dintre relațiile pe care le avusese până atunci nu funcționase, iar ei nu îi plăcea teoria tatălui, potrivit căreia totul se datora greutății și înfățișării sale. Se simțea de parcă ar fi fost blestemată. Jim credea că nu e destul de drăguță, în timp ce Catherine o găsea prea inteligentă pentru majoritatea bărbaților, pe care îi alunga cu deșteptăciunea ei. Era fie prea urâtă, fie prea isteață, dar, oricum, nimeni nu se îndrăgostise lulea de ea și nici ea nu își pierduse capul după vreun băiat. Până atunci, nu avusese parte decât de niște pasiuni trecătoare, cu excepția relației ratate cu Beau și a scurtei legături amoroase cu fizicianul, la care se adăugau niște întâlniri complet lipsite de consecințe. Spera să aibă mai mult noroc în New York. Și deocamdată avusese – pusese mâna pe un apartament grozav și avea trei colegi fantastici. Chiar îi plăceau foarte mult. Cina a fost delicioasă. Bunny făcuse paella cu fructe de mare proaspete, o combinație ideală pentru o zi călduroasă de vară, și preparase și sangria, din care au băut după ce au terminat vinul. La început i-a servit cu supă gazpacho rece. Iar ca desert, o caserolă de aproape două kilograme de înghețată cu pișcoturi și cremă, din nefericire una dintre preferatele Victoriei, care nu a putut rezista tentației.

– E ca și cum l-ai îmbia cu heroină pe un dependent de droguri, s-a văitat ea punându-și o cupă plină. Mai înainte își linseseră cu toții farfuriile. Paella fusese pur și simplu delicioasă. Și la fel s-a dovedit și înghețata.

– Și mie îmi place înghețata la nebunie, a spus Harlan, deși nu s-ar fi zis, dacă te luai după cum arăta.

Părea să nu fi mâncat nimic de zece ani. Avea însă un metru nouăzeci înălțime, ceea ce îi permitea să mănânce orice. Victoria, în schimb, nu se atinsese de mult timp de înghețată, așa încât s-a hotărât să se răsfețe și să-și facă o plăcere. La urma urmei, avea toate motivele din lume ca să sărbătorească. Mai târziu s-a felicitat că nu se servise cu o a doua porție, deși prima fusese mare. Cei cinci au reușit să dea gata caserola de înghețată. Julie a devorat și ea o porție sănătoasă, dar nici unul dintre ei nu părea să aibă probleme cu greutatea. Toți erau zvelți, îngrijiți și bine proporționați. Se declarau adepți fervenți ai exercițiilor fizice, despre care Bill și Bunny declarau că îi ajută să scape de stres. Harlan ura să meargă la sala de sport, dar se simțea obligat să rămână în formă. Iar Bunny a informat-o că se gândeau să-și cumpere în comun o bandă de alergare, ca să nu mai fie nevoiți să meargă zilnic la sală. Victoria a spus că părea o idee grozavă. I-ar fi convenit și ei dacă echipamentul i-ar fi fost adus la nas. Formau un grup activ și zgomotos, plin de tot felul de proiecte, de planuri și de idei. Victoria anticipa cu plăcere ședereа cu ei. Era un mediu cu mult mai vesel decât dacă ar fi locuit singură într-un apartament micuț. Așa, avea mai mult spațiu la dispoziție și putea beneficia și de companie, atunci când avea chef. Iar când se plictisea de ceilalți, putea să se retragă în camera ei liniștită, care acum devenise drăguță și plăcută, mulțumită firmei IKEA. Era încântată de achizițiile făcute și de cât de bine se potriveau toate în dormitor. Fusese un pont grozav, pentru care i-a mulțumit lui Harlan.

–Nici o problemă, i-a răspuns el zâmbitor. M-am ocupat cu aranjatul vitrinelor în partea aceea a orașului.

La diverse magazine din SoHo sau la Chanel. Vreau să mă fac designer de interioare când o să fiu mare. Dar deocamdată sunt angajat la Institutul Costumului. Deși am și alte idei și proiecte la care lucrez în paralel. Părea o persoană extrem de creativă, iar Victoriei îi plăcea felul în care se îmbrăca.

Stând cu ei la masa din bucătărie, s-a gândit, plină de speranță, că traiul lor în comun și faptul că ei mergeau la sala de gimnastică o puteau ajuta și pe ea să-și controleze regimul. Știa că greutatea ei fluctua permanent și că fusese dintotdeauna supraponderală, dar presimțea că cei trei colegi de apartament vor avea o influență bună asupra ei, mai ales dacă va reuși să se țină departe de deserturi. Toți erau slabi. Iar ea îi invidia pe oamenii de acest gen. Din cauza moștenirii din partea străbunicii, constituția ei era masivă, iar sânii mari o făceau să arate grasă. Avea o față rotundă ca o lună plină, care ar fi făcut furori într-o altă epocă. Se întreba deseori dacă și străbunica avusese picioare lungi și subțiri ca ea. Din fotografii nu avea cum să-și dea seama, fiindcă pe vremea aceea femeile purtau fuste lungi. Acum, că pierduse câteva kilograme pe timpul verii, putea să revină la fuste mini. Era însă conștientă că asta nu se va întâmpla dacă va continua să se îndoape cu înghețată. Se simțea deja vinovată din cauza pișcoturilor și a cremei consumate. Mâine avea să se ducă la sala de fitness ori să facă jogging. Poate că Bunny o va lua cu ea. Dintr-odată, mulțimea de lucruri pe care le avea de făcut a copleșit-o. Iar peste numai câteva zile urma să se întoarcă la școală, de data aceasta în calitate de profesoară, nu de elevă. Totul era atât de palpitant!

S-au dus la culcare abia pe la unu noaptea, după îndelungi și plăcute conversații. Julie a rămas să doarmă la Bill. Victoria s-a întins în noul ei pat dublu, cuibărindu-se zâmbitoare în așternuturi. Se simțea bine în camera ei, pe care reușise să o amenajeze exact așa cum își dorise. Era bucățica ei tihnită de lume în viața nouă pe care urma să și-o croiască. Dar nu era decât începutul. Curând va avea o slujbă nouă, prieteni noi, elevi noi și, poate, într-o bună zi, și un iubit. Deși îi venea greu să creadă. Găsirea unui apartament fusese primul pas, acum era și ea newyorkeză.

Stând întinsă în pat și-a amintit cu dor de Gracie și a vrut să o sune, dar îi era prea somn și, oricum, vorbiseră la telefon în dimineața aceea, când era la IKEA. Gracie se bucurase când îi povestise cum intenționa să-și mobileze dormitorul, iar Victoria îi promisese că îi va trimite fotografii cu apartamentul și cu camera ei. A adormit gândindu-se la sora ei și la momentul în care Grace va veni la ea în vizită. A visat că mergeau amândouă la cumpărături, iar ea era mult mai slabă, ca și cum ar fi avut un corp nou, care se potrivea mult mai bine cu noua ei viață. Vânzătoarea îi întindea o rochie măsura 46, iar ea îi spunea că acum poartă măsura 38, și toată lumea din magazin o aplauda.

capitolul 9

Victoria și-a petrecut în ședințe ultimele două zile de dinaintea începerii cursurilor. Și-a cunoscut colegii profesori și a încercat să memoreze catedrele la care lucrau, materiile și anii la care predau. A studiat manualele pe care urma să le folosească, alese de profesoara pe care o suplinea. Tot ea stabilise și programa analitică, în legătură cu care Victoria își făcuse zile în șir o mulțime de griji. Era mult mai ușor decât își închipuise și, ușurată, s-a prezentat și a pălăvrăgit veselă cu ceilalți. Departamentul de engleză era unul dintre cele mai mari din cadrul școlii, număra opt profesori, cu toții mult mai în vârstă decât ea, majoritatea femei, deși erau și trei bărbați. A remarcat că toții bărbații de la Madison School erau fie homosexuali, fie căsătoriți, dar scopul ei nu era să-și găsească un iubit printre profesori, s-a mustrat ea, ci să predea.

Iar seara, după ședințele corpului didactic, a studiat manualele și programa și și-a luat notițe, stabilind conținutul temelor și al testelor pe care intenționa să le dea elevilor, deși mai întâi voia să îi cunoască

și să-și dea seama ce fel de copii erau. Urma să predea la patru clase, una din anul III, una din anul II și două din ultimul an, iar în timpul practicii pedagogice făcute la Northwestern fusese prevenită că elevii din ultimul an erau deosebit de dificili. Erau ca niște cai nărăvași care mușcau din zăpală, nerăbdători să plece cât mai repede din liceu pentru a începe o viață nouă, iar la jumătatea anului școlar, după ce primeau scrisorile de acceptare de la universități, era aproape imposibil să te mai înțelegi cu ei și să-i faci să muncească în continuare. Avea să fie o perioadă extrem de solicitantă, și abia aștepta să-și demonstreze abilitățile. Nu a închis un ochi în noaptea de dinaintea începerii cursurilor.

În prima zi de școală s-a trezit la ora șase dimineața. Și-a preparat un mic dejun consistent, cu ouă, pâine prăjită, cereale și suc de portocale și a făcut suficientă cafea cât să rămână și pentru colegii de apartament. La ora șapte era deja îmbrăcată și așezată la masă, iar la șapte și jumătate s-a întors în camera ei și și-a mai făcut câteva notițe. A ieșit pe ușă la opt fără un sfert și a pornit pe jos spre școală. A ajuns la opt fix; elevii urmau să sosească la opt și jumătate.

S-a dus direct în sala de clasă și a început să se plimbe nervoasă în lung și-n lat, apoi s-a oprit și s-a uitat pe fereastră. Douăzeci și patru de elevi urmau să intre în clasă; era câte o bancă pentru fiecare, plus câteva de rezervă și o catedră mare așezată în fața lor. Era un curs de compunere în limba engleză și ea plănuise să le dea o temă. Știa că era greu să le capteze atenția după vacanța de vară. Iar elevii din acea clasă erau pe ultima sută de metri, în anul patru, iar cu o toamnă înainte

vizitaseră unele universități și completaseră formulare de înscriere. Iar ea urma să le scrie recomandările. Avea să fie, așadar, un element important în viețile lor și un factor de decizie pentru viitor, așa încât nu își puteau permite să nu muncească serios și cu toată conștiinciozitatea la orele ei. Le știa numele, iar acum avea ocazia să îi cunoască direct. Se uita în gol, pe fereastră, când a auzit o voce venind din spate.

–Gata de atac? S-a întors și a dat cu ochii de o femeie cu păr grizonat. Purta jeanși, un tricou decolorat, inscripționat cu numele unei formații muzicale, și sandale. Părea încă în vacanță, într-o zi călduroasă, în New York. A zâmbit când Victoria s-a răsucit spre ea tresărind. Victoria era îmbrăcată cu o fustă scurtă neagră din bumbac și o bluză largă albă, iar în picioare avea pantofi fără toc. Bluza lălâie îi ascundea o mulțime de păcate, iar fusta scurtă îi scotea în evidență picioarele. Deși nu se afla acolo cu gândul de a-și seduce elevii, ci pentru a-i învăța carte.

–Bună, a spus Victoria privind-o surprinsă pe femeie. O zărise la ședințe, dar nu făcuseră cunoștință, nu își aducea aminte în cadrul cărei catedre lucra și nici nu voia să o întrebe.

–Predau științe sociale. Am ore la clasa de lângă tine, deci dacă izbucnește vreun război între găști pot să te ajut. Mă numesc Helen.

Zâmbea în timp ce se îndrepta spre Victoria ca să-i strângă mâna. Părea să fie cam de vârsta mamei Victoriei, între patruzeci și cinci și cincizeci de ani. Christine tocmai împlinise cincizeci.

–Lucrez aici de douăzeci și doi de ani, așa că dacă ai nevoie de un raport complet sau de un îndrumător,

sunt omul tău, a continuat femeia. Lumea de aici e tare de ispravă, cu excepția copiilor și a părinților. Cel puțin a unora dintre ei. Fiindcă avem și copii grozavi, în ciuda privilegiilor de care se bucură.

În timp ce vorbea, un clopoțel a sunat strident, iar peste câteva minute au auzit tropăitul pașilor care urcau scările. Părea că toată lumea aleargă.

– Mulțumesc, a răspuns Victoria, neștiind dacă mai trebuia să adauge ceva. Afirmația făcută de femeie cu privire la elevi și la părinții lor era destul de acuzatoare, mai ales atunci când venea din partea unui om care lucra de atâția ani într-o școală cu copii proveniți din familii bogate.

– Îmi iubesc elevii, dar uneori e greu să-i faci să vadă realitatea. Cât de reală li se poate părea viața unor copii care au crescut având un iaht, un avion personal și o casă în Hamptons și care își petrec toate vacanțele de vară în sudul Franței? Fiindcă așa se întâmplă cu copiii de aici. Pentru ei, ceea ce se petrece cu restul lumii e o chestiune destul de îndepărtată. E sarcina noastră să îi pregătim să dea piept cu lumea reală. Și uneori nu ne este ușor. Mai devreme sau mai târziu reușești cu o parte dintre ei. Dar nu prea des cu părinții. Bănuiesc că se întâmplă așa fiindcă ei consideră că asta nu este problema lor. Dar copiii au dreptul să știe, ca să poată mai târziu să aleagă.

Victoria era de acord cu ea, deși nu se gândise prea mult la stilul de viață al acestor copii și la modul în care acesta le afectează vizunea asupra lumii. Helen vorbea pe un ton destul de amar și plin de resentimente la adresa copiilor. Iar Victoria s-a întrebat dacă nu cumva

era geloasă pe privilegiile de care se bucurau ei. Dar, în timp ce medita la toate aceste lucruri, prima elevă a intrat în clasă, iar colega ei s-a făcut nevăzută.

Era o fată pe nume Becki. Părul blond îi unduia în plete lungi până la brâu, era îmbrăcată cu un tricou portocaliu, jeanși albi și sandale italienești scumpe. Și avea cel mai frumos chip și corp pe care Victoria le văzuse vreodată. S-a așezat într-o bancă spre mijlocul clasei, ceea ce însemna că nu ardea de nerăbdare să participe activ la oră, dar nici nu se număra printre elevii care nu răspundeau niciodată și stăteau de obicei în fundul clasei. I-a zâmbit Victoriei în timp ce se așeza. Părea degajată și avea aerul că stăpânește lumea. Emana o aroganță pe care Victoria o observase și la alți elevi din ultimul an. Între ele două nu era decât o diferență de patru ani, astfel încât Victoria s-a înfiorat remarcând încrederea ei de sine, apoi și-a amintit că ea e șeful. În plus, elevii nu aveau cum să știe cât de tânără era. Și-a dat seama brusc că trebuia să le câștige respectul.

În timp ce se gândea la toate acestea, patru băieți au dat buzna pe ușă, aproape simultan, și s-au așezat și ei în bănci. S-au uitat cu toții spre Becki, pe care o cunoșteau în mod cert, apoi spre Victoria, cu o oarecare curiozitate. Apoi a intrat o ceată de fete, râzând și discutând în gura mare. Au salutat-o pe Becki, fără să îi ia în seamă pe băieți, i-au aruncat o privire Victoriei și s-au grupat în spatele clasei. Asta însemna că intenționau să vorbească și să își trimită notițe sau, poate, SMS-uri în timpul orei, și-a spus Victoria. Va trebui să stea cu ochii pe ele. Alte fete, alți băieți, câțiva întârziați, sosiți cu sufletul la gură, fie singuri,

fie în grupuri. În cele din urmă, după zece minute, tevatura s-a încheiat și Victoria și-a început prima oră de curs. I-a salutat zâmbind larg și s-a prezentat. Și-a scris numele pe tablă, apoi s-a întors cu fața spre ei.

–V-aș ruga să vă prezentați cu toții, ca să vă cunosc cât mai repede. A arătat spre o fată din primul rând din stânga ei. Hai să începem de aici.

Elevii s-au conformat. Și-au spus cu toții numele, iar Victoria le-a verificat pe lista pe care o avea pe catedră.

–Care dintre voi știe deja la ce colegii vrea să aplice?

Mai puțin de jumătate din mâini s-au ridicat.

–Bun, ce-ar fi să ne împărtășiți și nouă intențiile voastre? A arătat spre un băiat din ultimul rând, care părea deja plictisit. E a nu avea de unde să știe, dar el fusese iubitul lui Becki cu un an înainte și cei doi se despărțiseră chiar înaintea vacanței de vară. Acum, amândoi erau liberi. Becki tocmai se întorsese de la vila pe care tatăl ei o avea în sudul Franței. Și, la fel ca în cazul multor altor elevi de la Madison School, părinții ei erau despărțiți.

Băiatul pe care Victoria îl întrebase la ce colegii intenționa să aplice a înșirat o listă care cuprindea Harvard, Princeton, Yale, Stanford, Duke, Dartmouth și, poate, MIT. Toate colegiile de top, și-a spus Victoria întrebându-se dacă băiatul spunea adevărul sau o lua în bășcălie. Nu cunoștea personajele. Dar avea suficient timp ca să își dea seama ce hram poartă.

–Ce zici de colegiul de circ din Miami? l-a întrebat fără să i se clintească vreun mușchi pe față, iar clasa a izbucnit în râs. Ar putea fi amuzant, a adăugat ea.

–Vreau să studiez ingineria chimică în principal și fizica în secundar, sau poate invers, a precizat băiatul.

–Ce calificative ai la engleză? a continuat Victoria. Era conștientă că băiatul era genul care considera orele de compunere în limba engleză drept o corvoadă. Totuși, era un curs obligatoriu, chiar și pentru el.

–Nu prea grozave, a recunoscut el spășit. Sunt mai bun la științe.

–Dar tu? s-a interesat ea luându-i la rând pe toți. Cum te descurci la compunere? Era o întrebare legitimă, la care i-au răspuns, cu toții aparent sinceri. Unii au declarat că erau foarte slabi, alții că aveau calificative bune, dar ea nu avea cum să-și dea seama, atât de devreme, dacă mint sau nu.

–Ei bine, dacă intenționați să intrați la colegiu, după cum presupun că v-ați propus unii dintre voi, atunci veți avea nevoie de note bune la engleză. Așa că, hai să ne punem împreună pe treabă. Sunt aici ca să vă ajut să vă îmbunătățiți performanțele la compoziție. Vă vor fi de folos și la redactarea eseului pe care trebuie să îl trimiteți anexat cererii de admitere în colegiu, iar eu sunt dispusă să vă sprijin pe oricare dintre voi la scrierea acestui eseu, dacă vreți. Era o îndepărtare de la scopul declarat al cursului și o propunere interesantă, care nu a scăpat nimănui. S-au așezat cu toții drepți în bănci și i-au acordat mai multă atenție.

Victoria le-a vorbit despre importanța de a ști să te exprimi clar și coerent în scris, nu într-o proză cu înfloriturі, ci de a putea concepe o relatare interesantă, cu introducere, cuprins și încheiere.

–Cred că vom reuși să ne și distrăm un pic împreună în anul acesta, a spus ea. Compunerea nu e un lucru îngrozitor, deși sunt conștientă că pentru unii dintre voi

va fi dificil. A aruncat o privire spre băiatul care voia să studieze la MIT; compoziția în engleză nu era, în mod evident, punctul său forte. Puteți adăuga și un strop de umor, a continuat ea, ori să povestiți totul într-un mod amuzant. Puteți scrie un comentariu social cu privire la starea actuală a lumii sau o poveste complet inventată. Dar, indiferent de subiectul ales, exprimați-vă simplu și precis, într-un mod care să suscite interesul celorlalți și să-i facă să își dorească să citească ce ați scris. Având în vedere toate acestea, vă propun o temă care sper că vă va face tuturor plăcere. S-a întors cu fața spre tabla care ocupa întreaga lungime a unui perete, în spatele catedrei. Și a scris cu litere mari și citețe: „Vacanța mea de vară". Elevii au început să mormăie, iar ea s-a întors spre ei. Așteptați, este însă o mică chichiță la mijloc, a spus. Nu vreau un raport, poate că v-ați plictisit astă-vară la fel de tare cum m-am plictisit eu cu familia mea, în Los Angeles. Ceea ce vreau este să povestiți cum vedeți voi vacanța ideală. Și să o scrieți în așa fel încât să mă faceți să îmi doresc să fi trăit și eu această experiență. Și să mă faceți să înțeleg de ce am astfel de sentimente. Adică să vă puneți întrebarea de ce v-a plăcut sau de ce v-ați fi dorit să aveți o asemenea vacanță. Puteți compune eseul la persoana întâi, ceea ce este mai ușor, sau la persoana a treia. Și mă aștept la niște compuneri grozave. Pentru că sunt convinsă că sunteți capabili, dacă vă puneți mintea la treabă. Le-a zâmbit larg și a terminat cu ceva surprinzător: Sunteți liberi.

Elevii au rămas o clipă cu gurile căscate holbându-se ușor uimiți la ea, apoi au început să strige de bucurie și s-au repezit să iasă din sală. Victoria a lovit

o dată cu palma în catedră și le-a atras atenția că eseurile trebuie predate ora următoare, adică peste trei zile. La care copiii au mârâit din nou și ea a precizat, spre satisfacția lor:

–Nu e nevoie să scrieți prea mult.

–Aș fi vrut să-mi petrec vacanța de vară într-un bordel din Maroc, a spus un băiat, iar ceilalți au izbucnit în râs, amuzați de tupeul lui. Luarea în zeflemea a profesorului e pe placul elevilor din orice clasă. Victoria nu își imagina că băiatul avusese această intenție, dar a decis să nu-l pună la punct. La vârsta lui, copiilor le place la nebunie să îi șocheze pe adulți. S-a prefăcut așadar că nu a sesizat lipsa de respect.

–Poate că nu-i o idee rea, a comentat ea calmă, atâta timp cât ești convingător. Dar dacă nu reușești să mă convingi, ai încurcat-o. Asta e chichița. Fă-mă să te cred, să-mi pese, să-ți îndrăgesc personajele sau să te îndrăgesc pe tine. Tocmai acesta este și scopul scrisului, acela de a-l convinge pe cititor că ceea ce îi prezinți este un lucru real. Și pentru aceasta, trebuie mai întâi să crezi și tu în ceea ce ai scris. Gata, acum plecați și nu uitați, distrați-vă, a adăugat în timp ce ultimii elevi părăseau clasa.

Victoria avea pauză între ore și s-a așezat la catedră pentru a mai face niște însemnări. Helen, profesoara care preda în sala vecină, a intrat din nou în clasă. Părea interesată de tot ce se petrecuse la ora ei. Carla Bernini, profesoara aflată în concediu de maternitate, era prietena ei cea mai bună și Victoria s-a întrebat dacă femeia se afla acolo pentru a-i apăra teritoriul sau doar pentru a sta cu ochii pe ea.

–Cum a mers? a întrebat Helen așezându-se pe un scaun.

–Destul de bine, aș zice, a răspuns Victoria cu sinceritate. Nu au aruncat cu lucruri în mine sau cu petarde. Și nici cu bombe puturoase. Am ținut o lecție scurtă, ceea ce cred că e întotdeauna mai bine. Sesizase acest lucru pe parcursul practicii pedagogice. Nu aveai cum să vorbești la nesfârșit despre compoziția literară. Trebuia să treci la fapte, să scrii, oricât de grea sau de intimidantă ți se părea ideea. Și le-am dat o temă ușoară. Care îmi va arăta cât de bine se descurcă.

–Presupun că e dificil să preiei o treabă din mers, a remarcat Helen la întâmplare, iar Victoria a ridicat din umeri.

–Încerc să nu mă gândesc la asta. Fiecare dintre noi are un stil anume.

–Și al tău care este? a întrebat Helen interesată, de parcă îi lua un interviu.

–Încă nu știu. Astăzi e prima mea zi de lucru. Am absolvit în mai.

–O! Cred că ai avut ceva emoții. Dar văd că nu te-ai descurajat. Tonul vocii i-a amintit Victoriei de cel al tatălui ei, dar nu îi păsa. Era convinsă că făcuse treabă bună. Helen n-avea decât să o provoace și să îi caute nod în papură. Și-a dat seama însă că va trebui să câștige și respectul colegilor, nu numai pe cel al elevilor. Deocamdată, avea senzația că se descurcase.

A rămas o oră singură în sală, apoi au venit elevii din cealaltă clasă, dar de data aceasta câțiva au întârziat mult. Și ei erau tot în ultimul an.

Lor le-a dat altă temă.

Subiectul era ce-și doreau să devină când o să fie mari și de ce.

–Vreau să vă gândiți cu toată seriozitatea la ceea ce veți scrie. Și să termin de citit cu un sentiment de respect și de admirație față de voi. Ar fi bine să mă faceți să râd. Vreau un stil lejer, desigur, dacă nu cumva vă propuneți să deveniți antreprenori de pompe funebre ori să vă ocupați de îmbălsămare. Cu aceste excepții, vreau niște compuneri cât mai amuzante.

Și, cu aceasta, a încheiat ora. Ținuse piept ambelor clase. Și își cunoscuse toți elevii din ultimul an. Păreau copii buni și nu îi făcuseră probleme. Dar era conștientă că ar fi putut, dacă ar fi vrut, mai ales că era atât de tânără. Deocamdată nu aveau cine știe ce simpatie față de ea, dar era prea devreme. Cu timpul, spera, avea să vină și asta. Felul în care aveau să se poarte cu ea, respectul pe care i-l vor acorda vor depinde numai de ea, știa asta. Era sarcina ei să îi facă să o trateze cu toată considerația.

După ore, Helen a mai stat cu ea câteva minute, apoi amândouă și-au strâns lucrurile și au ieșit din sală. Victoria și-a verificat mai întâi mesajele primite pe e-mail, iar în cancelarie a trecut în revistă mormanul de anunțuri de la directorul școlii și de la șeful comitetului de elevi. Majoritatea vizau schimbări de reglementări cu impact asupra desfășurării procesului de învățământ. După-amiaza a avut loc o ședință a catedrei de limba engleză, iar când a plecat, în cele din urmă, de la școală, a făcut zece minute până acasă. Era fericită că locuiește atât de aproape. Și și-a propus să nu meargă decât pe jos.

Când a intrat în apartament, colegii au întrebat-o cum s-a descurcat în prima zi de școală. Erau cu toții acasă.

– A fost grozav, mai bine decât mă așteptam, a mărturisit ea fericită. După o oră, Gracie a sunat-o și i-a pus aceeași întrebare, iar ea a răspuns la fel. Una peste alta, fusese într-adevăr o zi reușită și copiii îi făcuseră o impresie bună. Chiar dacă umblaseră ei prin lume cu părinții și știau cum merg treburile, își păstraseră o anumită inocență și candoare. Iar ea voia să-i învețe să gândească inteligent, să-și folosească bunul-simț în alegerile pe care le aveau de făcut și să își construiască o viață așa cum și-o doreau și acolo unde voiau. Sarcina ei, așa cum o înțelegea ea, era aceea de a le deschide porțile spre lumea largă. Iar ea dorea să deschidă cât mai multe porți. Acesta nu era decât începutul.

capitolul 10

Victoria și-a cunoscut elevii din anii III și II în a doua și a treia zi de școală și a constatat cu surprindere că erau cu mult mai greu de stăpânit decât cei din ultimul an. Cei din anul trei erau stresați de volumul mare de muncă care îi aștepta și de ponderea pe care rezultatele din acel an o avea în cererile de admitere la colegiu; în plus, se temeau că ea le va da prea multe teme pentru acasă. Iar puștii din anul doi erau neprietenoși și aproape ostili pe față și nu exista o categorie de elevi mai greu de strunit ca fetele de cincisprezece ani. Era vârsta cea mai ingrată pentru toată lumea; așa fusese și pentru Victoria, deși Grace, care avea și ea tot cincisprezece ani, părea mai drăguță decât majoritatea fetelor. Elevele ei erau puțin cam obraznice și două din ele au făcut comentarii asupra siluetei ei masive în timp ce ieșeau din clasă. Vorbeau suficient de tare pentru a fi auzite, iar ea a făcut un efort să se stăpânească, spunându-și că nu sunt decât niște puștoaice neastâmpărate, dar remarcile lor o jigniseră profund. Una dintre fete spusese că e „grasă“,

iar cealaltă, că arată ca un tanc în rochia pe care o purta în ziua aceea. Seara, când a ajuns acasă, Victoria a scos-o și a pus-o deoparte, într-o grămadă, ca s-o dea de pomană. Știa că nu se va mai simți niciodată bine în ea. Apoi s-a dus în bucătărie și a dat gata caserola de înghețată Ben and Jerry, pusă de altcineva în frigider, a cărei aromă nici măcar nu îi plăcea.

– Ai avut o zi proastă? a întrebat-o Harlan, care venise în bucătărie să-și facă un ceai, din care i-a oferit și ei o ceașcă.

– Mda, cam așa ceva. Fetele din anul doi sunt tare răutăcioase. Astăzi am avut oră la anul lor. Victoria părea tare necăjită, stând acolo, în bucătărie, sorbind din ceai și mâncând fursecurile cumpărate în drum spre casă.

– Trebuie să fie greu să predai unor elevi care sunt aproape de aceeași vârstă cu tine, a spus Harlan înțelegător.

– Da, așa cred. Deși cei din ultimul an mi s-au părut destul de drăguți. Copiii din anul doi s-au purtat destul de urât. Fetele, mai ales, sunt niște mici scorpii. Iar cei din anul trei sunt speriați de moarte, fiindcă e anul cel mai important din liceu, așa că sunt presați și de profesori, și de părinți.

– Nu mi-aș dori să fiu în pielea ta, a zâmbit el plin de compasiune. Simpla idee de a avea de-a face cu treizeci de exemplare de genul acesta mă dă gata.

– Nici eu nu am prea multă experiență, a recunoscut Victoria, dar cred că o să-mi placă meseria. În practica pedagogică totul a mers foarte bine, dar am fost repartizată la anul întâi. Ceea ce e cu totul altceva. În plus,

la școala asta sunt numai copii cu pretenții. Mult mai sofisticați decât cei din Chicago, la care am predat eu. O să mă țină în priză tot timpul. Eu nu vreau decât să le captez și să le mențin interesul. La vârsta asta, copiii pot fi necruțători.

–Din ce spui tu, mie mi se par de-a dreptul periculoși, a spus Harlan, prefăcându-se că se cutremură, iar Victoria a izbucnit în râs.

–Ei, nici chiar așa, le-a luat ea apărarea. La urma urmei, nu sunt decât niște copii.

Însă a doua zi, la orele cu elevii din ultimul an, a fost înclinată să îi dea dreptate. Se aștepta ca ambele grupe să îi predea temele. Dar mai puțin de jumătate își scriseseră eseurile. A fost dezamăgită.

–Ai avut vreun motiv anume pentru a nu-ți face tema? a întrebat-o ea pe Becki Adams.

–Am avut prea mult de învățat la celelalte materii, a răspuns fata ridicând din umeri, iar colega de alături a izbucnit în râs.

–Dacă îmi dai voie, aș vrea să-ți reamintesc că acesta este un curs obligatoriu. Calificativul tău la limba engleză va depinde de ceea ce faci la ore.

–Ei, asta e, a spus Becki întorcându-se spre fata de lângă ea și adresându-i-se în șoaptă. După care și-a ridicat privirea spre Victoria, sugerându-i astfel că o bârfea. Victoria a încercat să-și păstreze cumpătul, a strâns eseurile și le-a mulțumit celor care își făcuseră tema.

–Cei care nu au scris compunerea, a spus ea calm, au timp să o predea până luni. Iar de acum încolo, vă rog să predați lucrările la timp. A renunțat la tema pe care intenționase să le-o dea pentru weekend. Mai mult de jumătate dintre ei nu o făcuseră nici pe prima.

A trecut apoi la discutarea unor compuneri, dând câteva exemple, explicând de ce erau bune și scoțând în evidență punctele lor forte. De data aceasta, nimeni nu i-a dat atenție. Două fete din spatele clasei aveau iPod-uri, trei băieți făceau glume între ei, mai multe fete își trimiteau bilețele, iar Becki și-a scos BlackBerry-ul și a început să trimită texte. Victoria s-a simțit ca și cum ar fi fost pălmuită. Nu prea știa ce trebuie să facă. Copiii aceia erau cu numai cinci ani mai mici decât ea, dar se purtau ca niște puști răzgâiați.

–Ce s-a întâmplat? Aveți vreo problemă? a întrebat într-un final pe un ton calm. Aveți cumva impresia că nu trebuie să vă bateți capul cu acest curs? Sau măcar să vă purtați politicos? Nu vă pasă ce calificative veți obține? Știu că sunteți în ultimul an și că numai notele de până în anul trei sunt trecute pe cererile de admitere la colegii, dar dacă nu treceți la acest curs, n-o să fie bine pentru voi și s-ar putea să nu intrați la colegiul dorit.

–Nu sunteți decât o suplinitoare, până se întoarce doamna Bernini, a strigat un băiat din fundul clasei.

–Doamna Bernini nu se întoarce până la sfârșitul anului școlar. O veste proastă și pentru voi, și pentru mine, sau una bună, dacă vă hotărâți să vă vedeți de treabă. Depinde numai de voi. Dacă vă convine să picați la această materie e problema voastră. O să aveți de dat explicații șefului vostru de comitet. Și mai ales părinților. E o chestiune cât se poate de simplă –vă faceți temele, treceți clasa. Nu vă interesează și nu le faceți, picați. Sunt sigură că și doamna Bernini v-ar fi spus același lucru, a încheiat Victoria îndreptându-se spre Becki și luându-i BlackBerry-ul din mână.

–Nu puteți să mi-l luați. Tocmai îi scriam mamei, s-a plâns fata, aruncându-i o privire furioasă.

–N-ai decât să îi scrii în pauză. Iar dacă ai o urgență, du-te în birou și trimite mesajul de acolo. Dar nu în timpul orei mele. Asta e valabil și pentru tine, a spus Victoria arătând spre o fată din rândul al doilea cu care Becki schimba, de fapt, mesaje. Să vă fie clar: fără BlackBerry-uri, telefoane mobile și iPod-uri la mine în clasă. Fără texte trimise și primite. Suntem aici pentru a vă îmbunătăți performanțele de compoziție la engleză.

Nimeni nu a părut impresionat și, în timp ce le ținea acest scurt discurs, clopoțelul a sunat și s-au ridicat cu toți în picioare, fără a aștepta ca ea să le dea voie. I-a urmărit supărată cum ies din clasă, punând eseurile în servietă. Și s-a enervat și mai tare când și a doua clasă din ultimul an i-a subminat ora. Fusese catalogată drept profesoara pe care puteau să o ia în râs, să o tracaseze și s-o ignore.

Era ca și cum un bilețel circulase printre ei și hotărâseră cu toții să nu o ia în serios. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi când ultimii copii au ieșit din sală. Tocmai își strângea foarte îngrijorată lucrurile, când a intrat Helen.

–Ai avut o zi proastă? a întrebat-o ea amabilă. Până atunci, Victoria nu își dăduse seama dacă poate s-o considere o aliată, dar de data aceasta femeia îi vorbea pe un ton prietenos.

–Nu prea grozavă, a recunoscut oftând, în timp ce-și lua servieta.

–Trebuie să redobândești controlul cât mai repede cu putință, altfel o să te mănânce de vie. Elevii din

ultimul an pot fi foarte dificili dacă îi scapi din mână. Cei din anul trei sunt stresați de nu se poate, iar cei din anul doi nu sunt decât niște puști. Bobocii sunt niște copilași, foarte speriați în prima jumătate de an. Dar și cel mai ușor de stăpânit, a rezumat Helen situația, iar Victoria a zâmbit.

– Păcat că doamna Bernini nu a predat și la anul întâi. Și am două clase de anul patru, deci două motive de îngrijorare.

– O să ți se suie în cap, dacă îi lași, a prevenit-o Helen. Trebuie să te porți dur cu ei. Nu fi prea drăguță și nu încerca să te împrietenești cu ei. Mai ales că ești atât de tânără. Copiii de la Madison sunt grozavi și foarte isteți în marea lor majoritate, dar mulți dintre ei se cred buricul pământului, capabili să te joace pe degete. O să mănânce pe jos cu tine dacă nu ești atentă și la fel și părinții lor. Nu trebuie să le înghiți măgăriile. Crede-mă! Cel mai bine e să te porți cât poți tu de dur. Helen îi vorbea cu toată seriozitatea.

– Da, presupun că ai dreptate. Mai puțin de jumătate și-au făcut temele, iar în timpul orei și-au trimis mesaje și au ascultat muzică la iPod-uri. Nici că le-a păsat de ce le spuneam eu.

Helen trecuse însă prin asta și știa cât de greu e să te impui, ca tânără profesoară, în fața elevilor.

– Trebuie să fii dură, a repetat urmând-o pe Victoria afară din sală și îndreptându-se spre propria clasă. Dă-le mult de scris, provoacă-i și pune-le calificative slabe dacă nu predau eseurile la timp. Dă-i afară din clasă dacă nu sunt atenți și nu-și văd de treabă. Confiscă-le jucăriile!. Asta o să-i facă să-și revină.

Victoria a încuviințat. Nu o atrăgea perspectiva de a se purta așa cu copiii, dar se părea că Helen are dreptate.

–Iar în weekend nu te mai gândi la ticăloșii ăștia mici! Ocupă-te de tine și distrează-te, a continuat femeia pe un ton matern. Și luni dimineața, la prima oră, dă cu ei de pământ! Numai așa o să-i faci să-ți acorde atenție, ascultă ce-ți spun.

–Mersi, a spus Victoria zâmbindu-i din nou. Și weekend plăcut, a adăugat. Sfaturile lui Helen erau bine-venite și acum o plăcea mai mult.

–Și ție, i-a urat Helen intrând în sala ei de curs pentru a-și strânge lucrurile.

Victoria s-a întors acasă cu inima grea. Simțea că dăduse greș cu cele două grupe din anul patru și lucrurile nu stăteau prea bine nici la anii doi și trei. Aproape că începea să se întrebe de ce își dorise atât de mult să devină profesoară. Fusese idealistă și cu capul în nori și atitudinea pe care o adoptase nu le făcea bine nici elevilor. Sfârșitul săptămânii a decurs cât se poate de prost, gândindu-se cu teamă că nu va reuși să-i stăpânească, așa cum îi sugerase Helen, și că situația se va înrăutăți. Meditând asupra a ceea ce avea de făcut, s-a oprit în drum ca să cumpere ceva de mâncare pentru cină și s-a pomenit că iese din magazin cu trei felii de pizza, trei caserole de câte o jumătate de kilogram de înghețată Häagen-Dazs cu diferite arome, plus un pachet de biscuți Oreo. Știa că nu acesta era răspunsul la problemele ei, dar mâncarea avea să o mai liniștească un pic. A ajuns acasă, a pus pizza la încălzit și a deschis mai întâi caserola cu înghețată de ciocolată.

Mâncase mai mult de jumătate când Bunny s-a întors de la sala de gimnastică. Victoria intenționase toată săptămâna să o roage să o ia și pe ea la sală, dar fusese prea ocupată cu planificarea orelor. Iar seara căzuse în pat istovită. Bunny nu a făcut nici un comentariu când a văzut-o mâncând înghețată, dar ea s-a simțit vinovată și a pus imediat capacul la caserolă, băgând-o înapoi în congelator.

–Cum a fost săptămâna asta? a întrebat-o Bunny cu blândețe. Sesizase că Victoria e supărată.

–Grea. Copiii sunt dificili, iar eu sunt nouă în meserie.

–Îmi pare rău să aud asta. Distrează-te și tu în weekend. Eu plec la Boston, Bill o să stea la Julie și l-am auzit și pe Harlan că se duce la Fire Island. Așa că o să ai tot apartamentul la dispoziție. Nu era ceva nou pentru Victoria, care se simțea de mai mult timp singură. Îi era dor de casă și de Grace și era teribil de deprimată.

După ce Bunny a plecat la aeroport ca să prindă avionul de Boston, Victoria a mâncat pizza, apoi a sunat-o pe Grace. Mama a fost însă cea care a răspuns și a întrebat-o ce mai face. I-a spus că e bine, apoi tatăl a luat receptorul.

–Ei, ce zici, ești gata să renunți și să te întorci acasă? a întrebat-o el râzând din toată inima. Victoria era descurajată, dar nu a vrut să recunoască. Nu se simțea în largul ei în clasă și avea senzația că dăduse complet greș. Dar vorbele tatălui au readus-o cu picioarele pe pământ. Nu avea de gând să renunțe.

–Nu încă, tati, a spus pe un ton vesel prefăcut.

Apoi Gracie a venit la telefon, iar Victoria aproape că a izbucnit în plâns. Îi era foarte dor de sora ei mai mică și era singură cuc într-un apartament gol, într-un oraș nou și fără nici un prieten.

Au stat mult timp la taclale. Gracie i-a povestit ce mai era nou la școală, i-a descris profesorii și materiile și i-a mărturisit că îi plăcea de un alt băiat. Era elev în anul trei la liceu. În viața lui Grace exista întotdeauna un nou băiat, în timp ce Victoria nu avea pe nimeni. Victoria nu se simțise de mult atât de groaznic și își plângea de milă. Dar nu i-a spus lui Grace ce săptămână înfiorătoare avusese. După ce a terminat convorbirea, a luat din frigider caserola cu înghețata de vanilie, s-a dus în camera ei, a dat drumul la televizor și s-a băgat în pat, așa îmbrăcată cum era. A luat telecomanda, a comutat pe un canal de filme și a terminat de mâncat înghețata urmărind un film, iar când s-a uitat la caserola goală de lângă pat s-a simțit vinovată. Asta fusese cina ei. Avea senzația că tocmai pusese câțiva centimetri în plus pe șolduri. Era total dezgustată de ea însăși. La puțin timp după aceea, s-a îmbrăcat în pijama și și-a tras pătura peste cap. A dormit dusă până dimineața.

Pentru a-și ispăși păcatele din seara de dinainte, sâmbătă a făcut o plimbare lungă prin Central Park, înconjurând în alergare aproape tot lacul. Vremea era splendidă, multe cupluri ieșiseră să ia aer și ea s-a întristat că în viața ei nu există nici un bărbat. I s-a părut că în parc sunt numai perechi, iar ea este singura lăsată pe afară, așa cum fusese practic toată viața. Plângea în timp ce alerga spre ieșire, apoi a mers pe jos până acasă în tricou, pantaloni scurți și pantofi sport. Și-a jurat

că în seara aceea nu va mai mânca înghețată. Era o promisiune pe care intenționa să o respecte. Și, stând singură în apartamentul gol și urmărind un alt film la televizor, nu a mai mâncat înghețată. Ci pachetul de biscuiți Oreo.

Și-a petrecut ziua de duminică citind și corectând temele predate de o parte dintre elevii din ultimul an. A fost surprinsă să constate cât de bune și de inventive erau. Câțiva dintre copii erau cu adevărat talentați și scriseseră niște eseuri foarte complexe. A fost impresionată, fapt pe care l-a recunoscut în fața lor în timpul orei de luni. Ei însă se aplecaseră peste bănci sau își întinseseră picioarele și păruseră total neinteresați. Cel puțin o duzină de BlackBerry-uri tronau pe bănci. Victoria a făcut înconjurul clasei și le-a confiscat pe toate, punându-le pe catedră. Proprietarii au reacționat imediat, dar ea i-a asigurat că le puteau recupera după oră. Mai multe BlackBerry-uri vibrau deja cu mesaje.

I-a lăudat apoi pentru eseuri și elevii au fost mulțumiți, după care a strâns restul lucrărilor. De data aceasta, numai doi puști nu le făcuseră. Amândoi erau băieți înalți și prezentabili, care au declarat îngâmfați și cinici că nu au tema.

–Ce s-a întâmplat? Ți-a mâncat cățelul eseul? l-a întrebat Victoria calmă pe unul dintre ei.

–Nu, a răspuns un băiat pe nume Mike MacDuff. Am fost cu familia în weekend la Hamptons și sâmbătă am jucat toată ziua tenis, iar duminică golf, cu tata. Sâmbătă seara am fost la o întâlnire.

–Mă bucur pentru tine, Mike. Eu n-am ajuns la Hamptons, dar am auzit că e foarte frumos acolo.

Mă bucur că te-ai distrat atât de bine în weekend. Te anunț că ai căpătat un F.[1] După care Victoria și-a îndreptat atenția spre restul clasei și a împrăștiat copii ale unei povestiri pe care dorea să le-o citească, în timp ce Mike o privea furios. Băiatul de lângă el s-a foit nervos în bancă, sigur că avea să primească și el același calificativ.

A analizat povestirea împreună cu elevii, scoțând în evidență punctele ei forte. Era o povestire frumoasă, care a părut să le placă și lor, și de data aceasta au fost mai atenți, iar ea s-a simțit mai bine în clasă. Până și Becki a făcut câteva remarci pertinente. La final le-a dat ca temă compunerea unei povestiri. Mike s-a oprit în fața catedrei în drum spre ușă și a întrebat-o cu o voce răgușită dacă nu putea să renunțe la calificativ și să-l lase să predea eseul ora următoare.

–Nu, Mike, nu de data asta, a răspuns ea pe un ton plăcut, deși se simțea ca un monstru, dar își amintise că Helen o avertizase vineri să nu-i lase pe elevi să scape basma curată atunci când făceau o greșeală. Era nevoită să dea un exemplu pentru întreaga clasă folosindu-se Mike și de celălalt băiat care nu își făcuse prima temă.

–Ce porcărie! a strigat Mike trântind ușa în urma lui. Victoria nu l-a băgat în seamă și s-a pregătit pentru ora următoare, care începea în câteva minute.

A doua grupă de elevi din ultimul an era și mai rea. Mai ales o fată care părea pusă pe scandal și pornită să o umilească. Chiar înainte ca Victoria să înceapă ora,

[1] În sistemul american, notarea se face de la A la F, unde A corespunde notei 10, iar F notei 4 (n.r.)

fata a făcut câteva comentarii la adresa persoanelor supraponderale. Victoria s-a prefăcut că nu le aude. Numele fetei era Sally Fritz. Avea părul roșcat închis, pistrui pe față și o stea tatuată pe dosul unei mâini.

– Unde ați făcut facultatea? a întrebat-o ea nepoliticoasă, înainte ca Victoria să-și înceapă cursul, întrerupând-o brutal.

– La Northwestern. Vrei să aplici și tu acolo?

– Nici gând, a replicat Sally. E prea frig.

– Da, așa e, dar mie mi-a plăcut foarte mult. Este o școală bună, odată ce te-ai obișnuit cu vremea rece.

– Eu vreau să mă duc în California sau în Texas.

Victoria a dat din cap.

– Eu sunt născută în L.A. Sunt câteva universități excelente în California, a adăugat ea amabilă.

– Fratele meu a studiat la Stanford, a spus Sally, ca și cum ele două întreținea o conversație particulară. Era incredibil de obraznică.

Victoria și-a început cursul, atacând aceeași povestire pe care o analizase mai devreme cu cealaltă grupă din ultimul an. Clasa aceasta s-a dovedit a fi mai activă și mai critică, ceea ce a dat naștere unor discuții interesante și au fost cu toții acaparați, în ciuda intențiilor de a o tortura și a-i face zile amare. Victoria i-a antrenat în comentarea povestirii și în schimbul de opinii, astfel că o parte dintre elevi și-au continuat disputele și după au părăsit sala. Victoria era satisfăcută. Nu o deranjau provocările venite din partea elevilor și nici părerile contrare celor emise de ea, atâta timp cât erau bine argumentate. Țelul ei era să-i facă pe copii să se întrebe ce știu cu adevărat și care sunt lucrurile în

care cred. Povestirea pe care le-o propusese era menită să îi facă să gândească. Obținuse o victorie. Pe drumul spre cancelarie, unde voia să corecteze niște lucrări, s-a oprit la sala unde preda Helen.

–Mersi de pont, a spus ea timidă. Mi-a fost de mare ajutor.

–Care? Cel cu șuturile în fund?

Victoria a râs.

–Nu, n-aș zice tocmai asta. Dar am dat două calificative F, la prima grupă, celor care nu și-au făcut tema. A doua săptămână de școală fusese cu mult mai dură decât se așteptase ea

–E un bun început, a râs Helen. Sunt mândră de tine. O să vezi, asta o să-i pună pe ceilalți pe jar.

–Deja cred că a dat rezultate. Și le-am confiscat toate BlackBerry-urile și iPod-urile.

–Bună idee, asta chiar că îi va face să turbeze. Le place mai mult să trimită mesaje prietenilor decât să te asculte pe tine ori pe mine, ca să fiu sinceră. Au izbucnit amândouă în râs. Și ce ai făcut în weekend? Te-ai distrat?

–Așa și așa. Sâmbătă m-am plimbat prin parc și duminică am corectat teme.

Ar fi vrut să adauge: și am mâncat un kilogram de înghețată, plus pizza și un pachet întreg de biscuiți. S-a abținut însă. Știa că ar fi însemnat o recunoaștere a gradului înalt de descurajare la care ajunsese. Întotdeauna mânca mai mult atunci când se simțea nefericită, în ciuda promisiunilor pe care și le făcea. Pe viitor, se profila o întoarcere iminentă la măsura 44, poate chiar 46 din garderoba ei. Își adusese haine din toate cele

patru mărimi pe care le purtase în ultimii ani. Voia să evite cu orice chip să revină la măsura 46, fapt care se putea întâmpla pe negândite dacă avea să continue să mănânce așa cum o făcea. Era conștientă că trebuia să înceapă din nou o cură de slăbire. Era un carusel care se învârtea continuu și din care ea părea incapabilă să coboare. Fără prieteni, fără un iubit și fără nici un fel de viață socială, și în plus nesigură pe sine la serviciu, era expusă unui risc major de a se îngrășa în New York, deși își propunea mereu să se abțină. Numai că nu reușea niciodată să-și țină promisiunile. La primul semn de criză, se năpustea asupra unei caserole de înghețată, asupra unor felii de pizza sau a unor pungi de biscuiți. Iar în weekendul acela se înfruptase din toate și un clopoțel de alarmă sunase în capul ei, avertizând-o să fie mai atentă și să nu scape situația de sub control.

Helen și-a dat seama că Victoria se simțea singură, că era o fată foarte tânără și inocentă și că părea un om bun.

–Poate vrei să mergem împreună la film în weekendul viitor. Sau la un concert în parc, i-a propus într-o zi.

–Sigur, mi-ar face plăcere, a spus Victoria fericită. Se simțea ca un nou-venit, ceea ce și era. În plus, mai era și cea mai tânără profesoară din școală. Helen avea de două ori vârsta ei, totuși părea să o placă. O considera o fată inteligentă, care se străduia din toate puterile și era dedicată profesiei. Era naivă, dar Helen era convinsă că, în timp, avea să învețe cum merg treburile. Orice început este o provocare, cu atât mai mult predatul la clasele mari. Elevii de liceu erau

cei mai duri dintre toți. Dar Victoria părea capabilă să se descurce și să îi strunească.

–Mergi și tu la cancelarie? a întrebat-o Victoria plină de speranță.

–Mai am un curs. Ne vedem mai târziu. Victoria a dat din cap și s-a îndreptat pe coridor spre cancelarie.

Sala era goală. Toată lumea plecase să ia prânzul, în timp ce ea încerca să sară peste masă. Își adusese un măr și își jurase să se abțină. S-a așezat și a mușcat din el, începând să corecteze lucrările. Și acestea erau surprinzător de bune. Unii elevi erau realmente excepționali. Nu putea decât să spere că se va ridica la înălțimea pretențiilor lor și că va reuși să le capteze interesul pe parcursul întregului an școlar. Nu era deloc sigură pe ea. Confruntată cu o sală plină de elevi, își dădea seama că totul era cu mult mai greu decât crezuse și că disciplina constituia numai o mică parte din ceea ce îi trebuia pentru a-i ține pe elevi la respect. Helen îi dăduse câteva sfaturi bune, iar Carla Bernini conturase programa analitică înaintea plecării în concediu de maternitate, dar Victoria știa că trebuie să insufle viață și emoție în clasă pentru a-i atrage pe copii de partea ei. Și era speriată de moarte că nu e suficient de bună pentru a face asta și că va eșua. Voia să reușească mai mult decât orice pe lume. Nu îi păsa că slujba e prost plătită, aceasta era vocația ei, iar ea își dorea să devină un profesor excelent, de genul celor pe care elevii și-i amintesc și după mulți ani. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă era capabilă de așa ceva, dar se străduia. Se afla în punctul de pornire. Anul școlar abia începuse.

În următoarele două săptămâni a încercat să se impună și să trezească interesul elevilor. Le-a confiscat telefoanele mobile și BlackBerry-urile, le-a dat teme dificile și, într-o zi, când cei din anul doi nu voiau să se potolească, i-a scos la o plimbare prin împrejurimi și le-a cerut să facă o compunere despre ceea ce vedeau. A pus în practică orice idee creativă care îi trecea prin cap, s-a străduit să-și cunoască toți elevii din cele patru grupe la care preda și, după două luni, a avut impresia că o parte dintre ei începuseră să o îndrăgească. În weekend își storcea creierii pentru a veni cu idei noi, cărți interesante de citit și proiecte nemaîntâlnite. Și, de câteva ori, i-a surprins cu teste și teme la care nu se așteptau. Orele ei nu erau deloc plictisitoare. Spre sfârșitul lunii noiembrie, a avut senzația că relația ei cu elevii este pe calea cea bună și că le câștigase respectul. Nu toți o plăceau, dar măcar erau atenți la ore și răspundeau la întrebări. S-a suit în avionul care o ducea acasă pentru sărbătoarea de Ziua Recunoștinței cu un sentiment de împlinire, care însă a durat numai până când a dat ochii cu Jim. El a privit-o șocat când a venit să o ia de la aeroport, însoțit de Christine și de Grace, care s-a aruncat imediat fericită în brațele Victoriei, lăsându-se sărutată.

–Uau! Văd că au înghețată bună la New York, a comentat tatăl zâmbind larg, în timp ce mama părea supărată, dar nu de remarca lui, ci de felul în care arăta fiica ei cea mare.

Corectând lucrări noaptea și în weekenduri și pregătindu-se pentru ore, Victoria pusese la loc toate kilogramele pierdute în vară. Se hrănise cu mâncare

chinezească la pachet și cu milk shake-uri duble cu ciocolată. Nu reușise să înceapă cura de slăbire pe care și-o propusese. Se concentrase exclusiv asupra școlii și elevilor, neglijându-se pe sine. Și se îndopase cu mâncăruri interzise, dar care îi dădeau energie, confort și putere.

– Da, așa se pare, tati, a răspuns ea vag.

– Dragă, de ce nu-ți faci pește cu legume fierte la aburi? a întrebat-o Christine. Victoria s-a minunat cum, după aproape trei luni de despărțire, greutatea ei era singurul subiect de discuție al mamei. În schimb, Gracie o privea radioasă. Nu îi păsa ce măsură poartă Victoria, o iubea așa cum era. Cele două surori s-au îndreptat, braț la braț, spre banda cu bagaje, fericite că sunt din nou împreună.

De Ziua Recunoștinței, Victoria și-a ajutat mama să prepare curcanul și s-a bucurat de prânzul luat în familie, care s-a desfășurat, în mod miraculos, fără alte remarci usturătoare din partea tatălui ei. Era o zi călduroasă, vântul adia plăcut și, după masă, au stat cu toții în curtea din spate, iar mama a întrebat-o cum merg treburile la școală.

– Îți place ce faci? Christine era și acum uimită de hotărârea fiicei sale de a deveni profesoară.

– La nebunie. Victoria s-a întors spre Grace zâmbind. Deși elevii mei din anul doi sunt groaznici. Sunt cu toții niște mici monștri, la fel ca tine. Le confisc mereu iPod-urile, așa că nu au încotro, sunt nevoiți să mă asculte la oră.

– De ce nu le dai să scrie versuri de cântece? i-a sugerat Grace, iar Victoria a privit-o surprinsă. Asta a făcut profesoara mea și a mers grozav.

–Ce idee nemaipomenită! Victoria abia aștepta să o pună în aplicare. Intenționa să le ceară celor din anii trei și patru să scrie poezii în săptămânile de dinainte de Crăciun. Dar nu se gândise la versuri de cântece pentru elevii din anul doi. Mersi, Gracie!

–Vezi bine, mă pricep la anul doi, a răspuns Grace mândră. Doar era și ea în același an.

Tatăl a evitat să mai aducă în discuție subiectul greutății ei, iar mama s-a mulțumit să o sfătuiască discret să ia parte la întrunirile Anonimilor Supraponderali, ceea ce a rănit sentimentele Victoriei, dar în afară de acest mic incident a fost un weekend plăcut și tihnit, în care s-a putut bucura din plin de prezența lui Grace. Duminică au condus-o cu toții la aeroport. Urma să se întoarcă peste patru săptămâni pentru a petrece Crăciunul cu ei, așa că de data aceasta nu s-au mai vărsat lacrimi la despărțire. Avea să stea acasă nu mai puțin de două săptămâni, pe tot parcursul vacanței de, iarnă. În timpul zborului s-a gândit la sugestia lui Gracie de a le cere elevilor din anul doi să scrie versuri de cântece.

Le-a prezentat ideea miercuri dimineață, iar ei au părut de-a dreptul încântați. Era ceva la care merita să mediteze, după părerea lor, și pentru prima oară s-au arătat entuziasmați că primiseră o temă. În schimb, elevii din anii trei și patru nu au fost prea fericiți de perspectiva de a scrie poezie, iar ea a început să îi ajute pe unii dintre ei să redacteze eseurile pentru cererile de admitere în colegiu. Era ocupată până peste cap.

Copiii din anul doi au compus versuri absolut senzaționale. Unul dintre băieți a venit cu o chitară

și au încercat să le pună pe muzică. Proiectul s-a bucurat de un succes uriaș și puștii au rugat-o să continue până la Crăciun, iar ea a fost de acord. I-a notat excelent aproape pe toți pentru tema făcută. Niciodată nu mai dăduse atât de multe calificative A. Poeziile celor din anii mai mari au fost și ele surprinzător de bune. Până să înceapă vacanța de Crăciun, Victoria a ajuns la concluzia că le câștigase încrederea și că cei mai mulți dintre ei își îmbunătățiseră comportamentul la ore. Helen a remarcat și ea schimbarea. Când ieșeau din sală, elevii Victoriei păreau acum mai veseli și mai entuziaști.

– Ce le-ai făcut? Le-ai dat droguri?

– Am urmat sfatul surorii mele mai mici. Le-am dat celor din anul doi să scrie versuri de cântece, a răspuns Victoria mândră, iar Helen a fost impresionată de ingeniozitatea ei.

– Ce idee genială! Aș vrea s-o pot folosi și eu la ore.

– Am furat-o de la profesoara surorii mele. Dar nu contează, important este că a mers. Iar cei din clasele mai mari au scris poezii. Și câțiva dintre ei chiar au talent.

– Ca și tine, a comentat Helen privind-o admirativ. Ești o profesoară al naibii de bună. Sper că îți dai seama de asta. Și mă bucur că, încetul cu încetul, înveți să-i ții pe elevi sub control. E bine și pentru ei, și pentru tine. La vârsta lor, au nevoie să le fie impuse anumite limite, o disciplină și un echilibru.

– Mă străduiesc să fac totul cât mai bine, a mărturisit Victoria, dar am impresia că uneori o mai dau și în bară. Predarea implică mult mai multă creativitate decât mi-am închipuit.

– Cu toții o dăm în bară din când în când, a remarcat Helen candidă. Dar asta nu înseamnă că nu ești o profesoară bună. Muncește în continuare și o să-ți dai seama care soluții funcționează mai bine, iar atunci îi vei avea cu totul de partea ta. Mai mult decât atât nu ai ce să faci.

– Îmi place grozav să fiu profesoară, a spus Victoria fericită, chiar dacă uneori copiii mă scot din sărite. Dar parcă în ultima vreme s-au mai potolit. Unul dintre ei chiar mi-a spus că vrea să meargă la Northwestern, numai pentru că eu am lăudat universitatea la care am studiat.

Helen a ascultat-o zâmbind. Vedea în ochii Victoriei pasiunea pentru meseria aleasă și asta i-a mers drept la inimă.

– Sper că Eric va fi suficient de inteligent ca să îți ofere un post permanent după ce se întoarce Clara. Ar fi o prostie din partea lui să te piardă, a adăugat ea cu căldură în glas.

– Deocamdată îi sunt recunoscătoare că mi-a dat o șansă. O să vedem ce o să mai fie la anul. Victoria cunoștea din proprie experiență faptul că noile contracte se negociau în martie sau aprilie, dar nu știa dacă va exista un post liber pentru ea. Spera că da, deși nu era nimic sigur. Pentru moment, totul mergea bine, atât pentru ea, cât și pentru copii și pentru școală. Directorul Eric Walker auzise numai lucruri bune despre ea de la elevi. Și doi dintre părinți îl informaseră că le plac temele pe care ea le dădea. Îi inspira cu adevărat pe copii, iar atunci când era cazul îi împingea de la spate. Avea o gândire nonconformistă

și nu se dădea în lături să încerce idei noi. Era exact genul de profesoară pe care și-l dorise directorul.

După Ziua Recunoștinței, Victoria începuse să mănânce cu mai multă măsură. Remarca tatălui și sfatul mamei de a merge la Anonimii Supraponderali o făcuseră să fie ceva mai atentă. Nu începuse încă nici o dietă îngrozitor de severă, dar intenționa să o facă în vacanța de Crăciun. Se gândise dacă să participe sau nu la întrunirile Weight Watchers și hotărâse că nu are timp. Deocamdată, o lăsase mai moale cu înghețata și cu pizza. Cumpăra salate și își gătea piept de pui, pe care le mânca în bucătărie, cu colegii de apartament, atunci când ajungea acasă, și se aproviziona permanent cu fructe pentru gustarea de după-amiază. Încă nu avea o viață socială, cu excepția serilor când mai ieșea cu Helen la câte un film, dar îi plăcea compania celor cu care împărțea apartamentul. Cu Harlan se vedea cel mai des, pentru că Bill era tot timpul cu Julie, iar Bunny pleca în weekend la Boston pentru a se întâlni cu iubitul ei. Chiar se gândea să se mute cu el. Harlan, în schimb, era mai toate serile acasă, la fel ca ea. Era singur și neimplicat în vreo relație sentimentală.

Și muncea la fel de mult ca ea. Venea seara târziu, frânt de oboseală, și se trântea în fotoliu, la el în cameră, uitându-se la televizor. Se întâlneau la bucătărie, când își preparau câte o gustare.

– Unde o să petreci Crăciunul? l-a întrebat ea într-o noapte, la o ceașcă de ceai.

– Am fost invitat la South Beach, dar încă nu m-am hotărât. Nu mă dau în vânt după Miami.

Harlan era un om foarte conștiincios și își lua în serios slujba de la muzeu. Victoria știa că nu era în relații

bune cu familia și că nu intenționa să meargă în vizită la ei, în Mississippi, de sărbători. El îi povestise că părinții nu se împăcaseră cu ideea că este homosexual și nu era bine-venit în casa lor, ceea ce ei i s-a părut un lucru foarte trist.

–Eu merg în L.A., la ai mei, a spus Victoria, gândindu-se că nici ea nu fusese vreodată pe deplin acceptată de părinți. Fusese toată viața o inadaptată și o paria în mijlocul lor. Chiar și înfățișarea și proporțiile ei, diferite de ale lor, îi supărau. Christine ar fi preferat să moară decât să poarte măsura ei și ar fi făcut orice ca așa ceva să nu se întâmple niciodată. Iar Jim nu rezista nici acum să nu facă remarci la adresa ei, fără să-și dea seama cât de jignitoare erau. Victoria nu credea că el o insultă cu bună știință.

–Ți-e dor de ei? a întrebat-o Harlan, curios să afle mai multe despre familia ei.

–Câteodată. Doar sunt familia mea. Dar cel mai dor mi-e de sora mea mai mică. Ea a fost întotdeauna îngerașul meu, a adăugat Victoria zâmbind și turnând încă o ceașcă de ceai pentru amândoi.

–Eu am un frate mai mare care mă urăște. Homosexualitatea nu era un lucru acceptabil în Tupelo, în Mississippi, unde am crescut eu, și nu e, de fapt, nici acum. Fratele meu și prietenii lui mă băteau tot timpul. N-am știut de ce, până pe la cincisprezece ani. Am crezut că sunt diferit, atâta tot. Pe urmă însă, mi-am dat seama. Am plecat de acolo imediat ce am împlinit optsprezece ani și am venit aici ca să fac colegiul. Presupun că au fost cu toții la fel de ușurați ca mine. Și nu îi vizitez decât foarte rar, o dată la câțiva ani, când nu mai am ce scuze să invoc.

Victoriei i s-a părut că era povestea nefericită a unui om singuratic.

–Și eu sunt ciudățenia familiei, a recunoscut ea. Toți ceilalți sunt slabi, bruneți și cu ochi căprui. Eu sunt altfel. Tata mă critică tot timpul că sunt grasă. Iar mama îmi lasă pe biroul meu de acasă tăieturi din ziare cu tot felul de cure de slăbire.

–Urât din partea lor, a comentat Harlan trist, deși remarcase și el ce mânca Victoria, și mai ales în ce cantități, atunci când era obosită sau deprimată. El o găsea drăguță la față și cu picioare superbe, deși era masivă în talie. Cu toate acestea, o considera o femeie plăcută la înfățișare. Și era surprins că nu are un iubit.

–Unii părinți le fac atât de mult rău copiilor lor, a spus el gânditor. Asta mă face să mă bucur că nu voi avea niciodată copii. N-aș vrea să fac nimănui ceea ce mi-au făcut ei mie. Fratele meu e un ticălos. Lucrează la o bancă și e prost ca noaptea. E însurat și are doi copii. Crede că homosexualitatea e un fel de boală. Și tot speră că o să scap de ea, că o să-mi treacă, de parcă aș avea amnezie și într-o bună zi aș putea să mă trezesc și să-mi aduc aminte că sunt heterosexual, ca să-l fac pe el să nu se mai simtă penibil.

Harlan a izbucnit în râs. Avea douăzeci și șase de ani și se împăcase cu soarta lui. Voia să ajungă custode la Muzeul Metropolitan, deși salariul nu era prea bun. Dar era un om dedicat profesiei, la fel ca Victoria.

–Și ce crezi, o să te distrezi de Crăciun în L.A.? a întrebat el visător, iar Victoria a încuviințat. Sigur că da, doar avea să fie împreună cu Gracie.

–Mi-a plăcut grozav când sora mea era mică și încă mai credea în Moș Crăciun. Îi lăsam moșului

prăjiturele, iar pentru reni, morcovi și sare. Harlan a zâmbit.

–Ai planuri pentru Anul Nou? a întrebat-o apoi interesat. Victoria nu obișnuia să vorbească prea mult despre părinți, în schimb turuia mereu despre sora ei mai mică.

–Nu tocmai. De obicei stau acasă cu Gracie. Dar cât de curând o să fie invitată de vreun băiat la cine știe ce petrecere și atunci o să rămân singură cuc.

–Am putea merge undeva împreună, dacă tot o să fim aici de Revelion, a spus Harlan, iar Victoriei i-a surâs ideea. Poate în Times Square, ca să urmărim alături de turiști și de prostituate coborârea globului. Au izbucnit amândoi în râs cu gândul la această imagine tradițională.

–S-ar putea să mă întorc din Los Angeles la timp pentru un Revelion în Times Square, a spus Victoria gânditoare. Oricum, școala începe după câteva zile. O să văd cum decurg lucrurile acasă.

–Trimite-mi un mesaj și scrie-mi ce ai de gând, a spus Harlan, iar Victoria a încuviințat, după care amândoi și-au pus ceștile de ceai în mașina de spălat vase.

Înaintea plecării acasă le-a lăsat celor trei colegi de apartament câte un mic cadou pe pat și a cumpărat daruri pentru părinți și pentru Gracie. Când au ajuns cu toții acasă de la aeroport, au împodobit bradul și au băut din deliciosul punch cu rom. Era înțepător la gust și a ars-o un pic pe gât, dar Victoriei i-a plăcut, deși i se cam învârtea capul când s-a dus la culcare. Se simțea bine acasă, mai ales când Gracie s-a strecurat în patul ei și au chicotit și au pălăvrăgit până au adormit.

Părinții păreau și ei binedispuși. Tatăl i-a spus că tocmai încheiase un contract de publicitate cu un client important, iar mama câștigase un turneu de bridge. Iar Gracie se bucura că e în vacanță și că Victoria venise acasă. Așa încât și ea avea toate motivele să fie fericită.

Totul a decurs bine în ziua de Crăciun; părinților și lui Gracie le-au plăcut cadourile primite de la Victoria. Tatăl ei i-a dăruit un lanț lung de aur, ca să fie sigur că i se potrivește la gât, după cum i-a explicat. Iar de la mama a primit un pulover de cașmir și două cărți cu exerciții fizice și o nouă dietă. Nici unul dintre ei nu a observat că slăbise după Ziua Recunoștinței. Gracie, în schimb, a remarcat și a felicitat-o, dar laudele ei nu puteau compensa insultele părinților.

La două zile după Crăciun, Grace a fost invitată la o petrecere de Anul Nou acasă la una dintre prietenele ei din Beverly Hills. Victoria nu avea nici un plan. Majoritatea cunoscuților ei trăiau în alte orașe, iar doi dintre ei, care locuiau în Los Angeles, plecaseră la schi. Ea își petrecuse până atunci vacanța nefăcând nimic altceva decât să stea cu Grace, care s-a oferit să rămână acasă cu ea în noaptea de Anul Nou.

–Nu fi prostuță! Du-te și distrează-te cu prietenii! Oricum aveam de gând să mă întorc în New York.

–Ai o întâlnire acolo? a încercat Grace să o tragă de limbă. Era pentru prima oară când Victoria aducea vorba despre intenția ei de a reveni atât de repede la New York.

–Nu, e unul dintre colegii mei de apartament. Încă nu știu dacă se va întoarce de Anul Nou în New York, dar am discutat înaintea plecării că ar fi grozav să petrecem împreună Revelionul.

–Și tipul ăsta te place? a întrebat-o Grace șireată, iar Victoria a izbucnit în râs.

–Nu în sensul la care te gândești tu. Suntem însă prieteni buni și ne simțim bine împreună. Lucrează la Muzeul Metropolitan.

–Ce plicticos! a comentat Grace dându-și ochii peste cap. Individul părea dezamăgitor de neinteresant. Își dădea seama că Victoria nu îl consideră un potențial iubit.

În cele din urmă, Victoria a plecat în dimineața ajunului Anului Nou. Grace acceptase invitația la petrecere, iar părinții urmau să ia parte la un dineu în oraș. Ar fi însemnat să rămână singură acasă, așa că era mai bine să se întoarcă în New York. Trebuia, oricum, să se pregătească de școală. I-a trimis un mesaj lui Harlan, anunțându-l ce decizie luase. Tatăl a condus-o cu mașina la aeroport, în timp ce Grace și Christine s-au dus la coafor. Și-a luat rămas bun de la ele mai devreme.

–Crezi că o să te întorci acasă după ce termini anul școlar? a întrebat-o Jim în drumul spre aeroport.

–Încă nu știu, tati. Nu voia să îi spună că nu avea de gând să revină în L.A. și că se simțea bine în New York. Încă nu își formase un cerc larg de prieteni, dar îi plăceau apartamentul, colegii și mai ales slujba. Era un bun început.

–Te-ai descurca mult mai bine dacă ai lucra în alt domeniu, a repetat el pentru a mia oară.

–Îmi place să predau, a ripostat ea calmă.

După care Jim i-a aruncat o privire, izbucnind în râs.

–Bine măcar că n-o să-mi fac griji că o să mori de foame, a spus el. Victoria s-a minunat cum de tatăl

ei nu scăpa nici o ocazie pentru a o împunge sau a o critica. Era unul dintre motivele principale pentru care se mutase la New York. A preferat să rămână tăcută tot restul drumului. Și, ca de fiecare dată, Jim a ajutat-o cu bagajele și i-a dat bacșiș hamalului. După care s-a întors spre ea și a îmbrățișat-o, ca și cum nu i-ar fi făcut nici o observație în mașină. Nu își dădea niciodată seama cât de mult o răneau remarcile lui.

– Mulțumesc pentru tot, tată.

– Ai grijă de tine, a răspuns el cu toată sinceritatea.

– Și tu.

L-a îmbrățișat la rândul ei, apoi s-a așezat la coadă la controlul de securitate. A urcat în avion și a văzut imediat că primise un mesaj de la Harlan.

„O să fiu în New York la ora șase", îi scrisese el. Victoria avea să aterizeze la nouă seara.

„Ajung acasă la zece", i-a trimis ea răspunsul.

„Times Square?"

„O.K."

„Așa rămâne." Victoria a închis telefonul zâmbind. Măcar avea ceva de făcut de Anul Nou și pe cineva cu care să stea. În timpul zborului a luat prânzul, a urmărit un film și a dormit în ultimele două ore. Ningea cu fulgi mici și pufoși când a aterizat și orașul părea o carte poștală ilustrată, în timp ce îl străbătea cu taxiul, îndreptându-se spre apartament. Era bucuroasă că se întorsese, deși întotdeauna regreta despărțirile de Grace. Dar sora ei mai mică îi promisese că va veni la New York în vacanța de primăvară. Iar părinții spuseseră că s-ar putea să o însoțească. Victoria spera însă că nu vor veni și ei.

Harlan o aștepta acasă. Era bronzat după zilele petrecute în Miami. I-a spus că nu îi plăcuse acolo, era prea țipătoare și superficială, și că era bucuros că se întorsese în New York.

–Deci cum a fost în L.A.? a întrebat-o imediat ce a intrat pe ușă.

–Foarte bine. M-am distrat cu sora mea. Victoria i-a întors zâmbetul, iar Harlan a deschis o sticlă de șampanie și i-a umplut un pahar.

–Și părinții cum s-au purtat cu tine?

–Nici mai bine, nici mai rău ca de obicei. M-am simțit bine cu Gracie, dar mă bucur că m-am întors acasă.

–Și eu, a zâmbit el sorbind din șampanie. Ar trebui să te încalți cu cizmele ca să o luăm din loc spre Times Square.

–Ce facem? Mai mergem? Afară continua să ningă, dar liniștit, și fulgii pluteau în aer înainte de a se așterne pe jos.

–Sigur că da. Pentru nimic în lume n-aș vrea să pierd spectacolul. Mergem să vedem globul căzând. O să ne încălzim după aia, când ne întoarcem acasă.

Victoria a râs și a golit paharul.

La unsprezece și jumătate au plecat cu taxiul și au ajuns în Times Square cu zece minute înainte de miezul nopții. O mulțime imensă urmărea globul gigantic de cristal, iar Victoria i-a zâmbit lui Harlan în timp ce zăpada se așeza pe părul și pe genele lor. Părea modul ideal de a petrece noaptea dintre ani. Și când a bătut ora douăsprezece, globul a căzut și toată lumea a ovaționat. Ei au râs și s-au îmbrățișat, iar Harlan a sărutat-o pe obraz.

–La mulți ani, Victoria! i-a urat el fericit. Îi făcea plăcere să se afle acolo cu ea.

–La mulți ani! a spus și ea și amândoi au râs și s-au uitat în sus, ca doi copii, la zăpada care cădea din cer. Părea un decor teatral în care se simțeau minunat. Erau tineri și sărbătoreau Anul Nou la New York. Și era plăcut să îl petreacă alături de un prieten. Au rămas în piață până ce hainele și părul le-au fost complet acoperite de zăpadă, apoi au străbătut pe jos Times Square, puternic iluminată, alături de mulțimea veselă, și au luat un taxi spre casă. Fusese o seară perfectă pentru amândoi.

capitolul 11

Elevii din ultimul an au fost cu toții foarte încordați în ianuarie. După vacanța de iarnă, nu le mai rămâneau decât două săptămâni pentru a completa fișele de admitere la colegiu și mulți dintre ei nu le terminaseră și aveau nevoie de ajutor. Victoria a rămas după ore și le-a dat sfaturi cum să-și scrie eseurile, iar ei i-au fost recunoscători pentru îndrumări. Asta i-a dat ocazia de a se apropia de elevii pe care îi instruia, astfel încât unii dintre ei i-au vorbit despre speranțele și planurile lor de viitor, despre familie și viața de acasă, despre visele lor. Până și Becki Adams și câțiva dintre băieți i-au solicitat sprijinul. O parte dintre ei aveau nevoie de bursă, dar majoritatea copiilor de la Madison School nu aveau grija banilor. Cu toții au fost ușurați când și-au terminat de completat cererile și le-au trimis prin poștă. Nu aveau să primească răspunsurile decât în martie sau aprilie și tot ce mai aveau acum de făcut era să încheie anul școlar fără să pice la vreo materie ori să dea de bucluc.

În ultimele două zile din ianuarie, Victoria a participat, alături de alți colegi, la o conferință pe teme de educație, organizată la Javits Center. Puteau opta pentru diverse ateliere, grupuri de discuții sau prelegeri susținute de profesioniști de prestigiu. I s-a părut deosebit de interesant și s-a bucurat că școala îi oferise această ocazie. Când ieșea din sala unde asistase la un curs despre identificarea timpurie a semnelor suicidale la adolescenți, prezentat de un psihiatru specializat în lucrul cu copiii, s-a lovit de un bărbat neatent, care aproape că a trântit-o. Nu a contenit cu scuzele în timp ce o ajuta să-și strângă pliantele și broșurile care îi scăpaseră din mâini și, când au terminat și Victoria s-a ridicat în picioare, a sesizat, tresărind, cât de chipeș era.

– Îmi pare rău, n-a fost cu intenție, a spus el pe un ton amabil, afișând un zâmbet amețitor. Era un bărbat cu o înfățișare imposibil de ignorat și Victoria a văzut cum mai multe femei îl măsoară cu privirea.

– Interesantă prelegere, nu-i așa? a întrebat-o prietenos. Într-adevăr, afirmațiile psihiatrului îi deschiseseră Victoriei noi orizonturi. Până atunci nu se gândise că vreunul dintre elevii ei ar putea să sufere de anumite tulburări sau chiar să manifeste o predispoziție spre suicid, dar acum își dădea seama că e o problemă care trebuie tratată cu toată seriozitatea.

– Da, așa e, a răspuns ea.

– Eu predau la anii trei și patru și, din câte am înțeles, elevii aceștia sunt cei mai predispuși la un asemenea „risc".

–Și eu am ore la anii trei și patru, a spus Victoria, apoi s-au îndreptat amândoi spre bufetul cu gustări, amenajat pentru participanți. Lucrările conferinței erau realmente fascinante.

–Unde predai? Bărbatul părea să se simtă în largul lui în timp ce discuta cu ea, ba chiar era interesat să continue conversația și după ce s-au oprit în fața bufetului.

–La Madison, a răspuns Victoria zâmbind cu mândrie.

–Am auzit de școala asta. Copii din familii bogate, nu-i așa? Eu lucrez la o școală publică. E o cu totul altă lume.

Au mai pălăvrăgit timp de câteva minute, apoi el i-a prezentat-o lui Ardith Lucas, o profesoară pe care o cunoștea și care li s-a alăturat, pe urmă a invitat-o să ia loc cu ei la masă. Când au revenit în sală, toată lumea se îmbulzea să prindă un loc. Iar de jur împrejur fuseseră înșirate mese pe care erau expuse cărți și alte lucrări de specialitate, atât gratuite, cât și contra cost. Bărbatul avea servieta plină, iar Victoria adunase și ea un morman de broșuri care i se păruseră interesante, cele pe care le scăpase din mâini când se ciocnise de el. Bărbatul i-a spus că se numește John Kelly. Părea cu câțiva ani mai mare ca ea. Ardith însă, care era considerabil mai în vârstă, le-a mărturisit că abia așteaptă să se pensioneze. Considera că, după patruzeci de ani de muncă, își făcuse pe deplin datoria și voia să fie, în sfârșit, liberă. În schimb, Victoria și John abia își începuseră cariera.

Cei trei au stat de vorbă tot timpul prânzului. John era extraordinar de chipeș, extrem de plăcut ca om și foarte inteligent. După prânz, și-a notat numărul de telefon și adresa de e-mail pe o bucățică de hârtie pe care i-a dat-o Victoriei, spunându-i că i-ar face mare plăcere să o revadă. Ei nu i s-a părut că îi propune o întâlnire, ci mai degrabă că dorește să fie prieteni și a avut senzația că e gay. I-a dat și ea numărul de telefon și adresa de e-mail. Nu știa dacă o să o caute, iar apoi și l-a scos din minte, așa încât a fost luată prin surprindere când, după o săptămână, el a sunat-o și a invitat-o să ia masa de prânz cu el, sâmbătă.

La Muzeul Metropolitan era organizată o nouă expoziție de pictură impresionistă, pe care amândoi doreau să o vadă. Și-au dat întâlnire în hol, au vizitat sălile, simțindu-se bine împreună, apoi au luat prânzul la bufetul muzeului. Victoriei îi făcea plăcere compania lui John. I-a spus că unul dintre colegii de apartament lucra la Institutul Costumului și că în ziua aceea era la serviciu, pregătind o expoziție. După prânz s-au hotărât să-i facă o scurtă vizită. Harlan a fost surprins s-o vadă pe Victoria și impresionat de noul ei prieten. Nu aveai cum să nu remarci înfățișarea lui plăcută, părul blond și corpul foarte atletic, iar prima ei impresie despre John a fost confirmată când i-a văzut uitându-se unul la celălalt. Între ei s-a născut imediat o atracție magnetică. Harlan i-a condus prin muze, iar la plecare John părea dezamăgit că trebuie să-l părăsească atât de repede. În timp ce coborau scările, a remarcat că Harlan e minunat, iar Victoria i-a dat dreptate. Dintr-odată, s-a simțit pe post de Cupidon,

fericită că avusese inspirația de a le face cunoștință. Sub impulsul momentului, l-a invitat pe John la cină, în apartamentul comun, duminică seara. El a acceptat încântat, după care a luat un autobuz spre centru, unde locuia, în timp ce Victoria s-a întors acasă.

Harlan nu a terminat cu amenajarea expoziției decât târziu și, când a ajuns la apartament, în jurul orei opt, a intrat în camera Victoriei. Ea stătea întinsă în pat, uitându-se la televizor.

– Cine e splendoarea aia de bărbat cu care ai fost azi la institut? Cât pe-aci să leșin când l-am văzut. De unde îl cunoști?

Victoria a izbucnit în râs văzându-i expresia întipărită pe față.

– Ne-am întâlnit săptămâna trecută, la o conferință pe probleme educaționale. Aproape că m-a trântit pe jos, la modul cel mai propriu.

– Norocoaso! Pare un tip drăguț.

– Da, și eu cred la fel, a spus ea zâmbindu-i. Și am impresia că joacă în echipa ta.

– Atunci de ce te-a invitat în oraș? Harlan părea suspicios și îngrijorat că John ar putea fi heterosexual.

– Ca să ne împrietenim, eu așa bănuiesc. Crede-mă, la mine nu s-a uitat așa cum s-a uitat la tine. Ca de altfel toți bărbații, cel puțin din experiența ei de până atunci. Și, apropo, l-am invitat la cină mâine seară. A hohotit văzându-l pe Harlan cum o privește neîncrezător. Ca și cum i-ar fi spus că a câștigat la loto.

– Și a acceptat?

– Da. Așa că ai face bine să gătești. Fiindcă dacă o fac eu, riscăm să murim otrăviți cu toții. Doar dacă nu comandăm pizza.

–Grozav, a spus Harlan fericit, îndreptându-se spre camera sa de parcă plutea pe un nor. Nu întâlnise în viața lui un bărbat atât de frumos ca John. Și el era arătos, iar Victoria era de părere că cei doi ar face o pereche reușită. S-a întrebat ce premoniție sau instinct o îndemnase să îi prezinte unul celuilalt. Nu fusese o chestie gândită, dar acum atât ei, cât și lui Harlan i se părea un soi de inspirație divină.

Harlan era un bucătar experimentat. A cumpărat o pulpă de miel, cartofi, fasole verde, dar și o prăjitură cu ciocolată de la o patiserie din apropiere și și-a petrecut toată ziua gătind. Iar la ora cinei, din bucătărie ieșeau mirosuri îmbietoare. John Kelly a sosit la timp. A adus un mic buchet de flori și o sticlă de vin roșu. I-a dat florile Victoriei și vinul lui Harlan, care a deschis sticla și a turnat fiecăruia, după care s-au așezat cu toții în camera de zi. Cei doi bărbați s-au înțeles de la început foarte bine. Nu s-au oprit din discuție timp de o oră, după care s-au așezat să mănânce în sufragerie. Harlan aranjase masa cu mult gust, cu suporturi pentru farfurii, șervețele din pânză și lumânări. Se întrecuse pe sine. Iar spre sfârșitul mesei, Victoria se simțea ca o intrusă, așa că s-a scuzat și i-a lăsat singuri. A pretextat că are lucrări de corectat pentru a doua zi. A închis ușa încet în urma ei, după ce l-a asigurat pe Harlan că o să-l ajute mai târziu să spele vasele, apoi s-a întins pe pat și s-a uitat la televizor, în camera ei. Moțăia când John a bătut la ușă ca să își ia la revedere și să-i mulțumească pentru invitație. Imediat ce a plecat, ea s-a dus la bucătărie ca să-l ajute pe Harlan să strângă masa.

–Ei, cum a fost? l-a întrebat zâmbind.

– Uau! a exclamat Harlan cu un surâs larg. E cel mai grozav tip pe care l-am cunoscut în viața mea. John avea douăzeci și opt de ani și părea foarte pragmatic, serios și responsabil, dar și amuzant. Iar Harlan i-a spus că se simțise foarte bine în prezența lui.

– Și el te place, a spus Victoria clătind vasele pe care i le dădea Harlan.

– De unde știi?

– Se vede de la o poștă, l-a asigurat ea. Se lumina la față ori de câte ori vă uitați unul la altul.

– Aș fi putut sta de vorbă cu el toată noaptea, fără să mă plictisesc, a spus Harlan visător.

– Te-a invitat undeva? a întrebat Victoria, fericită de idila care se înfiripase sub ochii ei și de ideea pe care o avusese de a le face cunoștință.

– Nu încă. A spus că o să mă sune mâine. Sper să o facă.

– Eu una sunt sigură.

– Avem aceeași zi de naștere, a comentat Harlan râzând.

– Vezi, ăsta e probabil un semn. O.K., mi-ai rămas dator. Dacă o să vă cuplați, vreau să dai numele meu unei străzi, sau ceva de genul ăsta.

– Dacă ne cuplăm, o să-ți dau toate cartonașele mele cu baschetbaliști, cu autograf, colecționate în copilărie, plus argintăria bunicii.

– Nu vreau decât să te văd fericit, a spus blând Victoria.

– Mulțumesc. John pare un om minunat.

– Și tu ești, a replicat ea pe un ton cald.

– Eu nu m-am considerat niciodată așa. Mereu mi se pare că alții sunt mai buni, mai inteligenți, mai drăguți,

mai chipeși sau mai cool decât mine. Din glasul lui Harlan răzbătea anxietatea.

–Da, și eu am aceleași păreri despre mine însămi, a spus ea tristă. Cunoștea prea bine sentimentul și știa și de unde provine. Din anii în care părinții o bătuseră la cap că e o inadaptată, iar tatăl ei o făcuse să se simtă grasă și urâtă. Ei îi subminaseră încrederea și respectul de sine încă de când se născuse. Era o cruce pe care acum era nevoită să o poarte. Pentru că, în adâncul ființei sale, Victoria le dăduse mereu crezare părinților.

–Cred că părinții sunt cei care ne-au făcut răul acesta, în copilărie, a remarcat Harlan cu voce scăzută. Am impresia că nici John nu a avut o viață prea ușoară. Mama lui s-a sinucis când el era mic, iar tatăl refuză să-l mai vadă pentru că e homosexual. Deși John pare atât de sănătos și de normal din toate punctele de vedere. Tocmai a încheiat o relație care a durat cinci ani. Partenerul l-a înșelat, așa că l-a părăsit.

Victoria era bucuroasă pentru el și spera că din întâlnirea lor va ieși ceva bun. Harlan i-a mulțumit din nou din toată inima, apoi au stins lumina și s-au dus fiecare la culcare. Fusese o cină delicioasă și o seară cât se poate de reușită. Iar Victoriei îi făcuse plăcere să stea de vorbă cu amândoi și lor mai mult decât ei.

A doua zi a plecat dimineața devreme la școală și nu l-a văzut pe Harlan nici în ziua aceea și nici în următoarea. De abia miercuri, după ce s-a întors de la lucru, a dat peste el în bucătărie. Îi era teamă să îl întrebe dacă se întâlnise cu John, dar Harlan i-a oferit imediat de bunăvoie informația.

– Am luat cina împreună aseară, a spus el radios.

– Și cum a fost?

– Minunat. Știu că e prea devreme, dar cred că m-am îndrăgostit.

– Ia-o încet, nu te grăbi, ai răbdare să vezi cum decurg lucrurile.

Harlan a dat din cap, deși nu părea în stare să îi urmeze sfatul.

L-a întâlnit din nou pe John în weekend. Era la ei în bucătărie și pregătea cina împreună cu Harlan. Își adusese vasul wok de acasă, lăsându-l la ei în apartament. Au invitat-o pe Victoria să ia masa cu ei, dar i-a refuzat sub pretextul că are alte planuri și s-a dus singură la film, ca să îi lase singuri. Când s-a întors, plecaseră. Nu știa unde și nici nu o interesa. De acum, asta era povestea lor, viața lor. Ei nu îi mai rămânea decât să spere că relația lor va fi la fel de plină de iubire pe cât părea acum. Pentru că începutul fusese cu adevărat minunat. A zâmbit în sinea ei, gândindu-se la cei doi. Așa cum se întâmpla de obicei în weekend, apartamentul era gol. Și asta i-a amintit că nu fusese la nici o întâlnire de când se mutase în New York. Nimeni nu o invitase în oraș din vara anterioară, în Los Angeles, deci de peste șase luni.

Nu se dusese în nici un loc unde ar fi putut cunoaște bărbați, cu excepția acelei conferințe a profesorilor unde îl întâlnise pe John. Nu mergea la sală și nu era înscrisă la nici un club. Nu frecventa barurile. La școala unde preda nu erau profesori necăsătoriți și heterosexuali de o vârstă potrivită pentru ea. Nimeni

nu o prezentase unui bărbat și nici ea nu reușise să cunoască vreunul prin forțe proprii. I-ar fi plăcut, dar deocamdată munca îi umplea tot timpul. Oricum, clipa magică sosise pentru Harlan și John. Iar ea era fericită pentru ei. Și știa că, mai devreme sau mai târziu, va veni și rândul ei. Nu avea decât douăzeci și doi de ani și presupunea că nu va rămâne singură pe vecie, chiar dacă tatăl o considera supraponderală. Și-a amintit de proverbul pe care bunica îl tot cita, că fiecare sac își are peticul. Spera că Harlan și-l găsise. Și, cu puțin noroc, îl va găsi și ea cândva.

capitolul 12

Părinții și Gracie au venit la New York în martie, în vacanța surorii ei. Au stat o săptămână, timp în care cele două surori s-au distrat de minune, iar Jim și Christine și-au vizitat prietenii și și-au făcut, în mare parte, un program separat. De câteva ori au luat masa toți patru. Victoria a ales restaurantele dintr-un ghid de care făcuse rost și s-au simțit bine împreună de fiecare dată. Lui Gracie i-a plăcut mult orașul. A stat cu Victoria în apartament, iar părinții au locuit la hotelul Carlyle, chiar pe strada unde se afla școala la care preda ea. Victoria era și ea în vacanță, așa că avea mult timp liber. Părinții au venit de mai multe ori în vizită și i-au cunoscut colegii de apartament. Tatăl l-a plăcut pe Bill și a apreciat frumusețea lui Bunny, dar nici el, nici Christine nu au fost entuziasmați de Harlan. Mai târziu, la cină, Jim a făcut câteva comentarii negative referitoare la faptul că Harlan era gay, iar Victoria i-a luat apărarea.

La momentul întoarcerii în Los Angeles, Gracie voia și ea să trăiască în New York, ba chiar să facă

facultatea acolo, dacă avea să fie admisă. Notele ei nu erau la fel de bune ca ale surorii mai mari și Victoria se îndoia că va fi acceptată la Universitatea din New York sau la Barnard. Totuși, mai erau și alte colegii bune în oraș. S-a întristat când cei trei au plecat înapoi în California, după o săptămână în care ea și cu Grace se simțiseră minunat împreună.

După două săptămâni, Eric Walker a chemat-o la el în birou, iar ea s-a simțit ca un puști care făcuse o năzbâtie. S-a întrebat dacă nu cumva fusese pârâtă de cineva sau dacă vreunul dintre părinți nu se plânsese de ea. Știa că unii consideră că le dă prea multe teme copiilor, pentru că o sunaseră ca să încerce s-o facă să-și schimbe optica. Dar ea se menținuse pe poziție. Elevii trebuiau să-și facă temele. Helen o învățase de bine, iar mottoul colegei sale era: „Fii dură!“ Victoria nu era dură din fire, dar îi determinase pe elevi să se poarte cuviincios și reușise, în cele șase luni, să le câștige respectul. Nu mai avea nici o problemă de disciplină la ore, mulțumită sfaturilor primite de la Helen.

–Ce părere ți-ai făcut, Victoria, cum te descurci? a întrebat-o directorul pe un ton amabil. Nu părea supărat sau furios, așa că nu reușea să-și dea seama de ce fusese chemată. Poate că o tatona. Anul școlar se apropia de sfârșit și în iunie avea să își încheie perioada de profesorat la Madison School.

–Cred că bine, a răspuns. Chiar credea sincer asta și spera că nu se înșală. Nu voia să-și termine lunile de predat în dizgrație. Era conștientă că, dacă nu aveau să o angajeze pentru anul următor, va fi nevoită, cât de curând, să-și caute un post la o altă școală. Iar ei îi va părea foarte rău să plece. Madison i se potrivea

ca o mănușă și îi plăcea că elevii erau, în marea lor majoritate, foarte isteți. Avea să le ducă dorul.

– După cum știi, Carla Bernini se întoarce la școală în toamnă, a continuat Eric Walker. Lucrul acesta ne bucură, dar și tu, Victoria, ai făcut o treabă foarte bună. Copiii te-au îndrăgit și au făcut o pasiune pentru orele de engleză. Directorul avusese reacții pozitive și din partea părinților, în ciuda temerilor Victoriei cu privire la numărul temelor. Uite de ce te-am rugat să vii, a spus el. A intervenit ceva. Fred Forsatch o să-și ia un an sabatic. Vrea să urmeze niște cursuri la Oxford și să stea o vreme în Europa. În mod normal, ar trebui să-i găsim un suplinitor.

– După cum știi, Fred este profesor de spaniolă, a continuat directorul. Meg Phillips are însă dublă specializare și mi-a spus că ar vrea să preia orele de spaniolă ale lui Forsatch, ceea ce înseamnă că rămânem descoperiți la engleză. După cum știi, Meg predă numai la anul patru și, din câte am aflat, te descurci excelent cu elevii mari. Așa că te întreb dacă nu vrei să preiei tu cursurile lui Meg la anul, până se întoarce Fred. Asta înseamnă că poți să rămâi aici încă un an și, pe urmă, cine știe? Ei, ce părere ai?

Victoria l-a urmărit cu ochii mari, pentru că era cea mai bună veste pe care o primea de când tot el îi oferise postul, cu un an înainte. Era în culmea bucuriei.

– Doamne, Dumnezeule, glumiți? Sigur că vreau! Vorbiți serios?

Părea o școlăriță extaziată, așa că Walker a izbucnit în râs.

– Nu, nu glumesc. Și da, vorbesc serios. Îți ofer o slujbă pentru anul viitor.

Era mulțumit să o vadă atât de încântată. Era exact ceea ce sperase să audă de la ea. Au mai stat de vorbă preț de câteva minute, apoi Victoria s-a întors în cancelarie și le-a dat tuturor vestea cea bună.

I-a mulțumit din inimă profesorului de spaniolă când s-au întâlnit pe coridor în acea după-amiază. Iar el a râs văzând-o atât de fericită. Și el era, la rândul său, încântat de perspectiva de a petrece un an în Europa. Era un lucru pe care îl plănuia de mult timp.

Victoria a plutit spre casă și le-a povestit totul colegilor de apartament, iar ei s-au bucurat pentru ea. Le-a dat telefon părinților ca să-i anunțe vestea, deși reacția lor a fost în mare parte cea așteptată. Încă se mai simțea obligată să le dea raportul cu privire la ceea ce se întâmpla în viața ei, în ciuda reacțiilor lor dezamăgitoare, și nici de această dată Jim nu s-a dezmințit.

—Nu faci decât să amâni să-ți cauți o slujbă adevărată. N-o să poți trăi la nesfârșit din salariul acela de mizerie, a spus tatăl, deși Victoria se întreținea din ceea ce câștiga ca profesoară. De când plecase de acasă nu le ceruse alor ei nici un ban. Era atentă la cheltuieli și reușea să pună și ceva deoparte. Chiria mică o ajuta să-și păstreze bugetul în echilibru.

—Dar este o slujbă adevărată, tată, a insistat ea, cu toate că știa că era inutil să încerce să-l convingă. Îmi place ceea ce fac, îmi plac copiii și iubesc școala.

—Ai putea câștiga de trei sau patru ori mai mult la o agenție de publicitate de aici, din L.A., sau la orice altă firmă. Jim o dezaproba și nu părea deloc impresionat că școala particulară cea mai bună din New York era mulțumită de rezultatele ei și îi prelungea contractul cu un an.

–Nu contează banii, a spus Victoria dezamăgită. Ci faptul că mă pricep la ceea ce fac.

–Oricine poate preda, Victoria. Faci pe bona cu copiii aceia răzgâiați, asta e tot.

Într-o singură propoziție, tatăl ei îi desființase competența și cariera. Și spusese lucruri neadevărate. Nu, predatul nu era la îndemâna oricui. Necesita anumite capacități, iar ea avea acest talent. Nu toată lumea putea face ce făcea ea. Nu a vorbit și cu mama, care era plecată să joace bridge, dar știa că nici Christine nu ar fi fost impresionată de veste. Nu se entuziasma niciodată de realizările ei și repeta întotdeauna ca un papagal ceea ce spunea Jim. Era ecoul lui, indiferent de părerea exprimată sau de tema adusă în discuție.

–Aș vrea să te gândești serios înainte de a semna contractul, a insistat tatăl ei, iar Victoria a oftat.

–Deja m-am gândit, tată. Asta îmi doresc să fac, iar Madison School e perfectă pentru mine.

–Sora ta va fi foarte dezamăgită că nu te întorci acasă, a plusat el, încercând să joace cartea vinovăției. Dar Victoria își prevenise deja sora că s-ar putea să mai rămână un an în New York dacă i se va oferi șansa, iar Gracie o înțelesese și o aprobase. Știa de ce Victoria e nefericită acasă. Părinții nu scăpau nici o ocazie să o facă să se simtă prost. Iar Gracie se simțea întotdeauna vinovată că se purtau atât de bine cu ea și atât de rău cu fiica lor mai mare. Remarcase asta de mult timp. Și nu era de mirare că, atunci când era mică, își închipuise că Victoria fusese adoptată. Părea de necrezut ca un părinte să se poarte atât de critic și lipsit de înțelegere cu propriul copil, însă chiar așa era. Nimic din ceea

ce făcea Victoria nu îi impresiona și nu era destul de bun, iar lucrurile nu stăteau altfel nici acum. Ca de fiecare dată, doar Gracie s-a bucurat pentru ea și i-a spus, atunci când i-a telefonat, cât de bine îi pare că i se oferise un post pentru încă un an.

Harlan și John au fost și ei încântați să audă vestea. Au îmbrățișat-o și au felicitat-o. John devenise în ultimele două luni unul de-al casei. Relația cu Harlan se consolida pe zi ce trecea. Iar Bill și Bunny îl acceptaseră și se simțeau foarte bine în compania lui.

În seara aceea, Victoria a luat cina cu John și Harlan și le-a relatat reacția tatălui ei, precizând că nu e ceva nou, ci un lucru tipic pentru el.

– Ar trebui să consulți un psiholog, cu care să discuți pe tema asta, a comentat John liniștit, iar Victoria l-a privit șocată. Nu avea probleme mintale, nu suferea de depresii și întotdeauna își rezolvase singură problemele.

– Nu cred că e cazul, a refuzat ea, cu un aer oripilat și puțin rănită de remarca lui. Mă descurc.

– Sigur că te descurci, a spus John pe un ton lejer, dar încrezător. Însă oamenii de genul acesta sunt extraordinar de toxici pentru ceilalți, mai ales dacă ne sunt părinți. Dacă toată viața ți-au repetat aceste lucruri, ai datoria față de tine însăți să încerci să te debarasezi de aceste mesaje inoculate în mintea și în inima ta. Fiindcă ei au puterea să te tragă în spate și să te rănească în continuare.

Victoria îi povestise lui Harlan că purta numele reginei Victoria și îi explicase de ce. Iar el era acum de aceeași părere cu John.

– Știi, un psiholog ar putea să te ajute mult, a continuat John. Amândoi bărbații erau, de asemenea,

convinși că problemele ei de greutate se datorau criticilor nesfârșite ale tatălui. Era un lucru de domeniul evidenței. Și, din spusele Victoriei, rezulta că nici mama nu se purtase mai bine cu ea. Lui Harlan nu îi plăcuseră deloc poveștile ei despre părinți și despre copilăria pe care o trăise lângă ei, supusă continuu abuzurilor. Nu fizice, ci verbale.

– O să mă mai gândesc, a spus Victoria calmă, apoi a încercat să-și scoată discuția din cap. Ideea de a merge la psiholog o deranja foarte tare. Așa că nici unul dintre cei doi prieteni nu a fost surprins să o vadă servindu-se cu o cupă de înghețată, imediat după cină, deși ei înșiși nu voiau desert. Dar nu au mai insistat cu psihologul, iar Harlan nu a mai adus apoi vorba despre acest subiect.

Înainte de vacanță, Victoria și-a găsit o slujbă de vară, pentru iunie și iulie, ca să nu mai fie nevoită să se ducă acasă. Era un post foarte prost plătit, constând în pregătirea unor copii defavorizați, care locuiau într-un adăpost până ce aveau să fie adoptați. Lui Harlan i s-a părut deprimant, dar Victoria era entuziasmată. Avea să înceapă lucrul a doua zi după încheierea anului școlar.

În vara aceea, și Gracie și-a luat o slujbă sezonieră. Împlinise șaisprezece ani și avea să lucreze pentru prima oară, la recepția clubului de înot și tenis pe care îl frecventa. Era emoționată, iar părinții păreau și ei încântați. În schimb, li se părea neplăcută slujba aleasă de Victoria, iar mama a sfătuit-o să se spele cât mai des pe mâini, ca să nu se molipsească de vreo boală de la copiii pe care îi îndruma. Victoria i-a mulțumit pentru grija pe care i-o purta, deși era necăjită că părinții

nu fuseseră impresionați nici de această slujbă, nici de cea de profesoară, în timp ce munca la recepția clubului de tenis a lui Gracie constituise motiv de sărbătoare și de laude nesfârșite. Nu era supărată pe Grace, doar pe ei.

Dar, înainte de a începe lucrul, Grace urma să o viziteze în New York.

De data aceasta a venit singură și s-au distrat împreună chiar mai bine decât în martie. În timpul zilei, Gracie și-a făcut de lucru vizitând galeriile de artă și muzeele sau mergând la cumpărături, iar seara a mers la cinema și la restaurant, însoțită de Victoria. Au fost și la o piesă pe Broadway.

Ca de obicei, Victoria urma să vină acasă în august. De acum înainte, aceasta avea să fie cea mai lungă perioadă pe care o va petrece cu familia. Dar, de această dată, nu intenționa să stea decât două săptămâni, ceea ce era, oricum, mai mult decât suficient pentru ea. Și, odată ajunsă acasă, tatăl și-a reluat criticile cu privire la cariera de profesoară, în timp ce mama a bătut-o la cap cu greutatea ei, care crescuse din nou, după o ușoară scădere în primăvară. Înainte de a părăsi New York-ul, Victoria urmase o cură cu varză, care a ajutat-o să piardă din kilograme. Fusese o dietă dificilă, dar dăduse roade, numai că pusese totul la loc după scurtă vreme. Era o bătălie din care ieșea mereu învinsă. Și era descurajată.

La întoarcerea în New York, demoralizată de cele spuse de părinți și de kilogramele pe care le pusese la loc, s-a gândit la sugestia lui Harlan de a merge la psiholog. Și într-o zi, chiar înaintea începerii școlii,

când era într-o pasă proastă, a sunat la o cunoștință de-a lui, al cărei număr de telefon i-l dăduse el. Psiholoaga era o amică a lui Harlan, care făcuse terapie cu el, iar el fusese mulțumit. Înainte să apuce să se răzgândească, Victoria a pus mâna pe telefon și și-a făcut programare pentru săptămâna următoare. Dar imediat după aceea i-a părut rău. Considera că e o nebunie, așa că s-a gândit să anuleze programarea, dar nu a avut curaj. Se simțea prinsă în propria capcană. Iar în seara de dinaintea întâlnirii cu psiholoaga a mâncat de una singură o jumătate de plăcintă cu brânză, în bucătărie. Dacă femeia aia avea să descopere că nu era în toate mințile sau că părinții ei avuseseră tot timpul dreptate și că ea e, în mod iremediabil, o ratată? Ceea ce a împiedicat-o, în cele din urmă, să anuleze programarea a fost speranța că mama și tata se înșelaseră.

Victoria s-a dus la întâlnirea cu psiholoaga tremurând din toate încheieturile și cu o senzație de greață în stomac, de care nu reușise să scape toată ziua. Nici nu-și mai amintea de ce făcuse programarea, dar acum regreta amarnic și, atunci când a luat loc în cabinet, avea o senzație de uscăciune atât de pronunțată, încât limba părea că i se lipise de cerul gurii.

Dr. Watson i-a zâmbit înțelegătoare și amabilă. Avea în jur de patruzeci de ani și purta un taior bleumarin care îi venea perfect. Coafura era impecabilă, la fel și machiajul, avea un aer mai stilat decât își închipuise Victoria și un surâs cald îi strălucea în ochi. I-a pus câteva întrebări referitoare la locul unde copilărise, despre școlile urmate, despre frați și surori și a vrut să știe dacă părinții erau în continuare căsătoriți sau

divorțaseră. Erau întrebări ușoare, mai ales cele despre Gracie. Victoria s-a luminat la față când i-a vorbit despre sora ei, descriind-o în amănunt și subliniind cât era de frumoasă. I-a povestit apoi că ea nu semăna cu ceilalți membri ai familiei, motiv pentru care, când era mică, se întrebase dacă nu cumva fusese adoptată, iar Grace își pusese și ea aceeași problemă.

–Ce te-a făcut să te gândești la asta? a întrebat-o, aparent într-o doară, psiholoaga, care era așezată vizavi de ea, într-un fotoliu la fel de comod. În cabinet nu era instalată nici o canapea, în schimb pe măsuță trona o cutie cu batiste de hârtie Kleenex, un mic detaliu care i s-a părut de rău augur Victoriei, care și-a imaginat că mulți dintre pacienți plângeau în timpul ședințelor.

–Am fost întotdeauna diferită de ei, a explicat Victoria. Nu semănăm în nici o privință. Părinții și sora mea sunt bruneți. Eu sunt blondă. Ei au ochii căprui. Ai mei sunt albaștri. Eu sunt solidă. Ei trei sunt slabi. Eu mă îngraș foarte repede și, mai mult decât atât, am tendința de a mânca prea mult atunci când am necazuri. Am avut dintotdeauna probleme... cu greutatea. Nu semănăm nici măcar la nas, eu l-am moștenit pe cel al străbunicii. Apoi a adăugat pe negândite: toată viața m-am simțit ca un intrus în familie. Tata mi-a dat numele după regina Victoria, cu care susținea că semăn. Când eram mică, mi-am închipuit că, fiind regină, Victoria era frumoasă. Dar când aveam șase ani i-am văzut poza într-o carte și atunci am înțeles ce voia să spună tata. I se părea că sunt la fel de grasă și de urâtă ca ea.

–Și ce ai făcut după ce ai descoperit asta? a întrebat doctorița calmă și înțelegătoare.

– Am plâns. Aproape că mi s-a frânt inima. Până atunci, crezusem că tata mă consideră frumoasă. Aflasem însă adevărul. Tata făcea mereu glume pe seama mea, iar când aveam șapte ani și s-a născut sora mea, mi-a spus că fusesem prăjiturica lor de probă, aceea pe care o coci pentru a verifica dacă rețeta e bună, dar nu o mănânci, ci prepari alta, care îți iese bine. Gracie este perfectă și seamănă cu ei. Eu nu. Eu am fost prăjiturica de probă pe care o arunci la coș. Iar ea, fericirea vieții lor.

– Și cum te afectează acest lucru? Privirea liniștită și rece a psiholoagei nu se dezlipea de pe chipul Victoriei, care nici măcar nu și-a dat seama că din ochi îi curgeau lacrimi.

– M-am simțit îngrozitor, dar îmi iubesc sora atât de mult, încât am încercat să mă prefac mereu că nu îmi pasă. Dar am știut dintotdeauna ce cred ei despre mine. Indiferent ce fac și cât mă străduiesc, nu sunt niciodată suficient de bună pentru ei. Și poate că au dreptate. Uitați-vă la mine, sunt grasă. Și, de fiecare când reușesc să mai slăbesc puțin, pun imediat kilogramele la loc. Mama se enervează ori de câte ori mă vede și mă tot pisează că ar trebui să urmez o cură de slăbire ori să merg la sală. Tata mă servește cu piure de cartofi și râde de mine când mă apuc să-l mănânc.

Povestea Victoriei ar fi oripilat pe oricine, dar pe fața psihiatrei nu se citea nimic. S-a mulțumit să o asculte înțelegătoare și să scoată din când în când câte un murmur aprobator.

– De ce crezi că părinții continuă să îți spună asemenea lucruri? Crezi că asta are de-a face cu tine

sau mai degrabă cu felul lor de a fi? Nu crezi că asta dezvăluie ce fel de oameni sunt ei? Tu, de pildă, i-ai spune așa ceva propriului copil?

–Niciodată. Dar mă gândesc că poate și-au dorit să fiu mai bună decât sunt. Singurul lucru care le place la mine sunt picioarele. Tata zice că sunt mortale.

–Bun, dar ce părere au despre tine ca om? Despre felul în care ești în adâncul sufletului? Mie îmi faci impresia unei persoane drăguțe.

–Cred că sunt... sper că sunt... Eu încerc să fac ceea ce trebuie. Cu excepția mâncatului. Vreau să spun că încerc să fac ceea ce trebuie în relațiile cu ceilalți. De exemplu, am avut întotdeauna grijă de sora mea, a adăugat Victoria cu tristețe în glas.

–Sunt convinsă de asta, ca și de faptul că încerci să faci ceea ce trebuie, a spus dr. Watson, însuflețindu-se pentru prima dată. Dar ce zici de părinții tăi? Crezi că ei fac ceea ce trebuie în relația cu tine?

–Nu prea... poate uneori... nu știu, ei mi-au plătit școala. Din punct de vedere material, n-am dus lipsă de nimic. Tata îmi spune însă lucruri care mă rănesc. Nu-i place cum arăt și are o părere proastă despre meseria pe care mi-am ales-o.

–Și mama ta ce zice?

–Ea e mereu de partea lui. Cred că tata a fost și a rămas pentru ea mai important decât mine sau chiar decât sora mea. Pentru ea, el e totul. Iar nașterea lui Gracie a fost un accident. N-am știut ce înseamnă asta până pe la cincisprezece ani. I-am surprins odată discutând despre asta, înainte de nașterea lui Gracie, și am crezut că bebelușul a suferit cine știe ce lovituri.

Dar, evident, nu despre asta era vorba. A fost dintotdeauna cel mai frumos copil de pe lume. A și apărut de câteva ori în reclame și diverse campanii publicitare.

Portretul de familie pictat de Victoria era de acum clar atât pentru psiholoagă, cât și pentru ea însăși. Pe măsură ce povestea, se contura imaginea unui narcisist desprins parcă din manuale și a unei soții care îi făcea mereu pe plac, amândoi purtându-se incredibil de crud cu fiica lor cea mare, respingând-o și ridiculizând-o fără încetare pentru că nu era accesoriul potrivit pentru ei. În timp ce sora mai mică corespundea întru totul nevoilor lor. Singura surpriză era aceea că Victoria nu ajunsese să își urască sora, ci dimpotrivă, o îndrăgise mai mult decât orice pe lume. Ceea ce era dovada firii ei iubitoare și a inimii sale generoase. Victoria se mândrea cu frumusețea lui Gracie. Iar lucrurile urâte pe care i le spuneau Victoriei părinții erau pentru ea literă de lege. Cruzimea lor atârnase ca o povară pe umerii ei toată viața. Și, cu toate că acum era stânjenită de ceea ce îi dezvăluise psiholoagei, nu mințise, iar doctorița o crezuse. Nu se îndoise nici o clipă că Victoria îi spunea adevărul.

Dr. Watson și-a ridicat apoi privirea pe deasupra capului Victoriei, spre ceasul agățat pe perete, și a întrebat-o dacă poate veni săptămâna următoare. Și, înainte să apuce să se gândească, Victoria a încuviințat, precizând însă că, fiind profesoară, nu era liberă decât după-amiaza, ceea ce i-a convenit doctoriței. Au stabilit data și ora, apoi femeia i-a dat un cartonaș cu programarea și i-a zâmbit.

– Cred că am făcut treabă bună astăzi, Victoria. Sper să ajungi și tu în curând să-ți dai seama de asta.

–Da, așa credeți? Fata părea surprinsă. Se purtase foarte deschis și sincer. Deodată însă, a fost copleșită de un sentiment de vinovăție față de părinți. Dar, la urma urmei, nu mințise. Iar ei îi repetau de ani de zile aceleași lucruri teribil de crude. Chiar dacă nu cu intenție. Sau poate că da? Ce voise să spună psiholoaga când afirmase că felul lor de a se comporta nu are de-a face cu ea, ci cu felul lor de a fi? Era un mister pentru a cărui dezlegare mai trebuia să aștepte să treacă o săptămână, până la următoarea întâlnire. Totuși, la plecare nu s-a simțit o nebună irecuperabilă, așa cum se temuse. Dimpotrivă, a avut senzația că e mai sănătoasă la minte ca oricând și dureros de conștientă de modul în care o tratau părinții.

Dr. Watson a condus-o și, când a păși afară, a fost o clipă ametită și orbită de razele soarelui. Ușa s-a închis ușor în urma ei și Victoria s-a pomenit că merge încet pe stradă. Avea senzația că în ziua aceea deschisese o nouă poartă, lăsând lumina să pătrundă în cele mai întunecate colțuri ale sufletului său. Și că, indiferent ce avea să se întâmple începând de atunci, nu va mai putea închide niciodată acea poartă. Și, gândindu-se la discuția avută, a oftat ușurată, îndreptându-se spre casă.

capitolul 13

În al doilea an la Madison School, Victoria a primit o creștere considerabilă la salariu. Nu atât de mare cât să-l impresioneze pe Jim, dar suficientă pentru a-i permite să se descurce mai bine cu banii. În plus, acum nu mai preda decât la anul patru, grupa ei preferată. Cei din penultimul an erau mult mai încordați și stresați, iar copiii din anul doi, mai imaturi și mai greu de stăpânit. În multe privințe rămăseseră niște puști năbădăioși, mereu gata să-și testeze propriile limite și adesea obraznici. În timp ce elevii din ultimul an, aflați la finalul cursei, începeau să dobândească un oarecare echilibru și să privească viața cu mai mult simț al umorului. Erau hotărâți să exploateze la maximum ultimul an de copilărie petrecut acasă. Fapt care îi făcea să fie mult mai amuzanți. Iar în lunile de dinaintea absolvirii liceului, se instala deja o anumită nostalgie în rândurile lor. Pentru Victoria a fost o adevărată plăcere să o împărtășească și să fie alături de ei în acele clipe importante din viața lor. Erau aproape gata să dea piept cu greutățile.

Carla Bernini a revenit la școală după concediul de maternitate de un an și a fost impresionată de ceea ce realizase Victoria în acest timp, tratând-o cu mult respect, în ciuda tinereții sale. S-au împrietenit repede. Din când în când, Carla își aducea bebelușul la școală și Victoria îl găsea drăguț foc. Era un băiețel neastâmpărat, plesnind de sănătate, care îi amintea de Gracie când era de aceeași vârstă.

A continuat să o vadă pe dr. Watson o dată pe săptămână. Ca urmare, a constatat schimbări subtile în perspectiva ei asupra vieții, în modul în care se privea pe sine și se raporta la părinți. Se purtaseră mereu urât și avuseseră un impact dăunător asupra ei. Abia acum începea să înțeleagă acest lucru. Odată cu terapia, a luat și câteva măsuri benefice pentru ea. O nouă cură de slăbire și mersul regulat la sală. Uneori însă, rememorarea lucrurilor făcute sau spuse de părinți o secătuia atât de tare, încât nu mai avea putere decât să ajungă acasă și să se îndoape pentru a se consola. Înghețata a rămas drogul său favorit și, în unele momente, prietenul ei cel mai bun. A doua zi, când își dădea seama ce făcuse, mânca mai puțin și stătea mai mult la sală, ispășindu-și păcatele. Dr. Watson i-a recomandat o nutriționistă, care i-a dat sfaturi bune în legătură cu planificarea meselor. Victoria a mai încercat și cu un hipnotizator, dar experiența s-a dovedit dezagreabilă și nefolositoare.

Cel mai mult îi plăceau școala și elevii. Învăța o mulțime de lucruri despre tehnicile de predare și despre viață, în general. Și, după ce a început terapia, a dobândit treptat mai multă încredere în sine, fără să

reușească însă să își rezolve problemele de greutate. Spera ca, în timp, să le depășească, deși era conștientă că nu va arăta niciodată ca Gracie sau ca mama ei. Dar terapia a făcut-o să fie mai mulțumită de ea însăși.

Era așadar într-o dispoziție bună când a început anul școlar. Și, odată cu el, a venit și un nou profesor de chimie, care l-a înlocuit pe un altul mai în vârstă, proaspăt pensionat. Părea un bărbat de treabă și destul de arătos. Nu aducea a vedetă de cinema, dar se comporta amabil și prietenos atât cu colegii, cât și cu elevii. Toată lumea îl plăcea, iar el făcea eforturi să-i cunoască pe ceilalți profesori. Într-o zi, s-a așezat în cancelarie lângă Victoria. Ea mânca o salată cumpărată de la o băcănie din apropiere și încerca să corecteze ultima lucrare dintr-un vraf de teste pe care urma să le înapoieze mai târziu elevilor. Mai avea încă ceva timp până la ora următoare și l-a văzut cum se așază la masă, lângă ea, și își despachetează sendvișul făcut dintr-o franzelă tăiată pe lung. Mirosea delicios, iar ea se simțea ca un iepure, ronțăindu-și salata. O asezonase cu suc de lămâie în locul sosului Ranch preferat. Se străduia să fie cuminte, pentru că ziua următoare avea programare la psiholog.

– Bună, nu cred că am avut ocazia să ne cunoaștem. Sunt Jack Bailey, s-a prezentat bărbatul printre înghițituri. Avea părul grizonant, deși nu părea cu mult trecut de treizeci de ani, și purta barbă, ceea ce îi dădea un aer matur, care îi ținea la respect pe elevi. Părea un bărbat care merită luat în serios. Victoria i-a zâmbit și s-a prezentat, la rândul ei, continuând să ciugulească din salată.

– Știu cine ești, a surâs el. Toți puștii din anul patru sunt morți după tine. Și mi-e greu să țin ora după cursul

tău de engleză. Fiindcă se distrează mult mai bine la orele tale. Nu știu de unde îți vin atâtea idei. Știi, ești un fel de star în școala asta. Era un compliment drăguț, care i-a făcut plăcere Victoriei.

– Ei, nici chiar așa, nu sunt cu toții înnebuniți după mine, l-a asigurat ea. Mai ales atunci când le dau teste surpriză.

– Când eram copil, oscilam între a deveni fizician sau poet. Am impresia că tu ai făcut alegerea cea bună.

– Nici eu nu am ajuns poet, ci profesor, a replicat ea cu simplitate. Cum te-ai acomodat la școală?

– Îmi place. Anul trecut am predat în Oklahoma, la o școală mică din mediul rural. Aici, copiii sunt mult mai sofisticați. Așa cum era și el, de altfel, din câte auzise Victoria. Jack absolvise MIT. Știi, eu abia acum descopăr New Yorkul, a continuat el. Sunt din Texas. După ce am terminat colegiul, am locuit câțiva ani în Boston și, pe urmă, am ajuns în Oklahoma. Orașul ăsta este însă minunat, a adăugat el cu căldură în glas, terminându-și sendvișul.

– Da, și mie îmi place. Eu sunt din L.A. Nu locuiesc aici decât de un an. Și mai am multe lucruri de văzut.

– Atunci poate că o să descoperim orașul împreună, a spus el aruncându-i o privire plină de speranță, iar ea a simțit cum se înfioară. Nu știa dacă trebuie să îi ia sugestia în serios sau să o considere un simplu schimb de amabilități. I-ar fi făcut mare plăcere să iasă cu un bărbat de genul lui. În ultimele luni fusese la câteva întâlniri, inclusiv cu un fost coleg de liceu din Los Angeles, dar toate fuseseră niște eșecuri. Viața ei socială era ca și inexistentă, iar Jack era practic singurul bărbat eligibil

din școală. Toate profesoarele necăsătorite îl luaseră în vizor, considerându-l „o partidă". Victoria era perfect conștientă de asta.

– E o idee bună, a spus ea într-o doară, pentru cazul în care n-ar fi vorbit serios.

– Îți place să mergi la teatru? a întrebat-o el în timp ce se ridicau amândoi de la masă. Era mult mai înalt decât ea, avea aproape un metru nouăzeci.

– Foarte mult. Numai că nu prea îmi permit, i-a mărturisit ea. Din când în când, însă, mai îmi fac cadou câte un spectacol.

– Se joacă acum o piesă pe care vreau să o văd, la un teatru pe Broadway. Cam sumbră, dar interesantă din câte am auzit. Îl cunosc pe autor. Am putea merge în weekend, dacă ești liberă.

Victoria s-a stăpânit să-i spună că pentru el era liberă pentru tot restul vieții. S-a simțit flatată de propunere.

– Sună foarte bine, a răspuns ea zâmbind suav, sigură că el va da repede uitării invitația. Era obișnuită ca bărbații să se poată prietenos cu ea, dar numai atât. Și avea prea puține ocazii de a cunoaște celibatari. Trăia și lucra într-un mediu alcătuit din femei, copii, homosexuali și bărbați căsătoriți. Celibatarii eligibili erau o raritate în lumea ei. Psiholoaga o încurajase să iasă mai mult în oraș pentru a cunoaște cât mai mulți oameni, nu neapărat bărbați. Universul său se limita în mare măsură la școală.

– O să-ți trimit un e-mail, a promis el în timp ce ieșeau amândoi din cancelarie, revenind la treburile lor. Aveau ore simultan. Jack a fluturat din mână și a dispărut în direcția opusă, spre laboratorul de științe, în timp

ce ea a luat-o pe coridor către sala ei de curs, trecând, în drum, pe lângă Helen. Aceasta stătea de vorbă cu Clara Bernini. Amândouă femeile și-au ridicat privirea spre ea și i-au zâmbit. Victoria s-a oprit în pragul ușii.

–Bună, fetelor, le-a salutat. Îi plăcea camaraderia lor. Ambele erau mai în vârstă decât ea, dar, pentru Victoria, școala însemna în primul rând o atmosferă de familie, cu colegii pe post de rude mai vârstnice și elevii pe post de frați și veri mai mici. Formau cu toții o mare familie.

–Umblă vorba că ai luat masa de prânz, în cancelarie, cu burlacul nostru cel vestit, a spus Carla rânjind cu gura până la urechi.

Victoria a surâs timidă.

–Glumești. N-am făcut decât să stăm la aceeași masă. Lăsați-l în pace pe bietul om! Jumătate din școală umblă cu limba scoasă după el. S-a purtat politicos cu mine, atâta tot. Voi două aveți radare sau ați implantat microfoane în cancelarie?

Au izbucnit toate trei în râs. Știau că bârfa e la loc de mare cinste în școală, că profesorii discutau între ei despre colegi și despre elevi și că ardeau de nerăbdare să afle totul despre ceilalți.

–E un tip drăguț, a comentat Carla, iar Helen a încuviințat imediat, în timp ce Victoria și-a dat ochii peste cap.

–Credeți-mă, omul nu e interesat de mine. Are de unde alege.

Doar se știa că o profesoară venită de curând la liceu, o franțuzoaică foarte sexy, pusese ochii pe el. Ce șanse avea Victoria în fața unei asemenea concurențe?

– Ar fi un norocos dacă ar pune mâna pe tine, a intervenit Carla, vorbind cu multă căldură. Se atașase de colega mai tânără, pe care o respecta mult ca profesoară, deși mai avea încă multe de învățat. Dar se descurcase excelent în primul an de carieră.

– Mersi pentru votul de încredere, a repetat Victoria, după care a intrat în clasă. Cât de repede circulau veștile în liceu! Mai iute decât viteza sunetului. S-a întrebat dacă Jack îi va trimite într-adevăr e-mailul. Se îndoia, deși îi făcuse plăcere să discute cu el la prânz. Nu se aștepta să iasă nimic din această poveste, cum i-a comunicat și psiholoagei în ziua următoare, când s-au întâlnit.

– De ce nu? a întrebat-o doctorița. De ce nu crezi că își va respecta promisiunea?

– Ei, nu a fost mare lucru, doar o conversație oarecare, în cancelarie. Probabil că nu a vorbit serios.

– Dar dacă a vorbit serios? Ce concluzie ai trage atunci?

– Aș presupune că mă place sau că se simte singur.

– Așadar, tu îți închipui că nu reprezinți decât o variantă de rezervă? Dar dacă te place cu adevărat?

– Cred că n-a vrut decât să fie politicos, a răspuns Victoria pe un ton ferm. Mai fusese dezamăgită și de alți bărbați despre care avusese, la un moment dat, impresia că erau interesați de ea, dar care apoi nu o mai căutaseră.

– Și de ce crezi asta? a chestionat-o în continuare, calmă, psiholoaga. Nu crezi că ai și tu dreptul să ieși cu un bărbat cumsecade?

Victoria a meditat asupra întrebării, timp în care, în cabinet, s-a așternut tăcerea.

–Nu știu ce să zic. Sunt supraponderală. Nu sunt la fel de frumoasă ca sora mea. Am un nas urât, pur și simplu îl urăsc. Iar mama mi-a spus mereu că bărbaților nu le plac femeile inteligente.

Doctorița a zâmbit, iar Victoria a râs scurt, nervos.

–Bun, ești o femeie inteligentă, asta putem conveni. Și e un bun început. Dar nu pot fi de acord cu mama ta. Bărbaților inteligenți le plac femeile inteligente. Poate că nu și celor superficiali, care le pot vedea drept o potențială amenințare la adresa lor. Și nasul tău mi se pare absolut în regulă. Greutatea nu este un defect de caracter, ci un lucru care se poate remedia. Bărbatului care te va plăcea cu adevărat nu o să-i pese de kilogramele tale. Ești o femeie atrăgătoare, Victoria, și orice bărbat ar fi norocos să te aibă.

Sigur, erau niște vorbe drăguțe, dar Victoria nu le dădea pe deplin crezare. În balanță atârnau de prea mult timp lucruri care contraziceau afirmațiile psiholoagei – insultele tatălui, respingerea de către părinți, faptul că se simțea o ratată.

–Să așteptăm să vedem dacă o să te sune, a continuat dr. Watson. Chiar dacă nu te caută, nu înseamnă că nici un bărbat nu te va dori vreodată, ci că are alte interese.

Victoria avea douăzeci și trei de ani și până atunci nici un bărbat nu se îndrăgostise lulea de ea. Fusese trecută cu vederea sau ignorată ani în șir de toată lumea, cu excepția prietenilor. Se simțea ca un obiect amorf, asexuat și total indezirabil. Și pentru a schimba lucrurile era nevoie de multă muncă și de dăruire. Pentru aceasta se afla acum în cabinetul unei terapeute.

Pentru a schimba imaginea inoculată de părinți. Era gata să facă orice pentru asta, chiar dacă procesul avea să fie lung și dureros. A se obișnui cu ideea înfrângerii i se părea cu mult mai rău. Primise de la părinți, în loc de moștenire, sentimentul că nu poate fi iubită, care se datora faptului că ei înșiși o neglijaseră permanent și nu o iubiseră. Și totul începuse chiar din ziua când se născuse. Acum trebuia să se debaraseze, rând pe rând, de toate mesajele negative recepționate de la ei pe parcursul celor douăzeci și trei de ani de viață. Era o bătălie pentru care se simțea, în sfârșit, pregătită.

A fost puțin descurajată după ședința de terapie. Îi era greu să sape în trecut și să scoată la iveală amintiri urâte, pe care să le întoarcă pe toate părțile. Era încă prost dispusă când a ajuns acasă. Nu îi făcea deloc plăcere să rememoreze toate momentele când tatăl ei îi rănise profund sentimentele, iar mama se prefăcuse că nu vede și nu aude și nu sărise să îi ia apărarea. Propria mamă. Singura care fusese mereu alături de ea era Gracie.

Și ce rezulta din asta? Că mama nu o iubea. Și nici tatăl. Nu era iubită decât de un copil, care nu știa mare lucru. Asta însemna că nici un adult, nici un om matur și inteligent nu o putea iubi, nici măcar părinții. Iar acum trebuia să bage bine la cap ideea că totul se datora unor carențe ale lor, nu ale ei.

După ce a ajuns acasă și-a deschis computerul, ca să-și citească mesajele. Primise unul de la Gracie, care îi povestea ce se mai întâmplase la școală și îi descria noua idilă cu un alt băiat pentru care făcuse o pasiune. La șaisprezece ani, în jurul ei roiau mai mulți băieți

decât cunoscuse Victoria în toată viața ei, chiar dacă nu erau, la urma urmei, decât niște puști. A zâmbit și tocmai dădea să închidă computerul când a fost atenționată că primise un nou mesaj. S-a uitat să vadă de la cine. Nu a recunoscut la început adresa, dar când a recitit-o i s-a aprins beculețul: Jack Bailey. Noul profesor de chimie, lângă care luase prânzul în cancelarie. A deschis repede mesajul, încercând să nu-și facă prea mari speranțe. Ar fi putut să fie ceva cu privire la școală sau la unul dintre elevii comuni.După ce l-a citit, a rămas holbându-se îndelung la e-mail.

Bună! Mi-a făcut plăcere să stau lângă tine și să pălăvrăgim împreună ieri la prânz. Am făcut rost de două bilete la piesa aceea despre care ți-am vorbit. Vrei să mergi cu mine la teatru sâmbătă seara? Și să luăm cina înainte sau după, cum preferi? Nimic cu pretenții, e un local prin apropiere, cu prețuri convenabile pentru un prof de chimie care nu se scaldă în bani. Anunță-mă dacă ești liberă și dispusă să mergi cu mine. Ne vedem la școală.

Jack

Victoria s-a uitat îndelung la mesaj, întrebându-se cum să-l interpreteze. Ca pe o dovadă de prietenie? Sau Jack îi dădea într-adevăr întâlnire? Un e-mail de la cineva care nu cunoștea pe nimeni în New York și se simțea singur? Sau de la un bărbat care o plăcea? Se simțea aidoma lui Gracie, cu idilele ei de liceu, încercând să descopere sensul ascuns din spatele cuvintelor. Era agitată; poate că mesajul nu era, de fapt,

mai mult decât atât: cina și o piesă de teatru, oferite de un bărbat drăguț, într-o seară de sâmbătă. Și abia pe urmă aveau să vadă amândoi încotro se îndreaptă lucrurile și dacă mai era cazul sau nu să iasă împreună în oraș. A așteptat nerăbdătoare să vină Harlan, ca să îi ceară părerea.

– Ei bine, asta-i o întâlnire în toată puterea cuvântului, Victoria, a spus el. Un bărbat te invită în oraș. Îți oferă o masă la restaurant și divertisment, adică o piesă de teatru. Și dacă vă veți simți bine împreună, veți repeta experiența. Ce i-ai răspuns? a întrebat-o el interesat, fericit pentru ea. Victoria era și ea emoționată.

– Deocamdată nimic. N-am știut ce să fac. Dar cum poți să-ți dai seama că e vorba despre o întâlnire?

– Datorită orei fixate. Și invitației la masă. Și datorită divertismentului. Sâmbătă seara. Sunteți heterosexuali de vârste apropiate și cu aceeași meserie. Amândoi celibatari. Nu prea văd cum m-aș putea înșela, a luat-o el peste picior, așa că Victoria l-a privit nervoasă.

– Poate că nu vrea decât să ne împrietenim.

– Poate. Dar multe povești de iubire se nasc din prietenii. Cum amândoi predați la o școală cu pretenții, îndrăznesc să sper că tipul nu omoară oameni cu toporul. De asemenea, nu pare să fie dependent de nimic și nici să aibă probleme cu consumul de substanțe interzise. Probabil că nici nu a suferit recent vreo condamnare. Presupun, așadar, că vei fi în siguranță dacă accepți invitația. Iar dacă ai îndoieli, poți să-ți iei la tine un baston de polițist, a adăugat Harlan rânjind larg.

Nu uita că și tu ai un cuvânt de spus în povestea asta. Poate că *ție* nu îți va plăcea de el. Voia să o facă pe Victoria să înțeleagă că și ea e un factor de decizie în acest joc.

–Cum să nu-mi placă? E inteligent și drăguț. A absolvit MIT. Are mai multă experiență decât mine. Ar putea să iasă cu orice femeie și-ar dori.

–Da, însă și tu ai putea face același lucru. Dar *el* e cel care te-a invitat. Asta ca să fie totul cât se poate de clar. Și tu ai liber arbitru, la fel ca el. Doar nu a murit împăratul și el e următorul la tron.

Victoria era conștientă de corectitudinea observațiilor lui, care reprezentau pentru ea un cec în alb. Se simțise stingheră și neiubită în cea mai mare parte a vieții și de aceea, practic, uitase că are și ea dreptul la propriile opinii. Decizia nu îi aparținea numai lui.

–Și nu uita de cotletul de miel, a concluzionat Harlan cu un aer serios, în timp ce fierbea apa pentru ceai.

–Ce înseamnă asta? a întrebat Victoria mirată.

–Uite cum e: cunoști un tip așa de grozav că ți se taie respirația și cazi pe spate când îl vezi. E nemaipomenit de deștept, fermecător și amuzant și, în plus, cel mai chipeș bărbat pe care l-ai întâlnit vreodată. Poate că are și un Ferrari. Și pe urmă mergi cu el la restaurant și el hăpăie un cotlet de miel ca un porc care râcâie în troacă, de parcă s-ar fi născut în grajd, și nu vrei să-l mai vezi în viața ta.

Victoria a izbucnit în râs.

–Dar nu poți să-l înveți cum trebuie să se poarte la masă? a întrebat ea inocentă.

Harlan a scuturat energic din cap.

– Nu, nici vorbă. Ar fi prea jenant. Gândește-te cât de stânjenită te-ai simți dacă ai fi pusă în situația de a-l prezenta prietenilor în timp ce înfuleca din cotlet sau ar lipăi din supă și și-ar linge degetele. Nu, nu te încurca cu indivizii care mănâncă precum Tom Jones. O să ai ocazia să-l verifici la restaurant, a subliniat el, iar Victoria a rânjit.

– O.K. O să comand cotlete de miel pentru amândoi.

– Ai încredere în mine. Ăsta e testul suprem. Toate celelalte sunt lucruri peste care se poate trece.

De acum râdeau amândoi, iar Harlan o tachina, deși era și o doză de adevăr în spusele lui. Atunci când cunoști pe cineva, e greu să-ți dai seama de la început ce anume îți va topi inima sau, dimpotrivă, te va pune definitiv pe fugă. Victoria fusese deranjată de bărbații care nu dădeau bacșiș sau lăsau bacșișuri prea mici, de cei care se purtau nepoliticos sau de-a dreptul crud cu chelnerii. Dar până atunci nu luase niciodată în considerare testul cu cotletele de miel.

– Deci, ce ai de gând să faci până la urmă? a întrebat-o Harlan. Eu îți sugerez să accepți invitația. Nici nu mai țin minte de când n-ai mai fost la o întâlnire, cred că și tu ai uitat.

– Ba nu, l-a contrazis ea luând o atitudine defensivă. În vara asta am fost la o întâlnire în L.A., cu un tip cu care am fost colegă în clasa a opta și peste care am dat la clubul de înot.

– Și ce s-a întâmplat? Nu mi-ai povestit despre asta.

– Pentru că tipul a fost incredibil de plicticos. Lucrează în domeniul imobiliar, la firma mamei lui,

și toată cina n-a făcut decât să se plângă de dureri de șale, de migrene și de monturile lui ereditare. Una peste alta, o seară complet ratată.

–Doamne, te întrebi cum de ajunge un astfel de bărbat să facă sex. Probabil că a doua oară nu mai vrea nici o femeie să se ducă la întâlnire cu el. Au izbucnit amândoi în râs. Sper că nu te-ai culcat cu el.

–Nu, a spus ea strâmbând din buze. Îl durea capul. Și pe mine m-a apucat durerea, la desert. Așa că am mâncat și, pe urmă, am plecat acasă. După aceea m-a sunat de câteva ori și l-am mințit, i-am spus că m-am întors în New York. Din fericire, n-am dat nas în nas cu el pe stradă.

–Ei, având în vedere această experiență, cred că ai face bine să ieși cu profesorul de chimie. Și, dacă nu urmează să facă operație de monturi și nu îl apucă durerea de cap la cină înseamnă că ai făcut un mare pas înainte.

–Da, cred că ai dreptate, a spus Victoria, după care s-a dus să-i transmită răspunsul lui Jack Bailey. I-a scris că acceptă invitația cu plăcere și că speră că se vor distra bine împreună. S-a oferit să își achite partea ei din cheltuieli, având în vedere că nici unul nu se scălda în bani. Jack i-a răspuns că nu e cazul, atâta timp cât nu o deranjează să ia masa într-un local modest, apoi a anunțat-o că va veni sâmbătă să o ia de acasă. Zarurile fuseseră aruncate. De acum, tot ceea ce îi mai rămânea de făcut era să se consulte cu Harlan în privința ținutei pe care urma să o poarte.

–O fustă foarte, foarte scurtă, a sugerat el fără să ezite. Cu picioarele tale, n-ar trebui să porți decât mini. Mi-aș dori să am și eu asemenea picioare, a tachinat-o el. Avea

însă dreptate. Victoria avea picioare lungi și grațioase, care abăteau atenția de la talia ceva mai groasă. Iar Harlan era de părere că avea și o față drăguță și plină, tipic americană, și un ten alb, de blondă naturală. Avea o înfățișare plăcută și era un om bun, cu o minte sclipitoare, ageră și ascuțită și un pronunțat simț al umorului. Ce altceva își mai putea dori un bărbat? Spera ca întâlnirea să decurgă bine. Mai ales că, mulțumită Victoriei, el își găsise în ultimele opt luni fericirea alături de John Kelly. Formau o pereche perfectă și relația lor se consolidase. Începuseră să se gândească să se mute împreună. O invitau deseori pe Victoria să ia masa cu ei în oraș. Harlan devenise cel mai bun prieten al ei din New York și singurul confident, în afara lui Gracie. Și îi dădea întotdeauna sfaturi bune.

Sâmbătă seara, Jack a sosit punctual, fix la ora șapte, și a găsit-o pe Victoria singură acasă. Toți ceilalți ieșiseră în oraș, așa că el a făcut turul apartamentului, remarcând cât de plăcut și spațios era.

–Uau, prin comparație, eu locuiesc într-o cutie de pantofi, a spus el invidios.

–E un apartament cu chirie controlată. Am avut într-adevăr noroc, dar stau aici cu alți trei colegi. L-am găsit imediat după ce m-am mutat în New York.

–Da, ai avut noroc cu carul.

Victoria l-a servit cu un pahar de vin și, după câteva clipe, au plecat să ia cina. Au mers cu metroul până la restaurantul din Village și, fiindcă spectacolul începea la ora nouă, abia mai aveau timp să ia masa.

Victoria urmase sfatul lui Harlan, care își dăduse acordul când o văzuse cu ce se îmbrăcase. Purta o fustă neagră scurtă, un tricou alb și o jachetă din denim,

precum și o pereche de sandale cu toc înalt care îi puneau în evidență picioarele lungi și frumoase. Arăta foarte bine. Se fardase discret și își lăsase părul lung și blond să îi atârne pe umeri. Harlan comentase că era ținuta perfectă pentru o primă întâlnire. Sexy, tinerească, simplă și nu foarte pretențioasă. O avertizase solemn să evite decolteul, deși Victoria ar fi avut ce să arate. A sfătuit-o să păstreze bluzele mai vaporoase pentru întâlnirile ulterioare, cu toate că, oricum, ea nu avusese de gând să recurgă la ele. Se simțea mult prea bine în tricoul ei larg. Pe drum, a pălăvrăgit continuu cu Jack. Era un tip amuzant și cu simțul umorului. I-a descris școlile unde lucrase și a făcut-o să râdă. Era clar că îi plăceau foarte mult copiii. Și îi plăcea și de ea.

Odată ajunși la restaurant, Victoria a parcurs încruntată meniul. Avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru fripturi și piureul de cartofi, cea mai bună mâncare pe care i-o făcea bunica, dar acum nu voia să exagereze și să se îndoape prea tare. Dar și puiul fript părea o alegere bună. În cele din urmă, a comandat felii de piept de curcan și fasole verde fideluță ca garnitură. Mâncarea a fost foarte bună. Aproape că a izbucnit în râs când a văzut că Jack optează pentru cotlete de miel și un cartof copt. S-a servit de cuțit și furculiță. Nici urmă de hăpăit *à la* Tom Jones. Putea să-l anunțe pe Harlan că Jack trecuse testul. Așa cum spera să-l fi trecut și ea. La desert au împărțit o bucată de plăcintă cu mere *à la mode*, făcută în casă. Când au terminat masa, el i-a spus: „Îmi plac femeile care au poftă de mâncare“ și i-a mărturisit că ultima fată cu care ieșise era anorexică, ceea ce îl scosese din minți. Nu mânca nimic și părea

nevrotică și din alte motive. Nu vedea nimic rău în faptul că Victoriei îi plăcea să mănânce.

Piesa a fost bună și au comentat-o în metrou, în drum spre casă. Fusese destul de deprimantă, dar bine scrisă, iar actorii jucaseră excelent. Victoria se simțise foarte bine în compania lui și, stând în fața locuinței sale, în aerul cald al nopții, i-a mulțumit. Nu l-a invitat să urce în apartament, considerând că ar fi prea devreme pentru un asemenea gest. Dar fusese, în mod cert, o adevărată întâlnire. Și Jack părea la fel de încântat ca ea și i-a spus că i-ar face plăcere să mai iasă împreună în oraș. Ea i-a mulțumit din nou, apoi el a îmbrățișat-o, iar Victoria a urcat scara țopăind și cu un zâmbet întipărit pe față. Apartamentul era, în continuare, gol. Preț de o clipă, a regretat că nu îl invitase la un pahar de vin, dar apoi și-a spus că era mai bine așa. Și, spre marea ei mirare, Jack a sunat-o a doua zi.

I-a spus că în oraș era o expoziție nouă pe care voia să o vadă și a întrebat-o dacă n-ar vrea să îl însoțească. Ea a acceptat și s-au întâlnit în centru, iar după expoziție au luat din nou cina împreună. Până luni dimineață, când s-a dus la școală, Victoria avusese deja două întâlniri cu Jack și abia aștepta să-i povestească terapeutei. I se părea că obținuse o mare victorie și că realizase ceva cu adevărat important, având în vedere că erau compatibili în multe privințe. La prânz, când s-au întâlnit în cancelarie, Victoria a apreciat discreția cu care s-a purtat, fără să facă nici o aluzie la ceea ce făcuseră împreună în weekend. Victoria nu dorea ca toată lumea să afle că se văzuseră în afara școlii, și nu doar o singură dată. Jack s-a mărginit să o salute amical, dar seara a sunat-o ca să o invite vineri la film

și la restaurant. Victoria era extaziată când le-a dat la cină vestea colegilor de apartament, în bucătărie.

–Ei, se pare că de aici încolo o să ai multă treabă, a spus Harlan rânjind. Plus că tipul a trecut testul cu cotletele de miel. La naiba, Victoria, ai intrat cu brio pe piață.

Victoria a chicotit, simțindu-se ca o proastă, și era cât pe-aici să se repeadă în a doua felie de pâine cu usturoi, pentru a celebra evenimentul. Totuși, deși John era un bucătar nemaipomenit, Victoria a reușit să se stăpânească. Își dorea cu ardoare să mai slăbească, și acum avea motive întemeiate. Doar își dăduse întâlnire!

Mersul la cinematograf s-a dovedit a fi la fel de plăcut ca primele două întâlniri. Iar duminică s-au văzut din nou, de data aceasta pentru o plimbare în parc, și s-au ținut de mână. Au cumpărat înghețată de la o tonetă mobilă care străbătea aleile, dar Victoria doar a gustat-o și apoi s-a forțat să o arunce la coș. În săptămâna aceea pierduse un kilogram, având în vedere că seara făcea și abdomene în fața televizorului. Până și terapeuta se declarase încântată de idila Victoriei, deși ea nu se culcase deocamdată cu Jack. El nu încercase, iar ea nu voia să se grăbească. Înainte de a face acest pas, dorea să își dea seama exact ce sentimente are față de el și să se asigure că între ei există ceva real. Nu voia numai sex. Ci o relație. Și, după patru întâlniri, Jack părea candidatul perfect. Duminică după-amiaza s-au întors în apartamentul ei și Jack i-a cunoscut pe Bunny și pe Harlan. S-a purtat prietenos cu colegii Victoriei, care l-au plăcut.

Octombrie a fost cea mai palpitantă și promițătoare lună pe care Victoria o avusese de ani în șir, iar ea și Jack au continuat să se întâlnească la fiecare sfârșit de săptămână. În al treilea weekend Jack a sărutat-o. Pe urmă au discutat despre asta și au convenit că era mai bine să mai aștepte puțin înainte de a trece la nivelul următor. Amândoi își propuseseră să fie precauți și maturi și să se cunoască mai bine înainte de a face un pas atât de important. Decizia a făcut-o pe Victoria să se simtă liniștită și în siguranță, nesupusă la presiuni. Jack o respecta și, cu fiecare întâlnire, se apropiau tot mai mult unul de celălalt. Iar psiholoaga a fost și ea total de acord cu modul în care evoluau lucrurile.

Victoria îi povestise lui Jack câte ceva despre părinți, fără să insiste însă prea mult. Nu a menționat remarca tatălui cu privire la prăjiturica de probă și nici faptul că purta numele reginei Victoria, dar i-a mărturisit că nu o lăudau niciodată și că o criticau pentru profesia aleasă.

–Uite că mai avem ceva în comun, a comentat el. Mama a vrut să ajung medic, la fel ca tatăl ei. Iar tata a vrut să mă fac avocat, asemenea lui. Mie însă îmi place să predau, deși ei mă pisează mereu că n-o să pot să am niciodată un salariu cât de cât decent ca să întrețin o soție și copii. Dar alții reușesc să o facă, așa că de ce n-aș putea și eu? Când m-am dus la colegiu la MIT, tata a sperat că o să ajung măcar inginer.

–Tata spune exact același lucru, minus chestia cu întreținerea unei soții și a copiilor, desigur. Presupun că cei care aleg profesoratul nu sunt felicitați de nimeni. Mie însă mi se pare o slujbă importantă. Și asta pentru că avem o influență destul de mare asupra copiilor, în perioada lor de formare.

–Da, știu ce vrei să spui. Sunt oameni care câștigă cinci milioane pe an fiindcă aruncă mingea de baschet în coș. În timp ce educarea tinerilor nu reprezintă absolut nimic pentru nimeni, în afară de noi. E un lucru destul de supărător. Victoria a încuviințat.

Aveau aceleași păreri în multe privințe. Iar pe la începutul lunii decembrie, relația lor s-a încins vizibil. Nu se vedeau decât de ceva mai mult de o lună, întâlnindu-se o dată sau de două ori pe weekend, și pentru Victoria devenea tot mai clar faptul că vor face sex cât de curând. Legătura dintre ei se îndrepta în această direcție. Cu el se simțea în largul ei, ba chiar începuse să se îndrăgostească de el. Era un bărbat minunat, cinstit, onest, inteligent, cald și amuzant. Întruchipa tot ce își dorise la un bărbat și mai era și simpatic pe deasupra, așa cum ar fi spus Gracie. Îi povestise surorii mai mici despre Jack și Grace se bucurase foarte mult pentru ea. În schimb, părinților nu le dezvăluise încă nimic și o rugase și pe Gracie să se abțină. Nu voia să le audă comentariile negative și nici previziunile sumbre. Pentru ei era de neconceput ca un bărbat să o iubească. Ea era însă convinsă că Jack o place, iar căldura dintre ei a făcut-o să înflorească treptat, ca o grădină primăvara. Acum părea relaxată, mai sigură și mai mulțumită de sine. Dr. Watson era însă un pic îngrijorată întrucât nu dorea ca acest respect de sine, proaspăt dobândit, să izvorască din relația cu un bărbat, ci din adâncul ființei ei. Jack însă o ajutase să se placă mai mult. În plus, Victoria slăbise patru kilograme și jumătate, fiind atentă la porții și la ce mânca. Băgase bine la cap sfatul nutriționistei de a nu sări peste mese și de a nu consuma decât alimente sănătoase. De data aceasta, nu a mai urmat cure chinuitoare, nu a băut

ceaiuri de plante și alte lichide cu efect purgativ. Era pur și simplu fericită și toate celelalte lucruri din viața ei se potriveau, ca prin minune, cu starea ei de spirit bună. Amândoi și-au propus să meargă acasă de Ziua Recunoștinței, la familiile lor, apoi să se întoarcă în New York în weekend și să petreacă o parte din sărbătoare împreună.

Într-o seară, pe când se gândea la aceste planuri, a intrat în bucătărie și i-a găsit pe John și pe Harlan cufundați într-o discuție. Aveau niște fețe lungi, așa că Victoria a căutat rapid o scuză ca să-i lase singuri. Nu voia să se amestece în viața lor. Cei doi păreau să aibă o problemă. Harlan a oprit-o însă tocmai când dădea să iasă, cu o ceașcă de ceai în mână.

– Ai puțin timp? a întrebat-o, iar ea a șovăit o clipă. Observase că John era supărat. Și se întreba dacă nu cumva se certaseră, sperând în sinea ei că nu era nimic serios la mijloc. Timp de aproape un an, avuseseră o relație foarte bună. Ar fi regretat amarnic dacă între ei ar fi intervenit o ruptură, fiind conștientă că despărțirea l-ar fi putut distruge pe Harlan.

– Sigur, a răspuns, în cele din urmă, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmplase între ei, dar dornică să dea o mână de ajutor. Harlan i-a făcut semn să se așeze la masă, în timp ce John a scos un oftat. Se pare că aveți o problemă, a spus Victoria înțelegătoare față de amândoi.

– Mda, cam așa ceva, a recunoscut Harlan. Sau mai degrabă o dilemă morală.

– O dilemă între voi? a întrebat ea surprinsă. Nu și-l putea imagina pe nici unul dintre ei înșelându-l pe celălalt. Era sigură că Harlan îi era credincios lui John

și presupunea că reciproca era, de asemenea, valabilă. Amândoi erau oameni cu principii solide, corecți și integri, și care se iubeau sincer.

–Nu, nu e vorba despre noi doi, a răspuns Harlan, ci despre un prieten. Urăsc să mă amestec în treburile altora. Dintotdeauna m-am întrebat cum aș proceda dacă aș afla ceva care i-ar face rău unei persoane la care țin, adică dacă i-aș spune sau nu, și m-am gândit că ar fi mai bine să nu-i ascund adevărul. E acel gen de situație pe care am încercat mereu să o evit.

–Și acum te găsești într-o asemenea postură? s-a interesat Victoria inocentă.

Cei doi bărbați au încuviințat la unison. John a oftat din nou, numai că de data aceasta s-a decis să vorbească. Știa că lui Harlan îi venea mult mai greu și, în afară de asta, el era cel care căpătase informația, din sursă directă. Întorsese chestiunea pe toate părțile împreună cu Harlan timp de două săptămâni, sperând că lucrurile se vor rezolva de la sine. Dar nu se întâmplase așa. Dimpotrivă, se înrăutățiseră. Nici unul dintre ei nu își dorea să o vadă pe Victoria lovindu-se cu capul de pragul de sus. Le era prietenă, aproape ca o soră, și o îndrăgiseră mult.

–Nu cunosc toate detaliile. Dar e vorba despre Jack. Jack al tău, a spus el. Știi, viața e câteodată al naibii de ciudată. Am stat de vorbă cu o colegă a mea de la școală. Nu o agreez deloc, e o afurisită. Plină de ea și mereu în căutare de bărbați. În ultima vreme mi-a tot împuiat capul cu un profesor cu care are o aventură. El predă la o altă școală. Se întâlnește cu el în fiecare weekend, dar numai o noapte, ceea ce o enervează la culme. Mai bine zis o după-amiază și o noapte, și din cauza asta îl bănuiește că o înșală, deși el respinge

acuzația. Totuși, ea îl consideră un tip nemaipomenit și susține că e nebun după ea. Și-au făcut planuri să petreacă Ziua Recunoștinței împreună, în loc să meargă fiecare acasă, iar el i-a spus că se va duce să-și vadă familia sâmbătă, după sărbătoare, și că va rămâne acolo în weekend. N-aș putea să-ți spun de ce, dar asta mi-a trezit suspiciunile. Am întrebat-o care e numele de familie al tipului și la ce școală lucrează. Înainte nu mă obosisem să aflu, pentru simplul motiv că nu îmi păsa nici cât negru sub unghie. Și mi-a spus că se numește Jack Bailey și că predă la Madison. John și-a întors trist capul spre Victoria, care părea pe punctul de a leșina sau de a izbucni în lacrimi. Probabil că joacă la două capete sau cel puțin asta încearcă să facă, a continuat John. Așa că am vrut să te previn, înainte de a te implica mult prea tare. Din câte se pare, își împarte weekendurile, iar acum și Ziua Recunoștinței, între voi două, ceea ce e o mârșăvie, evident, dacă nu cumva te-a informat că așa procedează el de obicei, iar tu ai fost de acord. Și, sincer vorbind, tipa e o nemernică. Nu e deloc o persoană cumsecade. Nu știu de ce umblă tipul cu ea, când te are pe tine.

Atât John, cât și Harlan păreau sincer afectați, așa cum se simțea și Victoria. A început să plângă, așezându-se pe un scaun, iar Harlan i-a întins o batistă. Amândoi bărbații se simțeau îngrozitor fiindcă fuseseră obligați să o avertizeze cu cine avea de-a face.

–Ce-o să mă fac acum? i-a întrebat ea printre lacrimi.

–Cred că ar fi bine să discuți cu el, a răspuns John cu toată sinceritatea. Ai dreptul să știi ce are de gând. Se întâlnește destul de des cu tine. Și, din câte se pare,

și cu ea. În fiecare weekend. Iar ea susține că face sex cu el de două luni. S-a ferit să pună sare pe rană, omițând să îi spună Victoriei că profesoara afirmase că Jack era nemaipomenit la pat. Nu avea de ce să o mai împovăreze și cu această informație, cu atât mai mult cu cât ea nu se culcase deocamdată cu Jack. Doar se gândise că asta avea să urmeze, în chip natural, de Ziua Recunoștinței, când colegii de apartament aveau să fie plecați, iar ea urma să-l invite acasă la ea imediat după ce aveau să se întoarcă în oraș. Acum afla că el plănuise, de fapt, să petreacă sărbătoarea cu cealaltă femeie și să o mintă pe ea. Avea noroc că locuiau toți trei în New York, un oraș atât de mare, încât nu risca să se întâlnească pe neașteptate cu una dintre ele atunci când era cu cealaltă. Era totuși o lume mică și, cu totul întâmplător, una dintre femeile cu care umbla lucra la aceeași școală cu un prieten al celeilalte. O asemenea posibilitate părea îndepărtată, dar iată că nu imposibilă. Era mâna destinului.

– Bine, dar ce să îi spun? Chiar crezi că e adevărat? Încă mai spera că undeva intervenise un soi de confuzie, dar John nu voia să o amăgească, oricât de dureroasă ar fi fost realitatea.

– Da, mi-e teamă că da, a răspuns el. Tipa e o nemernică, așa cum ți-am spus, dar nu are nici un motiv să mintă ori să inventeze o asemenea poveste. Aș zice că el este cel necinstit. Ceea ce îți face el e o porcărie, chiar dacă încă nu te-ai culcat cu el. Și tu ieși cu Jack cam din aceeași perioadă în care a început și relația cu cealaltă femeie. Se pare că vă joacă pe amândouă pe degete.

Victoria a simțit că i se face rău și a rămas împietrită pe scaun. Dintr-odată i s-a făcut frig și cei doi au văzut-o cum tremură.

– Crezi c-o să recunoască? a întrebat ea nefericită.

– Probabil. Fiindcă a fost, practic, prins cu mâța în sac. Ar fi totuși interesant de văzut ce explicații îți va da. O să-i fie foarte greu să-și găsească o justificare ori să încerce să se dezvinovățească.

– Eu nu l-am întrebat niciodată dacă se mai vede și cu altcineva, a admis Victoria onestă. Nu mi-am închipuit că ar fi trebuit să-i pun o asemenea întrebare. Mi s-a părut că lucrurile sunt de la sine înțelese.

– Totuși, e o întrebare bună, a comentat Harlan trist. Pentru că unii oameni nu îți mărturisesc ce fac decât dacă îi întrebi. Dar, având în vedere că ați ajuns la un anumit stadiu și că vă întâlniți în fiecare weekend și vă construiați, cel puțin aparent, o relație, eu zic că Jack ar fi trebuit să-ți spună adevărul, indiferent dacă îl întrebai sau nu.

Victoria a dat din cap, apoi i-a mulțumit lui John pentru informație, deși suferea de pe urma ei, iar el părea, la rândul său, nefericit că fusese nevoit să i-o ofere. Toți trei erau însă conștienți că fusese o decizie corectă din partea lui. Victoria trebuia să afle adevărul. A rămas mult timp cu ei în bucătărie, cugetând asupra veștii primite și întorcând-o pe toate părțile, derutată, șocată și supărată. A doua zi, la școală, l-a ocolit pe Jack. Nu se simțea deocamdată pregătită să îl înfrunte. Dar în seara aceea el i-a telefonat.

– Pe unde ai umblat astăzi? Te-am căutat peste tot și n-am dat de tine, a spus el pe un ton aparent la fel de afectuos ca întotdeauna. Era joi și a doua zi urmau să ia cina împreună. Victoria a încercat să-și stăpânească tremurul din voce. Nu dorea să provoace o discuție decât în clipa când se vor afla față în față. Nu era

genul de conversație de purtat la telefon. În noaptea precedentă nu închisese un ochi și îi fusese greață toată ziua. Îi era greu să creadă că o persoană la care ținea atât de mult și cu care se purtase atât de deschis, acordându-i încredere deplină, poate să răspundă cu o totală lipsă de sinceritate. Revelația o dărâmase. Și, odată cu asta, îi reveniseră temerile că nu merită să fie iubită. Spera ca el să vină cu o explicație rezonabilă. Deși nu își dădea seama ce justificare îi putea oferi. Era totuși dispusă să îl asculte și să-i acorde toată atenția de care era capabilă, deși dovezile prezentate de John pentru a-i demonstra trădarea lui erau, pur și simplu, copleșitoare.

A pretextat că fusese teribil de ocupată la școală și că stătuse în ședințe interminabile cu elevii și părinții în legătură cu cererile de admitere la facultăți, apoi l-a invitat să urce în seara următoare să bea un pahar de vin înainte de a ieși să ia cina în oraș. El a acceptat bucuros și i-a vorbit cu aceeași căldură cu care o obișnuise. Până atunci ea nu încercase să îl convingă să petreacă ambele seri de weekend împreună, nevrând să-l preseze, dar acum s-a gândit să încerce, ca să îi vadă reacția.

– Poate că am putea să ne întâlnim și sâmbătă seara. Rulează niște filme noi foarte interesante, a spus ea pe un ton inocent.

– Mai degrabă mi-ar conveni să ne vedem duminică după-amiaza, a replicat el cu regret. Am de corectat lucrări toată ziua de sâmbătă, plus noaptea următoare. Am rămas un pic în urmă.

Acesta era răspunsul. Victoriei îi reveneau seara de vineri și după-amiaza de duminică, dar nu și ziua

de sâmbătă sau seara de sâmbătă spre duminică. Cu inima frântă și un nod imens în stomac, și-a dat seama că John îi spusese adevărul. Nu se îndoise, dar în adâncul ființei ei sperase că era vorba despre o confuzie. Dar nu era așa.

A fost distrată și nervoasă la școală toată ziua de vineri și în timpul pauzei de prânz l-a zărit pe Jack în cancelarie. Vrând să-l evite, aproape că s-a năpustit grăbită pe ușă, pretextând că întârziase la o ședință cu elevii. Seara, el a ajuns punctual la ea acasă. Părea la fel de drăguț și de relaxat ca de obicei. Avea în el ceva care crea senzația de onestitate și de sinceritate. Degaja acel aer de integritate specific unei persoane demne de încredere. Iar ea se încrezuse într-adevăr în el, cu toată inima. Numai că aparențele o induseseră în eroare. A constatat acest lucru cu mare amărăciune. Erau singuri în apartament. Colegii ei ieșiseră cu toții în oraș. Harlan și John erau însă la curent cu planurile Victoriei. Plecaseră acasă la John, ca să nu o încurce, dar o anunțaseră că pot conta pe ei, dacă era cazul.

Victoria nu știa cum să înceapă conversația, așa că i-a turnat un pahar de vin cu mâinile tremurânde. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni largi și cu o bluză de trening veche. Brusc, nu a mai avut impresia că e frumoasă, așa cum se simțea adesea în prezența lui. Ci urâtă, neiubită și trădată. Era un sentiment îngrozitor. Nu se obosise să se spele pe cap și să se fardeze. Ideea de a intra într-o competiție cu o altă femeie îi era complet străină. Buna dispoziție și încrederea în sine i se năruiseră ca un pachet de cărți de joc. Purtarea lui Jack îi confirma că tatăl ei avea dreptate, că nu merita să fie iubită. Altcineva era demn de iubirea lui.

Jack a privit-o cu atenție în timp ce își lua paharul cu vin. A sesizat că e supărată, dar nu știa de ce.

–S-a întâmplat ceva? a întrebat-o cu inocență.

Victoria și-a așezat tremurând paharul pe măsuță. Avea un ghem în stomac.

–Poate, a răspuns liniștită, ridicându-și ochii spre el. Tu să-mi zici. Nu ți-am spus, pentru că nu a venit vorba, dar iubitul lui Harlan e profesor la Aguillera School, în Bronx. Unde predă, din câte se pare, și o prietenă a ta. Cred că știi despre cine vorbesc. Ea susține că iese cu tine de două luni și că vă întâlniți în fiecare weekend. Presupun că asta înseamnă că eu sunt o proastă și că tu m-ai fraierit sau ceva de genul ăsta. Deci, care e treaba, Jack? Poți să-mi explici ce se întâmplă? L-a fixat cu privirea, iar el s-a holbat la ea câteva clipe, și-a pus paharul jos, a traversat camera și s-a dus să se uite pe fereastră, apoi s-a întors spre ea.

Victoria și-a dat seama că era furios. Fusese prins pe picior greșit.

–N-ai nici un drept să-ți bagi nasul în treburile mele, a încercat să pareze atacând, numai că Victoria nu s-a lăsat impresionată.

–Nici nu mi-am băgat. Am aflat cu totul întâmplător, fiindcă am avut norocul ca John să fie coleg cu iubita ta. Și ea s-a lăudat cu tine. Trăim într-o lume mică, Jack, chiar dacă New York e un oraș atât de mare. Cât timp mai aveai de gând să joci la două capete și de ce nu mi-ai spus nimic despre cealaltă femeie?

–Fiindcă nu m-ai întrebat. Nu te-am mințit niciodată, a răspuns el nervos. Nu ți-am spus că nu mă mai văd cu altcineva. Dacă ai fi vrut să afli, n-ai fi avut decât să mă întrebi.

–Nu crezi că ai fi putut să-mi spui și singur? Sunt aproape două luni de când ieșim împreună în fiecare weekend. Și, din câte înțeleg, cam tot de atunci ai început și cealaltă relație. Ea ce părere are despre asta?

–Nu i-am spus nici ei că nu mă mai văd cu altcineva, a replicat Jack supărat. Oricum, nu e treaba ta. Nu m-am culcat cu tine, Victoria. Și nu ți-am promis niciodată nimic, doar am încercat să fiu o companie plăcută și să-ți ofer câte o seară agreabilă.

–Deci așa stă treaba? Eu nu mă ghidez după regulile astea, Jack. Dacă m-aș fi întâlnit cu altcineva, ți-aș fi spus, indiferent dacă mă culcam sau nu cu el. Pentru că aș fi considerat că îți datorez explicații, ca să nu te derutez ori să îți rănesc sentimentele. Am dreptul să știu ce faci. Sunt o ființă omenească, o persoană la care pretinzi că ții, și am acest drept. Nu a fost vorba numai despre o cină în oraș. Ci despre construirea unei noi relații. Ceea ce presupun că ai încercat și cu cealaltă femeie. Și cu cine altcineva te mai vezi? Ai cumva carnețelul de bal deschis și pentru restul săptămânii? Se pare că ai fost foarte ocupat în ultima vreme și nu te-ai purtat deloc corect cu mine. Ceea ce ai făcut e o porcărie, Jack, și o știi la fel de bine ca mine, a încheiat Victoria cu ochii în lacrimi.

–Mda, bine, dacă așa zici tu, a replicat el rece, repezind-o pentru prima dată. Nu îi plăcea să fie nevoit să dea socoteală. Voia să facă tot ce îi trecea prin cap, fără să se gândească la ceilalți, numai la el însuși. Nu era nici pe departe genul de bărbat la care visase Victoria. Trecuse testul cu cotletele de miel, dar nu și pe cel de integritate. Nu fusese cinstit cu ea. Faptul că nu îl întrebase nimic nu îi justifica trădarea.

–Nu-ți datorez nimic, a repetat el ridicându-se în picioare și uitându-se urât la ea. Nu au fost decât niște întâlniri, atât și nimic mai mult, și dacă nu-ți place fierbințeala, atunci n-ai decât să ieși din bucătărie. Deși, în cazul de față, am să ies eu. Mersi pentru vin, a adăugat îndreptându-se spre ușă și trântind-o în urma lui.

Totul se sfârșise. Două luni cu un bărbat pe care îl plăcuse și în care avusese încredere, iar el o înșelase și o mințise, fără să regrete nici măcar în ultimul ceas că se purtase așa. Nu îi păsase deloc de ea. Asta era cât se poate de clar. Victoria s-a așezat pe scaun, tremurând din toate încheieturile, dar mândră că avusese curajul să îl înfrunte. Fusese un episod urât și dureros și, cu toate că știa că totul răul era spre binele ei, fiindcă minciuna ieșise la iveală, simțea cum ceva murise în ea când s-a întors în cameră și s-a trântit, plângând, în pat. Da, el se purtase îngrozitor, dar și mai rău era sentimentul pe care îl avea acum față de ea însăși. Amintindu-și privirea aruncată de Jack înainte de a pleca, nu s-a putut împiedica să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi considerat-o demnă de dragostea lui. Însă el nu o iubea.

capitolul 14

Era încă zdruncinată de povestea cu Jack când a luat avionul spre Los Angeles pentru a petrece Ziua Recunoștinței împreună cu familia. Era plăcut să fie din nou acasă cu Gracie, dar sentimentul îngrozitor față de ea însăși persista. Sora ei l-a remarcat imediat și i-a părut rău pentru ea. Și-a dat seama după cantitatea de mâncare devorată de Victoria la masă. Iar mama și tatăl au observat că se îngrășase din nou. S-a întors la New York sâmbătă. Nu îi mai suporta.

Luni dimineață, imediat după sărbătoare, a sunat-o pe dr. Watson și s-a dus la ea. În ultimele săptămâni discutaseră mult despre Jack. Dar acum, oricât încerca să se convingă că nu are dreptate, Victoria tot simțea că e și ea, într-un fel, vinovată pentru ceea ce se întâmplase și că, dacă ar fi fost o persoană demnă de a fi iubită, el s-ar fi purtat altfel cu ea.

–Aici nu e vorba despre tine, Victoria, i-a spus terapeuta cu multă blândețe. Ci despre el. Despre lipsa lui de sinceritate. El a greșit, nu tu.

Numai din punct de vedere rațional, nu și emoțional, Victoria era conștientă că așa stăteau lucrurile. Pentru ea, totul se reducea la posibilitatea de a fi iubită. Dacă nici măcar părinți nu o iubiseră, atunci cine avea să o facă? Aceleași principii se aplicau și în cazul lor. Faptul că nu o iubeau dovedea ce fel de oameni sunt, dar asta nu o ajuta pe ea să se simtă mai bine în propria piele. Și, de Crăciun, când s-a întors acasă, a încercat să umple golul din ea îndopându-se cu înghețată. Era în continuare deprimată și nu știa cum să iasă din acea stare. Părinții nu aflaseră nimic despre Jack.

Ea nu le povestise, fiind convinsă că dacă ar fi făcut-o, ei ar fi găsit imediat un motiv ca să dea vina pe ea. Sigur că el nu o iubise fiindcă era prea grasă, iar cealaltă femeie, mult mai slabă decât ea. Și undeva, într-un colț al minții Victoriei, se pitulase ideea că ei aveau dreptate. Nu avusese curajul să îl întrebe pe Jack cum arată iubita lui. Dar mesajele transmise de Jim și Christine, fie subliminal, fie deschis, își atinseseră ținta. Bărbații nu iubeau decât femeile de genul lui Gracie. Nici un bărbat nu își dorea o femeie inteligentă. Iar ea nu arăta ca Gracie și era inteligentă. Prin urmare, cine să o dorească? În ajunul Anului Nou, când s-a întors în New York, nu reușise să scape de depresie. A petrecut Revelionul în avion și, la miezul nopții, când comandantul le-a urat pasagerilor „La mulți ani!", și-a tras pătura peste cap și a plâns.

Între Ziua Recunoștinței și Crăciun trecuse prin chinuri cumplite ori de câte ori îl întâlnea întâmplător pe Jack. Renunțase să mai ia prânzul în cancelarie. Mânca în sala de clasă ori ieșea să facă o plimbare pe

malul lui East River. Fapt care îi amintea că nu făcusese o mișcare inteligentă atunci când se implicase într-o relație amoroasă cu un coleg. Iar vindecarea avea să îi ia cu atât mai mult timp. Printre profesori și elevi circula zvonul că ei doi ieșiseră împreună, iar el îi dăduse papucii. Se simțea mai umilită ca oricând. Îi venea să se ascundă undeva, cât mai adânc, deși Jack era cel căruia ar fi trebuit să îi fie rușine. Cu puțin înainte de Crăciun a aflat că el se întâlnea cu profesoara franțuzoaică, aceea care pusese ochii pe el încă de când se mutase la școala lor. Victoria o compătimea, fiind aproape sigură că Jack avea în continuare o relație și cu colega lui John și că se purta la fel de incorect cu amândouă. Sau poate că franțuzoaica fusese mai isteață decât ea și îl întrebase de la bun început: „Te mai vezi și cu alte femei?". Dar dacă el îi răspunsese cu o minciună? Oricum, asta nu mai era problema ei. Jack Bailey dispăruse din viața ei. Fusese un vis frumos, care se spulberase înainte de a se împlini. Însă, mai mult decât orice, pentru Victoria a însemnat pierderea unei speranțe. Helen și Carla au încercat să o consoleze atât cât au putut, dar ea s-a străduit să le evite. Nu voia să împărtășească nimănui, nici colegilor și nici prietenilor, prin ce trecuse. S-a ferit să discute problema cu John și cu Harlan. Deși ei își dădeau seama cât de mult suferă.

A fost fericită să își abată gândurile de la cele întâmplate în ianuarie, când a însoțit-o pe Gracie într-un weekend prelungit, ca să facă un tur al universităților. Au vizitat trei școli de pe coasta de est, deși Gracie era hotărâtă să rămână pe coasta de vest. Era o californiancă get-beget, dar excursia le-a binedispus

pe amândouă. Era o ocazie minunată de a fi din nou împreună. Și, când au luat masa în oraș, sora mai mică s-a abținut de la comentarii când a văzut-o comandând o friptură uriașă și cartofi copți cu smântână, iar ca desert, o porție zdravănă de negrese fierbinți cu înghețată. Știa că Victoria era tristă din cauza lui Jack. Iar Victoria era conștientă că până și pantalonii cei mai largi ajunseseră acum să o strângă. Și că trebuia neapărat să ia măsuri. Numai că nu era pregătită. Nu era deocamdată dispusă să renunțe la ceea ce psiholoaga numea „sticla de apă caldă din pat", care, în cazul ei, se referea la alimentele care îngrășau. Și care, în ultimă instanță, o făceau să se simtă și mai prost, ca și cum ar fi fost o alcoolică, deși îi ofereau alinare pe moment.

Șederea lui Gracie a culminat cu o vizită la școală. A asistat la una dintre orele Victoriei și s-a simțit bine alături de ceilalți elevi. Care au aflat cu această ocazie mai multe despre profesoara lor. Sora mai mică a făcut senzație cu felul ei degajat de a fi, atrăgând instantaneu atenția băieților, care i-au cerut cu toții adresa de e-mail și au vrut să afle dacă avea cont pe Facebook. Ea a confirmat și și-a dat adresa de parcă împărțea bomboane, iar băieții au fost încântați. Victoria s-a bucurat când a plecat din sală, altfel îi făcea praf toată ora. Gracie avea aproape optsprezece ani și era mai frumoasă ca oricând, iar ea s-a simțit dintr-odată bătrână și grasă. Peste numai câteva luni urma să împlinească douăzeci și cinci de ani, dar aniversarea care se apropia nu o făcea deloc fericită. Un sfert de veac. Cu ce realizări se putea lăuda? Nu se putea gândi decât că în viața ei nu apăruse nici un bărbat cu

care să aibă o relație adevărată și că încă se mai lupta cu kilogramele în plus. Avea o slujbă și o soră pe care le iubea, dar nimic altceva. Nici un iubit, nici acum și nici înainte, iar viața ei socială se reducea la John și la Harlan. La vârsta ei, nu era în regulă. Și, la ședința următoare de terapie, când ea a povestit despre turul universităților și despre cât de bine se simțise în compania lui Gracie, dr. Watson a luat-o în focuri.

– Aș vrea să discutăm o chestiune asupra căreia cred că ar fi bine să meditezi, i-a spus psiholoaga cu toată blândețea. În ultimul an și jumătate, de când o frecventa, Victoria ajunsese să aibă încredere în ea și să pună preț pe sfaturile sale. Uite la ce m-am gândit, a continuat doctorița. Nu crezi că îți menții greutatea pe care o ai pentru a nu fi nevoită să intri în competiție cu frumoasa ta soră mai mică? Și că te scoți singură din cursă ascunzându-te în spatele kilogramelor? Probabil te temi că, și dacă ai slăbi, tot nu ai face față concurenței, și tocmai din această cauză o și eviți.

Victoria a cugetat asupra ideii și a respins-o imediat.

– Nu sunt și nici nu am de ce să intru într-o competiție cu o fată de șaptesprezece ani. Ea e un copil. Iar eu un om matur.

– Amândouă sunteți femei și proveniți dintr-o familie în care părinții v-au asmuțit una împotriva celeilalte. Ție ți-au spus mereu că nu ești suficient de bună, iar pe ea au lăudat-o neîncetat. E o povară grea care atârnă pe umerii voștri și, sigur, mai mult pe ai tăi. Așa încât ai hotărât că e mai bine să nu te aventurezi într-o competiție cu Grace.

Era o idee, fără îndoială, interesantă, dar Victoria nici nu voia să o audă.

–Eram deja mare când s-a născut Gracie, a ripostat ea.

–Mare prin comparație cu ea, dar atât, nu e cazul să faci vreo confuzie. Dar problema cu greutatea este cu totul altceva, a insistat terapeuta. Îi sugera că se adăpostise după un paravan, că purta un costum de camuflaj care îi împiedica pe oameni să o privească ca pe o femeie, cu toate că era o fată drăguță. Dar nu la fel de frumoasă ca Gracie. Așa că se retrăsese din competiție ascunzându-se într-un corp care o făcea invizibilă în ochii majorității bărbaților tineri, cu excepția celui care avea să-i fie, într-un final, alesul. Doctorița spera ca ea să scape însă de această povară înainte de a-l întâlni, pentru că o apăsa teribil de tare și o făcea să fie nefericită.

–Vreți să spuneți că nu îmi iubesc sora? a întrebat-o Victoria, brusc iritată.

–Nu, a răspuns doctorița calmă. Vreau să spun că nu te iubești pe tine. Victoria a rămas mult timp tăcută, în timp ce lacrimile îi curgeau, nestingherite, pe obraji. Aflase cu mult timp în urmă la ce folosea cutia cu batiste de hârtie și de ce pacienții recurgeau atât de des la ea.

În primăvara celui de-al doilea an la Madison School, Victoriei i s-a oferit un post permanent la catedra de engleză. A fost ușurată să afle că lui Jack Bailey nu i se reînnnoise contractul. Se zvonea că explicația oficială era aceea că „nu se acomodase" cu ambianța școlii. Dar adevărul era că relația lui fierbinte cu colega profesoară luase o turnură proastă și se certaseră pe coridoare, iar parizianca cea pasională îl pocnise chiar

în sediul școlii. După aceea, Jack se încurcase cu mama uneia dintre eleve, fapt de neconceput pentru un cadru didactic. Victoria s-a bucurat să audă că avea să plece de la Madison. Orice întâlnire întâmplătoare cu el era un chin și îi amintea că, într-un fel sau altul, ea nu se ridicase la înălțimea pretențiilor lui și că nu fusese suficient de bună pentru ca el să o iubească, motiv pentru care nu fusese cinstit cu ea și se purtase ca un ticălos.

Pe de altă parte, era însă fericită că avea un post stabil și că nu mai trebuia să-și facă griji în fiecare an. Acum Madison School era casa ei, un loc în care se putea stabili în deplină siguranță. Helen și Carla fuseseră și ele încântate de veste și o invitaseră să ia masa de prânz împreună în oraș. În seara aceea sărbătorise cu Harlan și cu John. Bill se mutase cu Julie, iar John îi preluase camera, pe care o folosea, de fapt, pe post de birou, fiindcă dormea cu Harlan. John s-a dovedit un tovarăș agreabil, iar Bunny îl plăcea și ea foarte mult. Ea petrecea tot mai mult timp în Boston, și Victoria presimțea că avea să plece din oraș cât de curând și poate chiar să se căsătorească. Fiind cu toții celibatari, formau o comunitate fluidă, dar ea împreună cu John și Harlan nu aveau nici un gând să părăsească apartamentul. Victoria nu s-a obosit să-și anunțe părinții că primise un post permanent, dar i-a spus lui Gracie, care mai avea câteva luni până la absolvirea liceului și era în culmea fericirii că fusese admisă la USC. Voia să stea la căminul facultății. Părinții aveau să aibă acum întreg cuibușorul la dispoziția lor. Nu erau prea încântați de decizia lui Gracie, dar cum

ea a rămas de neclintit, ei au cedat ca întotdeauna. Victoria și-a dat seama că părinții ei erau mai necăjiți de faptul că Gracie urma să locuiască la cămin, dar tot în Los Angeles, decât de mutarea fiicei lor mai mari la aproape cinci mii de kilometri distanță. Indiferent de ceea ce ar fi făcut sau spus Gracie, tatăl o iubea ca pe ochii din cap. Ea avea să fie întotdeauna fiica lor favorită, iar Victoria, prăjiturica de probă. Nu o aruncaseră la coș, dar era ca și cum ar fi făcut-o. Lipsa lor de afecțiune și de înțelegere o rănise enorm. Aceasta constituia baza relației Victoriei cu părinții.

capitolul 15

Ceremonia de absolvire a liceului de către Gracie s-a transformat într-o adevărată gală. În timp ce Victoria sărbătorise discret și terminarea liceului, și a colegiului, de această dată părinții i-au permis fiicei mai mici să invite o sută de prieteni la un grătar unde Jim a preparat pui, vită, burgeri și hotdogi, în curtea din spate. Apelaseră și la o firmă de catering, care își trimisese personalul îmbrăcat în tricouri și jeanși. Puștii s-au distrat pe cinste. A doua zi, Victoria a plecat din Los Angeles. Gracie arătase adorabil în togă și cu toca pe cap. Iar tatăl a izbucnit de-a dreptul în plâns când a văzut-o primindu-și diploma. Victoria nu își amintea să-l fi văzut vreodată plângând de fericire pentru ea, probabil pentru că așa ceva nici nu se întâmplase. Iar mama fusese și ea extrem de emoționată. Evenimentul impresionase întreaga asistență. Și după aceea, cele două surori s-au îmbrățișat și au plâns.

–Nu-mi vine să cred, a spus Victoria râzând printre lacrimi și strângând-o la piept. Fetița mea a crescut mare! Cum de ai ajuns deja la colegiu? Nu se poate!

Și-ar fi dorit ca Gracie să fi încercat să intre la o școală din New York, în loc să rămână în Los Angeles. I-ar fi plăcut să o aibă mai aproape, să fie familia ei din New York. Și să se țină cât mai departe de atmosfera înăbușitoare de acasă. Părinții o cocoloșiseră, iar tatăl jucase dintotdeauna un rol important în viața ei, dictându-i opiniile. Victoria nu se lăsase niciodată influențată de el, în timp ce Gracie împrumutase masiv din stilul de viață, părerile, convingerile politice și filosofia despre lume ale părinților. Era de acord cu multe dintre cele ce făceau și spuneau ei, ba chiar îi admira. Și aceasta se explica în mare măsură prin faptul că ei se purtaseră cu ea complet diferit față de modul în care o trataseră pe Victoria. Gracie avusese parte de părinți care o venerau și o adorau și care o sprijiniseră în tot ce făcuse și în toate deciziile luate. Și i se urcase la cap. Nu avea nici un motiv pentru a se revolta împotriva lor, nici măcar de a se despărți de ei. Gracie făcea tot ceea ce tatăl lor considera a fi potrivit. Iar el era idolul ei. În timp ce pe Victoria părinții o ignoraseră și o ridiculizaseră și nu fuseseră de acord cu nici o decizie luată de ea. Gracie avea toate motivele să își dorească să rămână acasă. Era incredibil cât de mult se deosebeau experiențele lor de viață, chiar dacă erau surori. Ca ziua de noapte, ca doi poli opuși, unul negativ, celălalt pozitiv. Uneori, pentru a-și putea explica de ce Gracie nu voise să se despartă de părinți, Victoria trebuia să se întoarcă în trecut și să își amintească cât de ușoară fusese viața surorii mai mici, prin comparație cu a ei, și cât de bine se purtaseră Jim și Christine cu ea. Pentru Gracie, decizia de a locui

la cămin, nu în casa părintească, fusese un pas dificil, deși surorii mai mari nu i se părea nici pe departe la fel de important. Victoria îi considera în continuare pe părinți niște oameni nocivi, iar pe tatăl lor un narcisist, și și-ar fi dorit ca sora ei să se stea cât mai departe de ei. Gracie nu era însă de aceeași părere; de fapt, dacă ar fi fost pusă să aleagă, s-ar fi luptat ca să rămână cu ei.

Victoria i-a făcut un cadou extraordinar cu ocazia absolvirii liceului. Fusese atentă cu banii și economisise cât putuse de mult. Nu era extravagantă, deși locuia într-un oraș atât de sofisticat. Așa că a invitat-o să meargă împreună în Europa. Mai fuseseră cu părinții, pe vremea când aceștia erau mult mai tineri, dar Jim și Christine renunțaseră de ani de zile la călătoriile lungi. În iunie, Victoria plănuia să o ducă pe Gracie la Paris, Londra și Veneția și, dacă mai aveau timp, și la Roma. Gracie era atât de încântată, încât abia aștepta, iar Victoria era și ea nerăbdătoare. Excursia urma să dureze trei săptămâni și aveau să stea patru sau cinci zile în fiecare oraș. Odată cu obținerea unui post permanent, Victoria primise și o creștere considerabilă de salariu și își permitea să nu își mai ia vara o slujbă temporară. Astfel că în august, după întoarcerea din călătoria în Europa, voia să meargă în Maine împreună cu Harlan și John.

Gracie avea și ea o mulțime de planuri de îndeplinit, înainte de începerea cursurilor, la sfârșitul lunii august. Atât ea, cât și Victoria își dădeau seama că lucrurile aveau să se schimbe de acum. Ea crescuse, iar sora mai mare locuia într-un alt oraș. Părinții aveau acum ocazia de a-și trăi viața mai independent decât oricând

și de a se concentra asupra lor înșiși. Sigur, se vor reuni de sărbători, dar în restul timpului fiecare avea să-și trăiască propria viață. Cu excepția Victoriei, care avea o slujbă, dar nu și o viață personală. Și care încă se mai lupta să și-o facă. La cei douăzeci și cinci de ani ai săi, trăia cu sentimentul că mai avea mult până să reușească. Uneori se întreba dacă va ajunge vreodată acolo și începuse să se refere la ea însăși, în glumă, ca la sora mai mare a lui Gracie, fata bătrână. Și poate că asta va fi, de fapt, soarta ei.

Gracie, pe de altă parte, avea câte o duzină de băieți care roiau permanent în jurul ei. De unii îi plăcea, de alții nu, și era înnebunită după doi sau trei dintre ei, fără să fie în stare să se hotărască asupra nici unuia. Nu avusese niciodată probleme să-și găsească un prieten. Victoria confirma, în schimb, prin tot ceea ce i se întâmplase, spusele părinților. Potrivit tatălui, nu era suficient de drăguță pentru a-și găsi un bărbat, și mult prea grasă pentru a atrage pe oricine. Și prea inteligentă pentru a-l păstra, asta era părerea mamei. Oricum, indiferent de motive, în viața ei nu exista nici un bărbat.

Au plecat spre Paris a doua zi, după ce Victoria a terminat anul școlar. Gracie zburase la New York cu două valize pline de haine de vară, iar cele două fete au părăsit apartamentul dimineața devreme, îndreptându-se spre aeroport. Victoria nu își luase decât un singur geamantan. Ea a fost cea care s-a ocupat de bagaje, în timp ce Gracie vorbea la telefonul mobil cu prietenii. Victoria se simțea cam ca un ghid care își însoțește elevii în excursie, dar ideea călătoriei îi făcea

realmente plăcere. S-au urcat în avion binedispuse. Gracie încă mai era ocupată cu trimiterea de mesaje când stewardesa i-a cerut să închidă telefonul. Victoria era cea responsabilă cu păstrarea pașapoartelor. Uneori avea senzația că este mama, nu sora lui Gracie.

În cele șase ore de zbor până la Paris au pălăvrăgit, au mâncat, au dormit și s-au uitat la două filme. Timpul a zburat fără să-și dea seama, astfel că la zece seara au aterizat pe aeroportul Charles de Gaulle. După ceasul lor biologic nu era însă decât patru după-amiaza și amândouă dormiseră în avion, așa că nu le era somn. În timp ce intrau cu taxiul în oraș, priveau entuziasmate în toate direcțiile. Victoria economisise o bună parte din câștigurile sale pentru a plăti călătoria, iar tatăl îi înmânase și el un cec cu o sumă generoasă, pentru care i-a fost recunoscătoare.

La cererea formulată de Victoria într-o franceză șovăielnică, șoferul a luat-o prin Place Vendôme, trecând pe lângă hotelul Ritz și pătrunzând în animata și frumoasa Place de la Concorde, unde toate fântânile erau luminate, apoi au mers pe Champs-Élysées către Arcul de Triumf. Au intrat pe bulevardul larg exact în clipa când Turnul Eiffel a explodat în lumini strălucitoare, ceea ce se întâmpla timp de zece minute la fiecare oră. Amândouă erau copleșite de frumusețea orașului, iar Gracie privea în jur extaziată. Sub arc flutura un drapel francez enorm.

–O, Doamne, a spus Gracie uitându-se spre sora ei. Nu vreau să mă mai întorc acasă. Victoria i-a zâmbit, ținând-o de mână cât timp șoferul a întors mașina în jurul Arcului de Triumf, luând-o înapoi, prin traficul

aglomerat, pe Champs-Élysées, către Sena. Au văzut Domul Invalizilor, unde se află mormântul lui Napoleon, apoi au traversat în viteză Pont Alexandre III și au ajuns pe malul stâng al Senei. Urmau să se cazeze la un mic hotel, despre care Victoria auzise numai lucruri bune, pe rue Jacob. Aveau de gând să călătorească într-un mod cât mai modest cu putință, să stea la mici pensiuni, să ia masa în bistrouri și să viziteze galerii de artă și muzee. Aveau la dispoziție un buget restrâns pentru o asemenea excursie, pe care amândouă știau că și-o vor aminti toată viața. Victoria îi făcuse un cadou incredibil surorii ei mai mici.

În seara aceea au mâncat supă de ceapă la un mic bistrou, imediat după colțul unde se afla hotelul lor. Și, după cină, s-au plimbat pe malul stâng al Senei, apoi s-au întors la hotel și au stat de vorbă până ce le-a luat somnul. Gracie primise mesaje de la prietenii de acasă imediat ce deschisese telefonul, la aeroport, și mesajele au continuat să curgă până târziu în noapte.

A doua zi de dimineață au mâncat croissante și *café au lait* în holul hotelului, după care au plecat pe jos spre Muzeul Rodin de pe rue de Varenne, iar de acolo spre animatul Boulevard Saint-Germain, unde au băut o cafea la venerabilul restaurant al artiștilor, Aux Deux Magots. Pe urmă s-au dus la Luvru și au petrecut toată după-amiaza admirând celebrele sale comori.

Gracie dorea să viziteze Muzeul Picasso, ceea ce au și făcut în ziua următoare. Au luat masa de prânz în Place des Vosges, în cartierul Marais, unul dintre cele mai vechi din Paris. Apoi au mers cu un *bateau mouche* pe Sena și au văzut orașul noaptea.

Au vizionat o expoziție organizată la Grand Palais, s-au plimbat prin Bois de Boulogne, au intrat în holul hotelului Ritz și au străbătut rue de la Paix. În cele cinci zile cât au stat la Paris, li s-a părut că au traversat tot orașul. Văzuseră tot ce își propuseseră până în ziua plecării spre Londra, unde energia nu le-a dispărut. În primele două zile au vizitat Tate Gallery, Victoria & Albert Museum și Muzeul Figurilor de Ceară „Madame Tussaud". Pe urmă au admirat bijuteriile coroanei în Turnul Londrei și schimbarea gărzii la Palatul Buckingham, au vizitat grajdurile regale și Westminster Abbey și, după aceea, au parcurs grandioasa New Bond Street, uitându-se cu jind la vitrinele tuturor magazinelor cu prețuri pe care nu și le puteau permite. Victoria se răsfățase cumpărându-și o poșetă scumpă la Printemps, în Paris, în timp ce Gracie s-a dat în vânt după tricourile și jeanșii haioși de pe King's Road, în Londra, dar amândouă s-au purtat reținut și și-au cheltuit banii cu înțelepciune. Seara luau masa în mici resturante, iar în timpul zilei mâncau câte un sendviș cumpărat de pe stradă. Și de această dată au reușit să viziteze tot ce își propuseseră. Părinții le sunau zilnic ca să vadă ce fac, dar asta, bănuia Victoria, numai pentru Gracie, de care spuneau că le e dor.

Erau plecate de aproape două săptămâni în ziua în care au zburat de la Londra la Veneția, unde ritmul lor s-a încetinit considerabil. Când au văzut Canal Grande li s-a tăiat respirația, iar Victoria a plătit o gondolă ca să le ducă la hotel, în timp ce Gracie s-a cuibărit în barcă fericită, arătând ca o mică prințesă. De când sosiseră în Italia, toți bărbații întorceau capul după ea pe stradă și, în timpul plimbărilor prin Veneția, Victoria remarcase

că unii le urmăreau, uitându-se lung după sora ei mai mică.

Au mers în Piazza San Marco și s-au tratat cu *gelato*, apoi au vizitat biserica și au hoinărit ore în șir pe străduțele întortocheate, intrând și ieșind din biserici, iar când, în cele din urmă, s-au oprit ca să ia prânzul, Victoria a comandat o porție enormă de paste, pe care a dat-o gata. Gracie a ciugulit și ea, declarând că mâncarea e delicioasă. Era prea emoționată ca să mănânce și, în plus, era foarte cald. Și merseseră mult pe jos. Au căzut de acord că Veneția e orașul lor favorit. Au continuat să se plimbe, să mănânce și să se relaxeze, mișcându-se mai încet și petrecând mult timp la cafenelele de pe trotuar, uitându-se la trecători. Gracie a insistat să-i cumpere mamei o mică broșă cu camee, ceea ce nu i-ar fi dat prin cap Victoriei, deși, în final, a fost nevoită să admită că era frumoasă și că gestul era drăguț. Au mai cumpărat o cravată de la Prada pentru tata și, pentru ele, tot felul de suvenire aiurite. Victoria s-a îndrăgostit de o brățară din aur într-un magazin de lângă Piazza San Marco, dar a decis că nu și-o poate permite, în timp ce Gracie a cumpărat o cutie muzicală în formă de gondolă, care cânta o melodie italiană pe care nici una dintre ele nu o cunoștea.

Zilele și nopțile petrecute în Veneția au fost perfecte. Au vizitat Palatul Dogilor și toate bisericile importante menționate în ghidul turistic. S-au plimbat cu gondola pe sub Puntea Suspinelor și s-au îmbrățișat în timp ce treceau pe sub pod, pentru ca să rămână împreună pe vecie, deși se presupunea că ideea se referea exclusiv la îndrăgostiți. Însă Gracie insistase

că e valabilă și pentru ele. Într-o seară, când s-au decis să încerce ceva mai elegant, s-au dus la Harry's Bar, unde au luat o cină substanțială. Mâncarea s-a dovedit a fi fantastică în Veneția și Victoria s-a servit cu risotto sau paste cu sosuri delicioase la fiecare masă și cu tiramisu ca desert. Acum nu mai mânca pentru ca să-și găsească alinare. Nu rezista însă superbei bucătării italiene și efectul asupra greutății ei a fost același.

Ambele au părăsit cu regret Veneția pentru ultima lor escală, Roma. S-au plimbat și aici mult, au făcut cumpărături și au vizitat biserici și monumente. Au văzut Capela Sixtină, au făcut turul Catacombelor și înconjurul Colosseumului. La sfârșitul periplului, amândouă erau extenuate, dar fericite. Fusese o călătorie de neuitat, așa cum sperase Victoria, și clipe de care cele două surori aveau să-și amintească toată viața. Tocmai aruncaseră o monedă în Fontana di Trevi și se așezaseră la o cafenea în aer liber, pe Via Veneto, când le-a sunat tatăl lor. Abia aștepta să le vadă întoarse acasă, iar Gracie părea și ea nerăbdătoare. Urmau să zboare de la Roma la New York, unde Gracie voia să stea cu sora ei două zile, și apoi să revină acasă. Singură. Victoria i-a promis că va veni în august, ca să o ajute să se instaleze la cămin, dar nu avea nici o intenție să rămână în Los Angeles. Viața ei era de acum în New York și mai știa că Gracie avea să fie ocupată cu prietenii săi, înainte ca fiecare să plece la universitate și să o ia pe drumul său. Pentru Victoria era o ușurare că nu era nevoită să stea cu părinții două sau trei săptămâni. Voia să se relaxeze în vacanța de vară în New York.

În timpul zborului de la Roma la New York au pălăvrăgit despre ceea ce făcuseră și văzuseră în excursie. Nu avuseseră nici un moment neplăcut. Gracie se dovedise o tovarășă foarte agreabilă. Și, deși aveau păreri diferite în legătură cu părinții lor, Victoria s-a ferit să aducă vorba despre acest subiect. A preferat să discute despre altceva. Gracie i-a mulțumit din inimă pentru cadoul ei incredibil. Erau la jumătatea zborului când i-a întins Victoriei o cutie mică, împachetată în hârtie italienească și legată cu o fundă. Avea o expresie misterioasă și emoționată întipărită pe față și i-a mulțumit din nou pentru călătoria fabuloasă. Fusese cel mai frumos cadou de pe lume.

Victoria a despachetat cu grijă cutia și a simțit că înăuntru atârna ceva greu. Era băgat într-un săculeț din catifea neagră moale și, când l-a deschis, a văzut brățara frumoasă din aur de care se îndrăgostise în Veneția, dar se gândise că nu și-o poate permite.

– O, Dumnezeule, Gracie, ce nebunie! Generozitatea cadoului i-a tăiat răsuflarea, dar sora ei i-a prins brățara pe încheietura mâinii.

– Am cumpărat-o din banii mei de alocație și din cei pe care mi i-a data tata pentru excursie, a spus ea mândră.

– N-o s-o mai scot niciodată de la mână, a promis Victoria sărutând-o.

– Au fost cele mai frumoase momente din viața mea de până acum și, probabil, și de aici înainte. Îmi pare rău că s-a terminat.

– Și mie, a recunoscut Victoria. Dar poate că o să repetăm experiența cândva, după ce termini facultatea.

A zâmbit visătoare. Părea o veșnicie până atunci, dar ea știa cât de repede zboară anii. Parcă ieri terminase și ea liceul, iar acum avea douăzeci și cinci de ani și își încheiase studiile în urmă cu trei ani. Și sora ei va trece la fel de iute ca ea prin toate.

Au stat mult de vorbă în timpul zborului, apoi, într-un târziu, au adormit. Nu s-au trezit decât când au aterizat la New York. Erau triste la gândul că excursia se terminase. Petrecuseră împreună momente magice. S-au uitat una la alta zâmbind nostalgic. Amândouă voiau să dea timpul înapoi și să o ia de la capăt.

Le-a luat o oră ca să-și recupereze bagajele și să treacă prin vamă și încă o oră ca să ajungă cu taxiul în oraș. În momentul când mașina a oprit în fața clădirii unde locuia Victoria, li s-a părut că excursia lor la Roma, Veneția, Londra și Paris se petrecuse într-o altă viață.

–Vreau să mă întorc în Europa! s-a plâns Gracie în timp ce Victoria descuia ușa. Era weekend și toată lumea era plecată, așa că aveau tot apartamentul la dispoziție.

–Și eu, a asigurat-o Victoria, în timp ce citea un bilețel de bun-venit de la Harlan. Îi scrisese și că îi cumpărase câte ceva de la băcănie, ca să aibă cu ce să-i pregătească micul dejun lui Gracie în dimineața următoare. A dus bagajele în camera ei. Întoarcerea acasă îi dădea un sentiment ciudat.

S-au dus devreme la culcare în seara aceea, dar nu înainte să-și sune părinții pentru a-i anunța că ajunseseră cu bine. Gracie se purta întotdeauna ca un copil cuminte și nu voia ca ei să își facă griji din

pricina sa. Nu traversase nici o perioadă de frondă și Victoria regreta uneori acest fapt. Ar fi fost mai sănătos pentru Gracie dacă nu ar fi rămas atât de legată de părinți. Spera ca la colegiu sora ei mai mică să aibă parte de mai multă independență, deși avea senzația că Jim și Christine nu aveau să se dea bătuți, insistând ca ea să se întoarcă acasă. Se bucura că avusese ideea de a pleca la Northwestern, numai că părinții nu fuseseră niciodată atât de atașați de ea. Pentru ei, Gracie rămăsese copilul favorit.

A doua zi dimineață, Victoria a pregătit niște sendvișuri cu pâine prăjită, apoi s-au urcat în metrou și s-au dus în cartierul SoHo, unde s-au plimbat printre vânzătorii ambulanți, cumpărători și turiști. Străzile erau înțesate de oameni și au luat prânzul la o cafenea mică, pe o alee lăturalnică. Nu aducea însă nici pe departe cu Europa și au convenit amândouă că și-ar fi dorit să se afle la Veneția. Fusese punctul culminant al călătoriei. Iar Victoria purta cu mândrie la mână brățara făcută cadou de Gracie.

Au petrecut ziua de duminică urmărind un concert în Central Park și, după ce Grace și-a făcut din nou bagajul, au luat cina acasă. Victoria își despachetase lucrurile între timp. Cele două fete au stat de vorbă în bucătărie până noaptea târziu. Colegii de apartament ai Victoriei nu urmau să se întoarcă decât luni, iar peste o săptămână avea să fie sărbătoarea de 4 Iulie. Gracie își făcuse o mulțime de planuri în legătură cu ceea ce intenționa să facă în weekendul acela în Los Angeles, în timp ce Victoria nu avea nici unul și voia să rămână la New York. Harlan și John urmau să plece la Fire Island, iar Bunny, la Cape Cod.

În dimineața următoare, Victoria a condus-o pe Gracie la aeroport, unde au plâns amândouă. Era sfârșitul unei călătorii frumoase, al unei perioade minunate petrecute împreună. Victoria a simțit că i se sfâșie inima după ce Gracie a plecat, iar ea a luat autobuzul ca să se întoarcă în oraș. Gracie i-a trimis un mesaj înainte de decolare. „Cea mai frumoasă vacanță din viața mea. Ești cea mai bună soră de pe lume și o să te iubesc veșnic. G." Victoria a citit cuvintele cu lacrimi în ochi și, când a ajuns acasă, i-a telefonat terapeutei. Din fericire, avea o oră liberă în după-amiaza aceea.

Victoria s-a bucurat să o revadă și i-a povestit despre călătoria prin Europa. A remarcat ce tovarășă plăcută fusese Gracie, i-a spus că se distraseră grozav împreună, i-a arătat brățara primită cadou și a râs când și-a amintit de bărbații italieni care o urmăriseră pe sora ei mai mică pe stradă.

–Dar tu? a întrebat-o dr. Watson cu blândețe. Pe tine nu te-au urmărit?

–Glumiți? Dintre Gracie și mine, pe cine credeți că au preferat?

–Și tu ești o femeie drăguță, a punctat terapeuta. Înțelesese cât de multe făcuse Victoria pentru Gracie și spera că primise, la rândul ei, suficient sprijin emoțional.

–Dar Gracie arată fantastic. Însă îmi fac griji fiindcă e mult prea apropiată de părinți, a recunoscut Victoria. Nu cred că e o relație sănătoasă. Ei se poartă cu ea cu mult mai bine decât față de mine, dar o sufocă, o tratează de parcă ar fi proprietatea lor. Și tata îi bagă în cap toate ideile lui. I-ar fi mai bine dacă ar gândi cu capul ei.

–E foarte tânără deocamdată. O să ajungă și acolo, a comentat psiholoaga filosofic. Sau poate că nu. Poate că seamănă cu ei mai mult decât îți dai tu seama. Și poate că asta îi convine.

–Sper că nu, a răspuns Victoria și dr. Watson a încuviințat, deși știa că lucrurile nu erau întotdeauna atât de simple. Și nu toată lumea avea curajul Victoriei de a se elibera și a se muta la mii de kilometri distanță, în New York.

–Dar tu, Victoria? Tu ce ai de gând? Ce ți-ai propus să faci de acum înainte?

Victoria a râs, așa cum făcea de multe ori atunci când îi venea să plângă. În felul acesta, viitorul i se părea mai puțin înfricoșător.

–Să slăbesc și să am o viață a mea. Să cunosc un bărbat care să mă iubească și pe care să îl iubesc. Se îngrășase în excursie și își propusese să dea jos kilogramele în restul vacanței de vară.

–Și cum ai de gând să procedezi? a chestionat-o dr. Watson cu privire la bărbatul pe care Victoria spera să îl întâlnească.

–Deocamdată nu știu. De-abia m-am întors. Și nu e deloc ușor să cunoști bărbați. Toți bărbații pe care îi știu sunt fie căsătoriți, fie implicați într-o relație, fie homosexuali.

–Poate că ar trebui să îți extinzi un pic aria de căutare. Dar cu greutatea cum stai? Victoria era, de obicei, fie în toiul unei cure drastice de slăbire, fie pe culmile disperării.

–Am mâncat multe paste în Italia, iar la Paris, croissante. Cred că va trebui să plătesc prețul. Cumpărase o carte despre o dietă nouă, foarte la modă, exact

înaintea plecării, dar încă nu apucase să o citească. O să fie o bătălie, ca de fiecare dată, a oftat ea. Ceva o oprise mereu să slăbească atât cât își dorea. Știa însă că, dacă reușea, eforturile aveau să-i fie răsplătite de bărbatul visurilor ei.

– Știi, e posibil ca odată și odată să cunoști pe cineva care să te iubească așa cum ești. Nu e nevoie să urmezi o cură severă pentru a găsi pe cineva. A fi în formă e bine pentru sănătate. Dar nu trebuie să însemne o condiție pentru a fi iubit.

– Nimeni n-o să mă iubească dacă o să rămân grasă, a răspuns Victoria pe un ton sumbru. Repeta mesajul transmis de tată timp de ani de zile, ca un fel de blestem.

– Nu e adevărat, a replicat terapeuta calmă. Cel care te iubește te va iubi indiferent de cum arăți, grasă sau slabă. Victoria nu a răspuns, dar era clar că nu o credea. Știa ea ce știa. Bărbații nu se înghesuiseră niciodată să îi bată la ușă, să o oprească pe stradă ca să îi ceară numărul de telefon ori să o invite în oraș. Ai putea să iei legătura din nou cu nutriționista, a sugerat dr. Watson. Știu că te-a ajutat prima oară. Discutaseră de multe ori și despre Weight Watchers, dar Victoria nu se dusese niciodată la întrunirile lor. Pretextase că e prea ocupată.

– Mda, poate că o s-o sun peste câteva săptămâni. Dar mai întâi voia să se reacomodeze cu New Yorkul. Și să mai slăbească un pic, înainte de începerea școlii. După excursia în Europa revenise la cea mai mare măsură de haine purtată vreodată. A mai povestit despre călătorie, apoi ora de terapie s-a terminat. În timp ce părăsea clădirea a avut din nou senzația că e prinsă într-o capcană. Viața ei se îndrepta spre

nicăieri. Și, pe drum către casă, și-a cumpărat o vafă de înghețată, spunându-și că, oricum, nu conta. Avea să înceapă cura de a doua zi.

Harlan și John erau acasă, și la fel și Bunny. Toți trei s-au bucurat să o revadă și, în seara aceea, au luat cina împreună, după ce Bunny s-a întors de la sala de gimnastică. John pregătise un castron mare de paste și o salată de homari, ambele delicioase. Harlan a remarcat că Victoria se îngrășase, dar s-a ferit să facă vreun comentariu. Erau fericiți că se aflau din nou împreună, iar Bunny i-a anunțat că se logodise și le-a arătat inelul. Fixase data nunții pentru primăvara următoare. Nu era chiar o surpriză, dar Victoria s-a bucurat pentru ea.

Gracie îi trimisese un mesaj, informând-o că a ajuns cu bine acasă, după care i-a telefonat mai târziu, chiar înainte ca Victoria să se bage în pat. I-a povestit că părinții o scoseseră la cină în oraș și că plănuia să meargă a doua zi în Malibu cu niște prieteni. Vara se anunța plină de evenimente pentru ea. Victoria a adormit cu gândul la Veneția și a visat că era într-o gondolă, cu Gracie, și treceau pe sub Puntea Suspinelor. Și, pe urmă, a visat că mânca risotto milanese la Harry's Bar.

Restul verii s-a scurs cu repeziciune. Victoria a petrecut sărbătoarea de 4 Iulie la o pensiune din Hamptons, împreună cu Helen și un grup de profesoare necăsătorite de la Madison School. În august s-a dus în Maine cu Harlan și John. În New York au fost câteva zile toride, când aproape că nu a ieșit din casă. Era prea cald ca să facă jogging, așa că a mers din când în când la sală. Mima efortul, dar, de fapt, n-avea chef să se străduiască

prea tare. Era tristă după plecarea lui Gracie. Se distraseră foarte bine împreună. Îi era tare dor de ea și se simțea singură. S-a dus la o întrunire a Anonimilor Supraponderali, dar după aceea a renunțat.

Așa cum promisese, a mers în California într-un weekend pentru a o ajuta pe Gracie să se instaleze în căminul USC. A fost o zi agitată, plină de amintiri dulci-amare și de lacrimi de bun-venit și de despărțire. Victoria i-a despachetat valizele, în timp ce tatăl i-a instalat combina stereo și computerul, iar mama i-a împăturit lenjeria de corp și a aranjat-o frumos într-un sertar.

Camera era mică, iar Gracie o împărțea cu alte două fete, astfel că a fost un mare chin până ce fiecare să își așeze lucrurile într-un singur șifonier și trei scrinuri, cu cele trei birouri și trei computere care aglomerau și mai mult încăperea. Trei cupluri de părinți, plus Victoria, le-au ajutat pe fete. Spre sfârșitul după-amiezii, făcuseră tot ce se putea, iar Gracie i-a condus afară. Părea ușor panicată, iar Jim era pe punctul de a izbucni în plâns. Victoria avea și ea inima grea. Gracie era acum un om matur, așa că părinții fuseseră nevoiți să deschidă ușa coliviei și să o lase să-și ia zborul. O făcuseră împotriva voinței lor. Și nici Victoriei nu îi era mai ușor.

Stăteau cu toții discutând în fața ușii de la intrarea din cămin, când un băiat înalt și arătos, cu o rachetă de tenis în mână, a trecut pe lângă ei. S-a oprit imediat cum a văzut-o pe Gracie, de parcă fusese lovit de un fulger, și n-a mai fost în stare să facă nici un pas. Victoria a zâmbit văzându-i expresia întipărită pe față. Era reacția tipică pe care sora ei o deștepta la toți băieții.

–Ești boboacă? a întrebat-o. Își dăduse seama imediat, iar Gracie i-a confirmat bănuiala. Și ea avea în privire aceeași expresie ca el, așa că pe Victoria aproape că a apucat-o râsul. Ce-ar fi fost dacă Gracie ar fi dat peste cel mai popular băiat din campus chiar din prima zi? Cât de ușor era totul pentru ea...

–Dar tu? Ești în penultimul sau ultimul an? a întrebat sora mai mică cu speranță în glas, iar el a surâs.

–Școala de afaceri, a răspuns cu un zâmbet larg. Era deci cu cel puțin patru ani mai mare, dacă nu chiar cu cinci sau cu șase. Bună, a spus el pe urmă. Eu sunt Harry Wilkes. Auziseră cu toții de aripa Wilkes a universității și s-au întrebat dacă nu cumva era membru al familiei care făcuse acea donație. Băiatul a dat mâna cu Jim, Christine și Victoria, i-a aruncat un zâmbet amețitor lui Gracie și a întrebat-o dacă n-ar vrea să joace tenis cu el la ora șase. Ea a acceptat radioasă. Harry i-a spus că va veni să o ia, apoi a plecat.

–Ei bine, nici că se putea mai ușor, a comentat Victoria. O partidă de tenis și gata. Nici nu știi cât de norocoasă ești.

–A, ba știu, a spus Gracie visătoare. E grozav de drăguț. Apoi, ca și cum ar fi fost răpită de un extraterestru și abia atunci ar fi revenit din spațiu, i-a șoptit Victoriei: Într-o bună zi, o să mă mărit cu el.

–De ce nu îl verifici mai întâi, ca să vezi dacă e bun la tenis? Victoria îi cunoscuse pe toți băieții care îi făcuseră curte lui Gracie în liceu. Acesta nu era decât începutul celor patru ani de colegiu. Spera ca sora ei mai mică să nu urmeze exemplul mamei și să-și petreacă tot acest timp căutându-și un soț, în loc să se distreze. La vârsta ei, nu era cazul să se gândească la măritiș.

–Nu glumesc. Am simțit asta de când mi-a zis „Bună". Gracie vorbea serios, iar Victoria simțea nevoia să-i arunce o găleată de apă în față, ca s-o trezească la realitate.

–Alo! Ești la facultate, Gracie. Te așteaptă patru ani de distracții și de lucruri de învățat, plus o grămadă de băieți grozavi. Ce-ar fi să nu te gândești la măritiș din prima zi?

–Sora ta e în stare, și încă din prima, să pună mâna pe cel mai bogat moștenitor din campus, a intervenit Jim mândru, convins că între aripa Wilkes și băiat exista o legătură. Puștiul a fost pur și simplu cucerit de Gracie, a adăugat.

–La fel și jumătate din Italia, în iunie, când am fost în excursie. Hai să nu ne pierdem capul, a spus Victoria, încercând să își asume rolul de vocea rațiunii. Numai că nimeni nu a luat-o în seamă. Numele băiatului îl sedusese pe tată. Aspectul, pe Gracie. Și cuvântul *căsătorie*, pe mamă. Bietul Harry era ca și pierdut, dacă cei trei își puneau în cap să pună mâna pe el, și-a spus Victoria. Ia ascultă, puștoaico, a continuat ea, să nu cumva să te logodești înainte de Ziua Recunoștinței, când o să vin și eu acasă. Și-a îmbrățișat sora, rămânând mult timp strâns lipite una de cealaltă și dorindu-și să oprească timpul în loc. Te iubesc, i-a șoptit Victoria în cârlionții bruneți. Cum stătea așa, în brațele surorii mai mari, Gracie părea un copil, iar când și-a ridicat privirea spre ea, lacrimile îi străluceau printre gene.

–Și eu te iubesc. Dar să știi că am vorbit serios adineauri. Chiar am avut senzația aceea, de cum l-am văzut.

–Of, mai taci, a spus Victoria râzând și dându-i un ghiont afectuos. Distrează-te cât poți de bine la partida de tenis. Și sună-mă după aia, ca să-mi spui cum a fost. Victoria urma să se întoarcă a doua zi la New York. Din momentul în care Gracie plecase de acasă, ea nu mai avea ce căuta acolo. Și nu avusese, de fapt, de ani de zile.

Părinții și Victoria s-au îndreptat după aceea spre parcarea enormă și s-au urcat în mașină. Victoria s-a așezat pe bancheta din spate și au parcurs drumul spre casă în tăcere, pierduți în gânduri. Timpul trecuse atât de repede. Parcă ieri Gracie era un bebeluș, apoi începuse să se târască iute-iute prin cameră, cu Victoria pe urmele ei, vorbindu-i și sărutând-o tot timpul, pentru ca, dintr-odată, să ajungă adolescentă, iar acum, la facultate. Astfel au conștientizat cu toții, cu mare tristețe, că cei patru ani de colegiu vor zbura și ei.

capitolul 16

Temerile lor, cum că perioada de colegiu va trece prea repede, s-au adeverit. Cei patru ani s-au scurs cât ai clipi din ochi și, mai înainte ca ei să-și dea seama, Gracie a absolvit USC. Îmbrăcată în togă, și-a aruncat toca în aer în prezența părinților și a surorii mai mari. Și cu asta, totul s-a încheiat. Anii de facultate se terminaseră. Gracie obținuse o diplomă în engleză și comunicare, dar deocamdată nu se hotărâse ce să facă. Voia să lucreze în redacția unei reviste sau a unui ziar, dar încă nu își depusese CV-ul și nu începuse să meargă la interviuri. Intenționa să-și ia liber pe timpul verii și să încerce să-și caute o slujbă din septembrie. Iar tatăl fusese de acord. În iulie, Gracie urma să plece în Europa, într-o călătorie în Spania și Italia, împreună cu un grup de prieteni din care făcea parte și iubitul ei, apoi ei doi aveau să meargă la părinții lui, în sudul Franței. Profeția ei din prima zi petrecută la USC aproape că se materializase. Încă nu se căsătoriseră, dar Harry Wilkes fusese prietenul ei în toți cei patru ani de colegiu, cu binecuvântarea lui Jim. Așa după cum bănuise el, Harry provenea din familia

care donase banii pentru construirea aripii Wilkes. Harry absolvise cu un an înainte școala de afaceri și lucra pentru tatăl său la o bancă de investiții. Era tare ca o stâncă, așa cum îi plăcea tatălui său să-l descrie, și o partidă excelentă. I-a însoțit pe Gracie și familia ei la prânzul de după ceremonia de absolvire, și Victoria i-a văzut pe cei doi tineri discutând conspirativ în celălalt capăt al mesei, după care Harry a sărutat-o pe Gracie, iar ea a zâmbit.

Victoria îl plăcea pe Harry, cu toate că îl considera un pic prea dominator și și-ar fi dorit ca sora ei mai mică să se fi distrat mai mult în colegiu. Dar Gracie n-avusese ochi decât pentru Harry. În penultimul an de facultase părăsise căminul și se mutase cu el într-un apartament, în afara campusului, unde locuiau și în prezent. Victoria era de părere că era prea tânără pentru a se stabili la casa ei și a-și limita opțiunile la un singur băiat. Harry îi amintea într-un fel de Jim, ceea ce o deranja. El emitea opinii cu privire la orice, iar Gracie îl aproba în toate, fără să exprime vreodată păreri proprii. Victoria nu voia să o vadă cum se transformă într-o nouă Christine. O umbră a soțului, un accesoriu menit să îl pună pe el în valoare și să-l facă să se simtă deștept și adorat. Cum rămânea cu Gracie, cu sentimentele și viața ei personală?

Pe de altă parte, nu putea nega că Gracie părea fericită alături de el. Victoria fusese șocată atunci când părinții nu obiectaseră că ei se mută împreună. Era sigură că nu ar fi reacționat la fel de binevoitor dacă ar fi fost vorba despre ea. Când îi atrăsese atenția tatălui, el o sfătuise să nu mai fie atât de înțepată și demodată,

dar ea bănuia că totul se datora, cel puțin în parte, faptului că familia lui Harry era foarte înstărită. Era convinsă că Jim n-ar fi fost la fel de îndatoritor dacă Harry Wilkes ar fi fost un băiat sărac. Le mărturisise bănuiala lui Helen, lui Harlan și lui John. Își făcea multe griji din cauza lui Gracie. Se temea că surorii ei îi fusese spălat creierul și că părinții îi băgaseră în cap o grămadă de idei greșite.

Prânzul de după ceremonia de absolvire începuse târziu și s-a prelungit până după-amiaza târziu. Într-un sfârșit, au terminat masa, iar Gracie urma să se întoarcă în campus pentru a înapoia roba și toca închiriate. Pentru siguranță, i-a dat diploma Victoriei, apoi le-a spus că Harry o să o aducă acasă cu mașina. În seara aceea avea să iasă în oraș împreună cu niște prieteni. Harry conducea Ferrari-ul făcut cadou de părinți la absolvirea școlii de afaceri. Victoria i-a urmărit cu privirea și i-a văzut sărutându-se imediat ce au ieșit din restaurant. I s-a părut că abia trecuse o zi de când Harry, cu racheta în mână, o zărise pentru prima oară pe Gracie în fața clădirii căminului în care ea abia se mutase, ca studentă în primul an.

–Cred că am început să îmbătrânesc, i-a spus Victoria tatălui în timp ce se îndreptau spre mașina lui. Peste puțin timp avea să împlinească douăzeci și nouă de ani. Parcă ieri avea cinci ani, a continuat ea. Când a zburat timpul?

–Al naibii să fiu dacă știu. La fel s-a întâmplat și cu tine, a răspuns Jim, părând sentimental, spre surpriza Victoriei.

În cei patru ani de colegiu ai lui Gracie, Victoria ieșise ocazional cu câțiva bărbați, un avocat, un profesor,

un broker și un ziarist. Dar nici unul nu însemnase mai nimic pentru ea, iar relațiile nu duraseră decât câteva săptămâni sau luni. Era acum șefa catedrei de engleză la Madison School și locuia în același apartament. Numai că nu îl mai împărțea decât cu Harlan și John. Cei doi foloseau fiecare o altă cameră ca birou. Bunny se căsătorise cu trei ani înainte și avea deja doi copii. De curând se mutase în Washington DC împreună cu familia. Soțul ei avea un post la Departamentul de Stat, dar ei trei bănuiau că lucra, de fapt, la CIA, în timp ce Bunny era casnică. Harlan era angajat tot la Institutul Costumului, iar John preda la aceeași școală din Bronx. Victoria renunțase cu doi înainte să o mai vadă pe dr. Watson. Nu mai aveau ce să-și spună. Întorseseră aceleași lucruri pe toate părțile de multe, multe ori. Și căzuseră de acord asupra lor. Părinții îi făcuseră Victoriei viața amară și își revărsaseră toată dragostea asupra surorii ei și, chiar dinainte de nașterea lui Gracie, nu o îndrăgiseră prea mult pe fiica lor cea mare. Mai simplu spus, își bătuseră joc de ea, dar Victoria își păstrase intactă dragostea față de Gracie. Avea însă prea puține sentimente cu privire la părinți, față de care nu manifesta nici furie, dar nici afecțiune. Erau oameni egoiști și egocentrici, care nu ar fi trebuit să aibă copii, sau în orice caz nu pe ea. Gracie se potrivea perfect cu felul lor de a fi. Ea nu. Și totuși, se descurcase bine în viață. Victoria era conștientă că dr. Watson o ajutase mult. Părinții nu se schimbaseră între timp, iar ea se lupta și acum cu kilogramele, dar reușea să facă față cu mai mult succes problemelor.

Încă nu își găsise bărbatul visurilor și poate că nici nu avea să îl găsească vreodată, dar își iubea meseria și

preda în continuare elevilor din ultimul an de liceu, iar greutatea ei fluctua puternic. Cantitățile și felurile pe care le mânca depindeau de vreme, de cum mergeau treburile la școală, de viața ei amoroasă sau, mai degrabă, de lipsa ei, și de starea sa de spirit. La acel moment cântărea iarăși mult. Nu avusese o întâlnire cu un bărbat de peste un an, dar insista că greutatea nu avea nimic de-a face cu asta, că nu exista nici o legătură. Însă Harlan nu se sfia să o contrazică, arătându-i că mânca mai mult și se îngrășa atunci când era singură și nefericită. Amplasaseră în camera de zi o bandă de alergat și un aparat de vâslit, la a căror cumpărare Victoria contribuise și ea cu bani, deși nu le folosea niciodată, în timp ce Harlan și John se serveau zilnic de ele.

Urma să se întoarcă în New York a doua zi după ceremonia de absolvire a lui Gracie. În seara aceea a luat cina acasă cu părinții. Era un sacrificiu pe care era nevoită să îl facă cel puțin o dată ori de câte ori venea în Los Angeles. Tatăl plănuia să se pensioneze în câțiva ani, înainte de termen. Mama era în continuare pasionată de bridge. Și, cu fiecare an care trecea, Victoria avea tot mai puține lucruri de discutat cu ei. Glumele făcute de Jim pe socoteala ei nu o amuzau și, mai nou, el adăugase și comentarii cu privire la faptul că Victoria nu se căsătorise, nu ieșea cu bărbați și, foarte probabil, nu avea să aibă niciodată copii. Și toate se datorau, după părerea lui, kilogramelor ei. Victoria renunțase să îl mai contrazică și să încerce să se apere ori să se explice. Îl lăsa să vorbească fără a interveni. Oricum, el nu făcea decât să repete aceleași lucruri la nesfârșit.

La cină, tatăl a făcut referire la posibilitatea de a o angaja pe Gracie pe post de copywriter la agenția lui de publicitate, după întoarcerea ei din Europa. După aceea, în timp ce Victoria o ajuta pe mamă să pună vasele în mașina de spălat, Gracie a sosit pe neașteptate. Cum locuia cu Harry, trecea rareori pe acasă, așa încât apariția ei a fost primită cu surprindere și bucurie. Ea a intrat în bucătărie și le-a privit. Era roșie în obraji și ochii îi străluceau. Victoriei i s-a strâns inima când a auzit-o rostind vorbele de care ea se temuse de atâta vreme.

–*M-am logodit!* Pentru o clipă, în încăpere s-a așternut o tăcere mormântală, apoi tatăl a scos un strigăt și a luat-o în brațe, învârtind-o așa cum făcea când era mică.

–Bravo ție! Bună treabă! Dar Harry unde e? Vreau să-l felicit.

–M-a lăsat pe mine aici și s-a dus să le dea vestea părinților, a răspuns Gracie fericită, în timp ce Victoria și-a făcut de lucru cu vasele, fără să spună o vorbă. Mama a gângurit și ea încântată și s-a agitat, îmbrățișând-o. Apoi Gracie a întins mâna ca să vadă toți inelul mare și rotund, cu diamante, care sclipea pe degetul ei. Da, ceea ce așteptau cu toții se întâmplase. Gracie urma să se căsătorească.

–Exact așa am făcut și noi, tatăl tău și cu mine, a remarcat mama emoționată. Ne-am logodit în seara absolvirii facultății. Și ne-am căsătorit de Crăciun. Toți cunoșteau povestea. Ei, și pe când nunta? a întrebat ea, ca și cum de abia aștepta să înceapă pregătirile. Nici unul dintre părinți nu a pus sub semnul îndoielii

înțelepciunea deciziei și nu s-a întrebat dacă nu cumva fiica lor nu era prea tânără, asta din motive evidente, legate de persoana lui Harry. S-au entuziasmat de idee, considerând că Gracie făcea o partidă excelentă intrând în familia Wilkes. Totul se reducea la egoismul lor, nu la ceea ce era mai bun pentru Gracie. Într-un final, Victoria s-a întors spre sora ei, privind-o îngrijorată.

– Nu crezi că ești prea tânără? a întrebat-o ea deschis. Gracie nu avea decât douăzeci și doi de ani, iar Harry douăzeci și șapte, nu prea mult după părerea Victoriei.

– Suntem împreună de patru ani, a răspuns Gracie, ca și cum acest lucru ar fi fost suficient pentru a dovedi că avea dreptate. Victoria nu era însă de acord cu ea. Argumentul nu a convins-o, ba chiar dimpotrivă. În colegiu, Gracie își refuzase de bunăvoie șansa de a crește, de a-și dezvolta propria gândire, de a cunoaște alți băieți și a ieși cu ei.

– Am și eu elevi la școală care ies împreună de patru ani. Numai că nu sunt destul de copți pentru a se căsători. Îmi fac griji pentru tine, Gracie. Nu ai decât douăzeci și doi de ani. Înainte de a te așeza la casa ta trebuie să-ți cauți o slujbă, să-ți faci o carieră, să fii independentă și stăpână pe viața ta. De ce te grăbești? Pentru o clipă s-a temut că sora mai mică rămăsese însărcinată, dar a alungat repede ideea. Gracie o anunțase că se va mărita cu Harry de cum îl văzuse. Și acum venise momentul. Visul i se împlinea. Își dorise cu multă ardoare să se întâmple lucrul acesta, așa că s-a uitat urât la Victoria, supărată că îi punea decizia sub semnul întrebării și necăjită că nu părea entuziasmată.

–De ce nu poți să te bucuri pentru mine? s-a bosumflat ea. De ce trebuie ca totul să fie așa cum vrei tu? Sunt fericită. Îl iubesc pe Harry. Nu mă interesează să-mi fac o carieră. Nu am vocație, așa ca tine. Tot ce îmi doresc pe lumea asta este să fiu soția lui Harry! Pentru Victoria nu părea îndeajuns, dar poate că Gracie avea, la urma urmei, dreptate. Cine era ea ca să o judece?

–Scuză-mă, a spus ea cu tristețe în glas. Ele două nu se certaseră de ani de zile. Ultima lor dispută fusese în legătură cu părinții, iar Gracie le luase apărarea cu înflăcărare. Iar Victoria făcuse un pas înapoi, gândindu-se că sora ei era prea tânără ca să înțeleagă și, oricum, le semăna în multe privințe. Vedea acum că Gracie nu își schimbase părerile. Și ea era din nou altfel decât ei toți, singura din familie care nu se bucura pentru Gracie și care îndrăznea să i-o spună verde în față. Vreau să fii fericită și să ai parte de tot ce e mai bun în viață, a adăugat ea. Și mai cred că ești prea tânără pentru măritiș.

–Mie mi se pare că o așteaptă o viață cât se poate de bună, a punctat tatăl arătând spre inelul de logodnă, spre enervarea Victoriei. Nu era geloasă pe Gracie. Căsătoria fiicei mai mici cu un bărbat bogat se potrivea însă perfect cu narcisismul lui Jim. Cu inelul pe deget, Gracie devenise pentru el un trofeu, dovada vie a succesului său ca părinte capabil să fi crescut o fată demnă de a intra într-o familie de oameni avuți. Victoriei îi era scârbă de modul în care gândea el. În timp ce Gracie nu își dădea seama de implicații. Era mult prea cufundată în viața pe care o ducea și prea

speriată pentru a-și asuma riscul de a ieși în lumea reală, de a-și lua o slujbă, de a cunoaște oameni noi și a face ceva prin propriile forțe. Așa încât se decisese să se căsătorească. Și, exact așa cum se așteptase Victoria, când Harry a sosit și a intrat și el radios în bucătărie, Gracie i-a sărit în brațe. Era fericită la culme. Tatăl l-a bătut pe Harry pe spate, felicitându-l, iar Christine s-a dus să aducă o sticlă de șampanie, pe care Jim a deschis-o imediat, turnând tuturor în pahare, în timp ce Victoria îl urmărea zâmbind nostalgic. Lucrurile se mișcaseră atât de repede pentru Gracie. Liceul, colegiul și acum logodna. Era parcă prea mult dintr-odată. Lăsându-și temerile deoparte, a traversat camera și, de dragul surorii sale, l-a îmbrățișat și ea pe Harry, iar Gracie a privit-o ușurată. Voia ca toată lumea să o aplaude și nimeni să nu încerce să o oprească ori să obiecteze la deciziile sale. Era ceea ce visase să facă, iar acum visul se împlinea.

– Ei, și pe când nunta? Ați fixat data? a întrebat Jim după ce au toastat în cinstea logodnicilor și au sorbit din pahare. Gracie și Harry s-au uitat unul la celălalt zâmbind și Harry a răspuns în locul ei, lucru pe care Victoria îl mai remarcase la el și care o deranja foarte tare. Gracie avea și ea opinii, iar Victoria își dorea ca sora mai mică să se facă mai des auzită. Spera în secret ca nunta să nu aibă loc prea curând.

– În iunie, a spus Harry surâzându-i micuței mirese. Avem multe de făcut. Gracie se va ocupa de organizare. A aruncat o privire spre viitoarea soacră și spre cumnată, de parcă se aștepta ca și ele să se implice imediat în planurile de nuntă. Ne-am gândit la patru

sau cinci sute de invitați, a continuat el voios, fără să-i fi trecut prin cap să se consulte mai înainte cu părinții fetei. Și nici nu le ceruse mâna lui Gracie. O ceruse direct în căsătorie, convins de la bun început că Jim Dawson avea să-și dea acordul. Christine a părut gata să leșine când a aflat numărul de invitați. Dar Jim părea încântat și a deschis o nouă sticlă de șampanie, turnând din nou în pahare.

–Asta e treaba voastră, doamnelor, a spus el zâmbindu-i mai întâi lui Harry, apoi soției și fiicelor. Treaba mea e să achit facturile. Victoria l-a urmărit, gândindu-se că își vindea pur și simplu fiica, dar acesta era exact genul de partidă pe care el și-l dorise întotdeauna pentru Gracie, fără a se întreba dacă ea nu e prea tânără pentru un pas așa de important sau dacă decizia nu e greșită. Victoria era conștientă că dacă ar fi încercat să-și spună părerea ar fi fost acuzată că, în calitatea ei de soră mai mare și, în plus, supraponderală, fără un iubit și nici o perspectivă de a se căsători, e geloasă pe sora mai mică și vrea să stea în calea fericirii ei.

Au terminat a doua sticlă de șampanie, apoi logodnicii au fost din nou felicitați și îmbrățișați. Harry i-a anunțat pe Jim și pe Christine că părinții lui voiau să ia masa cu ei cât mai curând. Victoria și-a sărutat iar sora.

–Te iubesc. Îmi cer scuze dacă te-am supărat cu ceva.

–Nu-i nimic, i-a șoptit Gracie. Vreau doar să te bucuri pentru mine. Victoria a încuviințat. Nu mai știa ce să spună.

După aceea, cuplul a plecat. Urmau să se întâlnească cu niște prieteni și să meargă împreună la

o petrecere, iar Gracie abia aștepta să-și etaleze inelul. Imediat după aceea Victoria a simțit cum îi vibrează BlackBerry-ul și a citit mesajul transmis de sora ei: „Te iubesc. Bucură-te pentru mine!". I-a răspuns – cum altfel? – Și eu te iubesc".

– Ei bine, ai un an la dispoziție ca să pregătești totul ca la carte, i-a spus Jim lui Christine. O să ai multă treabă de făcut. S-ar putea să fii nevoită să renunți pentru o vreme la partidele de bridge. Între timp, Victoria a primit un alt mesaj. Tot de la Gracie.

„Domnișoară de onoare?" Așa suna textul, iar ea a zâmbit. Într-un fel sau altul, aveau să o atragă și pe ea în pregătirile de nuntă și, dacă tot nu se putea sustrage, atunci nu își va dezamăgi sora și nici nu va refuza această onoare.

„Da, sigur. Mulțumesc", a răspuns ea. Așadar, sora ei mai mică urma să se căsătorească, iar ea va fi domnișoară de onoare. Ce mai zi plină de evenimente!

capitolul 17

La două zile după ceremonia de absolvire, Victoria s-a întors în New York și în aceeași seară sunat-o pe dr. Watson. Terapeuta ei lucra în același cabinet și a răspuns când a sunat-o pe telefonul mobil. A întrebat-o ce mai face. Victoria i-a spus că e bine și că dorește să o vadă, așa că doctorița a reușit să o strecoare între două programări, a doua zi. Când a văzut-o intrând a remarcat că se mai maturizase puțin, dar în esență nu se schimbase prea mult. Victoria era îmbrăcată într-o pereche de jeanși negri și un tricou alb, iar în picioare purta sandale. Era o zi de vară toridă, ca multe altele în New York. Avea cam aceeași greutate ca atunci când se văzuseră ultima dată. Așa încât, una peste alta, nu arăta nici mai bine, nici mai rău.

–E totul în regulă? a întrebat-o dr. Waston îngrijorată. La telefon mi s-a părut că e vorba despre ceva urgent.

–Da, așa cred. Am senzația că tocmai m-am trezit din somn sau că trec printr-o criză de identitate, ceva de genul ăsta.

De la ceremonia de absolvire a lui Gracie nu își revenise din supărare. Îi fusese și așa destul de greu să o vadă terminând facultatea, și acum trebuia să facă față și veștii logodnei.

–Sora mea s-a logodit acum câteva zile, i-a explicat ea. Are douăzeci și doi de ani. S-a logodit în ziua absolvirii, la fel cum au făcut și părinții noștri. Ei consideră că e o decizie bună, având în vedere că soțul, mai bine zis viitorul soț, e plin de bani. În timp ce eu cred că au înnebunit cu toții. N-are decât douăzeci și doi de ani. Nu-și caută serviciu fiindcă el n-o lasă să muncească. Înainte voia să se facă ziaristă, acum nu-i mai pasă. O să sfârșească exact ca mama, un decor pentru el, mereu gata să stea în fundal și să-i susțină opiniile, și, credeți-mă, logodnicul nu duce lipsă de păreri, la fel ca tata. O să se piardă, iar mie mi se sfâșie inima când văd ce se întâmplă cu ea. Nu-și dorește decât să se mărite. Eu însă cred că e prea devreme. Sau poate sunt geloasă fiindcă nu am o viață personală. Nu am decât meseria, pe care o iubesc. Atât. Iar dacă le-aș spune, ei sau părinților, că ar fi mai bine pentru ea dacă nu s-ar căsători acum, m-ar acuza că gândesc ca vulpea care pretinde că strugurii sunt acri pentru că nu ajunge la ei. Vorbele îi ieșeau repede din gură, ca niște bile care se rostogolesc pe un deal la vale.

–Și crezi că au dreptate? Sunt strugurii acri? a întrebat-o dr. Watson fără menajamente.

–Nu știu. Victoria nu o minți niciodată.

–Ce îți dorești tu, de fapt? a insistat terapeuta. Știa că acum era momentul propice pentru a elucida, o dată pentru totdeauna, această problemă. Nu te întreb ce îți dorești pentru sora ta, ci pentru tine.

–Nu știu, a repetat ea, dar doctorița avea destulă experiență ca să-și dea și singură seama.

–Ba da, știi foarte bine. Nu-ți mai face atâtea griji pentru Gracie. Gândește-te la tine. Spune-mi, de ce ai vrut să mă vezi? Ce vrei tu pentru tine?

Ochii Victoriei s-au umplut de lacrimi. Știa ce își dorea de la viață. Dar îi era teamă să spună cu voce tare sau chiar să recunoască față de ea însăși.

–Vreau să am și eu o viață, a murmurat. Și un bărbat care să fie al meu. Îmi doresc tot ce își dorește și sora mea. Numai că eu am vârsta potrivită pentru a avea toate acestea, dar nu o să le am niciodată. Dintr-odată a simțit cum curajul crește în ea și a vorbit cu un glas mai puternic: Vreau să am viața mea, un bărbat al meu și să scap până în iunie de unsprezece kilograme sau măcar de nouă. Gata, de acum rostise vorbele de care se temuse atât.

–De ce până în iunie? Ce se întâmplă atunci? a întrebat-o dr. Watson mirată.

–Nunta. Și eu o să fiu domnișoară de onoare. Și nu vreau ca toată lumea să mă considere o ratată și să mă compătimească. Nu vreau să fiu sora mai mare a miresei, fata bătrână și grasă. Nu așa îmi doresc eu să apar la nunta lui Gracie.

–O.K. Am înțeles. Avem un an la dispoziție ca să rezolvăm problemele astea. Mi se pare un termen destul de rezonabil, a spus psiholoaga zâmbindu-i. E vorba deci despre trei proiecte. Să ai o viață a ta, așa ai spus, și va trebui să definești foarte clar ce înțelegi tu prin asta. Vrei un bărbat în viața ta. Și, în al treilea rând, mai e chestiunea cu greutatea. Bun, asta înseamnă că avem mult de lucru.

–Bine, a răspuns Victoria cu voce tremurândă. Era emoționată. Avusese o revelație. Se săturase să nu aibă parte de ceea ce își dorea și să nu recunoască asta față de sine, doar pentru că nu credea că merită să își împlinească visele, fiindcă așa îi spuseseră părinții. Sunt pregătită, a adăugat.

–Da, și eu cred că ești, a confirmat doctorița mulțumită, după care s-a uitat peste umărul Victoriei la ceasul atârnat pe perete. Atunci ce zici, ne vedem săptămâna viitoare? Victoria a dat din cap, dintr-odată conștientă de amploarea planurilor sale. Era ceva cu mult mai complicat decât organizarea unei nunți. Trebuia să urmeze o cură drastică de slăbire și să aibă gijă ca după aceea să își mențină greutatea. Să facă un efort considerabil și să iasă mai mult în lume pentru a cunoaște bărbați, fiind pregătită pentru noi provocării. Să își păstreze mintea deschisă în fața oportunităților, a oamenilor, a locurilor și a tuturor acelor lucruri după care tânjise atât, dar de care nu avusese niciodată suficient curaj pentru a se apropia. Era o perspectivă mai înfricoșătoare decât mutatul în New York și cu mult mai dificilă decât planificarea unei nunți. Știa însă că trebuia să o facă. Avea să împlinească treizeci de ani la nunta lui Gracie. Și voia să își trăiască propriul vis, nu pe cel al surorii sale.

Pe drumul de la cabinet acasă s-a simțit mai hotărâtă ca oricând. De cum a intrat, s-a dus glonț în bucătărie pentru a face curat în frigider. A început cu congelatorul, de unde a aruncat la gunoi toate feliile de pizza și cele patru caserole de înghețată. În momentul acela au sosit și Harlan cu John. John lucra împreună cu Harlan la muzeu pe timpul verii.

–O, pare o chestie serioasă, a spus Harlan privind-o uimit. Victoria tocmai arunca niște bomboane de ciocolată rămase de la o petrecere școlară și o prăjitură cu brânză mâncată pe jumătate. Ia ascultă, ce faci? Cum trebuie să interpretez acest gest? Transmiți un mesaj sau e o simplă curățenie de primăvară?

–Am de gând ca până la anul, în iunie, să dau jos unsprezece kilograme și, după aceea, să-mi mențin greutatea.

–Ai vreun motiv serios de ai luat hotărârea asta? a întrebat-o el precaut, în timp ce John a scos din frigider două sticle de bere. Le-a deschis, i-a întins una lui Harlan și a sorbit din cealaltă. Gustul era bun. Dar Victoria nu se dădea în vânt după bere. Prefera vinul, cu toate că și acesta îngrășa. E vorba despre vreun bărbat? a întrebat-o Harlan plin de speranță.

–E și ăsta un motiv. Deși deocamdată nu l-am întâlnit pe bărbatul acela. Victoria a închis ușa frigiderului și s-a întors cu fața spre cei doi. Gracie se mărită în iunie, a spus. Și n-am de gând să mă prezint la nuntă ca domnișoara de onoare cu unsprezece kilograme mai grasă decât normal, care trăiește ca o fată bătrână. Așa că astăzi am fost la terapeută.

–Marșul generalului Sherman prin Georgia[1], a comentat Harlan mulțumit. Era o decizie bună, pe care Victoria ar fi trebuit să o ia de ani de zile. În ultima vreme, el își pierduse însă nădejdea. Ea mânca la fel de mult ca înainte și nu reușea să-și controleze greutatea.

---

[1] Aluzie la marșul victorios al generalului nordist Sherman prin Georgia, în timpul Războiului Civil American (n.r.)

– Bravo, fato! a continuat el. Să ne spui dacă te putem ajuta cu ceva.

– Adio înghețată! Și pizza! Și o să mă apuc să lucrez la aparatele de gimnastică din casă. O să merg la sală. Poate și la Weight Watchers. O să apelez la nutriționist. La hipnotizator. O să fac tot ce trebuie ca să-mi ating scopul.

– Apropo, cu cine se mărită Gracie? Nu e prea tânără? Abia a terminat colegiul.

– Da, e prea tânără și toată povestea asta este o prostie. Tatei îi place de viitorul ginere fiindcă provine dintr-o familie bogată. Iar Gracie e combinată cu el de patru ani.

– Foarte rău că se grăbește așa tare. Deși nu se știe. Poate că totul o să fie bine.

– Sper și eu, de dragul ei. E dispusă să renunțe la opiniile ei personale pentru a se căsători. Dar asta își dorește sau crede că își dorește.

– Mai e mult până în iunie. Se mai pot întâmpla o grămadă de lucruri.

– Asta e adevărat, a răspuns ea cu o licărire de energie în ochi, pe care Harlan nu o mai văzuse la ea de ani buni sau poate niciodată. Victoria era pregătită să purceadă într-o misiune sfântă.

– Pe asta mă bazez și eu, a continuat Victoria. Am la dispoziție un an întreg pentru a-mi pune ordine în viață și a fi într-o formă fizică bună.

– Sunt sigur că o să reușești, a asigurat-o Harlan.

– Da, și eu sunt convinsă, a spus ea încrezătoare, întrebându-se de ce amânase atâta vreme luarea deciziei. Timp de douăzeci și nouă de ani îi crezuse pe

părinți și se considerase urâtă, grasă și sortită iremediabil eșecului, o persoană nedemnă de a fi iubită. Deodată își dăduse seama că ei nu erau deținătorii adevărului absolut. Iar ea era ferm hotărâtă să se lepede de tot ce o ținuse legată de ei. Mai presus de orice, voia să fie liberă.

A doua zi s-a înscris în organizația Weight Watchers, de unde a primit instrucțiuni cum să se hrănească și un cântar pentru alimente. După aceea s-a dus la o sală nouă de fitness. Aveau echipamente de ultimă oră, o cameră pentru cântărit, un studio de dans, saună și piscină. A început să frecventeze sala zilnic. În fiecare dimineață făcea jogging în jurul lacului. Își urmărea conștiincios dieta și se cântărea o dată pe săptămână. Discuta aproape zilnic la telefon cu Gracie despre pregătirile de nuntă, dar și cu mama, mai des decât își dorea. Cele două femei se concentrau acum exclusiv asupra acestei probleme. Erau în plină „febră a măritișului", după cum o numea Victoria. Până la începutul școlii a reușit să dea jos patru kilograme și jumătate și se simțea bine. Era în formă. Dar mai avea mult până să își atingă scopul. Parcursese o primă etapă, la care mai ajunsese însă și cu multe alte ocazii, numai că acum era hotărâtă să meargă mai departe. Nu avea să se lase descurajată și continua să se întâlnească regulat cu terapeuta. Vorbeau despre părinții ei, despre speranțele pe care și le făcuse în privința surorii și, în final, despre ceea ce își dorea ea de la viață. Un lucru pe care nu îl mai făcuseră niciodată până atunci.

Elevii au sesizat imediat schimbarea petrecută. Era mai puternică și mai sigură pe ea. Helen și Carla au felicitat-o și s-au declarat mândre de ea.

Victoria era deranjată de faptul că sora ei mai mică nu își luase un serviciu după absolvire. Iar, după logodnă, nici nu încercase să-și caute, ceea ce ea considera a fi o greșeală și un mod de a-ți pierde respectul de sine. Gracie pretindea că nu are timp, dar Victoria știa că viața înseamnă cu mult mai mult decât organizarea unei nunți și a fi căsătorită cu un bărbat bogat. Însă psiholoaga o avertizase că asta nu e problema ei și o sfătuise să se concentreze asupra ei însăși și asupra viitorului său. Deși era și ea îngrijorată în privința lui Gracie.

În septembrie nu a reușit să slăbească decât un kilogram. Până în octombrie dăduse totuși jos cinci kilograme și se afla la jumătatea drumului și într-o formă fizică bună, când Gracie a anunțat-o că urma să sosească în New York în weekendul următor pentru a vedea rochii de mireasă și a alege toaletele pentru domnișoarele de onoare. Îi cerea ajutorul. Victoria nu era sigură că îi poate fi de folos, dar Gracie era surioara ei iubită, pe care n-o refuzase niciodată, așa că și-a dat acordul, deși avea de corectat un teanc de lucrări. Psiholoaga a întrebat-o de ce nu îi sugerase lui Gracie să vină într-un alt weekend. La urma urmei, nunta avea loc abia în iunie, era timp suficient.

– N-am fost în stare, a recunoscut Victoria.

– De ce?

– Nu pot să o refuz. N-am putut niciodată.

– Și de ce nu îți convine ca ea să vină în weekendul acesta? Discutau cu deplină sinceritate.

– Pentru că am de lucru, a încercat Victoria să pareze, dar doctorița a pus-o imediat la punct.

–Să fie acesta motivul?

–Nu. N-am pierdut suficient de mult în greutate și mi-e teamă că va alege niște rochii pentru domnișoarele de onoare în care voi arăta absolut îngrozitor. Toate prietenele ei sunt minione, la fel ca ea. Poartă măsura 36 sau 38. Nu 44, ca mine.

–Tu ești tu și ele sunt ele. În iunie n-o să mai porți nici tu măsura 44, a liniștit-o dr. Watson. Victoria era la fel de hotărâtă să continue să slăbească.

–Dar dacă o să port tot 44 și atunci? a întrebat ea panicată. Visa la măsura 36. Deși și zece ar fi fost în regulă, dacă reușea să se mențină la această greutate.

–De ce crezi că ai putea să dai greș?

–Mi-e teamă că tata are dreptate și că nu sunt decât o ratată. Gracie a dovedit că tata nu s-a înșelat până acum. La douăzeci și doi de ani se va căsători cu bărbatul ideal. La anul, eu voi împlini treizeci de ani. Nu sunt măritată. Nu am un iubit și nici nu am întâlniri. Și nu sunt decât o simplă profesoară de liceu.

–O profesoară foarte bună, i-a amintit doctorița. Ești șefa catedrei de engleză la cea mai bună școală particulară din New York. Asta nu e o bagatelă. Victoria a zâmbit, măgulită. În afară de asta, a continuat psiholoaga, tu ești principala domnișoară de onoare. Poți purta la fel de bine o variațiune pe tema aleasă pentru celelalte sau chiar ceva complet diferit. Asta dacă nu îți va conveni decizia lui Gracie. Ea îți oferă șansa să îți exprimi părerea.

–Ba nu, a contrazis-o Victoria. Își cunoștea bine sora mai mică. Era ea dispusă să îl lase pe Harry să fie cocoșul la ei în casă, dar asupra unor lucruri avea opinii

foarte precise. Nu, îmi oferă șansa să o urmăresc *pe ea* exprimându-și părerile.

– Atunci înseamnă că ai ocazia să schimbi câte ceva în modul în care funcționează relația dintre voi două, i-a sugerat terapeuta.

– O să încerc, a spus Victoria. Dar nu părea foarte convinsă.

Gracie a sosit vineri dimineața, când ea era încă la școală, și Victoria s-a grăbit să ajungă acasă. Lăsase cheia sub covorașul de la intrare, așa că a găsit-o pe Gracie înăuntru, mergând sprintenă pe banda de alergare.

– E un aparat destul de bun, a remarcat ea zâmbindu-i surorii mai mari. Părea un spiriduș sau un copil, cocoțată pe mașinăria aceea uriașă.

– Cred și eu, a răspuns Victoria. Ne-a costat o avere.

– Ar trebui să îl încerci și tu din când în când, a spus Gracie dându-se jos.

– Păi chiar o fac, a replicat Victoria mândră de kilogramele pe care le dăduse jos și dezamăgită că Gracie nu observase cât de mult slăbise. Sora mai mică a îmbrățișat-o. Nu avea însă nimic altceva în cap decât pregătirile de nuntă. Voia să plece imediat în oraș la cumpărături. Își făcuse o listă cu magazinele la care dorea să meargă. Victoria își petrecuse toată ziua la școală și se simțea obosită. Se trezise mai devreme ca de obicei pentru a ajunge la o ședință de catedră. Dar a fost gata în cinci minute și au ieșit amândouă din apartament, îndreptându-se spre centru. Piatra imensă purtată de Gracie pe deget nu putea să nu atragă atenția.

–Nu ți-e frică să nu-ți dea cineva în cap ca să îți fure inelul? a întrebat ea. Nu putea să își ascundă îngrijorarea. Gracie avea să rămână pentru totdeauna sora mai mică, pe care o va proteja mereu, la fel de mult ca atunci când intrase în clasa întâi.

–Toată lumea crede că diamantul este fals, a răspuns Gracie nepăsătoare în timp ce coborau din taxi.

Au urcat la raionul de nunți și au început să scotocească printre rochiile de mireasă. Au scos vreo duzină pe care le-au împrăștiat, agățate pe umerașe, iar Gracie s-a uitat de jur împrejur și a clătinat din cap. Nu îi plăcea nici una, deși Victoriei i se păreau superbe. A renunțat și a cerut să vadă rochii pentru domnișoarele de onoare. Avea o listă de designeri și de culori, pe care dorea să o verifice. Asistenții i-au adus tot ce aveau în magazin. Avea să fie o nuntă formală, de seară. Harry urma să poarte cravată albă, iar cavalerii de onoare, cravate negre. Deocamdată, Gracie se gândise la piersică, bleu pal sau culoarea șampaniei pentru rochiile domnișoarelor de onoare, nuanțe pe care Victoria putea să le poarte. Ea era atât de blondă și cu pielea atât de albă, încât unele culori, ca de exemplu roșul, nu i se potriveau deloc, dar Gracie a liniștit-o, anunțând-o că în nici un caz nu va alege roșu. Arăta ca un mic mareșal aflat în fruntea trupelor în timp ce asistenții intrau și ieșeau, aducându-i diverse modele. Era perfect stăpână pe sine, organizând ceva ce aducea cu un eveniment de anvergură națională, ca un concert rock, un târg internațional sau o campanie prezidențială. Era momentul ei de glorie și strălucea ca o stea. Victoria nu s-a putut împiedica să nu se

întrebe cum făcea față situației mama lor. La prima vedere, părea o sarcină aproape copleșitoare, iar tatăl nu se zgârcea la bani. Își propusese să impresioneze familia Wilkes și voia ca fiica lui preferată să fie mândră de el. Intens concentrată asupra a ceea ce avea de făcut, Gracie încă nu remarcase cât de mult slăbise Victoria, ceea ce o jignise pe sora mai mare. Însă nu dorea să se poarte copilărește, așa că a acordat toată atenția cuvenită rochiilor prezentate. La final, Gracie reținuse ca posibile trei modele. Urma să aibă zece domnișoare de onoare. Când a aflat, Victoria și-a dat seama că, dacă ea ar fi fost cea care s-ar fi căsătorit, nu ar fi avut de unde să strângă zece prietene cărora să le ceară să-i fie domnișoare de onoare. N-ar fi avut pe nimeni, în afară de Gracie. Dar sora mai mică fusese dintotdeauna un copil de aur. Și acum ajunsese o adevărată vedetă, bucurându-se de fiecare clipă petrecută în această postură. Pe zi ce trecea, semăna tot mai mult cu părinții, spre îngrijorarea Victoriei. În mijlocul familiei sale de aur, ea se simțea mai degrabă ca un meteorit care aterizase pe pământ, transformându-se într-un morman de cenușă.

După aceea s-au dus la Barney și, în final, la magazinul Saks. Pentru ziua următoare, Gracie își făcuse programare la însăși Vera Wang. Intenționase să stabilească o întâlnire și cu Oscar de la Renta[1], dar nu mai apucase. Victoria începea abia acum să-și dea seama de amploarea pregătirilor de nuntă. Familia Wilkes urma să organizeze o repetiție în ținuta stabilită, care urma

[1] Celebri creatori de modă americani (n.r.)

să fie mai elaborată decât o petrecere de nuntă obișnuită. Așa încât avea nevoie de două ținute. Gracie i-a spus că mama se hotărâse deja să poarte bej la nuntă și verde smarald la repetiția din seara de dinainte. Totul era aranjat, din punctul ei de vedere. Apelase la un asistent personal și găsise la Neiman Marcus rochiile perfecte pentru ambele evenimente. Așadar Gracie nu avea de ce să își mai facă griji și se putea concentra asupra ei însăși.

Nu i-au plăcut rochiile de mireasă de la Saks și le-a explicat cât se poate de clar asistenților că dorea ceva cu adevărat extraordinar pentru nunta ei. Surioara mai mică își intrase de acum în drepturi și strâmba din nas la orice. Victoria a fost ușor șocată să constate cu câtă hotărâre îi manevra pe vânzători. Nu au entuziasmat-o nici toaletele pentru domnișoarele de onoare, dar când a văzut o rochie anume a scos un mic țipăt de încântare.

–O, Doamne, a spus ea admirând-o uimită, de parcă dăduse peste Sfântul Graal. Asta e! Nu mi-ar fi dat prin cap o asemenea nuanță. Era, fără îndoială, o rochie spectaculoasă, deși Victoria nu s-ar fi gândit la ea ca la o ținută pentru domnișoare de onoare și cu atât mai puțin multiplicată de zece ori. Maroul era culoarea la modă în acea toamnă. Era mai delicat decât negrul, le-a explicat vânzătoarea, și foarte „cald". Rochia care îi atrăsese atenția lui Gracie era din satin greu, fără bretele și ușor încrețită imediat mai jos de șolduri, pentru a se deschide apoi, ca un clopot, într-o rochie de bal lungă până la podea. Fusese lucrată într-adevăr cu o măiestrie desăvârșită și era într-o nunață intensă de maro ciocolatiu. Singurul său defect, din punctul de vedere al Victoriei, era acela că numai o femeie

slabă ca o fantomă și cu pieptul plat putea să poarte o asemenea ținută. Croiala evazată de pe șolduri, unde rochia se desfăcea ca un con, avea să îi facă fundul mare cât un hambar. Numai o fată cu proporțiile lui Gracie putea purta așa ceva, iar majoritatea prietenelor ei îi semănau. Mostra pe care o studia era măsura 36 și ar fi fost prea mare pentru sora ei. În timp ce Victoria nici nu se putea imagina intrând în rochie, chiar dacă ar fi fost să slăbească și mai mult.

– O să le placă la nebunie fetelor, a exclamat Gracie în culmea încântării. Și, după nuntă, vor putea să poarte rochia și la alte ceremonii. Era o rochie scumpă, ceea ce nu constituia o problemă pentru majoritatea domnișoarelor ei de onoare. Tatăl ei îi promisese că, dacă vreuna dintre ele nu își putea permite să plătească integral rochia, va acoperi el diferența. Și, având în vedere că Jim urma să îi achite rochia, nu prețul constituia problema spinoasă pentru Victoria. Ci faptul că avea să arate hidoasă. Avea sâni și șolduri prea mari pentru o astfel de croială. Și, de parcă asta nu era de ajuns, nuanța ciocolatei dulci-amărui nu se potrivea deloc cu tenul ei alb, cu ochii albaștri și cu părul blond-pal.

– Nu pot să port rochia asta, a obiectat pe un ton rezonabil. O să arăt ca un munte de spumă de ciocolată care dă pe dinafară. Chiar dacă aș slăbi douăzeci de kilograme. Sau patruzeci. Nu contează. Am pieptul prea mare. Și culoarea nu mă avantajează.

Sora ei o implora din priviri.

– Bine, dar e exact ce am visat. Numai că n-am știut până nu am văzut-o. E o rochie splendidă.

– Da, așa e, s-a grăbit să încuviințeze Victoria, dar numai pentru cineva cu silueta ta. Dacă tu o să porți

rochia domnișoarei de onoare și eu pe cea a miresei, din punctul meu de vedere ar fi perfect. Eu aș arăta groaznic în ea. Nici măcar nu sunt sigură că se fabrică măsura mea.

–Puteți comanda orice măsură doriți, a intervenit vânzătoarea plină de speranță. Era o rochie scumpă și o eventuală afacere bunicică.

–Ne puteți face zece bucăți până în iunie? a întrebat-o Gracie, intrând brusc în panică, fără să ia în seamă pledoaria surorii mai mari.

–Sunt sigură că este perfect posibil. Probabil că vor fi gata până în decembrie, dacă îmi dați toate măsurile.

Gracie a părut ușurată, în timp ce Victoria era pe punctul de a izbucni în plâns.

–Gracie, nu poți să-mi faci una ca asta. Îți repet, o să arăt oribil îmbrăcată cu ea.

–Ba nu, n-o să arăți. Oricum, mi-ai spus că ai de gând să mai slăbești până în iunie.

–Da, dar tot n-o să-mi vină bine. Am sânii prea mari. Ca să porți o astfel de rochie trebuie să ai o siluetă ca a ta. Gracie și-a ridicat ochii împăienjeniți de lacrimi spre ea, aruncându-i acea privire care îi înmuia inima surorii mai mari încă de când ea nu era decât o fetiță de cinci ani.

–Nu o să mă mărit decât o dată în viață, a implorat-o. Și vreau ca totul să fie perfect pentru Harry. Și o nuntă de vis. Toată lumea comandă rochii roz, bleu și în nuanțe pastelate pentru domnișoarele de onoare. Nimeni nu s-a gândit vreodată la maro. Va fi cea mai elegantă nuntă din toată istoria Los Angelesului.

–Cu o domnișoară de onoare arătând ca un elefant.

–Până atunci ai tot timpul să slăbești. Știu că poți. Ai reușit de fiecare dată când ți-ai pus în cap.

–Nu despre asta este vorba. Nu înțelegi? Ar trebui să fac operație ca să scap de toate rotunjimile.

Iar micile încrețituri care coborau pe toată lungimea corsajului aveau să o facă să arate și mai rău. Gracie se gândea însă deja la orhideele maro, perfect asortate cu rochia, pe care domnișoarele aveau să le țină în mână. Nimic nu avea să o facă să își schimbe părerea, așa că a dat hotărâtă comanda, în timp ce Victoria a stat deoparte. Îi venea să plângă. Decizia surorii ei avea să o facă să arate ca un monstru la nuntă. În schimb, toate prietenele minione și anorexice ale lui Gracie vor fi foarte elegante în rochiile lor maro fără bretele. Rochia era, fără umbră de îndoială, frumoasă, dar deloc potrivită pentru Victoria. A renunțat să mai încerce să o facă să se răzgândească și a rămas tăcută cât timp Gracie i-a dat vânzătoarei majoritatea măsurilor. Aproape toate fetele purtau 36, cu excepția a trei dintre ele, care aveau măsura 34. Urma să telefoneze însă de cum ajungea în Los Angeles, pentru a confirma. Pe față avea întipărit un zâmbet exaltat când au părăsit, în cele din urmă, magazinul. Aproape că dansa pe stradă, atât de fericită era, iar Victoria nu a scos o vorbă în taxiul care le-a dus acasă. Pe drum s-au oprit la un magazin de delicatese și, fără să stea să se gândească, Victoria s-a trezit că pune trei caserole de Häagen-Dazs pe tejghea. Gracie nici n-a observat. Era obișnuită să își vadă sora cumpărând înghețată și n-avea nici cea mai vagă idee că Victoria nu se atinsese de patru luni de acest aliment interzis. Era ca un alcoolic care renunță la cura de dezintoxicare și intră într-un bar ca să comande vodcă cu gheață.

Au ajuns acasă și Gracie a sunat-o pe Christine ca să îi dea vestea, în timp ce Victoria a început să despacheteze produsele luate de la băcănie. Harlan a intrat și el în bucătărie. S-a uitat spre caserolele cu înghețată și a îndreptat un deget acuzator spre ele, privind-o oripilat pe Victoria, nevenindu-i parcă să creadă.

–Ce-i cu *asta*?

–A comandat rochii maro fără bretele pentru domnișoarele de onoare. Eu nu pot să port așa ceva.

–Atunci n-ai decât să îi spui și să o rogi să comande altceva pentru tine, a spus el luându-i înghețata din mână și aruncând-o la coșul de gunoi. Deși poate că rochia nu e atât de rea pe cât ți-ai închipuit tu.

–Nu, e o rochie absolut splendidă. Dar nu și pentru mine. Nu numai croiala, dar nici culoarea nu mă avantajează.

–Spune-i, a repetat Harlan pe un ton ferm, de parcă era terapeuta ei.

–Dar i-am spus. Și nu vrea să mă asculte. E nunta la care visează de atâta timp. Nu vrea să se mărite decât o dată în viață și totul trebuie să fie perfect. Pentru toată lumea, în afară de mine.

–Gracie e un copil bun. Explică-i din nou! Nu se poate să nu înțeleagă.

–Nu, tu nu înțelegi. Va fi mireasă și e aici într-o misiune. Cred că azi am văzut vreo sută de rochii. Pentru ea, nunta va fi evenimentul secolului.

–N-o să te ajute însă cu nimic dacă renunți acum la dietă, a spus el încercând să o încurajeze. Se supărase când o văzuse cu înghețata în mână. Până atunci, Victoria respectase întru totul indicațiile privind cura

de slăbire. Și el nu voia ca ea să renunțe din cauza unei afurisite de rochii.

Gracie vorbea la telefon cu prietenele, descriindu-le toaleta superbă pe care o alesese pentru ele, în timp ce Victoria se așezase neajutorată la masa din bucătărie. Se simțea din nou invizibilă. Gracie nu o băga în seamă. Totul se învârtea acum numai în jurul ei. Era o senzație greu de suportat, iar gândul la rochia care nu avea, cu siguranță, să îi vină bine o deprima. Nu știa ce să mai facă. Era clar că Gracie nu era dispusă, cu nici un chip, să o asculte.

În seara aceea ea și cu sora mai mică au luat cina în bucătărie împreună cu John și Harlan, iar Gracie le-a împuiat capul bărbaților cu detaliile privind pregătirile de nuntă. Spre sfârșitul mesei pe Victoria o apucase greața.

–Poate că totuși sunt geloasă pe ea, i-a șoptit lui Harlan după ce Gracie a ieșit din încăpere pentru a-i telefona lui Harry, înainte de culcare.

–Nu, nu cred. Dar e prea mult pentru tine. Și ea se poartă ca un copil scăpat de sub control. Tatăl vostru a creat un monstru, lăsând-o să facă tot ce îi trece prin cap pentru organizarea nunții.

–Asta fiindcă are impresia că dacă va fi ceva fastuos, el va câștiga în importanță, a remarcat Victoria tristă. Era pentru prima oară în viață când prezența lui Gracie nu îi făcuse plăcere. Deocamdată, weekendul se dovedise o adevărată catastrofă din punctul ei de vedere.

Iar ziua următoare nu a fost cu nimic mai bună. Victoria a însoțit-o pe Gracie la întâlnirea cu Vera Wang. Au vizionat cam o duzină de rochii de mireasă

și, în final, designerul s-a oferit să îi facă niște schițe, conform dorințelor ei. Gracie era în al nouălea cer.

Trecuse de amiază și s-au dus să ia masa de prânz la restaurantul Serendipity. Gracie a comandat salată, iar Victoria ravioli cu brânză și mocaccino de la gheață, cu topping de frișcă, devorându-le pe ambele. Gracie nu s-a mirat, fiind obișnuită să o vadă mâncând astfel de alimente. Și faptul că o dăduse în bară cu dieta a supărat-o și mai mult pe Victoria. Când s-au întors acasă se simțea extenuată, deprimată și gata să explodeze. Nu mai mâncase atât de mult de luni de zile și Harlan și-a dat seama imediat, văzându-i expresia de vinovăție întipărită pe față.

–Ce ai făcut astăzi? a întrebat-o el.

–Am cunoscut-o pe Vera Wang, a răspuns ea vag.

–Nu asta am mă interesează. Știi bine la ce mă refer. Ce ai mâncat la prânz?

–Nu contează. De-ajuns să-ți spun că dieta mea s-a dus pe apa sâmbetei, a admis ea rușinată.

–Nu merită, Victoria, i-a atras el atenția. Ai muncit din greu în ultimele patru luni. Ar fi păcat să-ți bați joc acum de ceea ce ai realizat.

–Nunta asta mă scoate din minți. Îmi vine să mă sinucid când mă gândesc la rochie. Și sora mea se transformă pe zi ce trece într-o cu totul altă persoană, pur și simplu nu o mai recunosc. N-ar trebui să se mărite cu individul ăla, de fapt e prea tânără ca să se căsătorească. Harry o să-i dicteze toată viața, așa cum a procedat și tata cu mama. Practic, Gracie se mărită cu tata, a concluzionat ea nefericită.

–Asta e treaba ei, nu a ta. E suficient de mare pentru a lua decizii de capul ei, chiar dacă sunt greșite.

Nu înseamnă că tu trebuie să-ți faci viața praf din cauza ei. Asta nu va schimba cu nimic felul ei de a fi, pe când tu vei sfârși prin a-ți face singură rău. Dă-o naibii de nuntă! Îmbracă-te cu ce vrei, îmbată-te la nuntă și, pe urmă, du-te acasă!

Victoria a izbucnit în râs auzindu-l.

–Poate că ai dreptate. În plus, mai sunt opt luni până atunci. Chiar dacă rochia nu mă avantajează prea tare, până atunci o să slăbesc și mai mult și poate că n-o să arăt chiar așa de rău în ea.

–Nu și dacă o să renunți la cură.

–N-o să renunț. O să vezi ce cuminte o să fiu. În seara asta rămânem acasă. Și mâine Gracie se întoarce în L.A. Și imediat după aia mă reapuc de cură.

–Nu. Chiar de acum, i-a atras el atenția, după care s-a dus în camera lui. Victoria s-a urcat pe banda de alergare pentru a-și mai ispăși din păcate. Gracie a comandat o pizza de la restaurantul al cărui pliant de prezentare îl găsise pe frigider. A fost livrată o jumătate de oră mai târziu și Victoria nu a rezistat tentației. Gracie s-a mulțumit cu o felie, iar ea a mâncat restul. Ar fi vrut să înghită și cutia, ca să nu vadă Harlan, dar el a zărit-o. Și i-a aruncat o privire acuzatoare, de parcă era o criminală. Și așa și era. De fapt, o sinucigașă. A fost copleșită de un puternic sentiment de vinovăție.

Înaintea plecării lui Gracie, cele două surori au luat un dejun scurt în oraș. Drept mulțumire pentru ajutorul acordat, Gracie a invitat-o la Carlyle, unde Victoria s-a servit cu ouă Benedict, iar când Gracie a comandat ciocolată fierbinte și fursecuri, n-a reușit să se abțină.

Când a sosit taxiul care urma să o ducă la aeroport, Gracie i-a mulțumit din inimă și s-au îmbrățișat strâns.

I-a spus că se simțise minunat și i-a promis că o va ține la curent cu schițele de la Vera Wang și cu toate celelalte aranjamente pentru nuntă. Victoria i-a făcut cu mâna de pe trotuar și, imediat ce mașina a dispărut, a izbucnit în plâns. Din perspectiva ei, weekendul fusese un dezastru de neînchipuit și un eșec total pentru ea. Avea să arate groaznic la nunta surorii mai mici. A urcat, a intrat în apartament și s-a aruncat în pat. Îi venea să moară.

capitolul 18

Luni, revenirea la școală a fost o ușurare pentru Victoria. Era o lume pe care o cunoștea, o înțelegea și unde putea să se impună. Avea senzația că Gracie o luase complet razna cu organizarea nunții, și faptul că se aflase timp de câteva zile în preajma ei o deprimase profund. Avusese un efect nociv asupra ei. O făcuse să exagereze cu mâncarea. În după-amiaza aceea, după ore, a avut programare la dr. Watson și i-a povestit tot ce se întâmplase și cât de nefericită se simțea.

– Parcă mi-am ieșit din minți și am devorat tot ce mi-a căzut în mână, i-a mărturisit. N-am mai mâncat atât de mult de ani de zile. Sau, oricum, de câteva luni. Azi-dimineață m-am cântărit și am văzut că m-am îngrășat cu un kilogram și jumătate.

– Nu-i nimic, o să-l dai jos, a liniștit-o doctorița. Dar de ce crezi că s-a întâmplat așa? a întrebat-o curioasă, dar nu foarte îngrijorată.

– M-am simțit din nou ca și cum aș fi fost invizibilă. Nimic din ce am spus nu a contat pentru ea. Pe zi ce trece seamănă tot mai mult cu ei.

–Poate că așa a fost dintotdeauna și tu nu ți-ai dat seama.

–Nu, n-a fost așa. Dar tipul cu care se mărită este exact ca tata. Acum sunt în minoritate în familie. Iar rochia pe care a ales-o va arăta groaznic pe mine.

–De ce nu i-ai spus?

–Am încercat. Dar n-a vrut să mă asculte. A comandat-o fără să-i pese de mine. Se poartă ca un copil răzgâiat.

–Asta se întâmplă destul de frecvent cu miresele. Își pierd temporar uzul rațiunii.

–Da, exact. Vrea o nuntă de vis. Deși n-ar trebui să se mărite cu Harry. O să ajungă la fel ca mama și nu vreau să văd că i se întâmplă așa ceva.

–N-ai cum să intervii, a prevenit-o dr. Watson. Singura persoană asupra căreia îți poți exercita controlul ești tu însăți. Victoria începuse să înțeleagă că așa stăteau, într-adevăr, lucrurile, dar era dureros să o vadă pe Gracie devenind o copie a părinților. Totuși, descărcându-se în fața doctoriței, se simțea acum ceva mai bine. S-a dus acasă, a petrecut o oră pe banda de alergare și apoi a mers la sală.

S-a întors în apartament în jurul orei opt seara, așa de frântă de oboseală, încât s-a băgat imediat în pat. Gracie i-a trimis în ziua aceea două mesaje de mulțumire. Și Victoriei i-a părut rău că se enervase în timpul weekendului. Pentru Gracie fuseseră niște clipe fabuloase, dar nu și pentru ea. Abia aștepta să se termine odată cu nunta și să poată petrece din nou momente plăcute cu sora ei. Aveau să fie opt luni foarte lungi.

În ziua următoare, înainte de ore, s-a dus la Weight Watchers. Și-a mărturisit păcatele unuia dintre consilieri și s-a cântărit. A constatat, ușurată, că dăduse deja jos unul dintre kilogramele luate în ultimele zile, ceea ce a încurajat-o să continue dieta.

Înainte de prânz a ținut trei ore de curs, una după alta, și după ce a ieșit din clasă, pe când se îndrepta spre birou, și-a văzut una din eleve plângând pe coridor. Părea disperată și, de cum a zărit-o pe Victoria, s-a năpustit spre toaleta pentru femei. Îngrijorată, Victoria a urmat-o și a găsit-o singură în baie.

–Nu te simți bine? a întrebat-o cu blândețe. Fata se numea Amy Green și era o elevă bună, iar Victoria auzise niște bârfe, cum că părinții ei erau în divorț.

–N-am nimic, a răspuns Amy izbucnind și mai tare în lacrimi.

Victoria i-a întins niște bastiste de hârtie și fata și-a suflat nasul, părând stânjenită la culme.

–Pot să te ajut cu ceva? Amy a clătinat din cap, incapabilă să rostească vreo vorbă. Nu vrei să vii la mine în birou ori să facem câțiva pași împreună? a insistat Victoria.

Fata a ezitat, apoi a încuviințat. Profesoara se purtase întotdeauna drăguț și ea o considera *cool*.

Biroul Victoriei era în apropiere și Amy a urmat-o. Victoria a închis ușa în urma ei și i-a făcut semn să se așeze. A luat o sticlă și i-a turnat apă într-un pahar, în timp ce fata a început să hohotească iar incontrolabil. Părea o chestiune cât se poate de serioasă. Victoria a așteptat, tăcută, să se liniștească. Pe urmă Amy și-a ridicat privirea spre ea, panicată.

–Sunt însărcinată, a suspinat ea. Nici măcar n-am știut. N-am aflat decât ieri.

Identitatea celui responsabil de situație nu era nici un secret. Amy ieșea de doi ani cu același băiat, un copil foarte bun. Amândoi urmau să absolve liceul în iunie. Dintr-odată, Victoria a dat uitării toate problemele legate de nunta lui Gracie.

–I-ai spus mamei tale? a întrebat-o ea calmă, întinzându-i alte batiste.

–Nu. O să mă omoare când o să afle. Deja e foarte supărată din cauza divorțului. Tatăl le părăsise pentru o altă femeie, așa auzise Victoria. Și acum o să se necăjească și mai tare din cauza mea, a continuat fata. Nu știu ce să mă fac.

–Dar lui Justin i-ai spus?

Amy a dat din cap.

–Am fost împreună la doctor. Am folosit un prezervativ, dar s-a spart. N-am mai luat pilule pentru că îmi făceau rău.

–Rahat! a comentat Victoria, iar Amy a zâmbit printre lacrimi.

–Puteți s-o mai spuneți o dată.

–Bine, atunci. Rahat! De data aceasta au râs amândouă, deși problema era foarte serioasă. Te-ai gândit ce vrei să faci cu copilul? Era o decizie de luat împreună cu părinții, dar Victoria voia să afle.

–Nu știu. Sunt prea tânără ca să am un copil. Dar nici nu vreau să avortez. O să mă dea afară din școală? A privit-o distrusă și parcă regreta că se confesase unei profesoare.

–Drept să-ți spun, habar n-am, a recunoscut Victoria cu sinceritate. În cei șapte ani de profesorat nu se confruntase cu o asemenea situație. Mai auzise de cazuri de eleve care rămăseseră însărcinate, dar nu se aflase niciodată în prima linie și nici nu fusese nevoită să joace rolul de confesor. De aceste lucruri se ocupau, de obicei, consilierii școlii, șeful comitetului de elevi sau directorul. Ea nu era decât o profesoară de engleză, chiar dacă era șefa catedrei. Totuși, ca femeie, putea înțelege prin ce trecea fata, chiar dacă ei nu i se întâmplase niciodată așa ceva. Simpla posibilitate ca Amy să nu absolve liceul o oripila. Fata avea șanse reale să fie admisă la Yale, Harvard sau la oricare dintre universitățile de primă mână la care aplicase. Poate că vom reuși să găsim o cale, a continuat Victoria. Deși știa că fetelor însărcinate nu li se permitea să își continue studiile. Cred că, în primul și în primul rând, va trebui să discuți cu mama ta.

–O să fie distrusă.

–Nu. Lucruri dintr-astea li se întâmplă multor fete. Important este să găsim o rezolvare. Și asta depinde de tine și de mama ta. Vrei să vorbesc eu cu ea?

–Nu, cred că o să se înfurie când o să afle că v-am spus mai întâi dumneavoastră, a oftat Amy luând o înghițitură de apă. De acum se mai liniștise. O așteptau însă decizii dificile. Nu avea decât șaptesprezece ani și un viitor luminos în față, dar nu și cu un copil. Cu un copil i-ar fi fost cu mult mai greu. Justin mi-a promis că o să fie de față când o să vorbesc cu mama, a adăugat ea tristă. El vrea să păstrăm copilul și poate să ne și căsătorim mai târziu. Nu era pregătită să aibă un copil,

și nici să se căsătorească, dar alternativa i se părea cu mult mai rea.

Victoria a luat o foaie de hârtie pe care și-a notat numărul telefonului mobil.

–Sună-mă oricând, indiferent de oră. O să fac tot ce îmi va sta în putință ca să te ajut. Dacă vrei, pot să vin cu tine când vei discuta cu domnul director Walker. Nu voia să o vadă pe Amy dată afară din școală sau suspendată. Ci absolvind liceul, așa cum își dorea și fata.

Peste câteva minute au ieșit amândouă din birou. Victoria a îmbrățișat-o, iar Amy s-a dus să-l caute pe Justin la cantină. I-a văzut plecând împreună de la școală, după prânz. Spera că se duceau acasă la fată, ca să discute cu mama ei. A doua zi, Amy nu s-a prezentat la ore, dar mai târziu a sunat-o. I-a spus că avea să vină cu mama la școală, la domnul Walker, în după-amiaza aceea, și a rugat-o să o însoțească. Victoria a fost de acord și le-a așteptat în fața biroului directorului. Amy plânsese mult și avea fața umflată, iar mama era palidă. Amy a zâmbit când a dat ochii cu Victoria, iar mama acesteia i-a mulțumit pentru că venise să le ajute.

Directorul le aștepta și s-a ridicat ca să le întâmpine când au intrat în cameră. A părut mirat să o vadă pe Victoria și le-a invitat să ia loc. Avea un aer îngrijorat. Nu auzise ca Amy să aibă probleme la școală și nu știa de ce îi solicitase o întrevedere. Presupunea că cererea avea legătură cu divorțul părinților și spera că Amy nu voia să se mute la o altă școală. Era o elevă eminentă și i-ar fi părut rău să o piardă. A tresărit când doamna Green i-a spus că fiica ei rămăsese însărcinată. Și i-a

părut rău pentru fată. Nu era pentru prima oară când așa ceva se întâmpla la Madison, dar era dificil de fiecare dată, atât pentru eleve, cât și pentru școală. Doamna Green l-a informat că Amy avea să nască în mai. După care i-a surprins pe director și pe Victoria anunțându-i că Amy se hotărâse nu numai să nască, dar și să păstreze copilul. Mama urma să aibă grijă de el când Amy avea să meargă la colegiu, începând din toamnă. Fata trimisese cereri de admitere și la facultăți din New York, la Barnard și Universitatea din New York, și deci putea să stea acasă. Iar mama se oferise să o ajute, așa că Amy era acum ceva mai liniștită decât cu două zile înainte.

–Ceea ce vrem să știm noi, a spus doamna Green pe un ton cât mai calm cu putință, este dacă Amy poate rămâne la această școală sau va trebui să se mute. Era una dintre cele mai mari temeri ale lor la acel moment, căci dacă Amy avea să întrerupă școala în ultimul an de liceu, impactul urma să fie puternic asupra perioadei pe care urma să o petreacă la colegiu.

–Amy, tu ce părere ai despre asta? i s-a adresat domnul Walker direct. Crezi că o să-ți fie greu să rămâi aici la școală, cu atâtea bârfe în jur și cu toată lumea care știe în ce situație te afli?

–Nu, pentru că oricum vreau să păstrez copilul. Când fata i-a zâmbit recunoscătoare mamei, Victoria și-a dat seama că nu îi fusese ușor să ia o asemenea decizie, dar a apreciat că procedase corect. Presupunea că dacă s-ar fi hotărât să dea copilul spre adopție, Amy ar fi făcut o greșeală uriașă, cu consecințe mult mai grave asupra ei decât acele schimbări pe care era nevoită să le facă

pentru a-și crește copilul. Iar dacă mama se oferise să îi acorde tot sprijinul, atunci își putea vedea liniștită de viață. Prefer să rămân la Madison, a declarat Amy onestă, iar directorul a dat din cap, în semn că îi înțelege opțiunea. Până atunci, nu permisese nici unei eleve însărcinate să vină în continuare la cursuri, însă nu dorea să pună în pericol cariera lui Amy. Avea o responsabilitate față de ea, ca și față de ceilalți elevi din școală. Se întreba cât va mai trece până când sarcina lui Amy avea să fie vizibilă.

– Aș putea să te trec la o grupă de studiu individual, dar celor de la colegiul care te va accepta s-ar putea să nu le convină asta. Mai spune-mi o dată, când urmează să nașți?

– Pe 1 mai, a răspuns Amy.

– În aprilie e vacanța de primăvară și e destul de lungă, a gândit el cu voce tare. Durează până spre sfârșitul lunii. Ce-ai zice să vii la ore până începe vacanța, iar pe urmă să stai acasă ca să nașți? Și te poți întoarce la sfârșitul lunii mai ca să dai examenele finale și să absolvi, împreună cu ceilalți colegi, în iunie. Nu înseamnă o întrerupere prea mare pentru tine. Cât despre absențe, nu cred că va fi o problemă. Am avut elevi care au lipsit și mai mult când au fost bolnavi de mononucleoză. Nu vreau să-ți strici ultimul an de liceu. Pentru noi va fi o premieră, dar sper că o să ne descurcăm, dacă tu promiți c-o să faci față situației, a încheiat domnul Walker uitându-se atât la Amy, cât și la mama ei, iar fata a dat din cap și a început din nou să plângă. Era foarte ușurată. Victoria nu rostise nici o vorbă, dar fusese prezentă pentru a o sprijini. Mama lui Amy i-a mulțumit din inimă directorului și toate

cele trei femei au părăsit biroul câteva clipe mai târziu. Justin le aștepta pe coridor, părând îngrijorat. Amy i-a zâmbit de cum a ieșit și el a strâns-o în brațe, în timp ce mama ei și Victoria au rămas deoparte, urmărindu-i. Justin era un băiat drăguț și se purta foarte protector cu Amy, iar Victoria era optimistă în privința viitorului celor doi. Poate că lucrurile vor merge bine între ei, mulțumită mamei lui Amy.

–Mă lasă să rămân la liceu, l-a anunțat Amy radioasă. Domnul Walker a fost așa de amabil! O să vin la școală până la vacanța de primăvară și, după ce nasc, o să mă întorc pentru examenele finale și pentru absolvire. Lui Justin i s-a luat o greutate de pe inimă. Fiind amândoi copii buni, cei din jurul lor erau dornici să îi ajute.

–Vă mulțumesc, le-a spus Justin Victoriei și mamei lui Amy.

–Eu n-am făcut nimic, l-a corectat Victoria prompt, dar Amy a intervenit.

–Ba da. Alaltăieri ați avut răbdare să mă ascultați și mi-ați dat curaj ca să vorbesc cu mama. Eu și cu Justin ne-am dus la ea imediat după discuția mea cu dumneavoastră.

–Mă bucur că ți-am fost de ajutor, a spus Victoria încetișor. Cred că ați luat deciziile corecte, deși nu vă va fi deloc ușor, de asta sunt sigură. Nu există alegeri ideale, dar asta e cea mai bună opțiune.

–Vă mulțumim pentru sprijin, i-a spus mama lui Amy cu vocea gâtuită, după care cei trei au ieșit din școală.

Întâmplarea a făcut-o pe Victoria să se gândească la sora ei. Era bucuroasă că Gracie nu fusese nevoită

să treacă printr-o asemenea situație. Știa că se putea întâmpla oricui. Doamna Green fusese extraordinar de înțelegătoare. Amy și Justin păreau să fi depășit și ei momentul critic și afișau mult curaj. Încă se mai gândea la ei când a ajuns în seara aceea acasă. A doua zi Amy a venit la ea în clasă ca să îi mulțumească din nou. Justin era cu ea, ei doi fiind nedespărțiți în ultimii doi ani, iar Amy arăta mult mai bine decât în ultimele zile. Cu o elevă însărcinată, avea să fie un an școlar interesant. După cum remarcase și directorul, pentru Madison era o premieră. Și Victoria nu s-a putut împiedica să nu constate că în preajma copiilor n-aveai cum să te plictisești.

capitolul 19

Așa cum făcea în fiecare an, Victoria a petrecut Ziua Recunoștinței în Los Angeles. Avea să fie o sărbătoare deosebită, pentru că Harry urma să li se alăture. Un preludiu a ceea ce avea să fie după ce el și Gracie se vor căsători. Miercuri seara, când Victoria a ajuns la casa părintească, a găsit-o pe mamă agitându-se și așezând cele mai frumoase fețe de masă pe care le aveau, în timp ce Gracie nu era de găsit. Ea și cu Harry luau cina în oraș cu sora lui, care urma să își viziteze socrii în ziua următoare. Iar părinții lor erau plecați, așa că Harry urma să sărbătorească Ziua Recunoștinței cu familia Dawson. Jim și Christine se purtau de parcă aveau ca musafir un șef de stat. Etalau tot ce aveau mai valoros în casă, ceea ce i s-a părut Victoriei o prostie. Totuși, s-a grăbit să își ajute mama de cum a sosit. Au scos fețele de masă, paharele de cristal ale bunicii și setul de farfurii folosite de Christine la nunta ei.

–Mamă, chiar trebuie să facem atâta caz pentru Harry? Nu cred că te-am văzut vreodată servind masa în farfuriile astea.

–Da, n-am mai făcut-o de douăzeci de ani, a recunoscut Christine sfioasă. Dar așa a vrut tatăl tău. Probabil că Harry e obișnuit numai cu lucruri dintre cele mai fine și Jim vrea să îi arate că și noi avem așa ceva. Victoriei i-a venit să îi propună să facă un grătar în curtea din spate și să mănânce din farfurii de carton de unică folosință. I se părea exagerat ca ei să-și dea atâta osteneală pentru un puști de douăzeci și șapte de ani care avea, oricum, să facă parte din familie. Numai că părinții voiau să-și dea aere. Mai mult ca sigur, Harry s-ar fi mulțumit și cu vesela de fiecare zi, pe care o văzuse și cu alte ocazii și care era absolut în regulă. Așa însă, sărbătoarea urma să ia proporții neobișnuite.

Gracie a venit acasă la miezul nopții și a ridicat-o în slăvi pe sora lui Harry, povestind cât e de adorabilă și ce bine s-au distrat împreună, deși o cunoștea dinainte. Dar, curând, aveau să fie cumnate. Și avea un soț drăguț și doi copii. Victoriei îi era dor de zilele când Gracie mai vorbea și despre altceva decât despre familia Wilkes și nunta ei. Ura și acum rochia maro aleasă de sora mai mică. Dar îi era imposibil să o aducă pe Gracie cu picioarele pe pământ și să o scoată din ale ei.

–Poate că ar trebui să-ți cauți o slujbă, a făcut Victoria o remarcă de bun-simț. Asta te-ar face să te gândești și la altceva în afară de nuntă.

–Nu cred că lui Harry i-ar conveni, a răspuns Gracie umilă.

–N-are ea timp pentru așa ceva, a intervenit mama. Sunt atâtea lucruri de făcut pentru nuntă. Încă nu am comandat invitațiile și nu am ales cadourile de la cele trei magazine unde vrea să se înregistreze. Și Harry

caută acum un apartament, iar ea trebuie să îl ajute. Încă mai așteptăm schițele de la Vera Wang, iar Oscar de la Renta ne-a promis că o să ne facă și el niște propuneri de rochii de mireasă care să se asorteze cu cele pentru domnișoarele de onoare. Gracie nu s-a hotărât asupra tortului. Mai trebuie să luăm legătura cu firma de catering și cu florăriile. Să angajăm o orchestră. Nu ne-am decis asupra bisericii. Și trebuie să găsească și accesorii pentru rochie și, pe urmă, să facă poze. Iar preotul va dori, probabil, să îi ofere consiliere. Așa că n-are cum să-și ia o slujbă. Are o groază de treburi de pus la punct pentru organizarea nunții. Victoria obosise doar ascultând-o înșirând lista de probleme, iar Christine chiar părea extenuată. Aranjamentele de nuntă le ocupau tot timpul, ceea ce i s-a părut ridicol Victoriei. Alți oameni reușeau să muncească și să se căsătorească. Dar nu și Gracie.

– Cred că o să te coste o avere, a comentat Victoria în fața tatălui a doua zi dimineață, în timp ce mama ungea curcanul cu sos, îmbrăcată într-un costum Chanel și încinsă cu un șorț. Amândoi părinții se ferchezuiseră. În timp ce Victoria purta o pereche de pantaloni gri largi, de lână, și un pulover alb, o ținută potrivită, după părerea ei, cu sărbătoarea de Ziua Recunoștinței. De obicei, nici ei nu se dichiseau așa și nu se străduiau atât de tare. Dar, odată cu anunțarea logodnei, începuse o nouă eră în viața lor. Victoria considera aceste manifestări absurde și deranjante și refuza să le imite.

– Da, o să fie al naibii de scump, a confirmat Jim. Dar familia Wilkes e cunoscută în oraș. Sunt oameni importanți. Și eu nu vreau ca lui Gracie să îi fie rușine

cu noi. Să nu te aștepți să fac același lucru dacă o să te căsătorești și tu, a prevenit-o el. Dacă o să-ți găsești și tu un bărbat, ai face bine să fugi cu el. Pentru că n-o să mai am bani pentru o petrecere la fel de mare.

Victoria s-a simțit de parcă ar fi pălmuit-o. Tatăl o anunța că Gracie merita o nuntă de prințesă, în timp ce ea, în cazul puțin probabil că avea să se mărite vreodată, era sfătuită să fugă cu iubitul ei, pentru că el n-o să-și permită să organizeze a doua nuntă. Drăguț din parea lui. Era sinceritatea întruchipată. Victoria era din nou redusă la statutul de cetățean de clasa a doua. Familia călătorea în cabine de lux, ea trebuia să se mulțumească cu un loc pe punte. Întotdeauna se purtaseră cu ea ca și cum era altfel decât ei și mai puțin bună, dacă nu chiar o ratată. S-a întrebat de ce nu agățaseră un afiș pe ușa ei, cu textul: „Nu te iubim", și gata. Oricum, părinții i-o dovedeau cu fiecare ocazie și, pentru o clipă, i-a părut rău că venise să petreacă Ziua Recunoștinței cu ei. Ar fi putut să stea acasă, cu Harlan și cu John. Cei doi invitaseră niște prieteni, iar ea era convinsă că i-ar fi fost mult mai bine în mijlocul lor. Acasă nici că se putea să se simtă mai puțin bine-venită și iubită. S-a ferit să mai aducă vorba despre nuntă. Devenise un subiect dureros pentru ea, chiar dacă era singurul lucru la care se gândea sora ei. Iar la amiază, când a sosit Harry, lucrurile s-au înrăutățit și mai mult.

Toată lumea a intrat în panică și a început să alerge de colo-colo. Tatăl i-a servit cu șampanie în loc de vin. Mama își făcea griji în privința curcanului. Victoria s-a baricadat în bucătărie, în timp ce Harry și Gracie au

ieșit în curte șoptind și chicotind, iar părinții se făceau de râs cu agitația lor prostească. La masă, Harry și tatăl ei au discutat despre politică. Harry le-a explicat ce era în neregulă cu țara lor și cum puteau fi îndreptate lucrurile, iar Jim tot dădea din cap, aprobator. De fiecare dată când Gracie voia și ea să intervină, Harry îi tăia vorba sau termina propoziția începută de ea. Gracie nu mai avea dreptul să își exprime opiniile, cu excepția celor legate de nuntă. Nu era așadar de mirare că numai despre asta discuta, fiind singura temă care îi era permisă. În perioada când Harry îi făcuse curte surorii mai mici, Victoria îl găsise enervant, dar acum devenise de-a dreptul nesuferit și incredibil de arogant. Îi venea să urle uitându-se la el și la Jim. Gracie făcea pe fetișcana prostuță, ca să îi facă pe plac viitorului soț, în timp ce mama intra și ieșea din bucătărie aducând felurile de mâncare. Victoria nu a putut să poarte toată după-amiaza o conversație inteligentă. După ce au luat masa, a ieșit în curtea din spatele casei ca să ia aer. Gracie se băgase într-o chestie absolut îngrozitoare. Și când sora mai mică a ieșit și ea afară, ca să o caute, Victoria a privit-o disperată.

–Iubito, nu se poate. Tu ești o fată deșteaptă. Ce naiba faci? Nu vezi că Harry nu te lasă să scoți o vorbă? Cum poți să te mulțumești cu atât de puțin? Ce o să faci după ce o să vă căsătoriți? N-ai cum să stai cu un bărbat care îți dictează ce să faci și ce să crezi.

–Nu e deloc așa, a ripostat Gracie supărată. Harry se poartă minunat cu mine.

–Sunt sigură. Dar te tratează ca pe o păpușă, nu ca pe o femeie în carne și oase, ca pe un om cu creier

la cap. Gracie a părut șocată și a izbucnit în plâns, iar Victoria a încercat să o îmbrățișeze, dar Gracie s-a ferit.

–Cum poți să spui așa ceva?

–O spun fiindcă te iubesc și nu vreau să-ți distrugi viața. Era o remarcă sinceră, și directă, pe care Victoria se simțise obligată să o facă.

–Dar nu-mi distrug viața. Îl iubesc și el mă iubește. Și mă face fericită.

–Seamănă cu tata ca două picături de apă. Tata nu ascultă niciodată ce spune mama. Și nici ce spunem noi. Nu îl ascultăm decât pe el. Și atunci mama nu găsește altceva mai bun de făcut decât să plece de acasă și să joace bridge. Asta vrei și tu să faci? Ar trebui să-ți cauți o slujbă și să-ți găsești ceva inteligent de făcut. Ești o fată deșteaptă, Gracie. Știu că în familia noastră așa ceva este un păcat, dar în lumea de afară, în lumea reală, e un lucru bun.

–Ești geloasă pe mine, asta e, a declarat Gracie furioasă. Și te-ai supărat din cauza rochiei. Vorbea ca un copil răzgâiat.

–Nu sunt supărată. Sunt dezamăgită că mă pui să port ceva în care voi arăta groaznic. Dar dacă asta e atât de important pentru tine, atunci o s-o îmbrac. Deși mi-aș fi dorit să alegi ceva care să-mi vină și mie bine, nu doar prietenelor tale. Însă e nunta ta, tu decizi. Nu vreau să renunți la mintea pe care o ai, când o să ajungi în fața altarului, și să o dai la schimb pentru o verighetă. Fiindcă ar fi o afacere foarte proastă pentru tine.

–Ești o afurisită, asta ești! a izbucnit Gracie, după care a intrat în casă cu pași apăsați, iar Victoria a rămas

afară, gândindu-se cum să facă să se întoarcă mai repede la New York. Nici o cursă nu i se părea suficient de apropiată. Părinții se dădeau atât de tare în spectacol, încercând să-l impresioneze pe Harry, încât transformaseră sărbătoarea într-un adevărat fiasco din punctul ei de vedere. A intrat în casă ca să bea și ea o ceașcă de cafea și s-a abținut să mai spună ceva. Gracie stătea pe canapea, lângă Harry, și, după câteva clipe, Victoria s-a ridicat și s-a dus în bucătărie să o ajute pe mamă cu vasele. Fiind delicate, trebuiau spălate de mână. Tatăl a rămas în living ca să îl întrețină în continuare pe Harry. Fusese o zi grea pentru Victoria. Nu se mai simțea acasă. Toți ceilalți aveau un loc și un rol bine definit, dar nu și ea. Ea nu era decât omul nepotrivit, proscrisa familiei, și asta nu îi plăcea.

–Curcanul a fost bun, mamă, a spus în timp ce ștergea vasele.

–Mie mi s-a părut cam uscat. Mi-a fost teamă că n-o să se pătrundă bine și l-am ținut prea mult în cuptor. Am vrut ca totul să fie perfect, de dragul lui Harry.

Victoriei i-a venit să o întrebe de ce. Ce conta, atâta timp cât el avea să facă, foarte curând, parte din familie? Doar nu era vreun rege sau papa în persoană. Părinții ei nu se agitaseră niciodată atât de tare pentru un musafir.

–E obișnuit să aibă parte numai de lucruri bune, a adăugat mama ei cu un zâmbet. Gracie va avea o viață minunată alături de el. Victoria nu era deloc convinsă. De fapt, era sigură de contrariu, din moment ce el nu o lăsa să vorbească ori să-și ducă un gând până la capăt. Harry era un băiat chipeș și inteligent și provenea

dintr-o familie bogată, dar Victoria ar fi preferat să rămână celibatară decât să se mărite cu el. Sora ei era pe cale să facă o greșeală enormă. Logodnicul său era insensibil, dogmatic, dominator, plin de sine și nu avea pic de respect față de persoana ei, pe care o vedea mai degrabă drept un decor sau o păpușă. Gracie se căsătorea cu o copie a tatălui lor, dacă nu chiar mai rău.

N-a mai adus în discuție subiectul în după-amiaza și seara aceea, iar a doua zi a încercat să se împace cu sora mai mică. S-au întâlnit pentru masa de prânz la restaurantul lui Fred Segal, dintotdeauna un favorit al lor. Gracie părea încă supărată din cauza remarcilor Victoriei din ziua precedentă, dar pe la jumătatea mesei s-a mai îmbunat. Iar Victoria era atât de necăjită, încât a dat gata un platou întreg de paste pesto și toată pâinea din coș. Își dăduse seama că mânca execesiv atunci când se afla în mijlocul familiei, însă nu reușea să se abțină.

–Când te întorci în New York? a întrebat Gracie în timp ce Victoria achita nota. Părea să o fi iertat complet, ceea ce era o ușurare pentru Victoria. Voia să se despartă de sora ei în termeni buni.

–Cred că mâine, a răspuns ea cu voce joasă. Am mult de lucru.

Gracie nu a obiectat. Înțelegea și ea că traversau o perioadă în care erau în contratimp. Și dădea vina pe presiunea pregătirilor de nuntă, deși Victoria era conștientă că motivația era mult mai profundă, ceea ce o întrista. Se temea să nu-și piardă surioara în favoarea „lor". Până atunci reușise să o ferească pe Gracie, cât de cât, să nu cadă cu totul sub influența părinților, dar

acum avea să îi fie și mai greu, căci Harry era și el unul de-ai „lor". Se simțea mai mult ca oricând precum un copil orfan, copleșit de singurătate. Și mâncarea nu o alinase de această dată. Nici măcar nu se servise cu desertul pregătit pentru Ziua Recunoștinței, deși adora plăcinta de dovleac cu frișcă. Tatăl nu i-a remarcat abstinența, dar dacă ar fi văzut-o mâncând dulciuri, mai mult ca sigur ar fi găsit ceva de comentat, în special asupra mărimii porției. Era o cauză pierdută. Nu avea cum să lupte împotriva lor.

Și-a făcut rezervare la avion pentru sâmbătă dimineața, iar vineri seara a luat cina numai cu părinții. Grace era acasă la Harry. Victoria a sunat-o înaintea plecării. Cu toții i-au spus că o așteaptă de Crăciun, dar ea luase deja o altă decizie. N-avea să revenă în Los Angeles de sărbători. Nu le-a împărtășit planul. Știa că nu avea nici un rost. Nu avea nici un motiv să se întoarcă atât de curând. Va fi prezentă la nuntă, dar nu mai devreme. Va petrece Crăciunul cu Harlan și John. Casa ei nu mai era aici, ci în New York. Pentru ea era un pas important. Simțea că își pierduse surioara, cea care îi fusese, atâta amar de ani, singurul aliat.

Tata a condus-o la aeroport și Victoria l-a sărutat de bun rămas. Era însă goală pe dinăuntru. El i-a spus să aibă grijă de ea, vorbind probabil serios. I-a mulțumit și s-a îndreptat spre controlul de securitate fără a privi în urmă. Nu a fost niciodată așa de ușurată ca în clipa în care avionul a decolat, părăsind Los Angelesul. Se întorcea la New York, acasă.

capitolul 20

Între Ziua Recunoștinței și Crăciun era întotdeauna un haos la școală, dar Victoria a avut grijă să meargă săptămânal la Weight Watchers, indiferent cât era de ocupată. Nimeni n-avea chef de muncă. Cu toții abia așteptau să înceapă vacanța și, imediat ce se termina cu examenele, nimeni nu mai vorbea decât despre planurile pentru sărbătorile de iarnă. Călătorii în Bahamas, vizite la Palm Beach, la bunica sau la alte rude din alte orașe. Tabere de schi în Aspen, Vail și Stowe sau chiar la Gstaad, Val d'Isère și Courchevel, în Europa. Erau, în mod cert, vacanțe pentru copii bogați și destinații la modă, în întreaga lume. Victoria a fost surprinsă să afle ce planuri își făcea una dintre elevele sale. Discuta cu alte două fete în timp ce își strângeau cu toate lucrurile, înainte să iasă din clasă, și Victoria a auzit-o fără să vrea. Fata, care se numea Marjorie Whitewater, și-a anunțat voioasă intenția de a-și face o reducție mamară de Crăciun. Era un cadou din partea tatălui, iar celalalte două fete i-au cerut amănunte. Una dintre ele a râs și le-a informat că ea urma să

se supună procedurii contrare. Mama îi promisese implanturi de sân în dar la absolvirea liceului, în vară. Fetele păreau să trateze toate aceste operații estetice cu mare ușurință. Victoria le privea șocată.

–Nu e o intervenție foarte dureroasă? n-a rezistat ea să o întrebe pe fata cu reducția mamară. Ea așa avea impresia și era conștientă că nu ar fi avut curajul să treacă prin așa ceva. Dacă rezultatul nu ar fi fost cel scontat? Toată viața se plânsese că are sânii prea mari, dar micșorarea lor i se părea o decizie mult prea drastică. De-a lungul anilor, se gândise adesea la o asemenea eventualitate, dar niciodată nu o luase, de fapt, în serios.

–Nu e chiar așa de rău, a asigurat-o Marjorie. Verișoara mea s-a operat anul trecut. Și acum arată grozav.

–Eu mi-am făcut operație la nas când aveam șaisprezece ani, a mărturisit una dintre fete.

Beneficiile chirurgiei plastice constituiau un subiect important de discuție printre adolescenți. Victoria era uluită de nonșalanța cu care atacau tema și de cunoștințele lor cu privire la diverse astfel de intervenții.

–A fost dureros, a recunoscut fata, dar a meritat. Acum am un nas superb. Uneori uit că nu e cel cu care m-am născut și pe care l-am urât din toată inima. Celelalte două fete au izbucnit în râs, și Victoria a intervenit și ea, timidă, în discuție.

–Nici mie nu-mi place nasul meu, s-a confesat ea. Era fascinată de conversație. Se băgase în ea absolut din întâmplare, dar acum participa cu tot sufletul. Dintotdeauna l-am urât, a adăugat.

–Atunci ar trebui să îl schimbați și să vă faceți unul nou, a declarat lejer una dintre fete. Nu e cine știe ce scofală. Mama și-a făcut lifting facial anul trecut. Celelalte au privit-o impresionate, în timp ce Victoria urmărea discuția ca hipnotizată. Niciodată nu îi trecuse prin cap că ar putea avea un altfel de nas. Se referise întotdeauna la asemenea operații în glumă, fără să le ia serios în considerație. S-a întrebat cât putea costa o astfel de intervenție chirurgicală, dar i-a fost jenă să le întrebe pe fete.

În seara aceea a discutat problema cu Harlan.

–Cunoști vreun chirurg plastician? a întrebat aparent într-o doară în timp ce pregăteau amândoi cina. Aveau legume și pește fiert la aburi, iar Victoria își respecta dieta și începuse să dea jos kilogramele de care dorise să scape de atâta timp.

–Nu. Dar de ce?

–Mă gândeam să-mi fac un nas nou. Vorbea pe un ton nonșalant, ca și cum ar fi fost vorba despre achiziționarea unei pălării noi sau a unei perechi de pantofi, iar Harlan a izbucnit în râs.

–Cum de ți-a venit o asemenea idee? N-ai spus nimic despre asta până acum.

–Astăzi le-am auzit discutând pe niște eleve de-ale mele. Sunt adevărate enciclopedii în materie de proceduri chirurgicale. Una dintre ele și-a făcut operație la nas acum doi ani. Cealaltă își va face reducție mamară, cadou de Crăciun, închipuie-ți. Iar ultima va primi implanturi ca dar pentru absolvirea liceului, la vară. M-am simțit de parcă aș fi fost singura persoană din școală care a rămas în corp doar cu ceea

ce a înzestrat-o mama natură. Și gândește-te, nu sunt decât niște copii, a adăugat ea uluită.

–Copii *bogați*, a corectat-o John. Nici unul dintre elevii mei nu primește nasuri noi sau implanturi de Crăciun.

–În fine, n-am idee cât ar putea să coste, dar m-am gândit că cel mai frumos cadou pe care mi l-aș putea face de Crăciun ar fi un nas nou. Anul ăsta o să stau acasă de sărbători, deci o să am timp pentru operație.

–Nu te duci acasă de Crăciun? Harlan era suprins la aflarea veștii că Victoria va petrece sărbătorile de iarnă în New York. Când ai luat hotărârea asta?

–De Ziua Recunoștinței. Familia mea a luat-o razna cu pregătirile de nuntă. Și acum, că logodnicul surorii mele face și el parte din familie, sunt în inferioritate numerică. „Ei" sunt prea mulți, și eu una, singură. Așa că n-o să mă duc în L.A. până la nuntă.

–I-ai anunțat?

–Nu încă. M-am gândit să le spun când se apropie Crăciunul. Deocamdată vreau să mă interesez de un chirurg. N-am vrut să cer informații elevelor.

Harlan nu a mai spus nimic, dar a doua zi i-a dat numele a trei chirurgi. Le obținuse de la niște cunoștințe care se declaraseră satisfăcute de rezultatele intervențiilor, iar Victoria a fost cuprinsă de emoție. În ziua următoare i-a sunat pe doi dintre ei. Unul urma să plece în vacanță de sărbători. Dar celălalt, o femeie, a acceptat să îi facă programare pentru sfârșitul săptămânii. A informat-o că operația se numește rinoplastie. Victoria i-a mărturisit lui Harlan că se simțea ca un rinocer care voia să își taie cornul, iar el a râs de gluma ei.

S-a prezentat la cabinetul doctoriței Carolyn Schwartz vineri după-amiaza. Era un birou luminos și vesel, situat pe Park Avenue, nu departe de școală, așa că Victoria a mers pe jos, după ultima oră de curs. Era o zi însorită, dar rece, și plimbarea i-a făcut bine după ce stătuse atâta timp în școală. Dr. Schwartz era o femeie tânără și plăcută. I-a explicat în ce constă procedura și care sunt costurile. Victoriei i s-a părut un preț absolut rezonabil și a fost impresionată. Și-l putea permite, iar doctorița a prevenit-o că va fi destul de tumefiată la față în prima săptămână, după care vânătăile vor începe să se estompeze. Putea să le acopere cu farduri când va merge la școală. Doctorița a verificat și a anunțat-o că poate să o opereze a doua zi de Crăciun. Victoria a rămas mult timp pe gânduri, după care a zâmbit larg.

–O.K. Atunci, așa rămâne. Vreau un nas nou. De ani de zile nu mai fusese atât de entuziasmată.

După ce a fotografiat-o din față și din profil, chirurgul i-a arătat câteva modele de nasuri pe foi de hârtie scoase la imprimantă. După ce le-a privit pe toate, Victoria i-a spus că își dorea un nas care să semene cu cel al surorii ei și care să demonstreze că face și ea parte din familie. Iar doctorița i-a sugerat o variantă care să se potrivească mai bine cu trăsăturile ei. Victoria i-a promis că va studia fotografiile cu Gracie pe care le avea acasă și că va trece săptămâna următoare pe la cabinet ca să îi lase o poză. Dintotdeauna fusese de părere că Gracie are un nas superb, spre deosebire de al ei, care o făcea să semene cu o păpușă Cabbage Patch, iar doctorița a râs. A asigurat-o că nu e nimic în neregulă cu nasul ei, dar că se poate și mai bine.

I-a arătat câteva posibilități cu ajutorul computerului și Victoriei i-au plăcut toate. Orice alternativă era mai bună decât ceea ce avea acum.

A plecat de la cabinet plutind. Nasul pe care îl urâse toată viața și de care tatăl își bătuse mereu joc avea să dispară. Adio, nas!

Imediat ce a ajuns acasă, le-a povestit lui Harlan și lui John ce făcuse. Aceștia s-au arătat mirați că Victoria luase deja decizia și își făcuse programare pentru operație. Singura problemă, le-a explicat ea, era că avea nevoie să vină cineva să o ia de la spital după intervenția chirurgicală. I-a privit rugătoare, și John i-a promis că o să o ajute, fiind și el în vacanță.

Discutase cu dr. Schwartz și despre liposucție, care i se păruse la un moment dat o soluție mai ușoară și mai rapidă decât curele ei de slăbire interminabile. Dar când chirurgul îi descrisese în ce consta procedura, și-a dat seama că era mult mai neplăcută decât își imaginase și a renunțat, concentrându-se exclusiv asupra nasului.

Ultimele zile de școală au fost marcate de tensiunile tipice pentru sfârșitul de trimestru și de emoțiile de dinaintea vacanței. A fost nevoită să își împingă elevii de la spate ca să își facă temele și să le predea. I-a îndemnat ca pe timpul vacanței să își completeze eseurile pentru admiterea în colegiu, deși știa că unii o vor face, dar majoritatea nu, iar în ianuarie, în apropierea termenului limită impus de universități, va fi o adevărată nebunie.

În ultima săptămână s-a petrecut o dramă, când unul dintre elevii din anul trei a fost prins drogându-se în școală. Priza cocainăîn baie și un coleg l-a turnat.

Au fost imediat chemați părinții și băiatul a fost suspendat. Directorul s-a ocupat de problemă, iar părinții au fost de acord să îl interneze pe fiul lor timp de o lună într-un centru de dezintoxicare. Victoria s-a bucurat că nu preda la clasa acelui băiat și deci chestiunea nu o privea. Era o porcărie. La ore le-a atras atenția elevilor asupra riscurilor consumului de droguri. Stătea cu ochii și pe Amy Green, care se descurca însă bine cu învățătura, iar sarcina nu era încă vizibilă, și nici nu avea să fie, probabil, încă ceva timp. Una peste alta, fetei îi mergea bine.

Cu numai o săptămână înainte de Crăciun, Victoria le-a spus părinților că nu va veni în Los Angeles. Ei s-au declarat dezamăgiți, deși Victoriei nu i s-a părut așa la telefon. Erau prinși până peste cap cu pregătirile de nuntă și plănuiau să ia cina cu familia Wilkes, înainte de a pleca la schi în Aspen.

Gracie a sunat-o, părând sincer necăjită că nu se vor vedea și, pentru a-și justifica decizia, Victoria i-a mărturisit că urma să își facă operație la nas. Gracie a fost șocată, dar și amuzată.

–Ce vrei să faci? Bine, dar de ce? E o prostie. Mie îmi place nasul tău.

–Mie nu. Toată viața am avut nasul bunicii lui tata, iar acum vreau să îl dau la schimb pentru unul nou.

–Și al cui nas vrei să îl ai? a întrebat-o Gracie, încă uimită și dezamăgită că nu venea acasă de Crăciun. Deși acum îi înțelegea motivele. Victoria nu îi spusese că oricum nu avusese de gând să vină chiar de dinainte de a se decide să facă operația. N-ar fi avut nici un rost să o mai necăjească.

–Propriul meu nas, o versiune individualizată a nasului tău și al mamei, a răspuns Victoria, iar Gracie a izbucnit în râs. L-am ales pe computer și se potrivește cu fața mea mult mai bine decât nasul actual, a continuat să îi explice Victoria.

–Dar nu o să te doară? Gracie părea îngrijorată și Victoria a fost mișcată. Sora ei era singura din familie căreia îi păsa de ea, indiferent de divergențele lor de opinii.

–Nu știu, a răspuns Victoria sinceră. O să mă anestezieze.

–Vreau să zic după.

–O să-mi dea pastile împotriva durerii, ca să le iau după ce ajung acasă, iar chirurgul mi-a spus că o să fiu vânătă la față câteva săptămâni. Și puțin umflată mai multe luni, deși majoritatea oamenilor nici nu-și vor da seama. Oricum, n-aveam nimic altceva de făcut, așa că e momentul potrivit. O să fac operația în a doua zi de Crăciun.

–Uite așa o să-ți faci praf Revelionul, a compătimit-o Gracie, iar Victoria a râs.

–N-am cu cine să îl petrec, așa că nu contează. O să stau acasă. Din câte știu, Harlan și John vor pleca la schi în Vermont. Totul o să fie în regulă. Dacă vrei, poți să vii să-mi ții companie.

–Harry și cu mine vom petrece Revelionul în Mexic, s-a scuzat Gracie.

–Atunci mă bucur că rămân acasă.

–Trimite-mi o poză cu nasul cel nou. După ce scapi de vânătăi. Au mai stat de vorbă câteva minute, apoi Victoria, binedispusă, s-a hotărât să meargă la sală.

Afară era un ger năpraznic, dar nu voia să iasă din program. Își respecta dieta cu sfințenie și folosea și banda de alergare de acasă.

Doctorița o prevenise că nu va putea să exerseze în primele zile de după operație, așa încât intenționa să lucreze acum cât mai mult. Dorea să se păstreze în formă în perioada când avea să fie imobilizată în casă.

Pe drumul spre sală a observat că începuse să ningă și că orașul părea pregătit de sărbători. Pe lângă ea treceau oameni cărând brazi, ceea ce își propusese și ea să facă în weekend împreună cu Harlan și John. Invitaseră niște prieteni să îi ajute la împodobirea lui. Tocmai se gândea la asta, pedalând de zor, când a observat că bărbatul de lângă ea era tare bine făcut și chipeș și că discuta cu o fată frumoasă, aflată de partea cealaltă. Victoria s-a holbat fascinată la ei preț de câteva minute. Formau un cuplu extraordinar de plăcut, păreau că se înțeleg bine și erau foarte veseli. Pentru o clipă i-a invidiat pentru relația lor. Avea iPodul în urechi, deci nu auzea ce își spun, dar a sesizat că se priveau cu căldură și iubire, iar inima i s-a frânt de durere. Nici nu-și putea imagina cum ar fi să aibă și ea un asemenea bărbat.

Tipul care exersa lângă ea avea ochi albaștri pătrunzători și păr brunet, maxilarul și bărbia pătrățoase, cu o gropiță adâncă. Avea umeri largi și picioare lungi, iar Victoria i-a remarcat mâinile frumoase. A fost stânjenită când el s-a întors spre ea zâmbind. Bărbatul simțise că se uită la el, așa că ea și-a întors privirea în altă parte. Dar, după aceea, a observat că el o privește atent și că îi admiră picioarele când s-a dat jos de pe

bicicletă. Purta jambiere și bluză de trening, iar el tricou și șort. Victoria s-a gândit că cei doi aveau o relație stabilă, din moment ce partenera nu se supărase pe el fiindcă se uita la o altă femeie. De fapt, părea să nu-i pese deloc. Victoria i-a zâmbit bărbatului, apoi a plecat de la sală, îndreptându-se spre casă. De-abia aștepta să vină vacanța și, odată cu ea, să capete un nas nou. Nu îi convenea că va fi nevoită să renunțe la gimnastică un timp, dar și-a jurat că va lucra de două ori mai mult imediat ce va reveni la sală. Cu un corp mai suplu și cu un nas mai frumos, va începe o nouă viață. La acest gând, a zâmbit în sinea ei pe drumul spre casă.

capitolul 21

Victoria a petrecut un Crăciun liniștit acasă, cu Harlan și John. Deși îi era dor de Gracie, s-a bucurat că nu trebuise să facă un drum lung de sărbători ca să își vadă familia isterizată cu pregătirile de nuntă. Mai erau șase luni până la eveniment, dar toată lumea părea să fi înnebunit, în special părinții. Era pentru prima oară când nu pleca la Los Angeles de sărbători și avea un sentiment straniu, dar plăcut.

În ajunul Crăciunului a schimbat cadouri cu Harlan și John, exact așa cum făcea și cu membrii familiei, după care s-au dus la biserică să asiste la slujba de la miezul nopții. Tradițiile nu se schimbaseră, numai oamenii și locurile. La catedrala St. Patrick s-a ținut o slujbă frumoasă și, cu toate că nici unul dintre ei nu era foarte religios din fire, au fost cu toții emoționați. Apoi s-au întors acasă, au băut câte o ceașcă de ceai în bucătărie și s-au dus la culcare. A doua zi a vorbit cu Gracie la telefon de mai multe ori. Sora mai mică făcea naveta între părinți și familia Wilkes. Iar Harry îi cumpărase de Crăciun o pereche de cercei cu diamante, pe care i-a descris ca fiind superbi.

În noaptea de Crăciun, Victoria a avut emoții mari, gândindu-se la intervenția din ziua următoare. Primise instrucțiuni preoperatorii. Nu avea voie să mănânce și să bea după miezul nopții, nici să ia aspirină. Nu mai făcuse niciodată o operație și nu știa la ce să se aștepte, cu excepția unui nas frumos ca rezultat final, sau cel puțin nu unul la fel de urât ca cel pe care îl detestase toată viața. Era nerăbdătoare să vadă schimbarea. Era conștientă că nu va fi o transformare radicală și că nu va deveni dintr-odată frumoasă, dar știa că se va simți altfel, deoarece acel aspect care o sâcâise constant ani de zile avea să dispară. S-a tot uitat în oglindă, imaginându-și cum va arăta. Deja se simțea diferită. Scăpa de lucrurile care o făcuseră să fie nefericită sau măcar își propusese să o facă; în plus era mândră de ea însăși că renunțase să meargă acasă de Crăciun, așa cum proceda în fiecare an. Ceea ce se petrecuse de Ziua Recunoștinței o iritase însă îngrozitor de tare. În timp ce Crăciunul petrecut în New York, alături de colegii de apartament, fusese un moment plăcut și plin de căldură sufletească.

Era trist, dar îi era tot mai greu să îi suporte pe părinți. În mod direct sau indirect, prin mesaje subliminale, ei îi spuseseră mereu același lucru: „Nu te iubim." Ani în șir se străduise să schimbe această stare de fapt, dar fără succes. Acum renunțase să mai încerce. Era primul pas pe care îl făcea pentru a-și asigura sănătatea mintală. Iar rinoplastia, al doilea. Nu era o simplă operație, o intervenție la nivel fizic, ci una cu implicații psihologice profunde pentru ea. Nu accepta să fie condamnată la urâțenie și ridiculizare. Voia să-și ia viața în propriile mâini.

S-a trezit dimineața devreme și s-a plimbat de colo-colo prin casă, nervoasă, înainte de a pleca. Bradul stătea într-un colț al apartamentului. Se întreba cum avea să se simtă când se va întoarce acasă de la spital. Nu foarte rău, cel puțin așa spera. Nădăjduia să nu aibă dureri prea mari sau grețuri. Era speriată de moarte când s-a suit în taxi, la ora șase. Dacă ar fi fost vorba despre altceva, ar fi renunțat instantaneu. Când a pășit prin ușile duble care dădeau în unitatea chirurgicală, s-a simțit înfricoșată. De atunci încolo a fost însă parcă suptă de un mecanism bine uns. A fost întâmpinată de oameni politicoși, care au invitat-o să semneze niște acte și i-au pus la încheietura mâinii o brățară de plastic, pentru identificare. I-au luat sânge, i-au verificat tensiunea și ritmul cardiac. Anestezistul a venit să discute cu ea și a asigurat-o că nu va simți nimic în timpul operației. A întrebat-o dacă suferă de alergii, iar ea i-a spus că nu. Apoi au cântărit-o, au îmbrăcat-o într-un halat și i-au tras o pereche de ciorapi elastici pe picioare, pentru evitarea formării cheagurilor de sânge, ceea ce i s-a părut ciudat, având în vedere că intervenția avea să fie la nas, nu la genunchi sau la picioare, iar ciorapii, care urcau de la degete până la șolduri, erau caraghioși. În plus, a enervat-o cântarul, care se încăpățâna să arate cu un kilogram și jumătate mai mult decât cel de acasă, cu toate că a insistat să își scoată până și pantofii. Mai avea mult de tras până să câștige bătălia cu kilogramele.

Asistentele și tehnicienii veneau și plecau și cineva i-a pus o perfuzie intravenoasă în braț. Înainte să își dea seama ce se întâmplă, era pe masa de operație, iar chirurgul îi zâmbea și o bătea ușurel pe mână, în timp ce

anestezistul îi vorbea. Pe urmă a adormit, și nu a mai știut nimic, iar când s-a trezit s-a simțit incredibil de amețită și a auzit în depărtare pe cineva rostindu-i numele.

–Victoria... Victoria... Victoria?... Victoria... Nu își dorea decât să tacă și s-o lase să doarmă.

–Hmm... ce?... Ei tot încercau să o trezească din somn, iar ea voia să doarmă în continuare.

–Operația s-a terminat, Victoria, a auzit un glas. A adormit din nou, apoi cineva i-a băgat un pai în gură și i-a spus să bea. A sorbit o înghițitură și a început treptat să se trezească. Simțea bandajul pe față și era o senzație ciudată, dar nu o durea nimic. I-au dat să ia pilule contra durerii, după ce avea să se deștepte. A petrecut toată ziua în pat, moțăind. Iar cei de la spital au avut grijă ca în încăpere să fie cald. Într-un târziu au anunțat-o că trebuie să se trezească, dacă vrea să se ducă acasă. Au ridicat patul și au obligat-o să stea în fund, în timp ce ea a ațipit din nou. Apoi i-au dat un jeleu, iar ea a deschis ochii și l-a văzut pe Harlan stând în picioare lângă pat. John răcise, așa că el îl înlocuia.

–Bună... ce cauți aici? S-a uitat la el surprinsă, simțindu-se ca și cum ar fi fost beată. A, da... așa e. Trebuie să plec acasă... Sunt cam amețită, s-a scuzat ea, iar Harlan a zâmbit larg.

–Cred și eu. Nu știu ce ți-au dat, dar aș vrea să gust și eu. Victoria a râs și a simțit cum o durere puternică îi străpunge fața. Harlan s-a ferit să îi spună că bandajele o făceau să arate ca un hocheist cu masca de protecție trasă peste figură. Asistentele îi puseseră pungi de gheață pe față toată ziua. O soră medicală a venit să o ajute să se îmbrace, în timp ce Harlan a așteptat pe hol. Când a ieșit din salon, Victoria era în continuare somnoroasă.

–Cum arăt? E frumos nasul? a întrebat ea buimacă.

–Arăți grozav, a liniștit-o Harlan, schimbând un zâmbet cu sora medicală. Aceasta era, evident, obișnuită cu pacienții care ieșeau amețiți din operație. Victoria era îmbrăcată în pantaloni de trening și pulover cu nasturi, așa cum fusese sfătuită, ca să nu fie nevoită să îl tragă peste cap. Sora îi scosese ciorapii elastici și îi pusese șosetele și pantofii. Avea părul zbârlit și strâns la spate cu un elastic. Îi dăduseră pastile, în cazul în care avea să aibă dureri după ce ajungea acasă. Harlan a lăsat-o cu asistenta pe hol cât timp a ieșit să caute un taxi, și s-a întors în mai puțin de un minut. Victoria a constatat șocată că afară se întunecase. Era șase după-amiaza, ceea ce însemna că petrecuse douăsprezece ore la clinică. Sora medicală a împins scaunul cu rotile până aproape de taxi, iar Harlan a ajutat-o să se ridice și să se așeze pe bancheta din spate. Spera ca prietena lui să nu o fi auzit pe asistentă prevenindu-l că e o fată voinică, motiv pentru care ea nici nu încercase să o ridice din scaun. Știa cât de tare ura Victoria această expresie. Era o mantră pe care o cunoscuse încă din copilărie. Pe vremea aceea, nu își dorise să fie „o fată voinică", ci un copil ca toți ceilalți, iar acum tot ce voia era să fie o femeie normală.

–Ce-a spus asistenta? l-a întrebat Victoria uitându-se încruntată la el.

–Că parcă ai fi ținut-o tot într-o beție două săptămâni în șir și că ar vrea și ea să aibă picioare ca ale tale.

–Mda, ce să zic, a dat Victoria din cap serioasă, toată lumea spune asta... că ar vrea să aibă picioare ca ale mele... sunt lungi și frumoase... deși fundul e cam mare. Șoferul de taxi, care trăgea cu urechea, i-a

aruncat o privire zâmbitoare prin oglinda retrovizoare, în timp ce Harlan i-a dat adresa. Apartamentul lor era situat destul de aproape. Pe drum, Victoria a moțăit cu capul în piept și la un moment dat chiar a sforăit. Nu era o imagine prea romantică, dar lui Harlan nu îi păsa. Victoria era prietena lui cea mai bună. A trezit-o când taxiul a oprit în fața blocului.

–Hopa sus, frumoasă adormită! Hai c-am ajuns la castel. Saltă-ți fundul superb! S-a gândit că scaunul cu rotile i-ar fi prins tare bine, dar Victoria a reușit să se descurce. Era puțin dezorientată și buimacă, dar Harlan a împins-o ușurel în lift și apoi în apartament, după care a condus-o spre canapea, ajutând-o să se așeze, în timp ce el și-a scos paltonul și apoi canadiana ei. John a ieșit din dormitor îmbrăcat într-un halat de casă și a surâs la vederea Victoriei. Părea un extraterestru, cu bandajul care aproape că îi acoperea fața, cu două găuri pentru ochi și o atelă pentru protecția nasului. Era o apariție ciudată, dar s-a ferit să facă vreun comentariu, sperând în sinea lui că fata nu avea să se uite în oglindă. La spital îi tot schimbaseră dopul de bumbac din nas, deși nu sângerase prea tare. Înainte de plecare, asistenta îl scosese cu totul.

–Unde vrei să stai? a întrebat-o Harlan cu blândețe. Pe canapea sau în pat?

Victoria s-a concentrat îndelung asupra răspunsului.

–În pat... mi-e somn...

–Ți-e foame?

–Nu, mi-e sete... a spus ea trecându-și limba peste buze. Sora medicală îi dăduse o cutie de vaselină, să și le ungă. Și frig, a adăugat. La spital o țineseră învelită în pături și acum voia să stea înfășurată în plapumă.

Harlan i-a adus un pahar cu suc de mere și un pai, așa cum îi spuseseră la spital. Victoria primise câteva pagini cu instrucțiuni postoperatorii. După câteva minute, a dus-o în dormitor, a ajutat-o să se dezbrace și să-și pună pijamaua și, după cinci minute, Victoria dormea tun, cu capul pe perna ridicată ceva mai sus. Harlan s-a întors în living, lângă John.

–Dumnezeule, arată de parcă ar fi călcat-o trenul, i-a șoptit John, iar el a încuviințat.

–I s-a spus să se aștepte la multe vânătăi și umflături. Mâine o să aibă ochii învinețiți. Dar e fericită, mai bine zis, o să fie. Și-a dorit un nas nou și uite că îl are. Poate că pentru noi nu e cine știe ce mare scofală, dar cred că pentru psihicul ei contează enorm, așa că bine a făcut! John a fost de acord. Au petrecut seara stând liniștiți pe canapea și uitându-se la două filme la televizor. Harlan s-a ridicat des ca să verifice ce mai făcea Victoria. Dormea adânc și șuiera ușor pe nas. Și undeva, pe sub bandaje, avea nasul nou pe care și-l dorise atât. Moș Crăciun i-l adusese în dar de sărbători. Un cadou după care jinduise ani în șir.

A doua zi, Victoria s-a trezit, simțindu-se de parcă participase la un întreg turnir de întreceri de rodeo. Avea dureri, era obosită și ametită, ca și cum ar fi fost drogată. Avea o durere surdă în nas. S-a hotărât să ia o pastilă, dar mai întâi să mănânce ceva, ca să nu i se facă rău de la medicament. Din obișnuință, a deschis ușa congelatorului și tocmai se uita gânditoare la cutia cu înghețată, când Harlan a intrat în bucătărie.

–Nici prin cap să nu-ți treacă, s-a auzit vocea rațiunii venind din spatele ei. Ai un nas nou și superb. N-o lua razna acum cu înghețata, da? A închis ușa

congelatorului, a deschis-o pe cea de la frigider și i-a întins sucul de mere. Cum te simți? a întrebat-o.

– Așa și așa, dar nu foarte rău. Sunt încă puțin amețită. Și am ceva dureri. Astăzi o să dorm și o să iau medicamentele prescrise. Încerca să își păstreze cumpătul. Deși fața i se umflase și mai tare, așa cum, de fapt, o și preveniseră că se va întâmpla timp de câteva zile, imediat după operație.

– Bună idee, a spus Harlan. A prăjit câteva felii de pâine integrală de grâu, le-a uns cu un înlocuitor de brânză cu puține calorii și le-a așezat pe o farfurie. Vrei și niște ouă?

Victoria a clătinat din cap. Nu voia să o dea în bară cu dieta, cu atât mai mult cu cât nu avea să poată să meargă la sală în următoarele zile.

– Mulțumesc că ai avut grijă de mine ieri, a spus ea încercând să zâmbească, deși cu bandajul pe față îi era greu. Se simțea precum omul cu masca de fier și abia aștepta să scape de bandaje, peste o săptămână. O deranjau și îi era teamă să se uite în oglindă. Își propusese să ignore cu totul oglinzile, atât pe cea din dormitor, cât și pe cea din baie. Nu voia să se sperie de propria înfățișare și, oricum, nu putea să își vadă nasul. Era complet acoperit de fețe și de atelă.

În următoarele două zile a dormit aproape continuu și, după aceea, a stat în casă și s-a învârtit de colo-colo. În apartament era liniște, n-avea nici un fel de planuri și era încă în vacanță, deci nu exista nici un motiv pentru care să-și facă griji. Harlan i-a adus CD-uri cu filme și a urmărit multe emisiuni la televizor, deși în primele câteva zile a avut dureri de cap. A vorbit la telefon cu Helen, dar nu a invitat-o pe la ea. Nu voia

să fie văzută de nimeni, cu excepția lui Harlan și a lui John. Era sigură că nu avea să facă față unor vizite și se temea că arată mult prea înfricoșător. De Anul Nou nu mai avea însă dureri atât de mari și a renunțat la pastile. Între timp, John și Harlan plecaseră la schi în Vermont, așa încât a petrecut Revelionul de una singură, la televizor, gândindu-se bucuroasă la nasul ei cel nou, cu toate că încă nu îl văzuse. În noaptea aceea, Gracie a sunat-o din Mexic. Stătea la Palmilla Hotel din Cabo, cu Harry și cu câțiva prieteni de-ai lui, și totul era minunat. Ca logodnică și viitoare soție a lui o aștepta o viață de huzur. Totuși, Victoria nu o invidia și nu și-ar fi dorit să fie în locul ei. Gracie era însă încântată.

–Și cum e nasul cel nou? a întrebat-o Gracie. În săptămâna aceea îi telefonase de mai multe ori și îi trimisese flori, ceea ce Victoriei i se păruse grozav de drăguț. Fusese mișcată de gesturile de atenție ale surorii mai mici. Părinții nu știau, în continuare, nimic despre operație, iar Victoria nici nu intenționa să sufle vreo vorbă. Era convinsă că nu i-ar fi aprobat decizia și că ar fi făcut comentarii răutăcioase la adresa ei. Iar Gracie fusese de acord să păstreze secretul.

–Încă nu l-am văzut, a recunoscut ea. Abia săptămâna viitoare o să-mi scoată bandajele. Se presupune că va arăta bine, cu excepția vânătăilor și a umflăturilor. Mi-au spus că într-o săptămână-două o să revin oarecum la normal, deși voi avea în continuare senzația de oboseală. Dar o să încerc să ascund vânătăile cu farduri. La spital o informaseră că urma să i se pună un leucoplast și că bandajele și atela îi vor fi scoase peste o săptămână sau două. Dar tu ce faci? Te distrezi

bine? Dintr-odată s-a simțit copleșită de dorul surorii mai mici.

– Aici e fantastic. Și avem un apartament formidabil, a spus Gracie fericită.

– Ei, viitoare doamnă Wilkes, ești o puștoaică tare răsfățată, a tachinat-o Victoria, dar fără pic de invidie în glas. Din anumite puncte de vedere, viața ei era mai bună decât a lui Gracie și, în plus, avea o slujbă la care ținea mult. Cel puțin în viața ei nu exista nimeni care să îi dicteze ce să gândească, ce să facă și ce să spună. Nici n-ar fi suportat așa ceva. Însă lui Gracie se părea că nu îi pasă, atâta timp cât îl avea pe Harry. Era același pact cu diavolul pe care îl făcuse și mama lor. Victoriei îi părea rău pentru amândouă.

– Știu, a chicotit Gracie în chip de răspuns la remarca ei cu privire la răsfăț. Și îmi place la nebunie. O.K., nu uita să mă ții la curent.

– O să te sun să-ți spun cum arată nasul imediat ce o să-mi scoată bandajele.

– Deși nasul vechi era în regulă, a repetat Gracie. Într-adevăr, nu era hidos, doar borcănat.

– Cel nou va fi și mai și! a exclamat Victoria încântată. Distrează-te în Cabo! Te iubesc... și la mulți ani!

– Și ție. Sper că va fi un an bun și pentru tine.

Victoria era convinsă că sora ei îi voia numai binele, așa cum și ea își dorea tot ce era mai bun pentru Gracie. După ce au terminat convorbirea, Victoria s-a așezat confortabil pe canapea și a urmărit încă un film. La miezul nopții dormea deja dusă. Fusese un Revelion tare liniștit, dar asta nu o deranjase câtuși de puțin.

capitolul 22

După opt zile, dr. Schwartz i-a scos bandajele și s-a declarat mulțumită de rezultat. Nasul se vindeca repede. Între timp, Victoria își adunase tot curajul de care era în stare și se uitase în oglindă la fața ei mascată, părându-i-se că arată ca un vampir. Se împăcase însă cu ideea, deoarece totul era pentru o cauză bună. Nici o clipă nu a regretat decizia de a-și face operație, iar când bandajele au fost scoase, s-a simțit în al nouălea cer, în ciuda vânătăilor și a umflăturilor ușoare. Chirurgul i-a arătat zonele tumefiate și locurile unde trebuia să se aștepte la îmbunătățiri rapide ale aspectului feței, dar, una peste alta, nu era prea rău, iar Victoria a scos un strigăt de încântare. Doctorița făcuse o treabă grozavă. Iar pacienta era în culmea bucuriei. Deja se simțea cu totul altfel.

Singurul lucru cu adevărat deranjant, dar de care nu a fost surprinsă, având în vedere că fusese prevenită, era amploarea vânătăilor. Avea două pungi uriașe sub ochi și fața îi era în mare parte decolorată, bătând în bleu. Doctorița a asigurat-o însă că nu era nimic ieșit

din comun și că vânătăile aveau să se estompeze cât de curând și a sfătuit-o ca peste câteva zile să înceapă să le ascundă sub farduri. I-a spus că va fi destul de prezentabilă peste o săptămână, când urma să se întoarcă la școală. Și că după aceea va fi din ce în ce mai bine, pe măsură ce fața avea să i se dezumfle și vânătăile să dispară. Iar peste câteva luni nu se va mai cunoaște nimic. I-a fixat un leucoplast peste șaua nasului și a trimis-o acasă. Putea să revină la activitățile normale, dar cu prudență. Fără parașutism, polo pe apă sau fotbal, a tachinat-o ea. Fără sporturi de contact. I-a spus să fie atentă să nu se lovească la nas și, la întrebarea Victoriei, i-a răspuns că se poate duce la sală, dar să nu se extenueze exersând. Trebuia să renunțe pentru moment la jogging, la mișcările solicitante, la înot și la exerciții în aer liber, ceea ce Victoria oricum nu își propusese să facă. Toată săptămâna fusese un ger cumplit. După care doctorița adăugase „și fără sex", ceea ce, din păcate, nici nu era necesar pentru ea.

Victoria a fost atât de fericită de rezultatul operației, încât în drum spre casă și-a cumpărat o salată Caesar mare, pe care a mâncat-o în bucătărie. Pierduse între timp câteva kilograme pentru că dormise mult după intervenția chirurgicală, iar pastilele pe care le luase împotriva durerilor îi tăiaseră pofta de mâncare. Nu se atinsese de înghețată, căci, de teamă să nu cadă din nou în păcat, Harlan o aruncase la gunoi. Nu era dispus să-i tolereze „secretul", așa cum îl numea el. Pe tabla de la „Nu te supăra, frate", joc în care Victoria se complăcuse de ani de zile cu kilogramele ei, Harlan era cel care avea grijă ca ea să revină mereu la zero.

După ce a mâncat salata, și-a pus echipamentul de sport și a mers pe jos, cale de câteva blocuri, până la sală, îmbrăcată cu jambiere, șort, un trening vechi inscripționat cu emblema colegiului Northwestern, un hanorac și o pereche de pantofi de sport vechi și uzați. Harlan și John încă nu se întorseseră din vacanța de schi petrecută în Vermont și, în ciuda buletinului meteo care anunțase ninsori, era o zi rece, dar senină în New York.

S-a înregistrat la recepție și s-a hotărât să înceapă cu bicicleta, dar a fixat-o la ritmul cel mai de jos. Nu exersase de o săptămână și voia să o ia ușor. Și-a pus căștile de la iPod în urechi și a început să pedaleze, ascultând cu ochii închiși muzica. Nu i-a deschis decât după zece minute și a constatat mirată că lângă ea se afla același bărbat chipeș pe care îl remarcase înainte de Crăciun. De data aceasta nu era însoțit de femeia frumoasă cu care îl văzuse atunci și, când a deschis ochii, l-a surprins uitându-se la ea. Uitase că avea fața complet schimbată și plină de vânătăi și s-a întrebat de ce bărbatul acela se holba la ea, apoi și-a amintit brusc și s-a simțit jenată. El o privea compătimitor. I-a spus ceva, iar Victoria și-a scos căștile din urechi ca să-l audă. Bărbatul era ușor bronzat la față, ca și cum fusese de curând la schi, înfățișarea lui incredibil de plăcută impresionând-o din nou.

–Cum arată celălalt? a tachinat-o el pe un ton lejer, la care ea a zâmbit, conștientă dintr-odată de vânătăile care îi acopereau fața și de pungile de sub ochi, încă vizibile. S-a întrebat dacă bărbatul își dăduse seama de ce arăta așa. Însă el s-a grăbit să adauge, de data aceasta mult mai serios: Scuză-mă, am făcut o glumă proastă.

Cred că doare al naibii de tare. Ai avut un accident grav? De mașină sau la schi? a întrebat-o direct. Victoria a ezitat o clipă, puțin confuză, neștiind ce să răspundă. „Operație la nas“ i se părea mult mai greu de explicat și ar fi făcut-o să arate ca o proastă în fața unui străin.

–De mașină, a spus, în cele din urmă, scurt, continuând să pedaleze.

–Mi-am închipuit eu. Aveai prinsă centura de siguranță sau a acționat airbagul? Nimeni nu pare să-și dea seama cât de ușor te poți răni la nas când se deschide un airbag. Cunosc câțiva oameni care au pățit-o serios. Victoria a încuviințat fără să spună nimic și s-a simțit ca o proastă. Sper c-o să-l dai în judecată pe nenorocitul ăla care te-a lovit, a continuat el înțelegător, convins că nu ea era de vină. Scuze, sunt avocat și văd litigii peste tot, defect profesional. Dar o grămadă de lume se urcă beată la volan de sărbători și uite așa apar și accidentele grave, de te miri cum de nu se soldează cu mai mulți morți. Așa încât presupun că ai avut noroc că ai scăpat teafără.

–Chiar așa. Un noroc chior. „Am căpătat un nas nou“, și-a spus Victoria, ferindu-se să-și rostească gândul cu voce tare.

–Tocmai m-am întors de la schi din Vermont, unde am fost cu sora mea. Eram cu ea aici, la sală, ultima dată când te-am văzut. Biata de ea, își vedea de treburile ei, când a fost lovită de un puști pe snowboard care luase prea mare viteză și i-a dizlocat umărul. Venise și ea din Vestul Mijlociu ca să petreacă vacanța cu mine, iar acum a fost nevoită să se întoarcă acasă cu umărul praf. Deși s-a comportat cu mult curaj, pot să spun.

Victoria se uita neîncrezătoare la el, încercând să asimileze informația că frumoasa cu care îl văzuse era sora lui. Atunci, unde era soția? S-a uitat și a văzut că nu are verighetă pe deget, deși știa că nu e un criteriu și că mulți bărbați nu poartă verighetă. Dar chiar dacă nu era căsătorit și nu avea o iubită, nu își putea imagina de ce ar fi fost interesat de ea. La urma urmei, era și acum tot „o fată voinică", deși cu un nas mai mic și mai frumos.

Bărbatul a arătat apoi spre bluza ei de trening.

–Northwestern? Sora mea a studiat acolo.

–Și eu, a spus Victoria cu un glas răgușit, care nu avea nimic de-a face cu operația la nas. Era șocată că el i se adresa și nu își găsea cuvintele.

–O universitate foarte bună. Deși vremea e groaznic de friguroasă prin părțile alea. Eu am vrut să plec din Vestul Mijlociu după liceu, așa că m-am dus la Duke. Adică în Carolina de Nord.

Duke era una dintre cele mai bune universități din țară, după cum Victoria știa foarte bine. Își încurajase mulți elevi să trimită cereri de admitere acolo.

–Fratele meu a făcut facultatea la Harvard. Și părinții se mândresc și acum cu asta. Eu, unul, n-am reușit să fiu admis, a recunoscut bărbatul cu modestie. Am urmat Facultatea de Drept la NYU și așa am ajuns aici. Dar tu? Ești născută în New York?

Sporovăia în timp ce pedala pe bicicletă și Victoriei i s-a părut de necrezut că stă alături de acest bărbat extrem de chipeș care îi povestea despre familia lui, despre educația primită și locul de baștină și îi pune întrebări despre ea. Se purta de parcă ea ar fi arătat

normal și n-ar fi fost umflată la față și cu ochii vineți. O privea ca și cum ar fi fost o fată drăguță, iar Victoria se întreba dacă nu cumva era orb.

–Eu sunt din L.A., a răspuns ea. M-am mutat aici după absolvire. Predau la o școală privată.

–Trebuie să fie foarte interesant, a comentat el pe un ton plăcut. Predai la clasele mici sau mari?

–Ultimul an de liceu. Sunt profesoară de engleză. Copiii sunt uneori o mare pacoste, dar îmi sunt dragi. A zâmbit, sperând în sinea ei că nu arăta ca un vampir. El nu era însă, în mod cert, deranjat de înfățișarea ei.

–E o vârstă dificilă, cel puțin judecând după propria experiență. În liceu le-am dat multă bătaie de cap părinților. De două ori am furat mașina tatei și am făcut-o zob. Ceea ce nici n-a fost greu, pe gheața din Illinois. Am avut noroc că n-am murit.

Apoi i-a povestit că crescuse într-o suburbie din Chicago, iar ea a bănuit că una de oameni avuți. În ciuda echipamentului de sport pe care îl purta, se vedea că e un om înstărit: avea o tunsoare perfectă, se exprima îngrijit, atent și politicos și purta la mână un ceas scump. În timp ce ea era cam șleampătă și se îmbrăca întotdeauna fără să-și dea prea mare interes atunci când mergea la sală. În plus, nu își făcuse manichiura de mai bine de o săptămână. Era singurul lux care îi făcea realmente plăcere, dar nu mai fusese la manichiură de dinainte de operație. Nu avusese nici un chef să dea explicații în legătură cu bandajele și vânătăile, așa că nu ieșise din casă. Și acum stătea lângă cel mai chipeș bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, fără să fie pieptănată cum trebuie și să aibă unghiile date cu ojă.

Bicicletele lor s-au oprit aproape simultan și amândoi au coborât de pe aparate. El i-a spus că se duce la saună, după care i-a zâmbit călduros și i-a întins mâna.

– Apropo, mă cheamă Collin White.

– Victoria Dawson. Au dat mâna și, după un schimb de amabilități, ea și-a strâns lucrurile și s-a pregătit de plecare, în timp ce el s-a îndreptat spre saună, oprindu-se în drum pentru a saluta un cunoscut. Victoria încă se mai gândea la el când a ajuns acasă. Se simțea bine după cele câteva exerciții făcute și după aceea conversație agreabilă. Și spera să îl revadă.

Doctorița avusese dreptate, astfel că până să reînceapă școala, Victoria putea să acopere cu farduri ceea ce mai rămăsese din vânătăi. Mai avea niște umbre discrete în jurul ochilor, dar în rest arăta destul de bine și umflăturile se resorbiseră mult în zona nasului. Nu chiar cu totul, dar pe aproape. Îi plăcea la nebunie noul nas. Se simțea de parcă avea o cu totul altă față. De abia aștepta să-și vadă părinții în iunie, la nuntă, și să le urmărească reacțiile, asta în cazul în care ei aveau să observe schimbarea. Care ei i se părea considerabilă.

Terminase ultima oră de curs și își ajutase jumătate dintre elevi cu eseurile pentru admiterea la universități, pe care nu le completaseră în perioada vacanței și din cauza cărora intraseră în panică. Trei fete încă mai zăboveau în sală, pălăvrăgind. Una dintre ele era cea care își făcuse reducția mamară ca dar de Crăciun. De fapt, era exact același trio a cărui discuție despre chirurgia plastică o surprinsese ea cu ceva vreme în urmă. Fetele erau prietene la catarama și nedezlipite una de alta la școală.

–Cum a mers operația? s-a interesat Victoria prudentă. Nu voia să pară că se bagă. Sper că n-a fost prea dureros, a adăugat.

–A fost grozav! a răspuns fata ridicându-și bluza de trening și dând la iveală sutienul. În sală nu era nici un băiat. Am niște sâni superbi acum! Păcat că n-am făcut-o mai devreme. Apoi a privit-o atent pe Victoria, ca și cum o vedea pentru prima oară, ceea ce într-un fel era adevărat, cel puțin în privința anumitor părți din corpul ei. Doamne Dumnezeule! a exclamat. Ați făcut-o! Se holba la fața Victoriei acum, împreună cu prietenele ei. Ce nas frumos! a exclamat, lucru care pe Victoria a făcut-o să se înroșească până în vârful urechilor.

–Se vede?

–Da... și nu... Vreau să spun că nici înainte nu arătați precum renul Rudolf. Dar acum sesizez o diferență subtilă. Așa și trebuie să fie. Nimeni nu trebuie să-și dea seama că ai făcut operație. Doar să vadă că arăți mai bine, fără să știe de ce. Nasul dumneavoastră este superb! Atenție însă, să nu căpătați dependență! Mama își face tot timpul operații. Implanturi în bărbie, botox, sâni noi, liposucție. Acum vrea să-și micșoreze coapsele și gambele. Eu una o să mă mulțumesc pe moment cu sânii ăștia noi, a continuat fata încântată.

–Și mie îmi place nasul cel nou, a recunoscut Victoria, conștientă că fetele erau cu mult mai sofisticate decât ea și mai familiarizate cu procedurile chirurgiei plastice. Adevărul este că m-am decis să fac operația după discuția cu voi. Voi mi-ați dat curaj. Până atunci nici nu îndrăznisem să mă gândesc serios la asta.

– Atunci, bine ați făcut, a felicitat-o fata, după care au bătut palma.

Au ieșit toate patru din sala de clasă și au dat în hol peste Amy Green și Justin. Amy a salutat-o pe Victoria cu un zâmbet larg. Încă nu își declarase oficial starea și sarcina nu se vedea deocamdată, deși avea să fie vizibilă în curând. Era tânără, avea mușchii fermi și își alegea cu grijă hainele pentru a-și ascunde pântecul. Justin o însoțea peste tot, purtându-se protector, ca un agent de securitate însărcinat cu paza Diamantului Speranței. Formau o pereche tare drăgălașă.

– Se ține după ea ca un cățeluș, a comentat una dintre fete dându-și ochii peste cap.

Victoria le-a mulțumit din nou fetelor pentru sfatul bun pe care i-l dăduseră, apoi a intrat în birou pentru a lua niște lucrări pe care voia să le corecteze acasă. Fusese mișcată de laudele lor. Și ei îi plăcea noul nas. Preț de o clipă s-a gândit dacă n-ar fi bine să-și facă reducție mamară, după care și-a amintit de avertismentul fetelor cu privire la dependența de chirurgia plastică și la neputința unor femei de a se mai opri, odată ce făceau prima operație. Nu, ea avea să se limiteze la nas. Iar pentru restul va munci din greu, așa cum o făcea deja. Până la nuntă mai erau cinci luni.

În seara aceea a dat din nou peste Collin White la sală și au pălăvrăgit în timp ce pedalau. El i-a spus la ce firmă de avocatură de pe Wall Street lucrează și i-a dezvăluit că se ocupa de litigii. Era o firmă importantă, iar munca lui i s-a părut interesantă. La rândul ei, i-a povestit despre școala la care preda. El auzise de Madison. Au pălăvrăgit vrute și nevrute și, când și-au

terminat exercițiile, a luat-o prin surprindere invitând-o la un pahar, la barul de vizavi. Victoria arăta aiurea, ca după sală, și nu s-a putut împiedica să se întrebe de ce și-ar fi dorit el să fie văzut într-o asemenea companie. Însă Collin a insistat și părea că vorbește serios, așa încât în cele din urmă a acceptat, și-a luat haina și au traversat împreună strada spre local, în continuare mirată de invitație.

S-au așezat și au comandat câte un pahar de vin, apoi ea s-a interesat de sora lui și de umărul accidentat.

–Cred că o doare și acum, a răspuns el. Chestiile astea iau ceva timp până să se vindece și prea mare lucru n-ai de făcut, decât să aștepți să-ți treacă. A avut oricum noroc că n-a fost nevoită să facă operație.

După aceea Collin a cerut detalii despre școala la care preda și despre motivele care o determinaseră să devină profesoară. I-a pus întrebări despre familie. Iar ea i-a răspuns că are o soră cu șapte ani mai mică, proaspăt absolventă la USC, care urma să se căsătorească peste cinci luni.

–E cam tânără pentru măritiș, a comentat el surprins. Mai ales pentru vremurile astea.

Îi mărturisise că are treizeci și șase de ani și Victoria îi spusese că are douăzeci și nouă.

–Da, și eu sunt de aceeași părere. Părinții noștri s-au căsătorit la aceeași vârstă, imediat ce au terminat facultatea, dar era ceva obișnuit pe atunci. Acum nimeni nu se mai căsătorește la douăzeci și trei de ani. Atâta va avea ea în iunie. Am sperat că o să mai aștepte, dar n-a vrut să mă asculte. Și acum totul se învârte în jurul nunții. Toată familia a luat-o razna pe moment,

a spus Victoria zâmbind tristă. Cel puțin așa sper, că e doar o chestie temporară. Oricum, au reușit să mă scoată din minți.

–Îți place de tipul cu care se va căsători sora ta? a întrebat urmărind-o atent, iar Victoria a ezitat îndelung, apoi s-a decis să-i răspundă cinstit.

–Mda. Poate, nu știu. Îmi place destul de mult. Dar nu ca soț pentru ea. E un bărbat dominator și uimitor de dogmatic pentru cineva atât de tânăr. N-o lasă să deschidă gura și vorbește mereu în numele ei. Nu-mi place deloc că ea e dispusă să renunțe la independență și la propria personalitate de dragul de a fi soția lui.

S-a ferit să îi spună lui Collin că Harry avea o groază de bani, considerând că ar fi fost o remarcă nelalocul ei. Și, oricum, nu aici era buba. Nu i-ar fi convenit ca Harry să se însoare cu Gracie nici dacă ar fi fost sărac lipit pământului. Banii îl făceau arogant. Însă latura dominatoare ținea de felul lui de a fi, iar asta îi displăcea cel mai mult Victoriei la el. Considera că Gracie merită mai mult decât atât.

–Și sora mea a fost pe punctul de a se mărita cu un băiat de același gen. Au fost prieteni timp de trei ani și noi îl plăceam, dar am fost cu toții de părere că nu e potrivit pentru ea. S-au logodit anul trecut, când ea avea treizeci și patru de ani. Adevărul este că sora mea voia cu disperare să se mărite și să aibă copii și îi era foarte teamă să nu piardă trenul. În cele din urmă, a înțeles și ea ce greșeală era să facă și s-au despărțit cu două săptămâni înainte de nuntă. A fost o tevatură întreagă. Sora mea a suferit enorm, dar părinții au ajutat-o să treacă peste acest episod. Cred că

a luat o decizie bună. De la o anumită vârstă încolo, când ceasul biologic începe să ticăie, pentru femei devine din ce în ce mai greu, a continuat el pe un ton înțelegător. Probabil că multe dintre ele greșesc tocmai fiindcă intră în panică. Din fericire, sora mea a făcut pasul înapoi la țanc. Ai văzut-o și tu. Are treizeci și cinci de ani și nu pot decât să sper că își va întâlni la timp perechea potrivită și că vor avea copii. Sunt însă convins că îi e mai bine așa, singură, decât cu unul ca el. Nu e ușor să întâlnești omul potrivit, a spus Collin gânditor. Victoriei nu îi venea să creadă că o femeie atât de frumoasă ca sora lui nu e înconjurată de cel puțin zece bărbați gata să o ia de soție sau măcar să o scoată în oraș. De când s-au despărțit, n-a mai ieșit cu altcineva, a adăugat el, dar acum i-a trecut și mi-a spus că n-are de gând să se întoarcă la el. Slavă Domnului că s-a deșteptat la timp.

–Păcat că sora mea nu gândește la fel, a oftat Victoria. Numai că ea nu e decât un copil. Are doar douăzeci și doi de ani și e entuziasmată la culme de rochia de mireasă, de nuntă, de verighetă și de toate celelalte. A pierdut din vedere ceea ce e realmente important și probabil că, oricum, e prea tânără ca să își dea seama. Iar când va realiza, va fi prea târziu. Se va trezi că s-a măritat și o să-i pară rău toată viața după aceea.

–N-ai încercat să-i explici? a întrebat-o Collin curios.

–Ba da. Dar nici nu vrea să audă și s-a supărat foc pe mine. M-a acuzat că sunt geloasă. Deși adevărul este că nu sunt. Collin a crezut-o. Și părinții îi cântă în

strună, a spus Victoria. Sunt covinși că face o partidă excelentă și sunt impresionați de statutul social al logodnicului. Iar el seamănă cu tata ca două picături de apă, așa încât e greu să spui ceva de rău despre el, a adăugat ea gânditoare.

–Nu încerca să înoți împotriva curentului, a sfătuit-o Collin înțelept. Nu poți să faci nimic altceva decât să îți exprimi opinia, și atât. Poate că totuși o să fie o căsnicie reușită. La urma urmei, n-ai de unde să știi, a comentat el filosofic. Nu toți oamenii sunt la fel, iar unii au idealuri care nu concordă întotdeauna cu părerile noastre sau cu ceea ce ne dorim noi pentru ei.

–Da, și eu sper să îi meargă bine, deși mă îndoiesc, a spus Victoria cu regret.

–Sunt diferențe mari între voi două? Vreau să spun, în afara diferenței de vârstă. Lui așa i se păruse. Că Victoria era o femeie inteligentă și rațională, cu picioarele pe pământ și cu capul pe umeri. Sau cel puțin așa avusese impresia ascultând-o vorbind. În timp ce sora mai mică părea mai degrabă superficială, o puștoaică răsfățată, poate chiar căpoasă și impulsivă. Și nu se înșela.

–Ea seamănă mai mult cu părinții noștri, a recunoscut Victoria onestă. Eu am fost dintotdeauna altfel, un fel de ciudățenie a familiei. Nu arăt ca ei, nu gândesc și nu mă port ca ei și nici nu-mi doresc aceleași lucruri ca ei. Uneori parcă nici n-am fi surori. Și, într-un fel, așa și este, pentru că părinții ne-au tratat în mod diferit și deci experiența ei de viață și amintirile din copilărie sunt complet diferite de ale mele. Collin a dat din cap în semn că înțelege.Victoria avea senzația că ceea ce tocmai îi povestise nu îi era complet străin.

Collin s-a uitat la ceasul de la mână, apoi a cerut nota.

–Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, i-a spus el Victoriei în timp ce plătea. N-ai vrea să iei cina cu mine cândva? a întrebat-o plin de speranță, iar ea s-a holbat la el. Era cumva nebun? De ce Dumnezeu să iasă cu ea la cină? Doar era prea bun pentru ea. Ce zici de săptămâna viitoare? a precizat el. Nimic cu pretenții, dacă ești de acord, a adăugat.

Nu voia să o ducă la un restaurant fițos, ca ea să nu își facă o impresie greșită. Victoria era un om atât de drăguț și de plăcut. Iar el își dorea să petreacă o seară agreabilă împreună, ca să o cunoască mai bine, nu pentru a se da mare și a încerca să o impresioneze. Deocamdată îi plăcea ceea ce descoperise la ea. Și cum arăta, în ciuda vânătăilor de pe față.

–Da, sigur că da, s-a auzit pe sine rostind atunci când Collin a privit-o, în așteptarea unui răspuns. S-a abținut să îl întrebe: „De ce?". Nu își putea imagina decât că el își dorea ca ei doi să se împrietenească, pentru a avea cu cine discuta. Nu, nu îi cerea o întâlnire, asta era pur și simplu exclus.

–Ce zici de marți? Luni seara am o ședință cu partenerii din firmă.

–Sigur... da... bineînțeles, s-a bâlbâit Victoria, simțindu-se ca o proastă.

–Poți să-mi dai numărul de telefon sau adresa de e-mail? i-a cerut el politicos, iar ea le-a scris pe o bucățică de hârtie. Collin le-a salvat direct pe telefonul mobil, pe care l-a vârât, împreună cu notița, înapoi în buzunar, după care i-a mulțumit. Chiar mi-a făcut

mare plăcere să te cunosc, Victoria, a spus el pe un ton agreabil, în timp ce ea încerca să nu se mai gândească la cât de chipeș era acest bărbat. O făcea să fie mult prea emoționată.

–Și mie, a șoptit ea. Se afla într-o situație destul de stranie. Îi plăcea de Collin, dar era de părere că un bărbat de genul lui nu putea să iasă decât cu femei superbe, precum sora lui, care actualmente nu avea nici un iubit. Ca să vezi! Lumea era, într-adevăr, un loc al naibii de ciudat.

S-au despărțit în fața sălii de fitness. Victoria a luat-o pe jos spre casă, gândindu-se la el și încercând să ghicească de ce o invitase la cină. I-a povestit totul lui Harlan, precizând că nu era vorba propriu-zis despre o întâlnire amoroasă, ci de una strict amicală.

–De unde știi? Ți-a spus el asta? a întrebat-o Harlan mirat.

–Sigur că nu. E prea politicos ca să facă așa ceva. Dar e atât de evident. Ar trebui să-l cunoști. Arată ca un star de cinema, un mogul al afacerilor sau un fotomodel. Și uită-te la mine! S-a învârtit pentru ca el să o admire în toată splendoarea echipamentului de sport. Acum răspunde-mi sincer: tu ai ieși în oraș cu o femeie care arată așa, ca mine?

–Dar el? Doar nu a venit îmbrăcat în haine de gală la sală?

–Vai, ce amuzant! Nu mai pot de râs. Tipii ca el nu ies cu femei ca mine. Nu e o chestie amoroasă, doar o întâlnire prietenească. Crede-mă! Știu ce vorbesc.

–Uneori idilele încep de la prietenii. Nu exclude cu totul această posibilitate! În plus, nu sunt deloc

convins că ai dreptate. Habar n-ai despre ce vorbești. Părinții ți-au împuiat capul că nu meriți să fii iubită și că nimeni n-o să te dorească vreodată. Și când ți se pune o bandă ca asta în mod repetat, nu-ți mai dai seama care e adevărul. Chiar dacă e clar ca lumina zilei. Ascultă la mine ce-ți spun, dacă individul ăsta are ceva creier în cap și ochi ca să vadă, atunci i-a căzut deja fisa că ești o fată al naibii de deșteaptă, drăguță și cu picioare incredibil de lungi și frumoase și că a dat norocul peste el dacă o să pună mâna pe tine. Așa că presupun că nu e deloc prost.

– Nu e o întâlnire adevărată, s-a încăpățânat Victoria.

– Uite, pun pariu cu tine pe cinci dolari, i-a răspuns Harlan, sigur pe el.

– Dar cum o să-mi dau seama? l-a privit ea derutată.

– Bună întrebare, având în vedere că radarul tău nu prea funcționează și nici nu ai cine știe ce capacități de decodificare, din câte se pare. Dacă o să te sărute, atunci, evident, e o întâlnire amoroasă, dar nu prea cred că o s-o facă din prima, fiindcă este un bărbat bine-crescut. Și inteligent, pe deasupra. Dar o să-ți dai tu singură seama. O să știi după ce să te iei. Dacă te invită din nou în oraș. Dacă pare interesat de tine. Dacă face mici gesturi drăguțe, ca de pildă să te ia de mână ori să poarte o discuție animată. La naiba, Victoria, dacă mă iei cu tine o să-ți zic eu pe loc cum stă treaba.

– Lasă, o să mă descurc și singură, a strâmbat Victoria din nas. Dar nu e o întâlnire, sunt convinsă.

– Cum zici tu. Dar ține minte că îmi datorezi cinci dolari, dacă se îndeplinesc criteriile mai sus menționate.

Și nu cumva să te gândești să mă tragi pe sfoară. În plus, am nevoie de bani.

– Atunci teamă mi-e că nu trebuie să-ți faci speranțe prea mari. Tu o să-mi dai mie banii, nu invers, a spus ea cu convingere.

– Nu uita de nasul tău cel nou, a tachinat-o Harlan. Ar putea să încline decisiv balanța.

– A, uite că la asta nu m-am gândit, a râs ea. A doua oară când m-a văzut eram umflată la față și aveam ochii vineți. Și nu eram fardată.

– O, Doamne, a spus Harlan dându-și ochii peste cap. Ai dreptate. Nu e o simplă întâlnire. E dragoste în toată puterea cuvântului. Știi ceva? Hai să dublăm miza. Pariez pe zece dolari.

– De acord. Și ai face bine să îi pui deja deoparte. Victoria i-a dat un ghiont prietenesc și au ieșit amândoi din bucătărie, ducându-se fiecare în camera sa. Ea avea un vraf de lucrări de corectat. Iar misterul cu privire la intențiile lui Collin White avea să fie curând rezolvat. Peste cinci zile urmau să ia cina împreună. Nu o invitase în weekend, ceea o făcuse pe Victoria să se întrebe dacă nu cumva avea o iubită oficială. O păți se cu Jack Bailey și acum sufla și în iaurt. Deși nu credea că avea de ce să-și facă griji. La urma urmei, nu era decât o întâlnire cu un prieten, nimic mai mult. Astfel, perspectiva nu i se mai părea atât de înfricoșătoare.

capitolul 23

După cinci zile, Victoria a fost nevoită să îndeplinească una dintre sarcinile dureroase care îi reveneau în calitate de profesoară. În seara aceea urma să îl întâlnească pe Collin White. Tatăl unuia dintre elevii săi murise însă pe neașteptate, în urma unui atac de cord pe o pârtie de schi din New Hampshire, iar ea a participat, alături de directorul școlii și de alți colegi, la funeralii. Familia era distrusă și fiul mai mic îi era elev. Mai avea trei frați și toți trei își făcuseră studiile la Madison. Iar familia era apreciată în liceu. I-a însoțit așadar pe Eric Wilkes și pe alți profesori la cimitir. A fost un un eveniment trist și panegiricele rostite de fiecare dintre copii le-au adus tuturor lacrimi în ochi. Victoria a suferit pentru elevul său. L-a îmbrățișat, încercând să-l consoleze, când ceremonia s-a încheiat și au mers cu toții la locuința familiei, pe Fifth Avenue. În cei șapte ani de profesorat predase și la clasa fratelui mai mare, și la cea unde învățase una dintre surorile lui, și îi plăcuse și pe ei. Cea mai mare dintre surori studiase și ea tot la Madison, dar înainte de sosirea Victoriei,

iar acum era căsătorită și avea doi copii. Tatăl murise relativ tânăr și sănătos, iar dispariția fusese un șoc teribil pentru familie și, mai ales, pentru copii.

A fost o experiență deprimantă, iar Victoria și-a petrecut restul zilei încercând să-și păstreze calmul și să și-o scoată din cap, până ce Colin a sosit ca să o ia de acasă. I-a povestit însă și lui ce se întâmplase, iar el i-a spus că un unchi al său murise și el subit. O lovitură dură pentru familie, însă era de părere că fusese un mod grozav de a se stinge, sănătos și fără să fi suferit de vreo boală, o retragere demnă după o viață trăită din plin. Victoria i-a dat dreptate.

El a așteptat-o în fața blocului. Au luat un taxi până la restaurantul din Village pe care lui îi plăcea să îl frecventeze. Victoria auzise de el și știa că era dificil să obții o masă acolo. Waverley Inn. Era un local animat, cu mâncare bună, în majoritate americană, și cu o atmosferă plăcută și degajată. Amândoi au comandat fripturi, iar Victoria s-a abținut cu mare greutate de la garnitura de macaroane cu brânză, pe care el a lăudat-o.

– Țin regim de când mă știu, a mărturisit ea în chip de explicație pentru spanacul fiert la aburi, asupra căruia se decisese în final. Părinții și sora mea sunt cu toții zvelți și își permit să mănânce orice. În schimb, se pare că eu am moștenit-o pe străbunica. Era o femeie „voinică", știi cum se spune. Duc bătălia cu kilogramele dintotdeauna. I-a fost surprinzător de ușor să i se destăinuie lui Collin, pe care nu îl considera altceva decât un prieten. Hainele atârnau acum pe ea, așa că putea să discute în voie despre greutatea ei, fără să se simtă rușinată sau vinovată fiindcă mâncase prea

mult sau consumase alimente interzise. Se cumințise de luni de zile și rezultatele nu întârziaseră să apară. Era hotărâtă să ajungă la măsura 40 până în ziua nunții lui Gracie și nu se afla prea departe de obiectiv. După care trebuia să se mențină, ceea ce aducea cu un zbor într-un avion Boeing 747.

– În zilele noastre oamenii sunt foarte obsedați de problema aceasta. Ce contează câteva kilograme în plus, atâta timp cât ești sănătos? Unele cure de slăbire sunt o adevărată nebunie. Pe copertele revistelor apar fete de treisprezece ani care sfârșesc în spitale din cauza anorexiei. Nimeni nu arată ca ele în lumea reală. Și cine și-ar dori, la urma urmei, o astfel de femeie? Nimeni nu vrea o femeie cu aspect bolnăvicios sau care pare să fi fost recent eliberată dintr-o tabără de refugiați. O femeie trebuie să arate așa ca tine, iar asta e la fel de valabil și în trecut, și acum, a concluzionat Collin simplu și convingător, nu ca și cum ar fi avut intenția de a o măguli cu orice preț. Victoria s-a uitat lung la el, fără să-i vină să creadă. Poate că era totuși nebun. Sau doar îi plăceau femeile solide. Oricum, era ceva de neînțeles pentru ea.

Au purtat o discuție interesantă despre artă, politică, istorie, arhitectură, ultimele cărți citite, muzica preferată, felurile de mâncare detestate. Nici unuia dintre ei nu le plăcea varza, inclusiv cea de Bruxelles. Victoria i-a povestit că încercase cândva un regim pe bază de supă de varză și că rezultatele fuseseră excelente, dar pusese imediat la loc kilogramele. Când au ajuns să discute despre familiile lor, s-a trezit că îi destăinuie mai multe decât avusese de gând. I-a spus că tatăl îi dăduse numele reginei Victoria

pentru că o considerase urâtă încă de când se născuse și o transformase în obiectul unor glume nesărate. A menționat și remarcile lui Jim despre prăjiturica de probă, adăugând că Gracie era întruchiparea rețetei perfecte. Collin s-a uitat la ea oripilat.

–Mă mir că nu-ți urăști sora, a spus el compătimitor.

–Nu ea e de vină, ci ei. Gracie seamănă foarte bine cu ei și au considerat-o întotdeauna copilul perfect. Este o adevărată frumusețe, trebuie să recunosc. O versiune la scară mai mică a surorii tale. Un standard de perfecțiune pe care Victoria nu îl atinsese și nici nu avea să-l atingă vreodată.

–Da, ce să zic, de parcă asta contează. Uite, sora mea nu a mai ieșit cu un bărbat de un an de zile, așa că frumusețea nu e nici pe departe o garanție a fericirii, i-a amintit Collin. Victoriei îi era însă greu să creadă că așa ceva i se putea întâmpla unei femei superbe. Oricum, oamenii care le spun asemenea lucruri copiilor lor n-ar trebui să devină părinți, a comentat el cu seriozitate.

–Așa e. Dar tot fac copii. Oricine poate face copii, indiferent dacă sunt pregătiți să devină părinți sau nu, iar mulți nu sunt. Tata e de părere că glumele pe care le face pe seama mea sunt amuzante. Am făcut terapie câțiva ani și, pe urmă, am întrerupt timp de doi ani. Vara trecută m-am apucat din nou. M-a ajutat foarte mult. Cel puțin la nivel intelectual îți dai seama că vina este a lor, nu a ta. Deși undeva, într-un colț al minții, păstrezi remarcile auzite la cinci, la șase sau la treisprezece ani și cred că ele îți rămân, de fapt, întipărite în memorie toată viața. Eu am încercat să le înec în înghețată, a mărturisit Victoria. Dar n-am reușit.

Niciodată nu discutase atât de deschis cu cineva, dar Collin nu părea că vrea să o judece. Iar ea îl plăcea și spera că îi va răspunde cu aceeași sinceritate, deși, după experiențele avute cu bărbați infideli precum Jack Bailey, devenise mult mai suspicioasă. Până atunci nu avusese noroc în dragoste.

–Și eu am o relație destul de complicată cu părinții, s-a confesat el. Fratele meu mai mare a fost fiul perfect pentru ei. Sportivul perfect. Elevul perfect. Perfect în toate. Student la Harvard, căpitanul echipei de fotbal, primul din anul lui la Facultatea de Drept de la Yale. A fost un copil și apoi un bărbat minunat și un frate nemaipomenit. A fost ucis de un șofer beat în Long Island, de 4 Iulie, imediat după ce aflase că trecuse, evident cu brio, examenul de admitere în barou. Eu n-am reușit decât la a treia încercare. Și toată viața mea de elev am plutit pe undeva pe la mijlocul clasamentului. Colegiul Duke și, apoi, NYU nu corespundeau pretențiilor părinților, în comparație cu Harvard și Yale. Și n-am fost niciodată un atlet desăvârșit. Exersez ca să mă mențin în formă și joc puțin tenis și squash, dar atâta tot. Blake era băiatul de aur. Toată lumea îl iubea. Era fratele mai mare și, în copilărie, am stat tot timpul în umbra lui. Iar la moartea sa, lumea s-a năruit pentru părinții mei. Nu și-au mai revenit de atunci. Tata s-a pensionat, iar mama s-a ofilit pur și simplu. Nici unul dintre ceilalți copii nu s-a ridicat la înălțimea așteptărilor lor. Eu, unul, nu. Sora mea s-a fofilat, dacă pot să spun așa, practic nici nu a intrat vreodată în discuție, fiind fată. Însă, după părerea lor, eu nu aduc nici pe departe cu Blake. El avea de gând să intre cândva în politică și, foarte probabil, ar fi avut

succes. Știi, semăna oarecum cu Kennedy, în sensul că avea mult farmec și carismă. Eu sunt un tip banal. Am avut o relație cu cineva, acum câțiva ani, dar n-a mers și acum părinții se întreabă ce e în neregulă cu mine de nu m-am căsătorit. Din punctul lor de vedere, nu sunt decât o copie palidă a fratelui mai mare, asta dacă merit cumva comparația. Mi-e greu să stau în preajma lor și să am mereu senzația că i-am dezamăgit. Blake era cu cinci ani mai mare decât mine și a murit în urmă cu paisprezece ani. Eu tocmai terminasem colegiul, iar de atunci nu am făcut altceva decât să înșel așteptările părinților.

Collin nu avusese o copilărie la fel de nefericită ca a Victoriei, dar în ultimii paisprezece ani avusese mult de tras și asta se vedea clar în ochii lui, sentimentul acela îngrozitor că nu ești suficient de bun pentru a fi iubit de cei pe care îi iubești mai mult decât orice pe lume, nici de oricine altcineva. Victoria cunoștea prea bine senzația.

–Eu n-am atâta curaj ca tine, a continuat el. N-am făcut niciodată terapie, deși probabil că ar trebui. Însă m-am mulțumit cu cortina trasă în urma lui de fratele meu. Câtva timp am încercat să fiu ca el, dar n-am reușit. Eu sunt *eu*. Ceea ce nu a fost niciodată de ajuns pentru ei. Sunt atât de deprimanți.

El însă, din fericire, nu era. Deși fusese nevoit să se confrunte, la fel ca Victoria, cu mesajele toxice primite de la părinți, chiar dacă din alte motive. Și, din cele câteva cărți de autoajutorare pe cale le citise, bănuia că el suferă de sindromul supraviețuitorului.

–Mereu am avut impresia că părinții mei ar trebui să poarte o pancartă cu înscrisul: „Nu te iubim." Ar fi

fost mai cinstit din partea lor. Victoria i-a aruncat un zâmbet, iar Collin a izbucnit în râs. Era o imagine care se potrivea perfect cu sentimentele sale față de părinți.

Ei doi aveau experiențe de viață uimitor de asemănătoare, care se completau reciproc. Aveau multe în comun și, în special, o relație dificilă cu părinții, în urma căreia fuseseră nevoiți să lupte ca să supraviețuiască și să-și păstreze sănătatea mintală. Până la finalul cinei amândoi au simțit că făcuseră descoperiri importante cu privire la celălalt. În taxi, el și-a pus un braț pe după umărul ei, dar nu a încercat să o sărute, iar ea i-a acordat pentru asta o bilă albă. Ura ideea de a se lăsa pipăită de un străin numai fiindcă acesta considera că îi ești datoare pentru că îți plătise cina. Collin s-a ferit să facă un astfel de gest, iar ea i-a fost recunoscătoare. Și, înainte de a ajunge la ea acasă, a întrebat-o dacă nu ar vrea să ia din nou cina cu el. I-a spus că i-ar face mare plăcere și s-a scuzat că a adus în discuție subiecte atât de delicate de la prima întâlnire. Însă ambii trecuseră prin momente dificile în viață și se bucurau că le puteau împărtăși cu cineva capabil să înțeleagă.

– Sigur că vreau să iau masa cu tine, a răspuns Victoria cu sinceritate, iar el i-a propus seara de sâmbătă, ceea ce i-a risipit temerile cu privire la iubita de weekend, asta cel puțin teoretic, fiindcă era posibil să se vadă cu ea vineri, și-a amintit. Jack o făcuse. Dar Collin nu era Jack. Ci un bărbat minunat.

A condus-o până la lift, a sărutat-o pe obraz și i-a spus că o s-o sune a doua zi. Victoria zâmbea când a intrat în casă, și, când a văzut-o, Harlan a rânjit cu gura până la urechi. John se dusese deja la culcare.

– Îți datorez zece dolari, i-a luat-o ea înainte.

–Cum ți-ai dat seama? a întrebat-o curios.

–Am avut o conversație fantastică și o seară plăcută, iar el este un tip grozav. Și-a ținut brațul pe după umerii mei în taxi. Mi-a atins mâna de două ori în timpul cinei. Nu-i pasă de kilogramele mele, îi plac femeile „adevărate". Și m-a invitat la cină sâmbătă seara. Victoria radia. Harlan s-a apropiat de ea și a îmbrățișat-o. Mereu o lua în brațe și o săruta. John se purta mai rezervat, așa era el din fire, mai distant cu femeile. Mama lui, o femeie îngrozitoare, îl bătuse în copilărie, ceea ce îl făcuse să se îndepărteze definitiv de femei. Suferise și el foarte mult.

–La naiba, a spus Harlan. Știi ceva? Îmi datorezi cincizeci, nu, o sută de dolari. Pentru că a fost mai mult decât o întâlnire. Pare un tip pe cinste. Când mi-l prezinți și mie? Sper că înainte de nuntă. De nunta ta, vreau să zic. Că a lui Gracie nu mă interesează nici cât negru sub unghie. Au râs amândoi, iar Victoria a scos din portofel o bancnotă de zece dolari și i-a dat-o. Avusese o întâlnire! Cu un bărbat extraordinar! Meritase să aștepte aproape treizeci de ani, deși era prea devreme ca să prevadă ce avea să se întâmple mai departe. Poate că această relație a lor, care acum se înfiripa, nu avea să ducă nicăieri sau poate că avea să se sfârșească prost. Asta e viața!

Collin a sunat-o chiar înainte ca Victoria să se ducă la culcare și i-a spus că se simțise minunat cu ea și că abia aștepta să o revadă. Iar ea simțea exact același lucru.

–Somn ușor! Vise plăcute! i-a urat el înainte de a închide, iar Victoria a zâmbit întinzându-se în pat, cu telefonul încă în mână. Da, avea să viseze frumos.

capitolul 24

A doua întâlnire cu Collin a fost și mai reușită decât prima. S-au dus la un restaurant pescăresc din Brooklyn și au mâncat homar proaspăt, purtând bavete mari de hârtie în jurul gâtului. Era un local zgomotos, cu o atmosferă destinsă, iar ei s-au distrat bine împreună. Au purtat o conversație la fel de substanțială ca prima dată și s-au simțit în largul lor povestindu-și unul altuia viețile și dezvăluindu-se așa cum erau în realitate. Au început să se întâlnească serile la sala de fitness și să discute despre ce făcuseră peste zi, în timp ce pedalau pe biciclete. Nu erau deloc inhibați de prezența celuilalt. El o îmbrățișa și o săruta tot timpul pe obraz, dar fără a merge mai departe, iar ei îi convenea această stare de lucruri.

La a treia întâlnire a dus-o la un spectacol de balet, fiindcă a auzit-o spunând că adoră baletul. Într-o duminică au mers la o expoziție la Muzeul Metropolitan și pe urmă au luat o gustare, înainte de prânz. Într-o altă seară au mers la premiera unei piese de pe Broadway. Victoria se distra foarte bine în compania lui, iar Collin

s-a dovedit a fi foarte creativ în alegerea locurilor unde o invita să meargă. Se vedea că își dă toată silința să îi fie pe plac.

După seara petrecută la teatru, pentru prima oară de când ieșeau împreună, el a părut stânjenit atunci când a invitat-o la cină. A prevenit-o că ar putea să o aștepte momente mai puțin agreabile, dar ținea în continuare să o aibă alături.

– Părinții mei vin în New York. Și aș vrea să îi cunoști. Mă tem că nu sunt oameni prea veseli și probabil că vor vorbi numai despre fratele meu toată seara. Dar pentru mine ar însemna foarte mult dacă ai fi de acord să îi întâlnești. Ce zici?

– Nu pot decât să cred că sunt cu mult mai cumsecade decât părinții mei, a spus ea cu blândețe. Era mișcată și flatată că el dorea să îi prezinte părinții.

Aceștia s-au dovedit a fi așa cum îi descrisese Collin, dacă nu chiar mai rău. Aveau o înfățișare plăcută, aristocratică și erau oameni inteligenți. Însă mama lui părea cufundată într-o depresie adâncă, iar tatăl, total distrus de moartea fiului mai mare. El avea umerii căzuți și fețele amândurora erau lipsite de expresie și de viață. Se purtau ca și cum nu Collin se afla lângă ei, ci fantoma fratelui său. Făceau ce făceau și se întorceau mereu la Blake, orice discuție despre Collin ducând inevitabil la o comparație nefavorabilă cu fratele lui. Pentru Collin, era o bătălie dinainte pierdută. În felul lor, se purtau cu el la fel de urât cum o trataseră Jim și Christine pe Victoria și erau la fel de deprimanți ca părinții ei. După ce i-au condus la hotel, Victoriei îi venea să își arunce brațele pe după gâtul lui ca să-l aline.

Însă el a fost cel care a sărutat-o. Era primul lor sărut, în care răzbăteau toate sentimentele ei, toată compasiunea, înțelegerea și dragostea. Victoria voia să-l facă să uite suferințele îndurate și singurătatea în care trăise, respins de părinți. Au discutat după aceea îndelung despre răul pe care i-l făcuseră și Collin i-a fost recunoscător pentru sprijin.

John și Harlan se culcaseră când Victoria și Collin au ajuns acasă. S-au sărutat și au stat de vorbă ore în șir. Ei îi displăcuseră părinții lui aproape la fel de mult ca propria familie, deși, spre deosebire de Jim și Christine, ei aveau o scuză. În timp ce părinții ei pur și simplu nu o iubiseră, părinții lui Collin își jeleau fiul mai mare. Totuși, indiferent de motive, și unii, și ceilalți se purtaseră urât, fiind complet lipsiți de afecțiune, respingându-și copiii aproape cu cruzime, inoculându-le ideea că nu merită să fie iubiți. Amândoi aveau să poarte această povară în spate toată viața, așa cum se întâmpla cu atâția alți oameni. Pentru Victoria, faptul că niște părinți neiubitori își convinseseră propriii copii că nu sunt demni de a fi iubiți nu numai de ei, dar de oricine altcineva, era una dintre cele mai mari crime de pe lume. Era un blestem care o urmărise toată viața, iar acum aflase că și pe Collin.

În noaptea aceea și-au dăruit unul altuia dragostea, alinarea și înțelegerea pe care o meritau amândoi și după care tânjeau de atâta timp. A fost un moment încărcat de semnificații. Și crucial pentru amândoi. Victoria a început să nu îi mai povestească lui Harlan tot ce se întâmpla pe parcursul întâlnirilor lor. De acum, îi devenise loială lui Collin, lucru care i se părea cât se

poate de firesc. Iar el i-a răspuns cu reciprocitate. Nu vorbea despre Victoria decât cu sora lui, la telefon. Voia să o protejeze atât pe ea, cât și relația care se înfiripase între ei. Și pe care amândoi o tratau cu atenție, respect și discreție.

Următoarea întâlnire de după vizita părinților lui Collin a fost una importantă pentru amândoi. Conștientă că întreaga poveste nu e altceva decât o prostie sentimentală, Victoria era supărată pe sine pentru că îi dădea atât de multă importanță, iar Collin și-a dat seama de acest lucru. Era Sfântul Valentin, Ziua Îndrăgostiților, așa că a invitat-o la un restaurant franțuzesc mic și romantic, cu mâncare delicioasă, deși ea s-a ferit să facă excese. Cina a fost minunată și după aceea s-au dus la el acasă, nu la apartamentul Victoriei. El a servit-o cu șampanie și i-a făcut cadou o brățară din aur cu un diamant mic, în formă de inimă, pe care i-a pus-o la mână. Apoi a sărutat-o, într-un moment și un loc perfecte pentru amândoi. Victoria s-a topit în brațele lui și, după câteva clipe, erau în pat. S-au descotorosit rapid de haine și, odată cu ele, de anii de singurătate. Singurul lucru de care au fost siguri după această noapte era dragostea lor. O meritau din plin și aveau, în sfârșit, parte de ea.

Au continuat să se vadă zi de zi. Ieșeau în oraș să ia masa ori stăteau în casă, își spălau rufele împreună, mergeau la sala de fitness, nopțile le petreceau în apartamentul lui sau al ei, se uitau la filme și, astfel, viețile lor s-au contopit într-una singură. Relația lor înflorea pe zi ce trecea și era mai bună decât visaseră ei vreodată.

Collin a venit cu ideea să-și ia concediu o săptămână și să meargă undeva cu Victoria în timpul vacanței ei de primăvară. Grace tot insistase să se întoarcă în Los Angeles, dar Victoria nici nu voia să audă. Era convinsă că părinții i-ar fi stricat vacanța, deși, dacă aveau să se mute împreună, tot aveau să îl cunoască pe Collin, mai devreme sau mai târziu. Îi era teamă de clipa când vor face cunoștință și a discutat despre asta cu terapeuta, care era încântată de modul în care decurgeau lucrurile cu Collin.

–De ce ți-e teamă să îl prezinți părinților? a întrebat-o dr. Watson, mirată de reticențele ei. Relația cu Collin mergea foarte bine. Mai bine decât sperase Victoria vreodată.

–Dacă ei îl conving că nu sunt bună de nimic și că nu merit să fiu iubită? Intrase în panică și vorbele îi ieșeau repede din gură.

–Chiar crezi că o să se întâmple asta? a spus dr. Watson privind-o drept în ochi. Victoria a clătinat din cap.

–Nu. Totuși, dacă o să întâmple? Sunt atât de convingători!

–Nu, nu sunt. Singura pe care au convins-o ești tu. Nimeni, în afară de propriul copil, nu le-ar da crezare, tocmai de-asta ceea ce au făcut ei este atât de crud și de impardonabil. Collin e mult prea inteligent ca să înghită o asemenea poveste.

–Da, așa e. Însă îmi fac griji în legătură cu ceea ce i-ar putea spune și nu vreau să mă umilească în fața lui.

–Poate că o să încerce să o facă. Dar te asigur că lui n-o să-i placă și că, astfel, vor coborî și mai mult în

ochii lui. Apropo, l-ai invitat să te însoțească la nunta surorii tale?

Victoria nu îi spusese nimic despre asta.

– Nu, deocamdată. Dar am de gând. Deși nu vreau să mă vadă în rochia aia maro în care voi arăta groaznic. O să fiu penibilă.

– Încă mai ai timp să o convingi pe Gracie că vrei să porți altceva la nunta ei, i-a amintit terapeuta.

– Am încercat și n-a fost de acord. Nu pot decât să mă resemnez cu ideea. Dar nu-mi convine deloc ca el să mă vadă îmbrăcată într-o rochie care mă dezavantajează atât de tare.

– Din câte înțeleg, el te iubește. Așa că rochia maro n-o să conteze câtuși de puțin. Singurul regret al doctoriței era că Victoria nu avea suficient curaj pentru a-și înfrunta sora.

Și din punct de vedere sexual relația lor mergea bine, deși Victoria se jenase la început din cauza kilogramelor. Slăbise, dar tot cântărea mai mult decât își dorea și încă mai avea colăcei de grăsime care săltau în sus și în jos. Încerca să-i ascundă de el și stingea întotdeauna lumina când făceau dragoste. Se acoperea mereu cu pătura în pat și, după ce terminau, alerga dezbrăcată prin întuneric la baie sau își arunca pe ea un halat. Până într-o zi, când el a asigurat-o că o iubește așa cum e, că vrea să se desfete cu fiecare părticică din trupul ei, pe care îl adora, iar ea l-a crezut. El o venera și o privea de parcă ar fi fost o zeiță atunci când o vedea goală. O făcea să se simtă ca o regină a sexului și ca marea preoteasă a iubirii. Nimic nu o făcuse să

trăiască momente de mai mare extaz și, din clipa când și-a dat seama ce simțea el față de ea, aproape că n-au mai coborât din pat. Era minunat, iar disperarea că trebuia să urmeze o cură de slăbire a dispărut și ea cu totul. Mânca rațional, se ferea de înghețată și de orice alimente care îngrașă și se ducea cu sfințenie la întrunirile de la Weight Watchers. Îi venea să se urce pe un bloc și să-și strige bucuria în fața întregii lumi, căci Collin o iubea. Descoperise, în sfârșit, că putea fi iubită. Niciodată nu fusese mai fericită, iar Collin simțea același lucru. Dragostea, înțelegerea și admirația Victoriei îi încălzeau inima și îl făceau să înflorească. Era ceea ce îi lipsise atâția ani. Viața lor împreună era asemenea unei grădini luxuriante, binecuvântate de Dumnezeu. Iubirea lor împărtășită le împlinea viețile.

Cu puțin înaintea vacanței de primăvară, Victoria s-a dus la petrecerea organizată în cinstea bebelușului lui Amy Green. Ea urma să nască foarte curând și nu mai putea să vină la școală. Sarcina înaintase mult. Victoria a fost impresionată să o vadă pe mama fetei stându-i tot timpul pe aproape și acordându-i tot sprijinul. Amy părea fericită, iar aranjamentul convenit cu directorul școlii funcționase. Peste câteva săptămâni, după naștere, avea să se întoarcă la școală pentru examenele finale. Fusese acceptată atât la Harvard, cât și la NYU și se decisese asupra ultimei variante, pentru a rămâne în oraș și a sta cu copilul și cu mama ei care se oferise să o ajute. Iar Justin urma să studieze și el la NYU. Deocamdată, totul le mersese din plin. Justin se mutase cu Amy și cu mama acesteia pentru a-i fi aproape în ultimele luni de sarcină, cu acordul părinților lui, care

nu fuseseră însă prea încântați la început. Dar familia lui Amy se purtase cu mult bun-simț, iar Victoria era mișcată să îi vadă pe cei doi tineri străduindu-se din răsputeri să facă totul așa cum trebuie. Abia împliniseră optsprezece ani. I-a povestit lui Collin despre ei. Îi făcea mare plăcere să îi împărtășească tot ce se petrecea în viața ei, iar Collin discuta cu ea despre problemele lui de serviciu. Împreună, erau cu mult mai mult decât separat. Nu luau nimic unul de la altul, se completau.

Collin i-a făcut o surpriză: pentru vacanța de primăvară a închiriat o frumoasă casă rurală, renovată, în Connecticut. Era intimă, încântătoare și uimitor de confortabilă. S-au simțit de parcă se jucau de-a stăpânii casei. Și se afla în apropierea unui sat pitoresc. Au făcut plimbări lungi, au închiriat cai și au călărit pe drumurile de țară, au gătit cina împreună și au făcut dragoste tot timpul. Le-a părut foarte rău când au fost nevoiți să plece.

Totul a mers perfect până la o săptămână după întoarcerea din vacanță. Victoria era acasă la Collin când a fost sunată pe telefonul mobil. Era Gracie, care plângea atât de tare, încât nu a reușit să înțeleagă ce spune. Iar Collin și-a dat seama că ceva nu e în regulă din replicile și întrebările ei, deși nici unul dintre ei nu pricepea ce anume se întâmplase. Victoriei i-a trecut prin cap că unul dintre părinți, sau poate chiar Harry murise. Gracie era incoerentă, ceea ce a făcut-o și pe ea să intre în panică.

–Liniștește-te, a țipat Victoria, dar hohotele au continuat și abia într-un târziu vorbele au ieșit, bolborosind, din gura lui Gracie.

–M-a... m-a... înșelat, a rostit, apoi a izbucnit din nou în plâns.

–Cum ai aflat? a întrebat-o Victoria pe un ton tăios, spunându-și în sinea ei că tot răul e spre bine și că sora mai mică o să renunțe la măritiș. Poate că așa îi fusese scris și, la urma urmei, nici nu era ceva atât de grav, chiar dacă pe moment Gracie părea distrusă.

–L-am văzut cum ieșea dintr-o clădire împreună cu o femeie. Eu eram în mașină, mă duceam la Heather ca să îi arăt schițele rochiei de mireasă. Și atunci i-am văzut ieșind pe amândoi și el a sărutat-o, pe urmă s-au urcat în mașină și au plecat. El îmi spusese că se duce să se întâlnească în oraș cu tatăl lui, ceva în legătură cu o afacere, dar m-a mințit. Gracie s-a înecat din nou în lacrimi. În noaptea aceea, Harry n-a venit acasă. L-am sunat pe mobil și nu a răspuns, a continuat ea.

–Ești sigură că era Harry? a întrebat-o calmă Victoria.

–Bineînțeles. El nu m-a văzut. Aveam geamul deschis la mașină și i-am auzit râzând, atât de aproape am trecut de ei. Tipa părea cam târfuliță și am avut impresia că o recunosc. Cred că e una dintre secretarele tatălui lui Harry. Gracie plângea în continuare ca un copil.

–I-ai spus că l-ai văzut?

–Da. Și mi-a răspuns că asta nu e treaba mea, că încă nu suntem soț și soție și că deocamdată e un bărbat liber. Și că dacă o să-l bat la cap cu chestia asta o să anuleze nunta. Mi-a spus că de aia mi-a dat un inel cu un diamant atât de mare, ca să-mi țin gura și să nu-l pisez.

Erau niște vorbe oribile, pe care Victoria le-a ascultat șocată. I-au confirmat temerile pe care le avusese față de Harry, ba mai mult decât atât.

–Gracie, nu trebuie să te măriți cu el. Nu cu un bărbat care te tratează așa. Fii sigură că o să te înșele din nou.

Collin, care între timp înțelesese despre ce era vorba, s-a așezat pe canapea lângă Victoria, cu o expresie îngrijorată pe față. Nu-i cunoscuse sora mai mică, dar îi părea rău pentru ea. Nu era decât o copilă.

–Nu știu ce să fac, a spus Gracie pierdută.

–Anulează nunta! N-ai altă soluție. Nu poți să te măriți cu un bărbat care te înșală cu altă femeie și îți spune să-ți ții gura fiindcă ți-a cumpărat un inel mare. E clar, nu te respectă. Și nu se respectă nici pe sine, și-a zis Victoria.

Collin a aprobat-o tăcut. Tipul părea un ticălos. Nici lui nu i-ar fi convenit ca sora lui să se mărite cu un astfel de bărbat.

–Nu vreau să anulez nunta, a hohotit Gracie. Îl iubesc pe Harry.

–Nu poți să-l lași să se poarte cu tine în asemenea hal. Ascultă, ce-ar fi să vii la New York și să stai cu mine câteva zile? Ca să putem discuta în liniște. Lui tata i-ai spus?

–Da. Și a zis că bărbații mai fac uneori chestii de genul ăsta. Și că sunt minore și n-au nici o importanță.

–Pe naiba! Da, poate că unii bărbați mai calcă strâmb. Dar nu și cei care sunt oameni la locul lor și își iubesc nevestele. Presupun că se mai întâmplă, dar nu așa, cu o târfuliță și cu numai două luni înainte de nuntă. Îți spun, nu-i a bună.

–Știu. Judecând după voce, Gracie părea distrusă și complet pierdută.

–Îți fac rezervare la avion. Pentru mâine. Era prea târziu pentru ca Gracie să prindă un zbor de noapte.

–O.K. Gracie a încuviințat printre sughițuri și încă mai plângea când au terminat convorbirea. Imediat după aceea, Victoria a sunat la compania aeriană și a rezervat un bilet, apoi i-a transmis lui Gracie un SMS cu informațiile referitoare la cursă. Voia să-și ia liber de la școală câteva zile și să stea cu sora ei. Era o problemă serioasă. Gracie nu trebuia să se mărite cu Harry. Asta era cât se poate de clar. Și, după ce i-a povestit lui Collin ce se întâmplase, el i-a dat dreptate.

–Și ăsta nu e decât începutul, a comentat el. Dacă o înșală de acum, înseamnă că o s-o țină tot așa. Probabil că a înșelat-o și până acum, numai că ea n-a știut. Victoria s-a gândit că era posibil. Harry avusese o mulțime de ocazii, când stătuse cu părinții sau fusese plecat în excursii în Europa sau la petrecerile de burlaci din weekenduri. Dacă, așa cum bănuia Collin, Harry era infidel din fire, atunci Gracie avea să aibă o viață grea alături de el. Au discutat chestiunea până s-a făcut târziu și s-au dus la culcare.

În ziua următoare, Victoria a așteptat să se facă o oră convenabilă ca să o poată suna pe Gracie, între cursuri. Sora ei tocmai se trezise, după ce plânsese aproape toată noaptea. I-a spus că Harry nu îi telefonase și că ultima oară când discutaseră el o amenințase din nou că va anula nunta, de parcă ea făcuse ceva rău atrăgându-i atenția asupra comportamentului lui și spunându-i că îl văzuse cu o altă femeie.

–N-are decât, a spus Victoria cu asprime. Chiar spera ca Harry să anuleze nunta.

–Dar eu nu vreau, a izbucnit Gracie în lacrimi, iar Victoria s-a panicat. Nu, sora ei nu trebuia să se mărite cu un asemenea bărbat. Nici măcar nu își ceruse scuze pentru ceea ce făcuse și nu părea să regrete, ceea ce era, categoric, semn rău. Provenea dintr-o familie bună și înstărită, dar era un băiețaș prost-crescut, care făcea numai ce voia și își amenința viitoarea soție, în loc să se arunce la picioarele ei și să-i ceară iertare. În felul acesta ar fi fost posibil un nou început, deși nu și pentru Victoria, dacă ea ar fi fost în locul lui Gracie.

–Urcă-te în avion! O să vorbim despre asta când ajungi aici. Spune-le lui tata și lui mama că vii să mă vezi. În plus, vreau să-l cunoști pe Collin. Îi povestise totul despre el și abia aștepta ca ei doi să se întâlnească, cu toate că momentul nu era tocmai prielnic.

–Și dacă Harry se supără și mai tare pe mine pentru că am plecat la New York? a întrebat Gracie îngrijorată.

–Gracie, ce-i cu tine? Ai înnebunit? Dacă se supără el? Cum vine asta? El e cel care te-a înșelat. Tu ar trebui să fii supărată pe el, nu el pe tine.

–M-a acuzat că l-am pândit, că îl spionez.

–Și e adevărat?

–Nu, ți-am spus, l-am văzut din întâmplare. Mă duceam la Heather ca să-i arăt schițele pentru rochie, a repetat Gracie.

–Exact. Asta înseamnă că Harry mănâncă rahat. Și că e un ticălos. Vino la New York! I-a reamintit ora cursei. Avea timp destul ca să prindă avionul.

–O.K. O să vin. Ne vedem mai încolo, a spus Gracie tulburată, dar fără să mai plângă. Victoria îi făcuse rezervare la o cursă cu plecare la prânz din

Los Angeles și sosirea la opt seara, ora New Yorkului, pe aeroportul Kennedy, unde Victoria urma să o aștepte. Își propusese să ajungă acolo cu autobuzul de ora șapte și își cumpărase deja bilet. Telefonul a sunat la ora șase, pe când era acasă și făcea pregătiri de întâmpinare, schimbând așternuturile.

Era Gracie, iar Victoria a fost mirată.

– Unde ești? Suni din avion sau ai aterizat mai devreme?

– Nu, sunt în Los Angeles, a spus Gracie pe un ton supărat și vinovat. Harry tocmai a plecat. A zis că mă iartă și că n-o să anuleze nunta, cu condiția să las totul baltă și să nu mai fac așa ceva niciodată. Vorbea ca un robot, iar Victoria a simțit că înnebunește.

– Să nu mai faci ce? Să fii înșelată? Ce vrea să spună? Ce anume să nu mai faci niciodată? Vocea îi tremura de nervi și de îngrijorare. Harry o juca pe Gracie pe degete și întorcea totul în favoarea lui acuzând-o, când el era vinovatul, iar Victoriei i se părea ceva strigător la cer.

– Să nu îl mai spionez și să renunț să-l mai pisez la cap. Gracie plângea din nou, însă Victoria nu s-a lăsat înduplecată. Harry spune că bat câmpii, că n-a făcut altceva decât să o sărute pe femeia aia și că, oricum, asta nu e treaba mea.

– Și cu omul ăsta vrei tu să te măriți? a țipat Victoria. Era singură în casă și ajunsese la capătul puterilor.

– Da, a răspuns Gracie tristă, izbucnind în plâns. Da, vreau să mă mărit cu el. Nu vreau să-l pierd. Îl iubesc.

– Dacă deja te înșală, n-o să fie al tău niciodată, decât cu numele. Și asta nu-i destul. Te șantajează ca

să-ți închidă gura, Gracie. Îți spune că dacă îl dai de gol o să te părăsească, chiar dacă el este cel care te-a trădat. E un nemernic!

Gracie a hohotit din nou.

–Nu-mi pasă. Îl iubesc. Dintr-odată, în loc să se supere pe logodnic, s-a enervat pe sora ei, care îi arăta adevărul verde în față, iar acesta era mult prea înspăimântător. Mi-a promis că n-o să mă mai înșele după ce ne căsătorim, a adăugat.

–Și tu l-ai crezut?

–Da! N-o să îndrăznească să mă mintă.

–Dar tocmai a făcut-o, a subliniat Victoria disperată. Acum două nopți a ieșit cu o altă femeie. Doar l-ai văzut. Nici n-a venit acasă. Chiar tu mi-ai spus. Asta e viața pe care vrei să o duci?

–Mi-a promis că n-o să mai facă. Are emoții din cauza nunții.

–Emoțiile nu sunt o scuză pentru trădare sau cel puțin nu ar trebui să fie. Și dacă unul dintre logodnici îl înșală pe celălalt, atunci nunta nu ar trebui să aibă loc.

–Nu-mi pasă ce spui tu, a ripostat Gracie pe un ton veninos. Victoria încerca să o tragă spre lumină, spre adevăr, iar ea se zbătea să scape, refugindu-se în minciunile lui Harry. Ne iubim și o să ne căsătorim. Și el nu o să-mi mai fie infidel niciodată.

–Nu, e perfecțiunea întruchipată, a răspuns Victoria caustică. E dezgustător, iar tu vei fi singura care va plăti prețul.

–Nu, n-o să am ce să plătesc. O să vezi, o să fie bine.

Victoria nu era însă la fel de optimistă, deși Gracie se încăpățâna să nege evidența.

–Vii sau nu la New York? a întrebat Victoria cu o voce albă.

–Nu. Nu mă lasă Harry. Zice că am prea multe de făcut, cu aranjamentele pentru nuntă, și că o să-i fie prea dor de mine. Harry nu voia ca logodnica lui cea naivă să fie influențată de sora mai mare și mai înțeleaptă, care nu se lăsa păcălită de minciunile lui, și-a spus Victoria.

–Păi da, cred și eu. Ascultă, nu înțelegi? Harry nu vrea ca tu să discuți cu mine. Dar asta-i treaba ta, Gracie. Eu îți voi sta mereu alături, indiferent ce decizi.

Era convinsă că, mai devreme sau mai târziu, sora ei mai mică îi va cere ajutorul. Și perspectiva aceasta îi rupea inima. În timp ce închidea telefonul, nu s-a putut abține să se întrebe dacă mama lor păți̧se și ea la fel. Poate că și tatăl lor o înșelase la un moment dat și de aceea se purta atât de înțelegător cu Harry. Deși greșea și n-ar fi trebuit să accepte asemenea comportament, de dragul fiicei sale, indiferent de banii care erau la mijloc. Banii nu aveau să-i aducă fericirea, dacă Harry se dovedea infidel sau un om rău. Însă tatăl era încântat de prestigiul pe care această alianță avea să i-l confere.

Pentru o clipă, Victoria a cochetat cu ideea de a-și suna tatăl, apoi a renunțat. N-avea nici un rost. Nu ar fi ascultat-o. Era mult prea implicat în nunta fiicei sale, deși din motive eronate. El, mama și Gracie erau cu toții ferm hotărâți să ducă totul până la capăt, fără să se gândească la consecințe. Totul era un coșmar, s-a gândit Victoria. L-a sunat pe Collin și i-a povestit ce se întâmplase, iar el s-a necăjit. Știa cât de mult ținea ea la sora mai mică și situația i se părea teribil de neplăcută.

–Păcat că părinții tăi nu-și dau seama că sora ta e pe cale să facă o greșeală uriașă.

–Sunt nebuni, nu-i interesează decât numele Wilkes. Iar ea e un copil prostuț. Crede că dacă îl pierde pe Harry viața ei se va sfârși. Mi-e teamă că va fi nefericită alături de el. Collin i-a dat dreptate. În seara aceea, Victoria s-a dus tristă la culcare. Mai înainte i-a trimis un SMS lui Gracie, spunându-i că o iubește, dar nu a sunat-o. Îi spusese tot ce avea de spus, adică adevărul.

Dr. Watson nu i-a fost nici ea de prea mare ajutor în ziua următoare. I-a repetat ceea ce îi spusese de multe ori, chiar dacă acum aflase că Harry îi înșelase, din câte se părea, sora.

–Sunt deciziile ei, i-a amintit Victoriei, și viața ei. Sunt întru totul de acord cu opiniile tale. El o șantajează, e un bărbat dominator și, foarte probabil, infidel. Dar ea este singura care poate să înfrunte situația și fie să se răzgândească în legătură cu nunta, fie să încerce să schimbe ceva. Tu n-ai nici un cuvânt de spus, a concluzionat ferm. Iar Victoria s-a enervat. Se simțea neputincioasă.

–Și atunci ce să fac, să stau cu mâinile încrucișate? a întrebat ea furioasă și frustrată, cu lacrimi în ochi.

–Nu, nici vorbă, tu trebuie să-și vezi de propria viață. Concentrează-te asupra relației cu Collin, care înțeleg că merge bine. Asta e grozav. Nu poți să intervii în viața surorii tale și nici în hotărârea pe care o va lua cu privire la nuntă; nici n-ar trebui. Totul depinde exclusiv de ea, indiferent de ceea ce crezi tu.

–Chiar și la douăzeci și doi de ani, când nu știe mare lucru despre viață și are nevoie de îndrumare? Victoria începuse să dea înapoi, tot mai conștientă de faptul că dr. Watson are dreptate.

–Da. Ea nu ți-a cerut ajutorul. Dimpotrivă, vrea să nu te bagi. Era adevărat, ceea ce a înverșunat-o pe Victoria și mai tare.

–Deci, ce îi rămâne de făcut? Să-i înghită minciunile? a replicat indignată.

–Da, dacă asta vrea, după cum se pare. Nici mie nu-mi place ce aud și astfel de situații mă deranjează și pe mine foarte tare. Dar n-ai ce face, Victoria, ai mâinile legate.

–Ce porcărie! Victoria era îngrozitor de supărată din caza deciziei lui Gracie. În același timp, nu voia să riște ca din această cauză să-și strice relația cu sora mai mică, o perspectivă care i se părea foarte posibilă. Harry reușise să o reducă pe Gracie la tăcere, profitând de lipsa ei de experiență și de nevoia de a se simți ocrotită, dar mizând și pe narcisismul și lăcomia lui Jim. El își dorea cu orice preț ca fiica lui să intre în familia Wilkes, pentru a face apoi paradă cu această alianță. Iar lui Gracie îi era teamă să nu-l piardă pe Harry. În timp ce Victoria se temea ca Gracie însăși să nu se piardă, ceea ce ar fi fost și mai rău.

Următoarea lovitură a primit-o peste o săptămână, când a sunat-o. Gracie i-a cerut ca, în calitate de domnișoară de onoare, să organizeze un „weekend pentru burlace" în Las Vegas, cu toate cele zece domnișoare de onoare, inclusiv Victoria, ceea ce ei s-a părut o idee îngrozitoare. La întrebările ei, Gracie a răspuns că totul

e în regulă cu Harry, apoi a schimbat repede subiectul. Harry își atinsese scopul, așa că acum lui Gracie îi era frică să mai vorbească până și cu sora mai mare. Dacă își făcea cumva griji, nu era dispusă să recunoască. Nu dorea să discute cu Victoria decât despre acel weekend înfiorător și nimic altceva. Și chiar dacă Victoriei nu i-a surâs deloc ideea de a organiza o astfel de petrecere, și nici măcar de a lua parte la ea și a-și da astfel, într-un fel, consimțământul la căsătoria lui Gracie cu un ticălos, nu a avut inima să o refuze.

– Nu se mai practică acum cina burlacelor undeva, la un restaurant? Cine are timp să plece într-un astfel de weekend tematic? Numai cei plini de bani și care nu erau nevoiți să muncească, așa ca ea.

– Nu, acum e la modă să pleci în weekend. Harry a făcut petrecerea burlacilor săptămâna trecută la St. Bart. A durat cinci zile, a spus Gracie. Victoria nici nu voia să se gândească la ceea ce ar fi putut să se petreacă în tot acest răstimp.

A oftat zgomotos, nemulțumită de planurile lui Gracie.

– Trimite-mi o listă cu ceea ce vrei și o să văd ce pot face. Dar n-ai pe altcineva care să se ocupe de asta? Eu am serviciu și mai e și chestiunea cu diferența de fus orar. Voi, toate celelalte, locuiți pe Coasta de Vest și nici una dintre voi nu muncește. Toate domnișoarele de onoare erau fete răzgâiate, întreținute de părinții lor bogați sau încă neieșite de pe băncile școlii.

– Tu ești domnișoara de onoare, tu trebuie să te ocupi, s-a încăpățânat Gracie, iar Victoria s-a simțit deodată cuprinsă de un puternic sentiment de culpabilitate.

Din cauza nunții, relația lor devenise din ce în ce mai tensionată.

–Când vrei să mergem? a întrebat resemnată.

–În mai, a răspuns Gracie veselă, fără să ia în seamă supărarea surorii sale.

–O.K., o să mă ocup. Te iubesc, a spus Victoria tristă, după care a închis telefonul. Gracie îi promisese că îi va trimite lista cu numele fetelor și toate celelalte detalii legate de organizare. Costurile petrecerii aveau să fie suportate tot de Jim. Tatăl lor era dispus să cheltuiască o avere pentru cinstea de a se înrudi cu familia Wilkes, iar Victoria era convinsă că nu ar fi făcut nici pe departe asemenea eforturi dacă ar fi fost vorba despre ea. Ba chiar o sfătuise să fugă cu iubitul ei, în cazul în care și-ar fi găsit vreunul.

Din fericire, în contrapondere cu stresul pregătirilor de nuntă, lucrurile mergeau foarte bine în relația cu Collin. N-a primit însă cu bucurie vestea dată de mama ei la telefon. Tatăl ei trebuia să se vadă cu un client în New York și amândoi părinții aveau să fie în oraș pentru două zile. Aflaseră despre Collin, iar Victoria și-a dat seama imediat că intenționau să îl cunoască. Ea le fusese deja prezentată părinților lui Collin. Se gândea cu groază la comentariile pe care tatăl ei avea să le facă pe seama ei. Și, în seara aceea, a discutat cu Collin.

–Vrei să iei cina cu mine și cu părinții mei? l-a întrebat privindu-l tristă, iar el a zâmbit și a sărutat-o.

–Sigur că da.

–Și, că tot veni vorba, mai vreau să te întreb ceva.

–Răspunsul este da, a tachinat-o el. Care e întrebarea? Collin știa cât de supărată și de nervoasă fusese

în ultimele zile și îi părea rău pentru ea. Victoria își făcea griji pentru sora ei, și pe bună dreptate, din câte înțelesese el.

–Vrei să vii cu mine la nuntă? l-a întrebat, iar Collin a surâs.

–Credeam că n-o să mă mai întrebi.

–Toate celelalte domnișoare de onoare vor arăta trăsnet în rochiile alea maro, dar mie îmi vine groaznic. Ți-am spus ca să știi. N-o să-ți placă ce o să vezi, l-a prevenit ea cu lacrimi în ochi.

–O să-mi placă să fiu cu tine. Și n-ai cum să arăți groaznic, indiferent ce ai purta. Când ai zis că vin părinții tăi?

–Peste două zile. Vorbea pe un ton de parcă ar fi anunțat sfârșitul lumii și așa și simțea. Tatăl avea să își bată joc de ea în fața bărbatului pe care îl iubea, încercând să îi demonstreze că fiica lui nu e bună de nimic. Și dacă iubitul ei avea să-l creadă? Nu i-a dat prin cap că tatăl urma să-i facă impresie proastă lui Collin. El o cunoștea bine și știa ce om minunat era.

A doua zi a început să dea telefoane pentru petrecerea din Las Vegas, cu toate că dr. Watson insistase că nu e obligată să o facă. Însă Victoria nu dorea să-și dezamăgească sora. Nu o făcuse niciodată.

Peste două zile părinții au sosit în New York. S-au cazat la hotelul Carlyle și i-au invitat pe ea și pe Collin la Bemelmans Bar. Urmau să ia cina cu clientul lui Jim, nu cu ei, ceea ce Victoriei i s-a părut a fi o binecuvântare. O întâlnire scurtă, la un pahar, era mai mult decât suficientă. Tatăl putea să o distrugă în cinci minute, n-avea nevoie de o seară întreagă pentru asta.

A sesizat imediat că Jim a fost impresionat de Collin și l-a privit surprins, de parcă nu înțelegea cum de un bărbat ca el putea să iasă cu o femeie precum fiica lui mai mare. Nici Victoriei nu îi venea să creadă, deși Collin o dorea și i-o dovedise din plin în ultimele patru luni.

Toți s-au purtat cum trebuie și discuția a decurs în mod agreabil timp de o jumătate de oră, apoi tatăl a declarat că speră ca ea să fie atentă la ce mănâncă, pentru a intra în rochia de domnișoară de onoare comandată de Gracie. Victoria a înțepenit auzindu-l.

– Am slăbit, tată, a replicat ea calmă, și merg în fiecare zi la sală cu Collin.

– Sunt sigur că ai o influență bună asupra ei, a spus tatăl zâmbindu-i larg lui Collin, care a rămas, prudent, în așteptare. Ai grijă totuși la înghețată, a adăugat, cu acel hohot de râs pe care Victoria îl detesta nespus de tare. Nici el și nici mama nu remarcaseră ce mult slăbise, nici nasul cel nou, depre care nici Collin nu aflase. Ea nu-i spusese. Nu considerase că era cazul. Jim s-a întors apoi spre Collin și i-a povestit ce tip grozav e Harry și cât de încântați erau ei de nunta lui Gracie.

Victoria s-a decis atunci să intervină.

– Nu, nu e deloc un tip grozav, tată. A înșelat-o pe Gracie, iar tu știi asta.

Tatăl ei a tresărit, mirat că îndrăznește să-l contrazică. A privit-o intens în ochi.

– Are emoții din cauza nunții, nimic grav, a comentat el pe un ton voios. Toți băieții fac asta înaintea nunții. Ca să scape de presiune. I-a făcut cu ochiul lui Collin, ca și cum se aștepta ca el să-i dea dreptate. Dar Collin nici nu a clipit.

–Cum de o lași să se mărite cu un bărbat care o înșală chiar înaintea nunții? a ripostat Victoria supărată, în timp ce mama sorbea din pahar și se uita în gol, prefăcându-se că nu aude. Nu voia să ia parte la conversație.

–Nu e decât o ceartă, așa, ca între îndrăgostiți, o mică neînțelegere, sunt sigur, a insistat tatăl zâmbind în continuare. Victoria era enervată la culme, dar s-a abținut. Știa că n-are nici un rost să încerce să îl determine să-și schimbe părerea. El nu avea să-i dea dreptate. Era întru totul de acord cu căsătoria lui Gracie, indiferent ce porcării ar fi făcut Harry. Collin nu părea afectat de scena la care asistase. Își păstrase aerul agreabil și ținuta lui degaja forță, sugerând că era aliatul Victoriei și al nimănui altcuiva. Tatăl a înțeles și el mesajul: de acum, oricine o ataca sau o umilea pe Victoria urma să aibă de-a face cu Collin. Era un mesaj cum nu se poate mai clar și nu avea nevoie de cuvinte. După puțin timp, părinții Victoriei au plecat, nu înainte de a-i spune lui Collin că le făcuse plăcere să îl cunoască.

–S-au purtat mai frumos ca de obicei, a comentat Victoria în timp ce ieșeau din hotelul Carlyle și se îndreptau spre casă. Era o seară plăcută și răcoroasă și au mers ținându-se de mână. Victoria era stresată de întâlnirea cu părinții și de toate celelalte lucruri care se petrecuseră în ultima vreme și asupra cărora nu avea nici un control.

–Pe mine nu m-au dus de nas, a spus Collin calm. L-am auzit ce a zis despre rochie, despre kilogramele tale și despre înghețată și am văzut că nu-i pasă nici

cât negru sub unghie că Harry a înșelat-o pe sora ta. Nu vrea decât s-o vadă măritată cu un băiat de bani gata. Ca să îi crească lui prestigiul. La fel cum părinții mei se mândreau cu realizările fratelui meu, considerând că și ei merită laude, în timp ce nimic din ce făceam eu nu conta. Știu exact ce gândesc oamenii de genul acesta, a adăugat uitându-se compătimitor la Victoria. Își dădea perfect de bine seama prin ce trecuse ea și cât o costase. Nu se simțea fericită, nu se simțea bine în propria piele. Și a rămas încordată și închisă în sine când el a sărutat-o pe drumul spre casă. De parcă voia să se îndepărteze de el. A văzut asta în ochii ei. S-a oprit din mers și a privit-o.

–Nu eu sunt dușmanul, ei sunt. Îi știu, îi cunosc. Pretind că nu ești suficient de bună ca să fii iubită. Hai, vino încoace, a spus trăgând-o spre el și uitându-se în ochii ei imenși și albaștri, de aceeași culoare cu ai lui. Te iubesc, Victoria. Meriți să fii iubită. Iar ei sunt niște idioți. Te iubesc așa cum ești. Ăsta este mesajul meu pentru tine. Nu mesajul lor, ci al meu. Ești cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o vreodată. A sărutat-o, și Victoria a izbucnit în lacrimi de ușurare în brațele lui. Collin rostise exact acele vorbe după care ea tânjise toată viața și pe care nu avusese niciodată până atunci bucuria de a le auzi.

capitolul 25

A doua zi, când a ajuns la școală, a văzut în hol o grămadă mare de baloane albastre aduse de una dintre eleve. Pe panou fusese lipit un anunț cu litere de o șchioapă. Amy Green născuse un băiețel, Stephen William, de trei kilograme și patruzeci și opt de centimetri. Victoria s-a bucurat la auzul veștii și a sperat ca nașterea să fi fost ușoară. Era convinsă că va afla cum a decurs totul de la una dintre colegele lui Amy. Toată școala vuia.

Iar, mai târziu, la una dintre ore, i s-a povestit că Justin fusese în sala de nașteri cu Amy și cu mama ei. Nu știuseră sexul copilului dinainte, deci fusese o surpriză, iar mămica și bebelușul se simțeau bine și urmau să fie externați a doua zi. Amy intenționa să revină la școală în două, cel mult trei săptămâni. Direcțiunea făcuse aranjamentele necesare. Iar Victoria și-a pus în gând să meargă să o viziteze cât de curând posibil. Fetele care discutaseră cu Amy au asigurat-o că totul era în regulă și că nu avusese probleme la naștere. Victoria a fost ușurată. Amy și Justin erau amândoi foarte tineri, totuși în ultimul an de liceu, nu boboci. Era un pariu

riscant, dar aveau ceva șanse ca totul să meargă bine, mai ales datorită ajutorului acordat de mama lui Amy.

În timpul uneia dintre pauze a dat alte telefoane pentru organizarea excursiei în Las Vegas, iar în weekendul acela a sunat-o pe Gracie ca să-i spună ce făcuse. Sora ei avea o voce mai calmă decât în zilele de după ce descoperise trădarea lui Harry. Incidentul fusese mușamalizat, așa cum își dorise Harry. Toată lumea contribuise, în special mireasa și părinții ei, iar Victoriei i s-a părut de neconceput. Însă încerca să se detașeze. Collin o însoțea în fiecare dimineață la sala de fitness, dar nu pentru că era îngrijorat de greutatea ei, ci pentru că era de părere că exercițiile o ajută să scape de stres, ceea ce se dovedise a fi destul de adevărat. Își mai revenise puțin și nu mai era atât de nervoasă când i-a povestit lui Gracie despre aranjamentele făcute pentru petrecerea de burlace din Las Vegas, cu toate că ideea nu i se părea nici acum bună, nici atrăgătoare, din punctul ei de vedere. Ar fi preferat un weekend liniștit cu Gracie și amicele ei la Santa Barbara, Biltmore sau la San Ysidro Ranch. Dar fetele erau tinere și dornice de distracție.

A rezervat camere duble la Bellaggio și toate fetele i-au dat lui Gracie numerele cardurilor lor de credit. A făcut rezervare pentru cină și a cumpărat bilete la spectacolul susținut de Cirque du Soleil. Ea avea să ia avionul din New York, iar celelalte fete din Los Angeles, urmau să sosească vineri noaptea și să plece duminică dimineața. Își făcuse datoria de domnișoară de onoare, iar sora ei era încântată de aranjamente, scuzându-se că pusese atâta presiune asupra ei.

–Nu-i nimic. E un eveniment important pentru tine, a spus Victoria încercând să se arate cât mai înțelegătoare cu putință, așa cum fusese întotdeauna, și străduindu-se cu atât mai mult, cu cât nu îl plăcea pe Harry și își făcea griji cu privire la viitorul surorii ei. Se simțea de parcă o conducea cu propria mână spre plutonul de execuție, dar asta își dorea Gracie. Iar dr. Watson avea dreptate. Era viața ei.

–O să-ți întorc și eu favoarea într-o zi, a spus Gracie, parcă aducând acum, mai mult ca oricând în ultima vreme, cu surioara ei cea dragă. Victoria era conștientă de tensiunea în care trăia Gracie, nu numai din cauza pregătirilor de nuntă, ci și pentru că Harry devenea tot mai dominator, pe zi ce trecea. Făcuseră câteva modificări în planuri, pentru a răspunde cât mai bine dorințelor lui. Aveau să își petreacă luna de miere în sudul Franței. Pentru început la Hôtel du Cap, în Antibes, apoi la St. Tropez, unde urmau să fie întovărășiți de niște amici de-ai lui, chiar dacă se aflau în luna de miere.

–Sper doar să nu-mi organizezi petrecerea de burlace tot în Vegas, a glumit Victoria, relaxându-se un pic.

–Și ce mai face Collin? Gracie era nerăbdătoare să-l cunoască. Nu îi venea să creadă că nu își mai văzuse sora de la sărbătoarea de Ziua Recunoștinței. Niciodată nu stătuseră despărțite atâta timp, iar în viețile amândurora interveniseră o mulțime de schimbări.

–Collin e foarte bine.

–Lui tata i-a plăcut de el, a comentat Gracie, iar Victoria a fost surprinsă, căci Collin se purtase ca o gardă de corp vigilentă, întru totul dedicată protejării ei,

transmițându-i un mesaj subliminal puternic lui Jim. Poate că tatăl nu-l înțelesese sau doar se prefăcuse că nu pricepe.

– Tata s-a mirat că un bărbat ca el iese cu tine, a continuat Gracie. I s-a părut un om de succes, mai predispus probabil să se cupleze cu o avocată decât cu o profesoară de liceu. Oricum, i-a plăcut de el. Aluzia era foarte transparentă. Victoria nu era de nasul lui Collin. Acum mesajele erau transmise prin intermediul lui Gracie. Ea devenise nu numai marioneta lui Harry, ci și a tatălui.

– Poate că pur și simplu lui Collin îi place de mine, a replicat Victoria calmă. Era sigură pe dragostea lui și sentimentul acesta era minunat.

– Mama mi-a spus că e foarte chipeș.

– Da, este. Și sunt convinsă că și asta l-a surprins pe tata. Se aștepta să mă vadă cu un ratat, asemenea mie.

– Tata nu e așa de rău pe cât crezi. Nu fi atât de aspră cu el! Gracie îi lua apărarea tatei, așa că Victoria nu a vrut să mai insiste. Era conștientă că discuția nu ar fi dus nicăieri. Tatăl îi dăruia surorii mai mici o nuntă fastuoasă, cu tot ceea ce își dorise vreodată, iar ea îl răsplătea însușindu-și părerile lui, la fel ca pe cele ale viitorului soț. Tatăl se purtase întotdeauna drăguț cu ea și o adorase de când se născuse. Și, din moment ce Gracie acceptase să fie servitoarea devotată a lui Harry, de ce să fi refuzat să își slujească, în același fel, și tatăl? Ea și cu mama lor aveau acest lucru în comun, în timp ce Victoria se situa la polul diametral opus. Ea era luptătoarea pentru libertate, omul care lua mereu poziție și rostea adevărurile pe care nimeni nu voia

să le audă. Și acum Collin era aliatul său, nu Gracie. Zilele acelea se duseseră și n-aveau să se mai întoarcă niciodată, după căsătoria cu Harry. Victoria ducea deja dorul legăturii strânse pe care o avusese cu sora ei și îi era mai recunoscătoare ca oricând lui Collin.

A terminat de analizat toate detaliile excursiei în Vegas, împreună cu Gracie, iar în weekend a stat liniștită acasă cu Collin. Petrecerea avea loc săptămâna următoare. Dar ea nu o aștepta deloc cu nerăbdare. Nu corespundea concepției ei despre o călătorie de distracție.

Înaintea plecării a vizitat-o pe Amy Green. Bebelușul era mic și drăguț și mămica părea fericită. Îl alăpta, dar după ce se întorcea la școală urma să se mulgă cu pompa. Avea să mai vină la cursuri numai câteva săptămâni, înaintea vacanței de vară. Justin era și el acasă, ținându-și mândru fiul în brațe, în timp ce Amy sporovăia cu Victoria. Ea le adusese cadou un pulovăraș albastru și o pereche de cizmulițe, iar Amy l-a îmbrăcat pe băiețel cu ele, de parcă era o păpușă. I se părea ciudat să îi vadă pe acești doi puști jucând rolul de părinți. Doi copii care aveau un copil, dar care se purtau suficient de matur și de responsabil cu fiul lor, iar mama lui Amy stătea mereu prin preajmă, gata să sară în ajutor. Era situația cea mai bună cu putință pentru Amy și Justin. În plus, îi dăduse mamei lui Amy o nouă rațiune pentru a trăi, după divorțul prin care trecuse, așa încât părea o adevărată binecuvântare.

A doua zi, Victoria a zburat spre Las Vegas după ultima oră de curs. I-a promis lui Collin că o să-l sune. El știa cât de tare se teme Victoria de această excursie.

Era sigură că prietenele lui Gracie vor profita de ocazie ca să bea mult, să parieze la tot felul de jocuri, să o ia razna și să alerge după bărbați, toate fiind celibatare. Se simțea ca o însoțitoare care își duce elevii din ultimul an de liceu în excursie. Trebuia să păzească un grup de fete de douăzeci și doi și douăzeci și trei de ani, dornice să-și facă de cap. Și se simțea ca o fată bătrână, având în vedere că se apropia de treizeci de ani.

Singurul lucru bun cu care s-a ales a fost faptul că și-a revăzut sora, care i s-a aruncat în brațe de cum a sosit. Apoi s-a uitat atentă la nasul cel nou și a decretat că îi place.

Fetele începuseră deja să bea înainte de venirea ei, unele chiar jucaseră la aparatele cu fise și câștigaseră câțiva bănuți. Au luat masa împreună și pe urmă au hoinărit prin cazinou, care era o lume bizară, iluminată artificial, plină de strălucire, fără ferestre, dar cu oamenii excitați, cu bani care treceau dintr-o mână în alta și cu fete în costume sexy care ofereau băuturi gratuite. Unele detalii au trecute nebăgate în seamă de fete, care au adorat însă atmosfera, mai ales după ce au descoperit că hotelurile, în special cel în care stăteau, erau locuri bune pentru cumpărături și că peste tot, în cazinouri și în hoteluri, mișunau bărbați neînsurați.

Victoria avea senzația că seara nu se mai termină și era frântă de oboseală și plictisită la culme. Prietenele surorii ei erau, în marea lor majoritate, niște puștoaice prostuțe, care băuseră prea mult și flirtau cu toți bărbații care le ieșeau în cale, mai puțin Gracie, care și-a văzut de treabă. Harry a sunat-o de mai multe ori ca s-o verifice. Se făcuse ora două atunci când

Victoria a ajuns, în sfârșit, în cameră. Era singura din grup care avea o cameră numai pentru ea și nici nu-și dorea să o împartă cu cineva. Gracie stătea cu cea mai bună prietenă a ei. Victoria nu a putut să-l sune pe Collin din cameră pentru că era prea târziu la New York, însă i-a trimis mesaje de mai multe ori, iar el i-a răspuns încurajator, îndemnând-o să se țină tare. Fusese o noapte maraton, dar își făcuse datoria de domnișoară de onoare, iar Gracie se distrase de minune. Arăta mai degrabă ca un copil dus de părinți la Disneyland, decât ca o viitoare mireasă.

A doua zi s-a dovedit foarte agitată: cumpărături, masa de prânz, jocuri de noroc, masaje, manichiură și pedichiură, înot la piscină, cina la Le Cirque, reprezentația, foarte spectaculoasă, a celor de la Cirque du Soleil și cazinoul, până spre trei dimineața. Era foarte ușor să-ți pierzi capul într-un astfel de spațiu, complet lipsit de ceasuri și unde timpul părea să se fi oprit în loc, exact ceea ce urmăreau proprietarii de cazinouri. Unele fete au stat treze toată noaptea și s-au îmbătat criță, dar nu și Gracie. Iar Victoria s-a fofilat și s-a dus la culcare la trei dimineața.

A doua zi s-au întâlnit toate la un mic dejun târziu, după care Victoria și-a luat la revedere și a pornit spre aeroport. Celelalte fete aveau cursa de întoarcere în Los Angeles mai târziu, așa că a sărutat-o pe Gracie înainte de plecare. Unele dintre prietenele ei erau mahmure, însă toată lumea părea să se fi distrat bine.

–Ai făcut o treabă grozavă, i-a mulțumit Gracie. Bănuiesc că n-o să ne mai vedem până la nuntă, a adăugat nostalgică. O să-mi fie tare dor de tine.

–O să vin cu câteva zile mai devreme, ca să te ajut, a asigurat-o Victoria. Apoi s-au îmbrățișat din nou, iar ea a plecat, fericită că se întoarce la New York. Fusese un weekend foarte lung și obositor. Până la urmă, nu fusese chiar atât de rău și nimeni nu dăduse de necaz, însă ea nu se simțise prea bine. Las Vegas nu corespundea ideii ei despre distracție. Collin îi repetase și el că se bucură că nu e nevoit să fie acolo. Victoria l-a sunat din aeroport. Urma să o aștepte la apartament, promițându-i că vor merge devreme la culcare. A doua zi Victoria avea un eveniment important la școală. Spectacolul anual de teatru. Puseseră în scenă piesa *Annie*. Era un proiect de mari proporții, la care ea contribuia cu decorul și costumele, așa cum o făcuse și când era elevă de liceu. Ratase repetițiile cu costume din weekend. Dar era sigură că cineva îi preluase sarcinile. Din câte văzuse, avea să fie un spectacol reușit. Luni dimineața urma să aibă loc repetiția finală. Iar marea premieră, pentru părinți și alți invitați, era programată pentru luni seara. Una dintre elevele Victoriei juca în rolul principal, având o voce demnă de Broadway. Collin îi promisese că va încerca și el să vină la spectacol.

Niciodată nu a fost mai fericită să vadă pe cineva ca atunci când s-a întâlnit cu Collin în apartamentul ei. S-a cuibărit în brațelele lui, ușurată. Fusese nervoasă și pe tot parcursul weekendului se simțise de parcă era de serviciu, încercând să facă totul ca la carte pentru sora ei, cu atât mai mult cu cât unele dintre fete se dovediseră greu de strunit. Erau niște tinere răsfățate și obișnuite să li se facă pe plac. Totuși, până la urmă, totul se terminase cu bine. După ce au făcut

duș împreună, s-au băgat în pat. Au făcut dragoste și, după cinci minute, Victoria dormea dusă, în timp ce el o strângea la piept, zâmbind. Îi dusese dorul.

A doua zi s-au trezit devreme. Ea mai avea câteva lucruri de făcut la birou înainte de a merge la sala de spectacole pentru a aranja decorurile. Era încă acolo la prânz, montând decorurile, ascultând repetițiile muzicale și împingând diverse lucruri de colo-colo, cu ajutorul elevilor. La un moment dat, s-a dat la o parte pentru a face loc unei piese de decor de mari dimensiuni, care tocmai era adusă. Vrând să evite impactul, a făcut un pas înapoi și, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, a alunecat și a căzut de pe scenă, aterizând pe spate. S-a auzit un icnet general, iar ea și-a pierdut cunoștința preț de un minut, apoi și-a revenit și i-a asigurat pe ceilalți că se simte bine. Dar nu era așa. Era palidă ca moartea, și când a încercat să se ridice nu a reușit. Piciorul o durea îngrozitor și rana era localizată într-un punct dificil de atins. A insistat că se simte bine, însă Helen a alergat să îi aducă pe domnul Walker și pe asistenta medicală a școlii, care a sunat la 911. Victoria era foarte stânjenită când paramedicii au ajuns și au urcat-o pe o targă. Încercase să se ridice de una singură, dar nu putuse, și de la lovitură se alesese cu un cucui urât în cap. În ambulanță i s-a spus că părea să-și fi fracturat piciorul, deși ea se încăpățâna să susțină că e imposibil, că nu căzuse atât de tare, însă Helen, care se suise și ea în ambulanță, a contrazis-o, adăugând că se lovise și la cap. Medicii voiau să-i facă o radiografie și o tomografie computerizată la cap.

–E o prostie, a spus ea încercând să braveze, dar îi era greață și avea tensiunea arterială scăzută. L-a sunat

pe Collin, povestindu-i ce i s-a întâmplat, iar acesta i-a spus că pleacă imediat spre spital. Victoria i-a transmis însă că nu e nevoie.

– Știu că tu îți închipui că nu meriți să se facă atâta caz de tine, prostuțo. Dar eu te iubesc și o să fiu acolo. Ne vedem la spital.

Victoria a izbucnit în plâns. Îi era frică și s-a simțit ușurată când l-a auzit spunându-i că vine, deși nu ar fi îndrăznit niciodată să-i ceară să facă așa ceva de dragul ei.

Collin a ajuns la spital și a găsit-o în sala de urgențe. Deja la radiografie se văzuse că avea piciorul rupt. Din fericire, era o fractură simplă care nu necesita operație, dar piciorul trebuia pus în ghips. Suferise o comoție ușoară și trebuia să se odihnească.

– Ei bine, se pare că te-ai spetit muncind în dimineața asta, a compătimit-o Collin. Fusese îngrijorat pentru ea, dar acum era bucuros că nu se întâmplase ceva mai grav. Iar Victoria era în sinea ei mulțumită că nu se lovise la nas. După ce i-au îndreptat piciorul și i l-au pus în ghips, Collin a dus-o acasă și a ajutat-o să se așeze pe canapea, sprijinită pe perne. I-a pregătit o supă de arpacaș cu ciuperci și un sendviș cu ton. Victoria avea o cârjă cu ajutorul căreia putea umbla prin casă. De la spital îi spuseseră că aveau să îi scoată ghipsul peste patru săptămâni, cu vreo zece zile înaintea nunții lui Gracie.

Collin a fost nevoit să se întoarcă la birou pentru preliminariile unui proces de la care nu putea lipsi, dar i-a promis că se va întoarce cât de repede va putea. Victoria i-a mulțumit, iar el a sărutat-o, apoi a ieșit

val-vârtej, după care ea l-a sunat pe Harlan ca să îi povestească ce pățise.

–Tontovano, a tachinat-o el, iar Victoria a râs, dar o dureau coastele. Fusese însă prevenită că durerea avea să persiste câteva zile. A sunat-o și pe Gracie, iar sora mai mică și Harry i-au trimis flori, în timp ce Harlan i-a adus un vraf de reviste când a venit acasă. O oră mai târziu, Collin a ajuns și el cu un pui cu legume făcut la cuptor și cumpărat de la Citarella, pentru toți locatarii apartamentului. S-a aplecat și a sărutat-o pe bolnavă.

–Scuze! Am venit cât am putut de repede. Încercăm să ajungem la o înțelegere în acest caz, ca să nu ajungem la tribunal. Victoria se simțea ca o regină, înconjurată de curtenii care se agitau pe lângă ea. Collin a rămas în apartament în noaptea aceea. Ea avea dureri mari și el i-a dat medicamente analgezice și a îmbărbătat-o.

–Ești o infirmieră tare priceputǎ, i-a mulțumit ea. Îmi pare rău. Am făcut o prostie.

–Da, și eu care mi-am închipuit că ai făcut-o intenționat, i-a zâmbit el. Victoriei îi părea rău că ratase spectacolul, însă durerile erau prea mari și dezamăgirea la fel de puternică. Era enervată și de faptul că nu se putea deplasa decât în cârje. Totuși, ghipsul urma să fie scos înaintea nunții, dacă piciorul avea să se vindece până atunci. Toată povestea era o complicație de care nu avusese, de nici un fel, nevoie. Mama a sunat-o și ea în noaptea aceea și i-a lăsat un mesaj, anunțând-o că îi pare rău că își fracturase piciorul.

A doua zi a mers în cârje la școală, iar elevii au ajutat-o să se miște. Helen și Carla au trecut pe la ea ca să vadă cum se mai simte și Eric Walker s-a oprit

ca să o salute. Toată lumea s-a bucurat să o vadă, povestindu-i că spectacolul cu *Annie* ieșise grozav. La sfârșitul zilei se simțea frântă de oboseală, așa că a luat un taxi ca să ajungă acasă. Pe drum, și-a dat seama că nu va mai putea merge la sală timp de o lună și s-a înspăimântat la ideea că ar putea să se îngrașe din nou. I-a mărturisit aceste gânduri lui Harlan. Își propusese ca până în iunie să dea jos unsprezece kilograme, să aibă o viață a ei și un bărbat pe care să-l iubească. Și acum avea viața ei, alături de Collin, și niciodată nu se mai simțise atât de fericită. Slăbise peste opt kilograme și arăta bine. Dar voise să piardă restul de trei kilograme înaintea nunții, lucru care acum era mai complicat să se întâmple, cu țopăitul în cârje, imposibilitatea de a merge la sală și statul întinsă pe canapea.

–Trebuie să ai grijă la ce mănânci, a prevenit-o Harlan. Fără înghețată. Fără prăjiturele. Fără pizza. Fără covrigei. Fără brânză topită. Mai ales că n-o să prea poți să faci mișcare.

–O să fiu cuminte. Promit, a spus Victoria, deși în noaptea aceea, când durerea i-a săgetat piciorul, a apucat-o brusc pofta de înghețată. Dar s-a abținut să ceară și nici nu s-a apropiat de frigider. În schimb, la cină și-a pus două porții de paste, care erau delicioase. După care și-a jurat să nu mai facă asta niciodată. Și să stea departe de alimentele care îngrașă, oricâtă alinare îi aduceau. Altfel avea să se prezinte rotofeie ca o lună plină la nuntă, confirmând părerile tatălui, cum că e o ratată irecuperabilă.

I-a împărtășit aceste temeri lui Collin, iar el i-a spus că dacă va pune niște kilograme pe ea atâta timp cât va

avea piciorul în ghips le va da jos după ce va reîncepe să meargă la sală, iar dacă nu, nu era un capăt de țară.

–Nu trebuie să-ți faci atâtea griji, Victoria. Ești o femeie frumoasă și nu contează ce măsură porți.

–Pentru mine contează, a replicat ea tristă. Nu vreau să arăt ca o vacă maro, îmbrăcată în rochia de domnișoară de onoare.

–Oricum, rochia aia se pare că nu e genul tău, indiferent ce măsură o să porți atunci. Nu mi te pot imagina îmbrăcată în maro, a comentat el prudent, moda feminină nefiind punctul lui forte.

–Ei bine, o să mă vezi totuși curând în maro, a comentat ea iritată, cu gândul la kilogramele pe care nu reușise să le dea jos. Sperase să slăbească mai mult. Pentru cina de repetiție dinaintea nunții își cumpărase o rochie din șifon bleu-pal, completată de un bolerou argintiu și de sandale tot argintii, cu tocuri înalte. Era o ținută care îi venea bine și o subția și de care era mândră. În schimb, perspectiva de a se îmbrăca în rochia de nuntă maro o deranja. Era conștientă că o dezavantaja.

–După nuntă putem să organizăm o ceremonie de ardere a rochiei, a sugerat Collin rânjind înțelegător. Și dacă ți-ai trage un sac peste cap, eu tot te-aș iubi, așa că n-ai de ce să te frământi. Victoria i-a surâs și s-au sărutat. Au rămas la ea în apartament timp de câteva zile, până ce i-au mai trecut durerile, apoi s-au mutat la el acasă, ceea ce lui îi convenea, fiind mai aproape de serviciu.

Într-o duminică după-amiază, la două săptămâni după ce își fracturase piciorul, Collin a adus în discuție un subiect interesant.

–Ce-ai zice dacă ne-am căuta un loc unde să stăm împreună? Am putea să ne mutăm în vara asta. Până atunci făcuseră naveta între apartamente. Se întâlneau deja de cinci luni și amândoi știau că au o relație solidă și se simțeau pregătiți să treacă la nivelul următor și apoi mai departe, dacă lucrurile aveau să meargă bine între ei. Ei, ce părere ai? Atunci când pregătea un proces și lucra până noaptea târziu, Collin obișnuia să stea la el acasă. În rest, dormea la ea în timpul săptămânii, iar Victoria la el, în weekend.

–Pare o idee bună, a spus ea liniștită, aplecându-se să-l sărute. Collin se semnase pe ghips de șase ori, iar Harlan de două ori, alături de John, care se iscălise cu roșu. Și toți elevii se semnaseră și ei, măcar o dată. Helen comentase că e ghipsul cel mai împodobit din New York și că arată ca un exponat dintr-o galerie de artă.

–Îmi place foarte mult, a precizat Victoria referindu-se la ideea mutatului împreună.

–Și mie. Ce crezi? Harlan și John s-ar supăra? a întrebat-o el îngrijorat.

–Nu. Cred că amândurora le merge acum suficient de bine ca să-și poată permite apartamentul numai pentru ei doi. Și cred c-o să le convină să aibă mai mult spațiu. Collin a încuviințat. În plus, nu aveau de ce să se grăbească. Și-a propus să înceapă căutările la sfârșitul lunii iunie sau la începutul lunii iulie.

Le-au spus lui Harlan și John despre intențiile lor peste câteva zile, când s-au întors în apartamentul Victoriei. Harlan a recunoscut că vestea nu îl ia prin surprindere. Se așteptase la așa ceva, poate chiar la

anunțul unei logodne, a declarat el uitându-se cu subînțeles la Collin, care a izbucnit în râs și a privit-o zâmbind pe Victoria. Deocamdată nu discutaseră despre asta, deși îi trecuse prin cap. Sora lui era și ea de părere că ar fi momentul și își exprimase dorința de a o cunoaște pe Victoria în vara aceea. Era însă timp. Și nu aveau nici un motiv de grabă. Se bucurau de ceea ce aveau pentru moment. Amândoi așteptaseră partenerul potrivit toată viața și acum savurau fiecare clipă. Iar sora lui tocmai întâlnise și ea un bărbat care îi plăcea. Încă nu i-l prezentase lui Collin, dar părea perfect pentru ea. Era un doctor rămas văduv, cu doi copii mici pe care ea îi considera adorabili. Unul avea cinci și celălalt șapte ani. Viața avea uneori căi nebănuite de a rezolva lucrurile. Teoria cu sacul care își are peticul părea să funcționeze, dacă aveai răbdarea necesară. Victoria ajunsese să creadă ferm în această zicătoare. Au căzut de acord să înceapă să caute un apartament pentru ei doi după nunta lui Gracie și după ce Victoria avea să scape de ghips și de cârje, ca să poată umbla. El avea o perioadă de liniște între două procese, iar ea urma să fie în vacanță. Victoria abia aștepta.

Și-a scos ghipsul la trei zile după terminarea școlii. Piciorul era încă slăbit și nesigur și urma să facă terapie și exerciții pentru a-și reveni complet. Dar, între timp, trebuia să se pună pe picioare pentru nunta lui Gracie. Se putea sprijini pe el, dar încă șchiopăta puțin. Și nici nu putea să exagereze cu exercițiile la sală. Mai întâi trebuia să înceapă cu terapia.

Fără să spună nimănui, în ziua când și-a scos ghipsul, a intrat în baie și s-a cântărit, iar imediat

după aceea s-a așezat pe marginea căzii și a izbucnit în plâns. Fusese atentă cu ceea ce mâncase, dar din când în când își pierduse controlul. Și în unele nopți, când avusese dureri mari și simțise nevoia de consolare, mâncase paste, iar în alte zile niște felii de pizza, câte o înghețată, brânză și biscuiți sărați, piure de cartofi și fripturi delicioase cumpărate de Harlan de la băcănie. Una peste alta, cu tot cu imobilizarea și cu neputința de a lucra la sală, pusese înapoi trei dintre cele opt kilograme pierdute. Așa încât în loc să slăbească unsprezece kilograme, așa cum își propusese pentru nuntă, nu slăbise decât cinci. Știa că în scurtul răstimp rămas putea să mai scape de vreo două kilograme, dar numai cu eforturi mari și urmând un regim drastic, pe bază de ceaiuri de plante. Așa că avea să fie nevoită să poarte o rochie care o dezavantaja și nu îi venea bine și în care avea să arate grasă. A rămas așezată pe marginea căzii plângând. Collin a intrat după ea în baie.

–Ce s-a întâmplat? a întrebat-o neliniștit. Te doare piciorul?

–Nu, a răspuns ea supărată pe sine. M-am îngrășat cu trei kilograme după accidentul ăla stupid. Era jenată să-și recunoască eșecul, însă Collin o văzuse plângând, așa că s-a simțit obligată să îi ofere o explicație.

–Nu contează, o să le dai tu jos, a spus el. După care i-a venit o idee. Știi ce? O să-ți arunc cântarul. N-am chef să te văd chinuindu-te toată viața. Arăți grozav. Și eu te iubesc. Și nu-mi pasă dacă te îngrași cu două kilograme sau slăbești patru.

–Dar mie îmi pasă, a ripostat ea necăjită, apoi și-a suflat nasul în batistă, rămânând pe marginea căzii de baie.

–Asta-i altceva, a spus Collin. Atunci, dacă te interesează așa de tare câte kilograme ai, n-ai decât să slăbești pentru tine, nu de dragul meu. Eu te iubesc așa cum ești, indiferent ce măsură porți la haine. Victoria și-a ridicat privirea zâmbitoare spre el.

–Cum de a dat norocul peste mine ca să te întâlnesc? Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în viața mea la sala de fitness.

–Ne-am găsit și, după atâția ani de suferințe, ne meritățm unul pe altul și meritățm să fim fericiți, a spus Collin aplecându-se s-o sărute.

–Și iubiți, a adăugat ea, iar el a sărutat-o din nou, după care Victoria s-a ridicat, cuibărindu-se în brațele lui.

–Apropo, când ai de gând să pleci în L.A.? Își putea da seama că în curând, căci Victoria scăpase de ghips. Asta așteptase și să aibă undă verde din partea doctorilor. Iar acum o primise.

–Peste două zile. Nu-mi place deloc că plec fără tine, a oftat Victoria, dar Gracie tot insistă că are nevoie de mine acolo.

–Ai grijă la părinți, că mușcă, a avertizat-o el, iar Victoria a izbucnit în râs. Collin avea dreptate. Știi cum e? a continuat el. Ca și cum ai înota în larg cu rechinii. Eu o să ajung în joia de dinaintea nunții. Am făcut tot posibilul, dar nu pot mai devreme. Trebuie neapărat să închei o înțelegere în cazul la care lucrez, înainte de a pleca din New York.

–Mă descurc eu, a declarat ea curajoasă, iar Collin a sărutat-o din nou.

Victoria a petrecut weekendul cu el în New York și a zburat spre Los Angeles luni. Collin urma să vină

peste trei zile. Ea l-a asigurat, încrezătoare în sine, că în cele trei zile va face față familiei – doar trăise cu ei aproape treizeci de ani.

Gracie a așteptat-o la aeroport și a dus-o acasă cu mașina. I-a spus că toate domnișoarele de onoare se aflau în oraș. Rochiile fuseseră ajustate și probate și le veneau perfect. Totul fusese rezolvat cu firma de catering. Și cu florarul. Aleseseră muzica pentru slujba de la biserică și pentru ceremonia de recepție și angajaseră o orchestră. Îi plăcea la nebunie rochia de mireasă, croită, în cele din urmă, de Vera Wang. Verificase lista de probleme și totul era în regulă, dar apoi și-a amintit că sora ei nu probase rochia de domnișoară de onoare.

– Ar trebui s-o probezi când ajungem acasă, a spus ea îngrijorată. Crezi că o să ai nevoie de modificări? a întrebat aruncându-i o privire Victoriei, care stătea lângă ea în mașină. Sora ei părea neschimbată, dar poate că se înșela.

– Nu, nu cred, n-am slăbit prea mult în ultima vreme, a răspuns Victoria descurajată.

– Mă gândeam că poate te-ai mai îngrășat, a replicat Gracie ezitantă, dar Victoria a scuturat din cap. Așa o vedeau părinții și sora, ca un munte mereu în creștere, incapabil de micșorare. De când își scosese ghipsul slăbise o jumătate de kilogram, dar numai atât. Nu exersa suficient pentru a da jos mai mult, chiar dacă își controla consumul de carbohidrați.

Când au ajuns acasă, mama era prezentă și bifa lista de cadouri. Peste tot tronau seturi de argintărie și cristaluri în cutii elegante. Transformaseră sufrageria în depozit.

Tatăl era la birou, așa că Victoria nu l-a văzut decât seara. Când a intrat, a îmbrățișat-o și i-a spus că arată bine. Pentru el, „bine și sănătoasă" era totuna cu „solidă și grasă". Victoria i-a mulțumit și i-a întors complimentul, apoi a ieșit din cameră. Nu își mai văzuse tatăl de când i-l prezentase pe Collin, la New York. Și-a amintit avertismentul iubitului ei cu privire la rechini și și-a evitat tatăl cât a putut de mult.

Victoria a reușit să nu intre în conflict cu părinții timp de trei zile, până la sosirea lui Collin. În seara aceea, cele două familii care urmau să se înrudească au luat cina împreună și totul a fost în regulă. Repetiția pentru nuntă avea să aibă loc în ziua următoare la clubul de la țară al familiei Wilkes. Iar recepția de nuntă, la clubul de înot și tenis ai cărui membri erau părinții miresei, într-o grădină imensă, sub un enorm cort „de cristal", care costase o avere. Cinci sute patruzeci de invitați își confirmaseră participarea.

În dimineața sosirii lui Collin, Victoria a rămas timp de câteva minute singură cu sora ei și a întrebat-o dacă e ferm hotărâtă să meargă până la capăt și să se mărite cu Harry. Pentru că, dacă așa stăteau lucrurile, ea promitea să nu mai aducă niciodată în discuție subiectul infidelității lui. Gracie a privit-o solemn și a asigurat-o că știe ce face.

–Ești fericită? a întrebat-o sora cea mare. Fiindcă nu părea. Arăta îngrozitor de stresată și ori de câte ori Harry era prin preajmă se făcea luntre și punte pentru a-i fi pe plac. Dacă se căsătorea, așa avea să fie viața ei de acum înainte. O străduință continuă de a-i oferi lui Harry ceea ce el considera că este îndreptățit să aibă. Victoriei nu îi surâdea deloc perspectiva.

– Da, sunt fericită, a răspuns Gracie, iar Victoria a oftat și a încuviințat din cap.

– Bine, atunci sunt alături de tine. Fiindcă asta e tot ce îmi doresc pentru tine, să fii fericită. Dar poți să-i spui lui Harry din partea mea că, dacă nu se poartă cum trebuie cu tine, o să-l bat măr. Gracie a scos un chicotit nervos. Se temea ca sora mai mare să nu-și pună efectiv amenințarea în practică.

– O să vezi, o să se poarte bine cu mine, a spus Gracie serioasă. Știu sigur! a adăugat, ca și cum încerca să se convingă pe sine.

– Sper să ai dreptate.

Victoria nu a mai adus vorba despre asta și s-a simțit ușurată când a venit Collin. Harry s-a dat peste cap pentru a-l impresiona și fermeca, iar Collin i-a acceptat atențiile cu multă politețe, deși Victoria și-a dat seama că nu îl plăcea nici el. Dar asta era situația. N-aveau cum să scape de Harry. Urma să facă parte din familie și erau legați de el pentru totdeauna, la bine și la rău.

Repetiția de nuntă a fost un eveniment grandios, cu concursul celei mai la modă firme de catering din Los Angeles. și participarea tuturor cetățenilor de vază ai orașului. Părinții lui Harry s-au purtat cu multă eleganță, străduindu-se să-i facă pe Dawsoni să se simtă ca acasă și complimentând-o tot timpul pe Gracie. Sigur, ea era încă foarte tânără, însă ei erau convinși că e soția perfectă pentru fiul lor. Iar Jim Dawson a repetat a nu știu câta oară cât de mult îl iubește el pe Harry. Pe parcursul dineului s-au ținut nenumărate discursuri, unele amuzante, dar cele mai multe incredibil de plictisitoare. Ca soră mai mare și domnișoară de onoare,

Victoria urma să spună și ea câteva cuvinte, dar la nuntă.

Victoria arăta bine în rochia ei din șifon bleu pal cumpărată pentru această ocazie. Collin a admirat-o. Tatăl, care băuse puțin cam mult, s-a apropiat de ei atunci când cina era pe terminate și lumea începuse să-și croiască drum spre ieșire. Vorbea pe acel ton vesel și degajat pe care Victoria îl cunoștea foarte bine și știa că e un semn rău, care prevestea un atac mișelesc asupra ei. A vrut să-l prevină pe Collin, dar n-a apucat. Înainte să poată să-i șoptească ceva la ureche, tatăl se postase în fața lor.

–Deci, a spus el aruncându-i lui Collin o privire de parcă era un băiețaș de paisprezece ani care îi scosese atunci pentru prima oară fiica în oraș, văd că ai făcut o alegere bună. Victoria e cea deșteaptă. Gracie e frumoasa familiei. E întotdeauna interesant să ai în preajmă femei inteligente. Era primul atac declanșat de Jim în seara aceea. Sau cel puțin așa credea Victoria, care nu îl văzuse stând de vorbă până atunci cu Collin. Iar ea îi căzuse victimă. Ca de obicei. Collin s-a uitat la el dezinvolt și și-a trecut un braț pe după umărul Victoriei, trăgând-o mai aproape, pentru a o face să-i simtă forța protectoare. Iar ea s-a simțit în siguranță. Și iubită.

–Mi-e teamă că nu pot să fiu de acord cu dumneavoastră, a replicat Collin politicos.

–În legătură cu ce? Cu plăcerea de a avea alături femei inteligente? Jim părea surprins. Nu era obișnuit ca opiniile să-i fie puse la îndoială, oricât de nerușinate, incorecte sau insultătoare ar fi fost. Nimeni nu îndrăznea să-l contrazică.

–Nu, în legătură cu fumusețea și deșteptăciunea din familie. Eu zic că Victoria le are pe amândouă. O subestimați. Nu sunteți de aceeași părere?

Jim s-a bâlbâit câteva clipe, apoi a încuviințat, nesigur pe sine. Victoria a fost cât pe-aci să izbucnească în râs și i-a strâns tăcută mâna lui Collin în semn de mulțumire. Dar tatăl nu era dispus să lase lucrurile așa. Nu îi plăcea să fie înfruntat sau întrerupt atunci când își umilea fiica cea mare. A scos un hohot de râs spart, un nou semn de rău augur.

–Uimitor cum genele sar peste generații, nu-i așa? Victoria a arătat întotdeauna exact ca bunica mea, nu seamănă deloc cu noi. A moștenit constituția bunicii, culoarea tenului și a părului, până și nasul. Voia să o jignească, știind cât de mult își ura Victoria nasul. Și să se răzbune astfel pentru modul protector în care se purtase Collin. Dar Collin s-a aplecat și s-a uitat mai de aproape la nasul Victoriei, apoi l-a privit pe Jim cu o expresie mirată întipărită pe față.

–Mi se pare că nasul ei seamănă foarte mult cu cel al mamei și al surorii, a spus el cu toată sinceritatea. Ceea ce și era adevărat, mulțumită doctoriței Schwartz, deși Collin n-avea de unde să știe, iar Victoria s-a înroșit. Tatăl părea enervat și s-a uitat și el mai atent la nas, recunoscând în sinea lui, nu și față de Collin, că semăna cu cel al lui Gracie și Christine.

–Ciudat, înainte era exact ca al bunicii, a mormăit el. Dar trebuie și tu să admiți că e o fată voinică, a punctat cu un licăr răutăcios în ochi. Era expresia pe care Victoria o detestase încă din copilărie.

–În sensul că e o femeie înaltă, nu-i așa? a întrebat Collin zâmbind.

–Da, bineînțeles, a dat tatăl înapoi pentru prima oară în viața lui, după care a făcut stânga-mprejur, pierzându-se, fără alte vorbe, prin mulțime. Săgețile îi fuseseră la fel de ascuțite ca întotdeauna, dar își rataseră ținta. Pentru el era de acum clar că Victoriei nu îi păsa de comentariile lui și că, fapt și mai important, Collin o iubea. Nu mai avea pe seama cui să facă glume nesărate. Victoria a oftat urmărindu-l cum își caută soția, anunțând-o că e momentul să se retragă.

–Mulțumesc, i-a șoptit ea lui Collin. I-ar fi plăcut să îl înfrunte ea însăși, dar încă îi mai era frică de el. Avea în spate un trecut mult prea dureros. Poate într-o bună zi, nu acum.

Collin a ținut-o de după umeri în timp ce se îndreptau spre parcarea unde valeții aduceau mașinile și limuzinele invitaților.

–Nu-mi vine să cred ce porcării e în stare să îndruge despre tine, a remarcat el enervat. Și ce-i cu treaba asta cu nasul? a întrebat derutat cât timp au așteptat mașina cu șofer închiriată de el, iar Victoria a izbucnit în râs.

–În vacanța de iarnă mi-am făcut operație la nas. Ăsta era accidentul de mașină, știi tu, despre care am vorbit atunci când ne-am cunoscut, a răspuns ea supărată pe sine că îi ascunsese, din vanitate, adevărul. Nu mai voia să aibă secrete față de el, nici acum și nici pe viitor, așa încât s-a decis, ușurată, să îi mărturisească tot. Nu mi-a plăcut niciodată nasul meu, fiindcă tata obișnuia să facă glume pe seama lui. Așa că am făcut operație. Și lor nu le-am spus, doar lui Gracie. Nici el și nici mama nu au observat nimic când ne-am întâlnit în New York. Și nici acum. Collin nu s-a putut abține să zâmbească la auzul confesiunii.

–Deci de la operația la nas erai așa de vânătă la față atunci când te-am cunoscut? a întrebat-o el mirat. Și eu care am crezut că ai suferit un accident îngrozitor.

–Nu, tocmai căpătasem un nas nou, a răspuns ea pe jumătate mândră de sine și pe jumătate rușinată.

Collin a studiat-o câteva clipe, rânjind. Și el băuse mai mult decât de obicei, altfel nu s-ar fi luat de tatăl ei. Era un om reținut din fire. Însă atacurile lui Jim la adresa Victoriei îl iritaseră peste măsură.

–E un nas al naibii de drăguț, a complimentat-o. Și îmi place la nebunie.

–Cred că ai băut cam mult, a râs Victoria. Se simțise bine urmărindu-l cum îl desființează subtil pe Jim.

–Da, asta cam așa e. Dar nu sunt beat criță. S-a oprit și a sărutat-o, apoi, de după colț, a apărut mașina închiriată cu șofer și s-au urcat în ea. Collin stătea la Victoria acasă, deci urma inevitabil să dea din nou peste tată, însă, când au ajuns, s-au strecurat rapid în camera Victoriei. Iar Collin era atât de obosit, încât a adormit în cinci minute. Victoria a stat un timp întinsă lângă el, apoi s-a ridicat și s-a dus să o caute pe Gracie.

Și-a băgat capul pe ușă și a văzut-o stând pe pat și uitându-se în gol, părând un pic absentă. S-a dus și s-a așezat lângă ea, așa cum făcea când erau mici.

–Ce faci? Te simți bine?

–Mda. Am emoții pentru mâine. Am senzația că o să intru în familia lui și o s-o pierd pe a mea, a spus Gracie tulburată. Victoria nu credea ca asta e cine știe ce pierdere, însă era conștientă că Gracie nu gândea la fel. Ea îi iubea pe părinți. Și ei pe ea.

–Pe mine n-ai cum să mă pierzi, a asigurat-o ea. Niciodată.

Gracie s-a cuibărit tăcută în brațele ei. Părea gata să izbucnească în lacrimi, dar s-a abținut. Victoria nu a putut să nu se întrebe dacă nu cumva surioara ei avea îndoieli cu privire la Harry. Așa cum ar fi trebuit, de fapt, să aibă. Dar chiar dacă ar fi fost așa, Gracie n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume.

–Nunta o să fie bine, o să vezi, a încercat ea să o liniștească. Dar nu și căsnicia lor, din păcate, bănuia Victoria.

–Îmi place de Collin, a spus Gracie schimbând subiectul. E un tip drăguț și cred că te iubește mult. Asta era, într-adevăr, ușor de observat. Collin se purta minunat cu Victoria și o sorbea din priviri, ca și cum se considera cel mai norocos bărbat de pe pământ.

–Și eu îl iubesc mult, a spus Victoria fericită.

–Crezi c-o să vă căsătoriți? Ea așa am impresia, iar Victoria i-a zâmbit.

–Nu știu. Nu m-a cerut de soție. E prea devreme. Deocamdată ne mulțumim cu ceea ce avem. În vară o să ne căutăm un apartament ca să stăm împreună. Ei doi nu se grăbeau, însă Gracie avea să devină, peste numai câteva ore, o femeie căsătorită cu acte în regulă. Victoria credea că sora ei e prea tânără pentru a face un pas atât de important în viață, mai ales alături de Harry, care avea să îi controleze toate opiniile și gesturile. Victoriei îi părea rău pentru ea. Dar asta își dorise Gracie și era pregătită să plătească prețul pentru a fi cu alesul inimii ei.

–Îmi pare rău pentru rochia maro, a spus Gracie brusc, aruncându-i o privire vinovată. Ar fi trebuit să

aleg ceva care să îți vină mai bine. Am fost fascinată de cum arăta. Dar ar fi trebuit să mă gândesc la tine.

Victoria a fost mișcată că sora mai mică își dăduse, în sfârșit, seama de cât de egoistă fusese și i-a spus-o, apoi a îmbrățișat-o, într-un gest de înțelegere și iertare.

–Nu-i nimic. O să mă revanșez la nunta mea. O să aleg ceva în care o să arăți ca dracu'.

Au izbucnit amândouă în râs și au mai sporovăit o vreme, apoi Victoria a sărutat-o din nou și s-a întors în camera ei. O compătimea pe sora mai mică. Avea sentimentul că nu o aștepta o viață prea ușoară. Nu va duce lipsă de nimic din punct de vedere financiar, dar asta nu însemna neapărat că va fi fericită. Ei nu-i rămânea altceva de făcut decât să spere că totul va fi bine pentru Gracie. Fiecare dintre ele era responsabilă de drumul pe care și-l alegea în viață.

Victoria s-a urcat în pat lângă Collin, l-a privit zâmbitoare și s-a cuibărit în brațele lui, adormind imediat. Pentru prima oară în viață se simțea în siguranță în casa părintească.

capitolul 26

În dimineața nunții, casa a intrat în febra activităților imediat ce ocupanții ei s-au trezit din somn. În bucătărie fusese organizat un bufet pentru micul dejun, pentru ca toată lumea să se servească. Collin și Victoria și-au luat farfuriile și au mers în grădină, ca să nu stea în calea celorlalți. Manichiurista și pedichiurista erau deja în camera lui Gracie. Și coafeza a fost chemată ca să le aranjeze pe toate doamnele și domnișoarele. Victoria nu voia decât un coc mic în stil franțuzesc, așa că ea a fost prima.

Ceremonia fusese programată pentru ora șapte seara, dar tevatura începută dis-de-dimineață s-a prelungit pe tot parcursul zilei. Lumea venea și pleca. Domnișoarele de onoare s-au înființat încă de la prânz, iar Victoria nu s-a putut apropia de Gracie, așa că le-a lăsat pe fete în pace și s-a dus să își ajute mama. Dar a remarcat că nu are cine știe ce de făcut, organizarea era perfectă. Rochia de mireasă fusese întinsă pe patul din dormitorul mamei. Tatăl fusese alungat în camera de oaspeți pentru a se îmbrăca acolo și toată lumea părea

teribil de ocupată. Telefoanele sunau fără încetare și diverse firme făceau livrări, așa încât Collin s-a oferit să răspundă la apeluri și la ușă. Tatăl s-a făcut nevăzut un timp, apoi a reapărut, dar nu le-a adresat nici un cuvânt nici Victoriei, nici lui Collin. Își încasase porția din propriile pilule amare și Victoria era bucuroasă. Era și timpul. Iar Collin îl pusese la punct exact așa cum trebuie, cu stil și finețe. Conștient că Victoria beneficia de acum de protecția lui Collin, Jim avea să se gândească de două ori înainte de a-și mai ataca fiica cea mare.

Pe la ora cinci după-amiaza s-a declanșat numărătoarea inversă. Coafeza a aranjat părul lui Gracie, după ce s-a ocupat de domnișoarele de onoare. La ora șase au început să se îmbrace. Victoria a oftat din rărunchi și și-a pus rochia, iar una dintre domnișoare i-a închis fermoarul, în timp ce o alta îi trăgea rochia pe lângă corp, iar Victoria își ținea răsuflarea. Nu s-a uitat în oglindă. Își dădea seama și așa cum arăta. Abia putea să respire, chiar și cu kilogramele pe care le dăduse jos, iar sânii îi erau presați și păreau să se reverse din rochia fără bretele. Era îngrozitor de strâmtă, fermoarul fiind închis cu mare greutate. Știa cât de rău arăta îmbrăcată astfel, dar nu îi păsa. Collin o iubea și, chiar dacă rochia o dezavantaja, pentru el nu conta. Victoria își cumpărase pantofi din satin maro, care se potriveau perfect cu rochia. I-a încălțat, iar tocurile au făcut-o să pară foarte înaltă. Și atrăgătoare. Se simțea acum bine în propria piele și nu numai mulțumită lui Collin, ci și datorită eforturilor făcute pentru a se elibera de trecutul său dureros. Collin intrase în viața ei pentru

că ea fusese pregătită să îl primească. Se schimbase mult în ultima vreme, iar el sosise, și nu invers; schimbările nu i se datorau lui. Deodată s-a simțit sigură pe sine, chiar și în rochia care nu îi venea bine. Era frumoasă și radia din interior. Și-a dat cu mai mult fard de obraz, astfel încât rochia nu a mai părut așa de nepotrivită cu tenul ei palid.

A intrat în camera lui Gracie. Mama tocmai îi trăgea peste cap rochia complicată din dantelă, superb lucrată. Christine era îmbrăcată într-o toaletă din tafta bej-închis, cu jachetă, care îi dădea un aer serios și elegant. Încă era o femeie frumoasă. Victoria uita uneori asta. Și, în clipa când enorma rochie albă de dantelă a alunecat pe trupul subțirel al lui Gracie, sora ei arăta ca o prințesă. Pe mână avea inelul de logodnă care lumina ca un far, iar în urechi, cerceii cu diamante făcuți cadou de Harry. Iar mama îi dăduse ca dar de nuntă un șirag de perle mari cu închizătoare de diamant. Părea prea tânără pentru atâtea bijuterii, iar Victoria și-a amintit de anii copilăriei, când sora mai mică se juca împopoțonându-se cu rochiile mamei. Însă arăta fantastic. Era mireasa perfectă și când, după câteva clipe, tatăl a intrat în cameră, a izbucnit în lacrimi. Imaginea fiicei lui în rochie de mireasă îl copleșise. Gracie fusese dintotdeauna copilașul lui. Și așa avea să și rămână. Copilașul lui și al Victoriei. Gracie s-a uitat la familia strânsă în jurul ei, părând gata să plângă, însă mama a avertizat-o să aibă grijă să nu-și strice machiajul. Gracie avea senzația că e pe cale să-i părăsească pentru a se avânta în necunoscut. Era un sentiment înfricoșător, mai ales pentru o fată atât

de tânără. Părea vulnerabilă, fragilă, și copilăroasă, așa cum stătea în fața lor, în rochia de mireasă, iar mama îi așeza vălul lung pe cap.

Victoria și Christine au ajutat-o să coboare scările, ținându-i trena. Gracie s-a urcat în mașină împreună cu tatăl ei și au pornit spre biserică. Tatăl nu-și putea dezlipi ochii de pe chipul ei. Gracie s-a aplecat spre el și l-a sărutat pe obraji. El era tatăl de care Victoria nu avusese niciodată parte și pe care și-ar fi dorit să îl aibă. Dar acum îl avea pe Collin.

Apoi Victoria și mama ei s-au suit în automobilul care le aștepta ca să le ducă la biserică. Collin plecase ceva mai devreme și era deja acolo.

Iar la biserică totul a mers conform planului. Harry își aștepta mireasa în fața altarului. Domnișoarele de onoare, îmbrăcate în rochiile lor maro elegante, au intrat înaintea lui Gracie, iar Victoria a mers chiar în fața surorii ei, printre șirurile de bănci. A prins privirea lui Collin, care i-a zâmbit mândru. Iar tatăl a condus-o pe Gracie spre altar, mergând cu pași solemni și măsurați.

Și-au rostit jurămintele, Harry a pus verigheta subțire cu diamante pe inelarul lui Gracie și apoi au fost declarați soț și soție. S-au sărutat, iar Victoria a plâns urmărindu-i cum ies radioși din biserică. Asta era. Ceremonia se încheiase. Nunta care îi înnebunise pe toți timp de un an avea să înceapă. Iar recepția s-a dovedit a fi cu adevărat spectaculoasă, exact cum își doriseră părinții și cum visase Gracie. Imediat ce a terminat cu fotografiile și cu întâmpinarea oaspeților, Gracie a venit să o sărute pe Victoria. Voia să stea câteva clipe singură cu sora ei mai mare.

–Vreau să-ți spun că te iubesc. Și să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Întotdeauna ai avut grijă de mine, chiar și atunci când m-am purtat ca o puștoaică răsfățată și prostuță... îți mulțumesc... te iubesc... ești cea mai bună soră de pe lume.

–Și tu la fel și, nu uita, o să fiu mereu lângă tine. Și eu te iubesc, scumpa mea... Și sper să fii fericită.

–Da, și eu sper, a șoptit Gracie mai puțin sigură decât și-ar fi dorit Victoria. Dar dacă lucrurile nu aveau să meargă bine în căsnicie, ea și cu Harry aveau să încerce să își rezolve problemele împreună. Uneori n-ai cum să știi ce o să se întâmple și ce o să faci decât atunci când viața te pune în fața unor alegeri dificile.

Collin și Victoria au stat împreună la o masă lungă, alături de domnișoarele și cavalerii de onoare. Victoria și-a ținut discursul, care a smuls ropote de aplauze. A dansat toată noaptea cu Collin. Harry și Gracie au tăiat tortul. Victoria a fost invitată o dată la dans de tatăl ei. El arăta sobru și elegant în smoching și cu cravată neagră. Și de data aceasta s-a abținut de la orice comentarii, mulțumindu-se să o învârtă pe ringul de dans și să o conducă înapoi la Collin. A fost o nuntă frumoasă. Iar Gracie, o mireasă perfectă. Și, spre ușurarea Victoriei, ea și cu Harry păreau fericiți, cel puțin în seara aceea și, poate cu puțin noroc, așa aveau să fie toată viața. Nimeni nu putea să știe dinainte ce va fi. Tot ce puteai face era să te străduiești din răsputeri ca lucrurile să meargă bine.

Victoria și Collin dansau atunci când s-a făcut anunțul că mireasa avea să arunce buchetul, drept care toate domnișoarele erau invitate pe ringul de dans.

Gracie stătea pe un scaun, așteptând ca fetele să se adune. Victoria s-a apropiat, iar Christine a trecut pe lângă ea, aruncându-i o privire reprobatoare.

–Lasă-le pe ele! Sunt mai tinere decât tine. Și toate o să se mărite într-o bună zi. Tu nici măcar nu știi dacă o să te căsătorești vreodată. Cu numai câteva propoziții bine alese, exclusese posibilitatea de a-l avea pe Collin drept ginere. Mai mult, nu numai că îi prezisese că va rămâne fată bătrână, dar o anunța că nu e demnă să prindă buchetul. O jignea din nou, făcând-o să se simtă nedorită. Victoria s-a retras, fără să vrea, spre marginea ringului de dans, în timp ce Gracie îi făcea semn să înainteze, însă mesajul mamei fusese mult prea puternic. Collin o văzuse pe mama ei cum îi șoptește ceva, dar era prea departe pentru a o auzi. Indiferent ce îi spusese mama, și-a dat seama din privirea Victoriei că o afectase profund și a văzut-o cum se prăbușește în interior, cu brațele atârnând pe lângă corp. Între timp, Gracie se pregătea să arunce buchetul. O urmărise atent pe sora mai mare, văzuse unde se plasase și, țintind precis, ca la baseball, a aruncat buchetul, care a zburat ca o rachetă peste capetele mulțimii drept către Victoria. Însă vorbele mamei o loviseră mult prea tare. A rămas încremenită, incapabilă să își ridice brațele, iar Collin a privit-o intens, la fel ca Gracie, care se ruga în gând pentru ea. Tot ce avea de făcut era să întindă mâinile și să prindă buchetul, dar numai dacă se considera demnă de așa ceva. O durere sfâșietoare l-a săgetat pe Collin când și-a dat seama prin ce clipe de agonie trecea, și vorbele i-au ieșit, pe negândite, din gură. „Ești minunată!“, a spus cu voce tare, deși ea

nu avea cum să-l audă. Totuși, vorbele lui i-au răsunat cumva în cap și, dintr-odată, un zâmbet i s-a ivit pe chip, a întins brațul și a prins buchetul. L-a ridicat sus, deasupra capului, și toată lumea a ovaționat, iar Collin cel mai tare. Ea i-a aruncat o privire, iar el i-a făcut semnul victoriei cu degetul mare de la ambele mâini. Harry și-a luat în brațe nevasta și amândoi au urcat ca să-și schimbe hainele. În noaptea aceea urmau să zboare spre Paris în avionul tatălui lui Harry.

Collin și-a croit drum spre Victoria, care l-a întâmpinat radioasă. Încă nu știa ce îi șoptise mama ei l-a ureche, doar că o rănise profund, dar deocamdată nici nu dorea să afle. Tot ce voia era să o ia pe Victoria sub scutul lui și să o apere de toate relele de pe lume. Ea încă mai ținea buchetul în mână.

–Într-o bună zi o să ne fie și nouă de folos, i-a spus el luându-i cu blândețe florile din mână și așezându-le pe masă. Apoi a strâns-o tare la piept în timp ce se învârteau pe ringul de dans. Era o femeie frumoasă. Și așa fusese dintotdeauna. Numai că nu știuse până atunci. Și, ridicându-și privirea spre el, Victoria a văzut cât de iubită era.

LITERAtura

Colecția LADY
Danielle Steel, *O femeie împlinită*
Jane Costello, *Aproape măsătoriți*
Danielle Steel, *Cu fiecare zi*
Julie Metz, *Perfecțiune*
Lisa Jewell, *Petrecerea lui Ralph*
Emily Giffin, *Ceva de împrumut*

va apărea:
Lisa Jewell, *După petrecere*

Colecția THRILLER
Val McDermid, *Dincolo de sânge*
Val McDermid, *Febra oaselor*
James Bradley, *Hoțul de trupuri*
Georges Dawes Green, *Corbii*
Christopher Reich, *Legea conspirației*
T.S. Learner, *Sfinxul*
William Peter Blatty, *Dimiter*
Danielle Trussoni, *Angelologia*
Guillermo del Toro, Chuck Hogan, *Molima*
Clive Cussler, *Aurul spartanilor*

vor apărea:
Deon Meyer, *Treisprezece ore*
Guillermo del Toro, Chuck Hogan, *Prăbușirea*
Clive Cussler, *Imperiul pierdut*
Christopher Reich, *Legea răzbunării*
Dean Koontz, *Fără încetare*
Dean Koontz, *Fără suflare*

Colecția PREMIUM

Torsten Krol, *Oamenii-delfin*
Sarah Hall, *Cum să pictezi un mort*
Ali Shaw, *Fata cu picioare de sticlă*
Marisha Pessl, *Curs special de fizica dezastrelor*
Jasper Fforde, *Nuanțe de cenușiu*
Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*
Samantha Harvey, *Ținutul pustiit*
Steven Galloway, *Violoncelistul din Sarajevo*
Hilary Mantel, *Wolf Hall*
Elizabeth Strout, *Olive Kitteridge*

vor apărea:
Alice Munro, *Prea multă fericire*
M.J. Vassanji, *Cântecul asasinului*
David Nichols, *O zi*
Austin Wright, *Tony și Susan*
Robert Olen Butler, *Iadul*

În afara colecțiilor

Leila Meacham, *Trandafiri*
Diana Gabaldon, *Ecouri din trecut*

va apărea:
Helene Hegemann, *Rămășițele unui axolotl*

MONITORUL OFICIAL
Tipărit la R.A. „Monitorul Oficial“